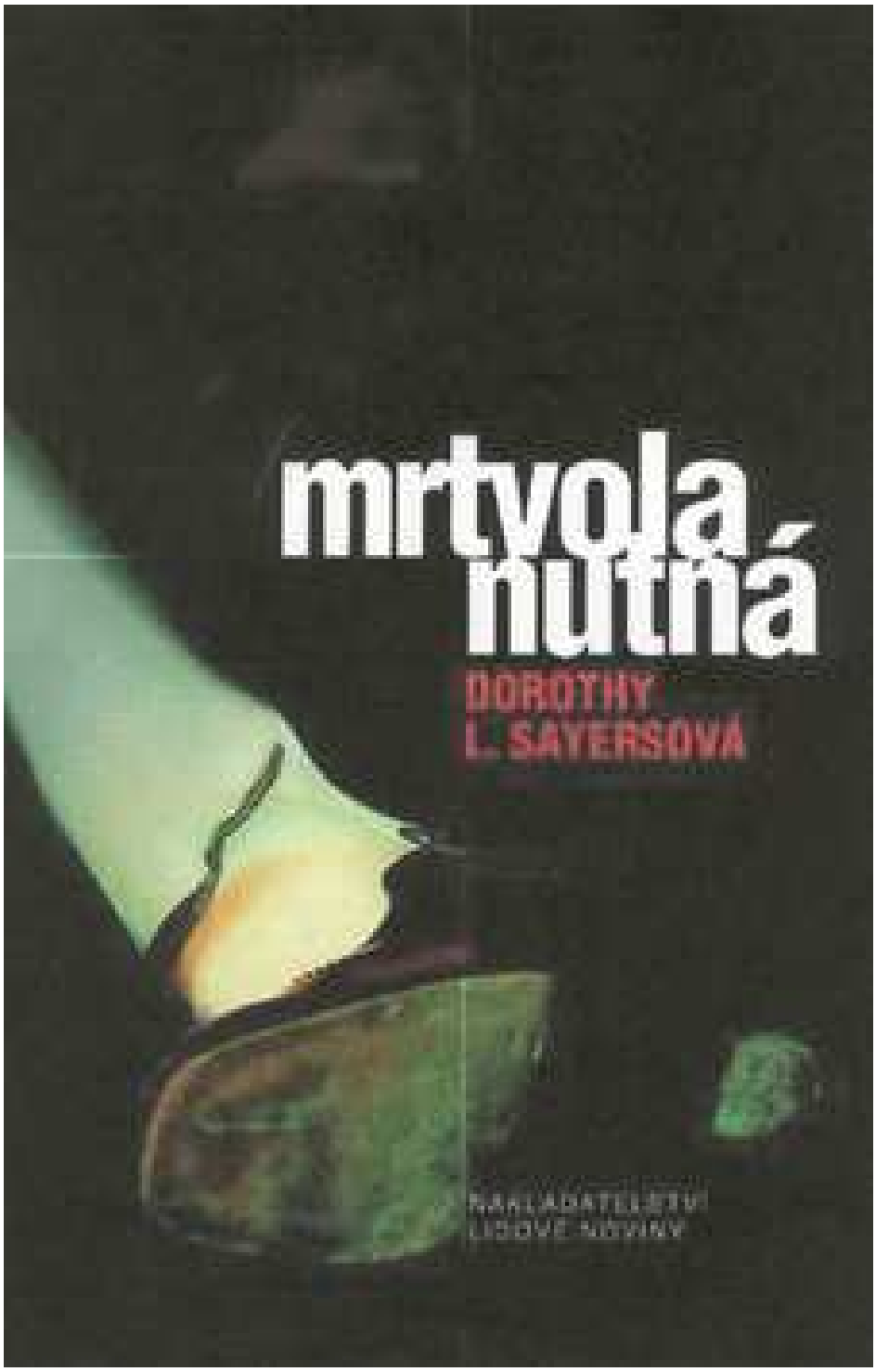
mrtvola
nutná
DOROTHY
L. SAYERSOVÁ
NAKLADATELSTVÍ
LIDOVÉ NOVINY

MRTVOLA NUTNÁ

DOROTHY L. SAYERSOVÁ

Z anglického originálu Have his carcase,
vydaného v nakladatelství Hodder and Stoughton,
přeložil Jan Klíma

(c) Dorothy Leigh Sayers Fleming, 1955
Translation (c) Jan Klíma, 2001
Cover (c) Tomáš Didunyk, 2001

ISBN 80-7106-471-8

PRVNÍ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ MRTVOLY

„Cesta byla kluzká od prýštící krve.“
Rodolph

ČTVRTEK, 18. ČERVNA

Na rozdíl od toho, co si spousta lidí myslí, není spočinutí na mužné hrudi tím nejlepším lékem na bolavé ženské srdce. Mnohem účinnější je usilovná práce, pohyb či náhlé zbohatnutí. Poté, co byla Hariet Vaneová sproštěna obvinění, že zavraždila svého milence, a přesněji vzato právě v důsledku tohoto osvobozujícího rozsudku, se jí všeho výše jmenovaného dostalo ve vrchovaté míře. A ačkoliv jí lord Petr s dojemným lpěním na tradici vytrvale nabízel pro útěchu svou hruď, Harriet nejevila žádnou chuť na ní spočinout.

Práce měla spoustu. Být obžalována z vraždy je pro autorku detektivních románů docela dobrá reklama. Thrillery Harriet Vaneové šly nadračku. Na obou kontinentech podepsala vynikající smlouvy a stala se z ní mnohem bohatší žena, než se kdy odvážila doufat. Mezi dokončením románu Vražda krok za krokem a počátkem práce na Záhadě plnicího pera se vydala na vandr: spousta pohybu, žádné povinnosti a žádné dopisy, které by ji mohly dostihnout.

Byl červen a počasí bylo nádherné; a pokud si čas od času vzpomněla na lorda Petra Wimseyho, jak vytrvale telefonuje do prázdného bytu, nedalo se říct, že by ji to znepokojovalo či nutilo odbočit z trasy vedoucí podél jihozápadního anglického pobřeží.

Toho rána 18. června vyrazila Harriet z Lesston Hoe a vydala se podél skalnatého pobřeží do šestnáct mil vzdáleného Wilvercombe. Ne že by nějak obzvlášť toužila navštívit právě Wilvercombe zaplněné v téhle roční době invalidy a obstarožnými matronami, jejichž nesmělé pokusy o veselí samy trochu kulhaly a působily obstarožně. Ale město jí připadalo jako rozumný cíl cesty, a kdyby chtěla, vždycky mohla přenocovat v nějaké přilehlé vesnici. Malebná pobřežní silnička vedla po hřebeni nevysokých útesů a Harriet z ní shlížela na dlouhý pás žlutavého pobřeží sem tam přerušovaného skalisky, jež se během odlivu postupně vynořovala z liknavě ustupující mořské hladiny a leskla se ve slunci.

Nad hlavou se jí tyčila obrovská modravá klenba, sem tam kdesi vysoko zčeřená lehkými a napůl průsvitnými bílými obláčky. Od západu vanul jen mírný větřík, i když lidé, co se v počasí vyznají, by postřehli, že brzy nabyde na síle. Silnice, úzká a plná děr, byla téměř prázdná; všechna doprava směřovala po širších a důležitějších silnicích vedoucích do vnitrozemí, od města k městu, ignorujíc křivolaké pobřeží s jeho roztroušenými vesničkami. Čas od času potkala chodce se psem, lhostejné a zaměstnané jeden druhým; čas od času k ní zdvihl plaché a pošetilé oči pár koní na pastvě vedle cesty; čas od času ji hlasitým funěním pozdravilo stádo krav drbajících si hlavy o kamennou zídku. Čas od času se na horizontu moře objevil rybářský člun. A až na příležitostnou dodávku nějakého obchodníka, otlučený morris či občasný bílý obláček kouře ze vzdálené železnice působila krajina stejně venkovsky a opuštěně jako někdy před dvěma sty lety.

Harriet kráčela neúnavně stále dál, lehký baťůžek na zádech ji chůzi příliš neztěžoval. Bylo jí osmadvacet let, byla tmavovlasá a štíhlá, a její od přírody nažloutlá pleť byla teď opálená a ošlehaná větrem. Lidé, kteří mají to štěstí a narodili se s touto pletí, se nespálí a neobtěžují je komáři. Harriet sice nebyla tak stará, aby jí

bylo lhostejné, jak vypadá, ale zase už byla dost stará na to, aby upřednostnila pohodu před působivým vzhledem. Proto nenesla na zádech žádné pleťové krémy, insekticidy, hedvábné šaty, cestovní elektrické žehličky či podobné věci, které v novinách tak doporučují Turistické hlídky. Na sobě měla krátkou sukni a tenký svetr, a kromě prádla na převlečení a rezervního páru bot měla v baťůžku prakticky už jenom výtisk Tristrama Shandyho, malý fotoaparát, skrovnou lékárničku a sendvič k obědu.

Bylo asi tři čtvrtě na jednu, když v Harrietině mysli začala otázka oběda nabývat na důležitosti. Z plánované cesty do Wilvercombe urazila mírnou chůzí osm mil, a to si ještě zašla, aby navštívila jakési pozůstatky z římské doby, o nichž její průvodce prohlašoval, že jsou „mimořádně zajímavé“. Začínala být poněkud unavená a vyhládlá, a tak se rozhlížela po vhodném místě, kde by pojedla.

Byl téměř úplný odliv a písečná pláž se zlatavě a stříbřitě leskla v ospalém poledním slunci. Napadlo ji, že by bylo hezké, kdyby sešla dolů k moři - možná by se mohla i vykoupat, i když tímhle si až tak jistá nebyla, jelikož měla zdravý respekt před neznámým břehem a odstředivými proudy. Ovšem když se podívá dolů, nemůže nic zkazit. Překročila nízkou zídku lemující silničku na přímořské straně a rozhlédla se, kudy se nejsnáz dostane dolů. Šlo to docela snadno. Sešplhala mezi kameny obrostlými trávničkou mořskou a chrastavcem a byla na pláži. Ocitla se v malé zátoce, kterou mohutné skály přívětivě chránily před větrem, a dokonce tu bylo několik příhodných skalisek, o něž se mohla při sezení opřít. Vybrala si nejpohodlnější místo, vyndala sendvič a Tristrama Shandyho a usadila se.

Nic tak neláká ke zdřímnutí jako slunce pálící po obědě na pláži; a děj Tristrama Shandyho zase není tak strhující, aby za těchto okolností udržel smysly bdělé. Najednou si Harriet uvědomila, že jí kniha klouže z prstů. Dvakrát sebou trhla a knihu

zachytila. Potřetí jí definitivně vyklouzla. Hlava jí poklesla a oči se jí zavřely.

Náhle se probudila s pocitem, že jí někdo hned u ucha vykřikl. Když se posadila, oči mžourající v náhlém světle, kousek od hlavy jí poletoval skřehotající racek a vznášel se nad opuštěným zbytkem sendviče. Provinile se protáhla a pohlédla na hodinky. Byly dvě hodiny. S uspokojením si uvědomila, že tedy nemohla spát příliš dlouho, vstala a setřásla z klína drobky. Ani teď nepřekypovala energií, ale měla spoustu času, aby do večera do Wilvercombe dorazila. Zadívala se na moře, od jehož okraje ji dělil pás hladkých oblázků a úzký pruh panensky nedotčeného zářícího písku.

Na hladkém nedotčeném písku je cosi, co v autorech detektivních románů probouzí ty nejhorší instinkty. Cítí neodolatelné nutkání jít a vyrobit v něm stopy. Jejich profesionální mysl má pohotově výmluvu, že takový písek poskytuje úžasnou příležitost k experimentům. Toto nutkání Harriet dobře znala a rozhodla se, že se po tom lákavém písečném pásu projde. Posbírala své věci a vyrazila přes nepevnou vrstvu oblázků k moři. Přitom si povšimla - jako už mnohokrát předtím - že na proschlém pásu nad čarou přílivu nezanechává žádné zřetelné stopy.

Pás polámaných škeblí a napůl uschlých řas ji vzápětí upozornil, že došla k hranici přílivu.

To by mě zajímalo, pomyslela si, jestli bych svedla vydedukovat o tom přílivu tady něco víc. Takže jak to vlastně je? Když jsou slapové síly malé, moře nevystoupí a neklesne tolik, jako když jsou síly maximální. Takže podle toho by tu měly být dva pruhy mořských řas - jeden úplně vyschlý, dál od moře, odpovídající maximálnímu přílivu a jeden mokřejší a níž, odpovídající tomu, co svedl ten dnešní příliv... Pohlédla před sebe a za sebe. Ne, je tu vidět jenom jedna hranice přílivu. Z čehož se dá usoudit, že momentálně se nacházíme v období nejvyššího přílivu. Je to naprosto jasné, drahý Watsone. Teprve tady, pod

hranicí přílivu, dělám opravdu jasné stopy. A jelikož tu široko daleko žádné jiné stopy nejsou, jsem jediná osoba, která se po téhle pláži procházela od posledního přílivu, což je zhruba - aha! Takže tady je drobná potíž! Vím sice, že mezi dvěma přílivy uplyne zhruba dvanáct hodin, ale nemám ponětí, jestli teď moře stoupá, nebo klesá... Ne, vím přece, že moře klesalo skoro celou dobu, co jsem sem šla, a teď už je hezký kus pod maximem. Takže když řeknu, že tu nikdo nebyl řekněme posledních pět hodin, nemůžu se o moc splést... Tyhle otisky teď jsou opravdu moc pěkné. Písek je přirozeně čím dál vlhčí. Jakpak to asi vypadá, když člověk utíká...

Rozverně popoběhla a povšimla si, jak se otisk špičky boty prohloubil a při každém kroku se vymrští trochu písku. Poslední experiment ji zavedl kolem hrany útesu do mnohem větší zátoky, jejíž jedinou pozoruhodností bylo rozměrné skalisko vystupující z moře na kraji pláže na opačném konci zátoky. Skalisko mělo zhruba trojúhelníkový tvar, patu mu omývalo moře a z vody vystupovalo odhadem tak deset stop; jeho vršek zdobila podivná hromada černých řas.

Osamocená skála vždycky přitahuje. Všichni normální lidé při pohledu na ni pocítí neodolatelnou chuť vyšplhat na vršek a usadit se tam. Harriet se ke skále vydala bez nejmenšího zaváhání a cestou se ještě pokoušela vyvodit další dedukce.

„Je ta skála při vysokém přílivu pod vodou? Jistě, jinak by neměla na vršku ty řasy. Kromě toho to potvrzuje i sklon břehu. Škoda," pokračovala v samomluvě, „že mi odhadování vzdáleností a úhlů nejde líp, ale stejně bych řekla, že vrchol té skály musí být pod vodou dost hluboko... Je to divné, že ta kupa řas je jenom nahoře. Člověk by čekal, že bude spíš dole, ale stěny skály jsou holé skoro až k hladině. Aspoň myslím, že to jsou řasy. Vypadá to hodně podivně... Skoro jako by tam ležela nějaká postava... Může být hromada řas tak úžasně - tak úžasně tvarovaná?"

Prohlížela si skálu a pomalu se v ní vzmáhala zvědavost. Přitom k sobě dál nahlas mluvila, což byl zvyk, jenž šel poněkud na nervy.

„Ať se propadnu, jestli to tam neleží nějaký chlap. Vybrat si takové hloupé místo... Musí se tam smažit jako placka na rozpálené plotýnce. Ještě bych to pochopila, kdyby se tam chtěl opalovat, ale vypadá to, že je úplně oblečený... A ke všemu má na sobě tmavý oblek. Leží úplně nehybně. Nejspíš usnul. Jestli přijde rychlý příliv, odřízne ho to od břehu, jak to líčí ty pitomoučké historky v časopisech... Já ho zachraňovat nebudu. Prostě si bude muset sundat ponožky a přebrodit se. Každopádně má ještě spoustu času...“

Zaváhala, jestli vůbec má v cestě ke skalisku pokračovat. Nechtěla toho spáče probudit a zaplést se do konverzace. Nepochybovala sice, že to bude nějaký neškodný turista, ale byla ochotna se vsadit, že bude naprosto nezajímavý. Pokračovala však v cestě a přitom přemýšlela a vyvozovala další závěry, jen tak z cvičných důvodů.

„Musí to být turista. Místní lidi netráví siestu na skalách. Odpočívají doma, a ještě zavřou všechna okna. A taky to nemůže být žádný rybář nebo někdo podobný, ti nemají na vyspávání čas. To dělají jenom bílé límečky - mohl by to být nějaký obchodník nebo bankovní úředník. Ale ti zase zpravidla tráví dovolenou spolu s rodinou. Tenhle muž vypadá na samotáře... Učitel? To ne. Učitelé se neuvolní dřív než koncem července. A co takhle student? Jenomže semestr teprve končí. Nejspíš to bude džentlmen s nějakým nejasným zaměstnáním. Možná je prostě na pěší túře - tak jako já. Ale tomu zase neodpovídá to oblečení.“ Teď už byla natolik blízko, že jasně rozpoznala tmavomodrý oblek. „Vypadá to, že já ho zařadit nedokážu, to doktor Thorndyke* by to zvládl raz dva. No jo, samozřejmě! Jsem hloupá! Musí to být někdo, kdo

se živí psaním. To jsou ti, co se zamyšleně potloukají po krajině, aby je rodina nemohla rušit.“

Několik metrů od skály se zastavila a vzhlédla ke spáči. Ležel na břichu v podivně nepohodlné poloze na samém kraji té skalní stěny, jež kolmo spadala do moře; kolena měl pokrčená a Harriet viděla jeho bledě fialové ponožky. Hlava svěšená mezi rameny vidět nebyla.

„Divná poloha na spaní,“ konstatovala Harriet. „Takhle spí leda kočka, a ne člověk. Není to normální. Ta hlava mu musí skorem viset ze skály. Nedivila bych se, kdyby ho klepla pepka. Kdybych měla kliku, je mrtvý - ohlásím to na policii a dostanu se do novin. Bude to svým způsobem reklama. ZNÁMÁ SPISOVATELKA DETEKTIVNÍCH ROMÁNŮ NAŠLA ZÁHADNOU MRTVOLU NA OPUŠTĚNÉ PLÁŽI. Ale něco takového se autorům detektivek nikdy nepřihodí. Mrtvoly vždycky objeví nějaký poklidný dělník nebo noční hlídač...“

Skála vypadala jako ležící gigantická výseč dortu, jež krátkou stranou vystupovala kolmo z moře a širokou plochou pozvolna klesala zpět k pláži, v jejímž písku špička skalního klínu mizela. Harriet vystoupala po hladké suché skále vzhůru, až stála přímo nad mužem. Ten se ani nepohnul. Cosi ji přimělo, aby ho oslovila.

„Hej!“ řekla vyčítavě.

Muž se ani nepohnul, ani neodpověděl.

Byla bych radši, kdyby se neprobudil, pomyslela si. Vůbec nechápu, proč tady křičím. „Hej!“

Možná, že dostal nějaký záchvat nebo tu omdlel, napadlo ji. Nebo dostal úžeh. Což je docela pravděpodobné, je pěkné vedro. S přimhouřenýma očima vzhlédla k bronzovému nebi, pak se sehnula a dotkla se skály. Málem se spálila. Znovu na muže zavolala, pak se nad ním sklonila a dotkla se jeho ramena.

„Není vám něco?“

Muž mlčel, Harriet ho vzala podpaží a maličko ho nadzdvihla - jako by v ruce držela neživou hmotu. Předklonila se a jemně zdvihla mužovu hlavu.

Přece jenom se na ni usmálo štěstí.

Našla mrtvolu. A rozhodně to nebyla mrtvola, o jejíž mrtvosti by někdo pochyboval. Ani pan Samuel Weare z hospody Lyons Inn, jehož „hrdlo bylo prozříznuto od ucha k uchu“ nemohl být mrtvější. Pokud Harrietě nezůstala hlava neznámého v rukou, bylo to jen proto, že páteř zůstala neporušena, i když hrdlo se všemi důležitými krčními cévami bylo prořízнuto a děsivý, jasně červený blyštivý potůček stékal po skále a odkapával do malé prohlubně.

Upustila hlavu a náhle se jí udělalo nevolno. Kolikrát už právě takovouhle mrtvolu popisovala, ale mít s ní co do činění ve skutečnosti bylo něco zcela jiného. Do téhle chvíle netušila, jak moc připomíná pohled na přeříznuté cévy jatka a jak děsivý je pach krve, který vniká do nosu v pálícím slunci. Ruce měla rudé a lepkavé. Rychle se podívala na své oblečení. Díkybohu, to bylo čisté. Automaticky sešla dolů na pláž a pak kolem skály k moři. Znovu a znovu si myla ruce a se směšnou pečlivostí je utírala do kapesníku. Ze skály kapal do průhledné vody rudý čůrek - spěšně poodešla stranou a usadila se na osamoceném kameni.

„Mrtvola,“ informovala nahlas slunce a racky. „Našla jsem mrtvolu. Jak... Jak příhodné!“ Zasmála se.

„Hlavní je,“ pokračovala po chvíli v samomluvě, „hlavní je zachovat klid. Nesmíš ztratit hlavu, holka! Copak by v takovéhle situaci dělal lord Petr? Nebo, samozřejmě, Robert Templeton?“

Robert Templeton byl hrdina, který neúnavně pátral na stránkách jejích knih. Vypudila lorda Petra z mysli a soustředila se na Roberta Templetona. Jmenovaný byl džentlmen mimořádně zběhlý ve vědách a zároveň disponoval až zázračně vyvinutým svalstvem. Ruce měl jako orangutan a ošklivou, nicméně přitažlivou tvář. Vybavila si svého hrdinu oblečeného v pumpkách

poněkud křiklavé barvy, do nichž ho zpravidla oblékala, a s důvěrou se k němu obrátila o radu.

Robert Templeton, usoudila, by si okamžitě položil otázku: Je to vražda nebo sebevražda? Možnost nešťastné náhody, rozhodla, by okamžitě zavrhl. Takhle oběti nešťastné náhody nevypadají. Robert Templeton by pečlivě prohlédl mrtvé tělo a prohlásil -

Přesně tak. Robert Templeton by mrtvolu prohlédl. Byl proslulý tím, s jakým klidem prohlížel mrtvoly i toho nejodpornějšího vzhledu. Mrtvoly, které se změnily v beztvaré želé po pádu z letadla; mrtvoly změněné ohněm v „těžko idetifikovatelnou kupu spáleniny“; mrtvoly, které přejel těžký náklaďák, takže je musely seškrabávat ze silnice lopatou - Robert Templeton byl zvyklý je všechny prohlédnout, a přitom ani nemrkl. Harriet začala mít pocit, že dosud zcela nedocenila, s jakou úžasnou nonšalancí si její hrdina počíná.

Na druhé straně, každý jiný než Robert Templeton by nechal mrtvolu na pokoji a utíkal by pro policii. Jenomže policie tu nikde nebyla. Široko daleko nebylo vidět jediného muže, ženu nebo dítě; jen na moři plul malý rybářský člun a i ten byl dost daleko od břehu. Harriet začala zuřivě mávat směrem ke člunu, ale jeho osazenstvo ji buď nevidělo, nebo si myslelo, že jenom provádí nějaké cviky pro zhubnutí. Nejspíš jim ale plachta bránila ve výhledu na břeh, protože loď byla silně nakloněna, jak plachta nabírala vítr. Harriet směrem ke člunu zakřičela, ale volání zaniklo v křiku racků.

Jak tam tak stála a marně se snažila někoho dovolat, ucítila, jak se cosi vlhkého dotklo jejích nohou. Nastával příliv a voda pěkně rychle stoupala. Jakmile zaregistrovala tuto skutečnost, náhle si jasně uvědomila celou situaci.

Odhadovala, že je tak osm mil od Wilvercombe, což bylo nejbližší město. Kolem silnice sice může být pár domů, ale ty budou patřit nějakým rybářům a Harriet byla ochotna vsadit deset

ku jedné, že doma teď budou jen ženy a děti, které budou v takovéhle krizové situaci k ničemu. Než někde splaší nějaké chlapy a přivede je sem, mrtvola bude nejspíš pod vodou. A ať už jde o sebevraždu nebo o vraždu, je absolutně nezbytné, aby někdo tělo prohlédl dřív, než nasákne vodou a než se všechny stopy smyjí. Harriet zmobilizovala všechny síly a vydala se odhodlaně k mrtvole.

Mrtvý byl mladík oblečený v elegantním tmavomodrém vlněném obleku. Na nohou měl až přehnaně módní hnědé střevíce s tenkou podrážkou a fialové ponožky. Kravata byla také fialová, než ji pokryly ty děsivé krvavé skvrny. Měkký šedý plstěný klobouk mu spadl - ne, byl odložen vedle na skále. Zdvihla klobouk a podívala se dovnitř, ale neobjevila tam nic než jméno výrobce. Bylo to jméno kloboučnické firmy, jež byla dobře známá, nikoliv však v příznivém slova smyslu.

Hlavu, kterou klobouk původně zdobil, pokrývala hustá a poněkud přerostlá pokrývka černých kudrnatých vlasů, jež byly pečlivě zastřiženy a voněly brilantinou. Pleť, usoudila Harriet, byla přirozeně bledá a nejevila známky opálení. Oči, teď doširoka rozevřené a nepříjemně civící, byly modré. Ústa byla rozevřená a odhalovala dvě řady bílých, pečlivě udržovaných zubů. Harriet v nich neviděla žádnou mezeru, ale všimla si, že na jedné ze stoliček je korunka. Pokoušela se odhadnout, jak může být mladík starý. To byl obtížný úkol, protože mladík měl - poněkud překvapivě - černý, krátce zastřižený vous. Dodávalo mu to poněkud neanglický vzhled a také ho to dělalo starším, nicméně měla pocit, že muž musí být velice mladý. Cosi nedospělého bylo v liniích nosu a tváře, takže usoudila, že mu nebude o moc víc než dvacet.

Od prohlídky obličeje přešla k rukám a zažila další překvapení. Ať už si Robert Templeton myslel cokoliv, ona sama byla přesvědčená, že tenhle elegantně oblečený mladý muž přišel na toto osamělé místo spáchat sebevraždu. V tom případě pak bylo

jistě podivné, že měl na rukou rukavice. Mladík ležel s rukama pod sebou a rukavice byly tudíž silně zakrvácené. Harriet mu jednu z nich začala stahovat, ale předchozí pocit odporu ji přemohl. Rukavice byly z kvalitní jehněčí kůže a hodily se k oblečení.

Sebevražda - a v rukavičkách? Proč si vlastně byla tak jistá, že jde o sebevraždu? Určitě pro to měla nějaký dobrý důvod...

Ano, samozřejmě. Pokud by to nebyla sebevražda, tak kam se pak poděl vrah? Věděla, že vrah nemohl přijít od Lesston Hoe, protože si dobře pamatovala ten pustý a zářivý pruh písku. Jediné stopy z téhle strany byly ty její, když vkročila z drobných oblázků na písečnou pláž. A ve směru na Wilvercombe byl písek rovněž neporušený, až na jedinou řádku stop - zřejmě těch, co tam zanechala sama oběť.

Takže tenhle mládenec přišel pěšky sem na pláž a přišel sem sám. A pokud by vrah nepřijel po moři, byl mladík sám i když umíral. Jak dlouho může být mrtvý? Příliv začal teprve před chvilkou a na písku nebyly žádné stopy po vytaženém člunu. Tou příkrou skalní stěnou spadající do moře určitě nikdo nepřišel. Takže jak dlouho to může být, co tu bylo dost vody na to, aby se člun dostal na dosah místa, kde leželo tělo?

Harriet si znovu přála, aby toho věděla víc o přílivu a odlivu. Kdyby se Robert Templeton ocitl v takovéhle situaci a musel během své oslnivé detektivní kariéry vyšetřovat záhadný případ na břehu moře, pochopitelně by si příslušné informace vyhledala. Jenomže zápletce na mořském pobřeží se vždycky vyhýbala - právě proto, že by s tím byla spousta práce. Nepochybovala, že dokonalý Robert Templeton všechny tyhle věci ví, jenomže jeho vědomosti byly uzavřeny v jeho záhadném a dokonalém mozku... Takže jak dlouho může být ten chlápek mrtvý?

Tohle by Robert Templeton taky věděl, protože kromě znalostí z dalších oborů absolvoval i kurs z medicíny. Navíc nikdy nevyšel z domu bez lékařského teploměru a ostatních vhodných

instrumentů pro testování svěžesti či tuhosti mrtvol. Ale Harriet žádný teploměr neměla, a i kdyby ho měla, nevěděla by, jak se k takovémuhle účelu používá. Robert Templeton měl ve zvyku prostě nadhodit: „Soudě podle mrtvolného ztuhnutí a teploty oběti, určil jsem dobu smrti na tehdy a tehdy“. S nějakými malichernými podrobnostmi o Fahrenheitech na stupnici teploměru se nezdržoval...

Pokud šlo o mrtvolnou ztuhlost, Harriet si byla jista, že zatím po ní není ani stopa. Pochopitelně, protože (tolik zase Harriet věděla) posmrtná ztuhlost se obvykle dostavuje mezi čtyřmi až deseti hodinami po smrti. Ani modrý oblek, ani hnědé boty nevykazovaly žádné známky, že by byly zmáčeny mořem. I ten klobouk ještě pořád odpočíval na skále. Jenomže ještě před čtyřmi hodinami musela být tahle skála pod vodou a otisky v písku také. Takže k tragédii muselo dojít až potom. Dotkla se prsty mrtvého těla. Bylo ještě docela teplé. Jenomže v takovémhle nádherném dni bylo teplé úplně všechno. Zátylek a temeno hlavy byly horké téměř jako skála sama. Zbytek těla, jenž byl zakrytý, byl na dotek chladnější, ale nebyl chladnější než její ruce, které si předtím myla v moři.

Ale byla tu jedna poučka, kterou aplikovat mohla. O vražedné zbrani! Žádná zbraň, žádná sebevražda - to byl zákon starých Médů a Peršanů. V rukách mrtvý nic nesvíral - nenalezla ani stopy po „mrtvolném sevření prstů“, v nichž se k potěše detektivů tak často skrývá nějaký důkaz. Mladík přepadl dopředu - jedna paže zůstala sevřena mezi tělem a skálou, druhá, pravačka, visela přes kraj skály hned vedle hlavy. A právě pod touto rukou stékal pramínek krve dolů a tam svévolně barvil vodu do ruda. Jestli tu někde byla nějaká zbraň, pak byla tam.

Harriet se vyzula, stáhla si ponožky a vyhrnula rukávy. Pak začala šátrat ve vodě, která byla u paty skály asi metr hluboká. Postupovala obezřetně z obavy, aby nešlápla na něco ostrého jako

je nůž, a dobře dělala, protože po chvilce cosi tvrdého a ostrého skutečně nahmátla. Za cenu maličko pořezaného prstu vytáhla z vody otevřnou břitvu, kterou už začal pohřbívat písek.

Takže zbraň byla na světě; opět to začalo vypadat na sebevraždu. Harriet stála s břitvou v ruce a dumala, jestli právě nezanechává otisky na mokrém držadle. Pokud to byla sebevražda, byla břitva bez otisků, protože muž měl rukavice. Přitom ji opět napadlo: k čemu ta opatrnost? Když jde člověk spáchat vraždu, je rozumné si navléci rukavice - ale na sebevraždu? Rozhodla se odsunout další úvahy na toto téma na později a zabalila břitvu do kapesníku.

Příliv nezadržitelně postupoval. Co jiného by ještě mohla udělat? Neměla sílu jako Robert Templeton, aby odtáhla tělo nad hranici přílivu. Měla by mrtvému prohledat kapsy? To byla ovšem práce pro policii, až si tělo odveze - ale bylo také možné, že mrtvý má u sebe písemnosti, které by po promáčení mohly být nečitelné. Pečlivě prohlédla kapsy saka, ale mrtvý zřejmě příliš dbal na tento oblek, než aby nosil po kapsách mnoho věcí. V pravé kapse nalezla pouze hedvábný kapesník se značkou prádelny a ploché zlaté cigaretové pouzdro, levá byla úplně prázdná. V kapsičce saka spočíval fialový hedvábný kapesníček, nepochybně určený spíš jako dekorace než k používání. Zadní kapsa kalhot byla rovněž prázdná. Do zbývajících kapes kalhot by se mohla dostat pouze kdyby tělo nadzdvihla, do čehož se jí z mnoha důvodů nechtělo. Náprsní kapsa byla ovšem to pravé místo pro uschování písemností, ale Harriet cítila nepřekonatelný odpor do náprsní kapsy sahat. Vypadalo to, že právě tamtudy vytékal hlavní proud krve z prořízntého hrdla. Harriet se utěšila předpokladem, že každá listina z téhle kapsy byla nečitelná už teď. Možná to byla jen omluva pro vlastní zbabělost - ale zkrátka a dobře, dotknout se téhle kapsy se nepřinutila.

Zajistila kapesník a pouzdro na cigarety a znovu se rozhlédla. Moře i písek pláže byly stále stejně opuštěné. Slunce pořád ještě jasně svítilo, ale na obzoru nad mořem se už kupily mraky. Také vítr se změnil na jihozápadní a stále sílil. Vypadalo to, že co nevidět se počasí pokazí.

Ještě pořád zbývalo prozkoumání šlápot, které mrtvý zanechal v písku - dřív než je postupující příliv smaže. Pak si náhle vzpomněla, že má fotoaparát. Byl to malý přístroj, ale měl možnost zaostřit na předměty už od vzdálenosti šesti stop od objektivu. Vyndala jej a udělala tři snímky skály s mrtvým tělem ze tří různých stran. Hlava mrtvého ležela stále tak jak sklesla poté, co ji předtím nadzdvihla - maličko natočena na stranu, a díky tomu bylo možné vyfotografovat obličej mrtvého. Nastavila objektiv na šest stop a věnovala tomuto záběru jeden snímek. V aparátu zbývaly ještě čtyři obrázky. Na první si poodstoupila od skály a udělala celkový záběr pobřeží s mrtvolou v popředí. Na druhém podrobněji vyfotografovala řádku šlépějí v písku vedoucí od skály směrem k Wilvercombe. Další věnovala detailu jedné ze stop - nastavila objektiv opět na šest stop, zdvihla fotoaparát nad hlavu a namířila ho podle svého nejlepšího svědomí kolmo k zemi.

Pak se podívala na hodinky. Od chvíle, kdy si těla všimla, uplynulo asi dvacet minut. Také ji napadlo, že když už je v tom, měla by se raději přesvědčit, že šlápoty skutečně patří mrtvému. Vyzula mrtvole jednu botu a při té příležitosti si ověřila, že i když jsou na podrážcce stopy po písku, na svršku boty nejsou žádné skvrny po slané vodě. Vložila botu do jedné ze šlépějí a ujistila se, že tam dokonale padne. Nechtělo se jí botu mrtvole znovu obouvat a tak ji vzala s sebou. Když přešla napříč pláží a ocitla se opět pod útesem na pásu pokrytém drobnými oblázky, zastavila se a podívala se na skalisko.

Obloha se nesporně mračila a zdvihal se vítr. Za skaliskem se objevila řada vírů, které se co chvíli měnily v hrozivě vypadající

gejzíry pěny, jako by se vlny tříštily o skryté vrcholky skal. Na všech vlnách se teď objevily pěnové čepičky a bledé žluté záblesky na obzoru prozrazovaly mračna hromadící se v dálce nad otevřeným mořem. Rybářský člun už byl téměř z dohledu, zřejmě mířil do Wilvercombe.

Poněkud nejistá, zda si počínala správně, Harriet shromáždila své propriety včetně boty, klobouku, cigaretového pouzdra a kapesníku a začala šplhat zpátky na útes. To bylo chvíli po půl třetí.

DRUHÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ SILNICE

„Nikdo nesedí ve dveřích,
kromě dítěte a jeho zapomenutého děda,
a ti, mimo tento svět, po stranách leží
opřeni o víko hrobu či dělohy.“
Druhý bratr

ČTVRTEK, 18. ČERVNA

Silnice připadala Harriet stejně opuštěná jako předtím. Vyrazila směrem k Wilvercombe a kráčela rychlým, pravidelným tempem. Instinktivně se jí chtělo utíkat, ale věděla, že i kdyby ze sebe vydala všechno, nic tím nezíská. Když urazila asi míli, s potěšením zjistila, že přece jenom není na silnici sama - asi tak sedmnáctileté děvče hnalo po silnici pár krav. Harriet zastavila dívku a zeptala se na nejbližší dům.

Děvče na ni zůstalo zírat. Harriet dotaz zopakovala.

Odpověď se sice dostavila, ale s tak silným západním přízvukem, že z toho Harriet nebyla moudrá. Po delší době vyrozuměla, že nejbliží obydlí je „Will Coffin's směrem na Brennerton“, a že se tam dostane, když půjde po té klikaté cestě tamhle vpravo.

„Jak je to daleko?“ zeptala se Harriet.

Dívka byla toho názoru, že to je hezký kousek, ale odmítla ten údaj převést do mílí nebo yardů.

„Dobře, zkusím to najít,“ informovala ji Harriet. „A jestli někoho potkáš cestou,“ prosila dívku, „buď tak hodná a řekni, že

jednu míli směrem na Lesston Hoe je na pláži mrtvola a že by se to mělo oznámit policii.“

Dívka na ni tupě civěla.

Harriet opakovala prosbu a dodala: „Rozumíš mi?“

„Jo, slečno,“ řekla dívka tónem, z něhož bylo zcela jasné, že nerozumí vůbec ničemu.

Harriet pospíchala naznačenou cestou, a když se ohlédla, uviděla dívku, jak za ní stále ještě civí.

Ukázalo se, že Will Coffin's je malá farma. Trvalo jí dvacet minut, než se k ní dostala, a když konečně byla na místě, vypadalo to, že dům je prázdný. Bezvýsledně bušila na dveře, nakonec je otevřela a zavolala dovnitř, opět bezvýsledně. Obešla tedy farmu.

Když na dvoře několikráte zavolala, vyšla z hospodářské budovy žena v zástěře a vyčkávavě se na Harriet zahleděla.

„Není tu někde nějaký mužský?“ zeptala se Harriet.

Žena odvětila, že všichni muži jsou na sedmiakrovém poli a svážejí seno.

Harriet vysvětlila, že na břehu leží mrtvý muž a že je třeba informovat policii.

„To je vopravdu příšerný,“ prohlásila žena. „Není to Joe Smith? Ráno jel na moře a ty skály tady, ty jsou moc nebezpečný. Říkáme jim Mlýnský kameny.“

„Není to žádný rybář,“ řekla Harriet. „Vypadá na nějakého městského člověka. A neutopil se. Prořízl si hrdlo.“

„Von si prořízl hrdlo?“ opakovala žena potěšeně. „To je teda vopravdu hrůza.“

„Chtěla bych to říct policii,“ pokračovala Harriet. „Dřív než přijde příliv a tělo bude pod vodou.“

„Policii?“ Žena ten nápad zvažovala. „No jo, policii by se to mělo říct,“ připustila po zralé úvaze.

Harriet se zeptala, jestli by žena nevěděla o nějakém chlapovi, který by tu zprávu vyřídil. Žena zavrtěla hlavou. Mužský svážejí

seno a vypadá to, že se změní počasí. Pochybovala, že by se některý z nich mohl uvolnit.

„Telefon asi taky nemáte, co?“ zkoušela to dál Harriet.

Telefon žena neměla, ale zato pan Carey z hospodářství Red Farm, ten telefon měl. A chce-li Harriet do Red Farm, musí se vrátit na silnici, vysvětlovala po dalších dotazech, a na nejbližší odbočce zahnout; pak to je míli, možná dvě.

A co takhle vůz, který by si Harriet mohla půjčit?

Žena litovala, ale žádný vůz neměla. Tedy přesně vzato, jeden vůz by byl, ale dcera v něm odjela na trh do Heathbury a vrátí se až pozdě večer.

„Takže budu muset dojít do té farmy,“ konstatovala Harriet poněkud unaveně. „Kdybyste přece jenom mluvila s někým, kdo by tu zprávu mohl předat,“ dodala ještě, „řekněte mu, že na břehu poblíž těch Mlýnských kamenů je mrtvý muž a že je o tom třeba informovat policii.“

„Jo, spolehněte se,“ řekla žena ochotně. „To je ale hrozný, co? O tom by policajti vopravdu vědět měli. Vypadáte unaveně, slečno... Nechcete hrnek čaje?“

Harriet odmítla čaj s vysvětlením, že musí pokračovat v cestě. Když procházela brankou, žena na ni zavolala. Harriet se plna naděje otočila.

„To vy ste ho našla, slečno?“

„Ano, já ho našla.“

„Von tam ležel mrtvej?“

„Ano.“

„S podříznutým krkem?“

„Ano.“

„To sou teda věci,“ poznamenala žena. „To je vopravdu hrozný.“

Zpátky na hlavní silnici Harriet zaváhala. Tahle výprava ji stála spoustu času. Co bude chytřejší? Zabočit k Red Farm, nebo

se držet hlavní silnice, kde je pravděpodobnější, že někoho potká? Stále nerozhodnuta došla k odbočce. Na nedalekém poli okopával nějaký stařík tuřín. Harriet ho pozdravila.

„Tady tudy se jde k Red Farm?“

Stařík dál okopával tuřín.

„Ten chlap musí být úplně hluchý,“ zamumlala Harriet a znova muže pozdravila. Muž dál okopoval tuřín. Harriet se rozhlédla po brance na pole, stařík se narovnal a plivl si do dlaní. V průběhu této akce se Harriet dostala do jeho zorného pole.

Zamávala na stařík, muž pomalu popošel k zídce, přičemž se opíral o motyku jako o hůl.

„Jde se tady tudy do Red Farm?“ ukázala Harriet na cestu.

„Ne,“ zavrtěl muž hlavou. „Nejni doma.“

„Mají tam telefon?“ pokračovala Harriet.

„Vrátí se až v noci,“ vysvětlil starý pán. „Je na trhu v Heathbury.“

„Telefon!“ křičela Harriet. „Má telefon?“

„Jo, to jo,“ pravil stařík. „Někde poblíž ji najdete.“ Zatímco Harriet přemítala, jestli je krajovou zvláštností hovořit o telefonu v ženském rodě, muž její naději definitivně pohřbil slovy: „Zase ji bolí noha.“

„Jak je daleko ta farma?“ křičela Harriet zoufale.

„Ani bych se nedivil, kdyby to tak bylo,“ prohlásil starý pán, opřel se o motyku a nadzdvihl klobouk, aby mu větřík ofoukl hlavu. „Řek sem jí v sobotu večír, že neměla žádný právo to udělat.“

Harriet se naklonila přes zídku a přiblížila ústa těsně k staříkovu uchu.

„Jak je to daleko?“ zakřičela.

„Nemusíte tak křičet!“ protestoval stařík. „Já nejsem hluchej. Na svatýho Michala mi bude dvaavosumdesát a všecko mi, díkybohu, funguje.“

„Jak daleko - “ začala Harriet .

„Vždyť vám to přece povídám, ne? Jednu a půl míle, když pudete po cestě. Ale kdybyste šla zkratkou přes pole, co je ten starej bejk - “

Náhle se na silnici objevilo rychle jedoucí auto a zase zmizelo v dálce.

„Hrom do toho!“ zamumlala Harriet. „Mohla jsem ho stopnout, kdybych tu nemarnila čas s tímhle starým blbcem.“

„Máte dočista pravdu, slečinko,“ souhlasil starý pán, jenž s obvyklou zvráceností nahluchých lidí zachytil poslední slova. „Podle mě to sou šílenci! Řítit se takovoudle rychlostí nemá žádnej smysl. Mládenec mý neteře - “

Auto, jež se mihlo kolem, definitivně vyřešilo Harrietino váhání. Zcela jistě udělá lépe, když zůstane na silnici. Jestli se kvůli nějaké pomyslné farmě a hypotetickému telefonu zamotá do nějakých zkratek, může tu bloudit až do večera. Přerušila výklad uprostřed slova a vyrazila dál. Další půl míle ušla, aniž by kohokoliv potkala.

Připadalo jí to velmi zvláštní. Během dopoledne potkala cestou několik lidí a (relativně) hezkou řádku firemních dodávek. Kam se všechny poděly? Robert Templeton (možná dokonce i lord Petr Wimsey, který na venkově vyrůstal) by téhle záhadě přišli na kloub okamžitě: v Heathbury byl trh a jak ve Wilvercombe, tak v Lesston Hoe byl zase den, kdy obchody zavíraly dřív. Obojí spolu ovšem souviselo, neboť šlo o to, aby se obyvatelé obou přímořských míst mohli zúčastnit té významné události v Heathbury. Proto tedy po pobřežní silnici žádní obchodníci nejezdili a proto se všechen dopravní ruch směřující do Heathbury už dávno přenesl do vnitrozemí. A ti venkovani, co neodjeli, sklízeli seno. Harriet skutečně objevila jednoho dospělého muže, jak spolu s nějakým mládencem sečou sekačkou taženou párem koní, ale oba na ni zůstali užasle zírat, když jim navrhla, že by

měli opustit práci a koně a jít hledat policii. Farmář sám byl (jak jinak) na trhu v Heathbury. Harriet mu s pocitem marnosti nechala vzkaz a plahočila se dál.

Po chvilce uviděla, že se k ní vytrvale přibližuje postava, která vypadala slibněji. Byl to muž, měl na sobě kraťasy a na zádech baťoh - turista jako ona. Rozhodným gestem ho zastavila.

„Nevíte, kde bych tu někde sehnala někoho s autem nebo telefonem? Ve velice důležité záležitosti.“

Hubeňour, blonďák s huňatým obočím a brýlemi se silnými skly, na ni hleděl se zdvořilou bezmocí.

„To vám bohužel nepovím. Já tu jsem taky cizí.“

„Mohl byste aspoň –“ začala Harriet, ale pak se zarazila. Koneckonců, co vlastně ten chlap může udělat? Není na tom o nic lépe než ona. To z ní promluvily pošetilé pozůstatky Viktoriánství, když si představovala, že jako muž je tenhle hubeňour nadán nějakými vyššími schopnostmi a důvtipem. Jenomže tenhle chalp je přece obyčejná lidská bytost s běžnou výbavou jedněch nohou a jednoho mozku.

„Víte, tamhle kus zpátky,“ mávla poněkud neurčitě za sebe, „leží na pláži mrtvola.“

„Fakt?“ vyhrkl mladík. „Teda, no to je hrůza, co? Nějaký váš známý?“

„Vůbec ne,“ odvětila Harriet. „V životě jsem ho neviděla. Ale mělo by se to říct policii.“

„Policii? No jo, policii, to určitě. Tu najdete ve Wilvercombe... Tam je policejní stanice.“

„To já vím,“ ujistila ho Harriet. „Jenomže ta mrtvola leží kousek od kraje moře a jestli s tím někdo něco honem neudělá, tak ji příliv odplaví... Nejspíš se to už stejně stalo. Panebože, už jsou skoro čtyři!“

„Příliv? No jo, to je fakt. Jo, to by se stát mohlo... Pokud,“ rozjasnila se mu tvář při té objevné myšlence, „moře stoupá. Ale taky by mohlo klesat, nemyslíte?“

„To by mohlo, jenomže neklesá,“ ujistila ho Harriet pochmurně. „Voda stoupá už od dvou hodin. Vy jste si toho nevšimnul?“

„Ani ne, to jsem si vážně nevšiml. Jsem krátkozraký a taky o těchhle věcech moc nevím... Bydlím v Londýně. Je mi to moc líto, ale není mi moc jasné, co bych pro vás mohl udělat. Tady kolem nejspíš žádní policajti nejsou, nebo jo?“

Muž se rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, zda přece jenom nezahlédne nějakého policistu, jak na nejbližší křižovatce řídí dopravu.

„Nešel jste tady někde poblíž kolem nějakého stavení?“ zeptala se Harriet.

„Stavení? Ale jo, jo... Mám dojem, že kousek zpátky jsem opravdu pár chalup viděl. Jo, docela jistě. Tam někoho najdete.“

„Tak já to půjdu zkusit. A jestli někoho potkáte, buďte tak hodný a řekněte mu o tom. Muž na pláži - s prořízntým hrdlem.“

„S prořízntým hrdlem?“

„Jo, leží poblíž nějakých skal, co jim tu říkají Mlýnské kameny.“

„Kdo mu to udělal?“

„Jak to mám vědět? Podle mě si to nejspíš udělal sám.“

„Aha - no jasně. Jinak by to byla vražda, co?“

„Samozřejmě, vražda to být taky může.“

Mladík nervózně sevřel hůl v ruce.

„Vážně? To snad přece jen ne.“

„Těžko říct,“ prohodila Harriet podrážděně. „Na vašem místě bych se tam moc nezdržovala. Třeba se tu ten vrah někde potlouká.“

„Kristepane!“ vyděsil se mladík z Londýna. „Ale to by bylo šíleně nebezpečné.“

„Určitě. No, já zase půjdu. Tak nezapomeňte! Muž s prořízntým hrdlem poblíž Mlýnských kamenů.“

„Mlýnské kameny, jasně. Pamatuju si to. Ale, poslyšte...“

„Ano?“

„A nemyslíte, že bych měl radši jít s vámi? Abych vás případně ochránil a tak...“

Harriet se zasmála. Byla přesvědčena, že mladíkovi se nechce jít kolem Mlýnských kamenů.

„Jak myslíte,“ řekla lhostejně a pokračovala v chůzi.

„Mohl bych vám ukázat ta stavení,“ navrhoval dál mladík.

„Tak dobře,“ přikývla Harriet. „Pojďte se mnou. Ale musíme sebou hodit.“

Ke stavením dorazili po čtvrthodinové chůzi. Byly to dvě nízké doškové chalupy při pravé straně silnice. Před nimi byl vysazen vysoký živý plot, který je chránil před racky a zároveň zcela zakrýval i výhled na pobřeží. Přes silnici přímo naproti chalupám, sevřena mezi dvěma kamennými zídkami, vedla úzká cesta dolů k moři. Pro Harriet byla stavení zklamáním. Uvnitř nalezla jen starou babku, dvě mladší ženy a pár dětí - všichni muži byli venku na moři. Vrátí se až pozdě, ale s večerním přílivem už budou doma. Harrietino vyprávění bylo přijato s lichotivou pozorností a porozuměním a ženy slíbily, že všechno povědí mužům, jakmile se vrátí domů. Rovněž jí nabídly občerstvení, jež Harriet tentokrát přijala. Teď už si byla celkem jistá, že mrtvola je pod vodou a že nějaká ta půlhodina stejně nehraje velkou roli. Všechno to rozčilení ji stálo hodně sil. Popíjela čaj a byla za něj vděčná.

Pak spolu se svým společníkem pokračovala v cestě. Džentlmen z Londýna, jménem Perkins, si stěžoval na bolavou patu, což Harriet ignorovala. Něco už přece musí jet kolem.

Ale jediný vůz, který se objevil, byla rychlá limuzína, jež je předjela, když urazili asi půl míle. Nafoukaný šofér reagoval na dva zaprášené mávající trampy (kterým se podle jeho soudu už prostě nechce šlapat) tím, že dupl na plyn a ujížděl dál.

„Pacholek jeden!“ ulevil si Perkins a zastavil se, aby si ošetřil puchýř na patě.

„Limuzíny se šoférem nikdy nezastaví,“ poznamenala Harriet. „Potřebujeme naklaďák nebo sedm let starou fordku. Koukněte, co je to tamhle?“

'Tamhle' byly závory stažené přes silnici a vedle nich malé stavení.

„Železniční přejezd, tomu říkám klika!“ Harriet se vrátil optimismus. „Tam někdo být musí!“

Taky že byl. Dokonce tam byli dva lidé: jeden invalida a jedno malé děvčátko. Harriet se dychtivě zeptala, kde najde někoho s autem nebo s telefonem.

„Ve vesnici, slečno,“ řekl invalida. „Možná, že podle vás to na vesnici nebude dost velký, ale pan Hearn tam má hokynářství a taky telefon. Tohle je Darley-zastávka a Darley vesnice je asi deset minut pěšky. Tam někoho docela určitě najdete, slečinko. Moment, prosím - Lízo! Závory!“

Dívenka odběhla zdvihnout závory, aby mohl projít chlapeček vedoucí statného tažného koně.

„Má tudy projíždět vlak?“ zeptala se Harriet mimoděk, když závory znovu přehradily silnici.

„Až za půl hodiny, slečinko. Většinou necháváme závory dole. Tady moc aut nejezdí a takhle zabráníme dobytku, aby zabloudil na koleje. Za den tu projede spousta vlaků - tohle je hlavní trať z Wilvercombe do Heathbury. To víte rychlíky tady nestavěji, jenom osobní vlaky. A i ty tady stavěji jenom dvakrát denně - pokud zrovna nejni trh.“

„Aha.“ Harriet dost dobře nevěděla, proč se na ty vlaky vlastně zeptala - pak si náhle uvědomila, že to promluvil její profesionální zájem o jízdní řády: instinktivně si ověřovala, jak se člověk může k Mlýnským kamenům dostat. Vlakem, autem nebo lodí - jak se tam dostal ten mrtvý?

„Kdy - ?“

Ne, zarazila se, to je teď jedno, policie si to zjistí. Poděkovala železničáři, prošla postranní brankou a vyrazila dál, kulhající Perkins za ní.

Silnice se dál vinula podél pobřeží, ale útesy se postupně snižovaly až sestoupily téměř na úroveň moře. Před nimi se objevil shluk stromů, živý plot a pěšina, která se oddělila od silnice a kolem trosek opuštěné chalupy vedla na prostornou louku. Na trávníku, hned vedle písčité pláže, stál stan a podle něj stoupal kouř z tábornického ohně. Když míjeli odbočku na pěšinu, vyšel odtamtud muž, v ruce plechovku benzinu. Na sobě měl staré flanelové kalhoty a khaki košili s vyhrnutými rukávy. Plstěný klobouk měl naražený do očí, chráněné navíc brýlemi proti slunci.

Harriet ho zastavila a zeptala se, jestli už jsou poblíž vesnice.

„Ještě pár minut,“ řekl muž stručně, nicméně celkem zdvořile.

„Potřebuju si zatelefonovat,“ pokračovala Harriet. „Že prý je tam možno volat z obchodu. Je to pravda?“

„Jo, jistě. Na protější straně týhle louky. Nemůžete si ho splíst, jiný obchod tam není.“

„Díky. Mimochodem - policista ve vesnici asi žádný nebude, viďte?“

Muž se už obracel k odchodu, ale teď se zarazil a upřeně se na Harriet zadíval, oči zacloněné dlaní proti slunci. Harriet si všimla červenomodře vytetovaného hada na mužově předloktí a napadlo ji, jestli muž není námořník.

„Ne, v Darley žádný policista nebydlí. Myslím, že máme jednoho dohromady se sousední vesnicí - občas sem zajede na kole. Něco se stalo?“

„Kus odsud na pobřeží došlo k neštěstí,“ řekla Harriet. „Našla jsem tam mrtvého muže.“

„Panebože! Tak to radši zavolejte policii ve Wilvercombe.“

„Jo, to udělám. Tak jdeme, pane Perkinsi. Á, on už šel napřed.“

Harriet dohonila svého společníka, popuzená jeho zjevným pokusem distancovat se od ní a její mise.

„Nemá smysl se s každým vybavovat,“ napomenul ji Perkins popuzeně. „Ten chlap se mi nelíbí, a stejně už jsme na místě. Vím to, protože jsem tadytudy dopoledne šel.“

„Chtěla jsem se jenom zeptat, jestli tu není nějaký policista,“ vysvětlila Harriet smířlivě. Nechtěla se s Perkinsem hádat, potřebovala se soustředit na důležitější věci. Před nimi se začaly objevovat první chalupy, malá solidní stavení obklopená barevnými zahrádkami. Silnice se náhle stočila do vnitrozemí a Harriet si s potěšením všimla telefonních sloupů, dalších stavení a pak konečně stáli před travnatým náměstíčkem, v jehož rohu byla kovárna a na jehož ploše děti hrály kriket. Ve středu trávníku stál letitý jilm, kolem něhož byla lavička a na ní seděl letitý muž a vyhříval se na slunci. Naproti byl obchod na jehož štítu stálo: GEO. HEARN: HOKYNÁŘ.

„Díkybohu,“ vydechla Harriet.

Téměř se rozběhla přes trávník k obchodu vyzdobenému botami a pánvemi - zřejmě se tam prodávalo všechno, od kyselých bonbonů až po manšestrové kalhoty.

Zpoza pyramidy konzerv se úslužně vynořil holohlavý muž.

„Mohla bych si, prosím, od vás zatelefonovat?“

„Jistě, slečno. Jaké číslo potřebujete?“

„Potřebuju zavolat policii ve Wilvercombe.“

„Policii?“ Hokynář na ni udiveně zíral, téměř šokován. „Tak tu budu muset najít v seznamu,“ řekl váhavě. „Pojďte prosím do kanceláře, slečno... A vy pane?“

„Děkuju, ale já... chci říct,“ koktal Perkins, „vlastně to je záležitost... tady slečny. Chtěl jsem se jen zeptat... není tu někde něco jako hotel? Myslím, že bych měl radši... abych tak řekl... na shledanou.“

Perkins se tiše vytratil. Harriet, která na jeho existenci okamžitě zapomněla, následovala hokynáře do kanceláře a netrpělivě sledovala, jak si nasazuje brýle a zápolí s telefonním seznamem.

TŘETÍ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ HOTELU

Drobná a děsivá či vysoká kostnatá holka,
bílá a chrastící, žlutá jak sláma;
Tanečníci čekají, tak ať žije polka,
veselte se, Smrt je zábavná dáma.

Kde je Smrt a její drahoušek?
Chceme už začít.
Kniha žertů paní Smrtky

ČTVRTEK, 18. ČERVNA

Bylo čtvrt na pět, když hokynář oznámil Harriet, že dostala spojení. Když vzala v úvahu různá zdržení a odbočku k farmě směrem na Brennerton, trvalo jí téměř tři hodiny, aby urazila něco přes čtyři míle cesty mezi Mlýnskými kameny a Wilvercombe. Pravda, ve skutečnosti ušla šest mil, možná ještě víc, ale každopádně měla pocit, že bylo promarněno neuvěřitelně mnoho času.

„Haló!“ řekla unaveně.

„Haló!“ řekl úřední hlas.

„Je to wilvercombská policie?“

„U telefonu. Kdo volá?“

„Mluvím z obchodu pana Hearna v Darley. Chci vám oznámit, že dneska odpoledne, asi ve dvě hodiny, jsem našla ležet na pláži poblíž Mlýnských kamenů mrtvého muže.“

„Aha!“ řekl hlas. „Moment, prosím... Ano, takže mrtvola muže u Mlýnských kamenů... Ano?“

„Měl prořízнuté hrdlo,“ řekla Harriet.

„Prořízнuté hrdlo,“ opakoval úřední hlas. „Ano?“

„Také jsem tam našla břitvu,“ dodala Harriet.

„Břitvu?“ Harriet měla pocit, že ta drobnost úřední hlas potěšila. „A kdo volá?“ pokračoval.

„Jmenuji se Vaneová. Slečna Harriet Vaneová. Procházela jsem tamtudy jako turistka. Můžete pro mě někoho poslat nebo mám –“

„Moment ještě. Jmenujete se Vaneová - V-A-N-E-0VÁ. Ano. A říkáte, že to bylo ve dvě hodiny. To nás voláte dost pozdě, nezdá se vám?“

Harriet vysvětlila, že měla potíže dostat se k telefonu.

„Aha. Dobře, slečno, pošleme tam pro vás vůz. Zůstaňte na místě, dokud tam nepřijedeme. Budete muset jet s náma a ukázat nám, kde to tělo je.“

„Obávám se, že touhle dobou už tam žádné tělo nebude,“ upozornila Harriet. „Víte, leželo dost blízko u vody, tam na té velké skále, takže příliv –“

„To nechte na nás,“ přerušil ji sebevědomě hlas, jako kdyby věřil, že se slapový kalendář přizpůsobí policejním potřebám. „Budeme tam pro vás tak za deset minut.“

V telefonu to klaplo a odmlčel se. Harriet zavěsila sluchátko a váhavě chvilku stála, pak sluchátko znova zvedla.

„Potřebuju mluvit s Ludgate 6000 - jak nejrychleji to půjde. Je to naléhavé volání pro tisk. Potřebuju ten hovor během pěti minut.“

Telefonistka začala cosi namítat.

„Heleďte, to číslo je do redakce Morning Star. Dejte mi nejvyšší prioritu.“

„Dobře,“ řekla telefonistka pochybovačně. „Uvidím, co se dá dělat.“

Harriet čekala.

Uplynuly tři minuty - čtyři - pět - šest. Pak telefon zazvonil. Harriet popadla sluchátko.

„Morning Star.“

„Přepojte mě na zpravodajství, rychle.“

Crrr a další kliknutí.

„Morning Star, zpravodajství.“

Harriet se soustředila, aby nadiktovala svůj příběh co nejstručněji a nejvýstižněji.

„Mluvím z Darley poblíž Wilvercombe. Dnes odpoledne ve dvě hodiny byla tady na pobřeží nalezena mrtvola muže s hrdlem prořízntým od ucha k uchu. Máte to? Mrtvolu objevila Harriet Vaneová, známá spisovatelka detektivních románů... Ano, přesně tak - ta Harriet Vaneová, která byla před dvěma roky souzena pro vraždu... Ano... Mrtvému je zhruba dvacet let, má modré oči - krátce zastřižený černý vous - a na sobě tmavě modrý oblek, hnědé střevíce a kožené rukavice... Poblíž mrtvoly byla nalezena břitva... Pravděpodobně jde o sebevraždu... Jistě, může to být i vražda - nebo napište, že okolnosti smrti jsou záhadné... Ano... Slečna Vaneová, která sbírá na pěší tuře materiál pro příští román Záhada plnicího pera, musela urazit několik mil, než se jí podařilo najít pomoc... Ne, policie tělo ještě neviděla... Pravděpodobně je touhle dobou už pod vodou. Ale asi se zase objeví, až bude odliv... Ještě později zavolám... Ano... Cože?... Jistě že to jsem já, Harriet Vaneová... Ano... Ne, je to exkluzivní zpráva pro vás... samozřejmě za předpokladu, že se mi bude vaše reportáž líbit... Ano, samozřejmě... No, nejspíš zůstanu ve Wilvercombe... To nevím, až budu vědět, kde se ubytuju, zavolám vás... Dobře... Dobře... Na shledanou.“

Sotva zavěsila, zaslechla, jak u dveří krámku zastavuje auto. Vrátila se do obchodu, kde už čekal hřmotný muž v šedém obleku. „Inspektor Umpelty,“ obrátil se na ni netrpělivě: „Tak co se děje?“

„To jsem ráda, že jste přijel, pane inspektore. Už jsem měla dojem, že snad nenajdu nikoho, kdo má všech pět pohromadě... Pane Hearne, měla jsem meziměstský hovor. Nevím, co to přesně stálo, ale tady je deset šilinků. Až se tu příště stavím, dáte mi nazpátek... Pane inspektore, zavolala jsem přátelům, že příštích pár dní se budu muset zdržet ve Wilvercombe. Asi to tak dopadne, viďte?“

Byla to drobná lež, ale spisovatelé a policejní inspektoři nemají občas stejný názor na publicitu.

„Asi ano, slečno. Musím vás požádat, abyste se nějakou dobu zdržela, než se vyšetřování rozběhne. A teď si už radši nasedněte, ať se podíváme na to místo, kde říkáte, že jste našlo to tělo... Tady ten džentlmen je doktor Fenchurch a tohle je seržant Saunders.“

Harriet pozdravila přítomné.

„Proč já musím jet s sebou, to tedy vážně nevím,“ ozval se policejní lékař podrážděně. „Jestli ta mrtvole ležela ve dvě odpoledne kousek nad vodou, tak z ní teď moc neuvidíme. Příliv je asi v polovině a ještě fouká silný vítr.“

„Ten je nejhorší,“ souhlasil inspektor.

„Já vím,“ přikývla Harriet lítostivě, „ale opravdu jsem dělala, co bylo v mých silách.“ Vylíčila podrobně svou odyseu, i to, jak si počínala na skále s mrtvolou. Nakonec vybalila botu, cigaretové pouzdro, klobouk, kapesník a břitvu.

„Koukám, že jste odvedla pořádný kus práce,“ pochválil ji inspektor. „Člověk by málem věřil, že jste od fochu. Dokonce jste pořídila i fotografie. I když,“ dodal kriticky, „kdybyste pro nás vyrazila hned, mohli jsme tam už dávno být.“

„Neztratila jsem tím zase tolik času,“ namítla Harriet. „A řekla jsem si, že kdyby moře to tělo spláchlo, bude lepší, když budu mít nějaké důkazy v ruce.“

„To je stoprocentní pravda, slečno. Nejspíš jste se rozhodla úplně správně. Vypadá to, že se zvedá pořádný vítr, který příliv ještě zvedne.“

„Má foukat od jihozápadu,“ vmísil se do hovoru policista, jenž auto řídil. „A jesli to bude takhle pokračovat, tak ta skála bude pod vodou i při odlivu. A když bude moře vyvádět, bude to pěkná fuška tam vůbec doplout.“

„Já vím,“ řekl inspektor. „Kolem té zátoky jsou silné proudy a přes Mlýnské kameny se tam nedostaneme - aspoň pokud nebudeme chtít skončit s proraženým dnem.“

A také ano - když dorazili do 'vražedné zátoky', jak ji Harriet v duchu pokřtila, nebylo tam ani stopy po skále, natož po nějakém těle. Moře už dosahovalo do poloviny písečné pláže a vlny se valily do zátoky jedna za druhou. Zmizela i zpěněná čára, která předtím vyznačovala skalnatý útes skrytý pod hladinou. Vítr byl stále čerstvější a slunce probleskovalo v posledních zářivých křečích mezi mohutnícími hradbami mraků.

„Tak tady to bylo?“ zeptal se inspektor.

„Přesně tak, tady,“ odpověděla Harriet s jistotou.

Inspektor zavrtěl hlavou.

„Ta skála je už dobrých sedmnáct stop pod vodou. Příliv kulminuje za hodinu. Teď nemůžeme dělat vůbec nic, musíme počkat na odliv. Uvidíme, jestli se tam pak dostaneme, a jestli chcete znát můj názor, tak nás čeká dost bouřlivý počasí. Samozřejmě je tu naděje, že moře to tělo vyplaví a najdeme ho někde na pobřeží... Saundersi, zavezu vás do Brennertonu, zkuste tam sehnat pár místních chlapů, co by se čas od času prošli po břehu oběma směry. Já zatím pojedu do Wilvercombe a zjistím, jestli bychom sehnali nějaký člun, se kterým bychom vypluli. Vy slečno budete muset jet se mnou, abychom sepsali to vaše hlášení.“

„Jistě,“ řekla Harriet poněkud zmoženě.

Inspektor se na ni zkoumavě otočil.

„Asi jste z toho trochu rozčilená, viďte," řekl laskavě, „a já se vám vůbec nedivím. Tohle není zrovna záležitost pro mladou dámu. Podle mě to je zázrak, jak jste to zvládla. Proboha, většina mladých dam by prostě utekla, natož aby s sebou vzaly boty a všechny ty ostatní věci."

„To je tím," vysvětlila Harriet, „že já vím, co je třeba udělat... Píšu totiž detektivní romány," dodala, a jak to říkala, měla dojem, že inspektorovi to musí připadat jako zahálčivé a pošetilé povolání.

„Tak to vidíte, slečno," řekl inspektor, „vsadím se, že se vám často nestává, abyste mohla svoje psaní prověřit v praxi. Jak jste říkala, že se jmenujete? Ne že bych tyhle knížky nějak moc četl, leda tak sem tam nějakýho Wallaceho, ale tak jako tak mi samozřejmě budete muset vaše jméno říct."

Harriet mu sdělila své jméno a doplnila ho londýnskou adresou. Inspektor jako by náhle zpozorněl.

„Mám pocit, že mi to jméno je povědomé," poznamenal.

„Jistě," přikývla Harriet poněkud strnule, „to mě nepřekvapuje. Já jsem," trochu rozpačitě se zasmála, „ta notoricky známa Harriet Vaneová, která byla před dvěma lety obviněná, že otrávila Philipa Boyese."

„Ano, to je ono," zaradoval se inspektor. „Ano, ale nakonec dostali toho chlapa, co to skutečně udělal, že jo? Otrava arsenem! Ano, samozřejmě. Pokud si dobře vzpomínám, tak se během přelíčení objevilo velice zajímavé lékařské svědectví. Velice důvtipná obhajoba... Lord Petr se v ní nějak angažoval, viďte?"

„Velice podstatně," potvrdila Harriet.

„Zřejmě to je chytrej chlap," poznamenal inspektor. „Každou chvíli člověk slyší, že se angažuje v tomhle a tamtom."

„Jo, je - strašně aktivní," souhlasila Harriet.

„Vy ho nejspíš znáte velice dobře, co?“ pokračoval inspektor, překypuje - podle Harrietina názoru - přehnanou zvědavostí.

„To ano, dost dobře. Samozřejmě.“ Napadlo ji, že to musí znít dost nevděčně, když uváží, že jí Wimsey pomohl dostat se z velice nezáviděníhodné situace, pokud ji dokonce nezachránil před smrtí. Chvatně a trochu afektovaně doplnila: „Jsem mu moc vděčná za to, co pro mě udělal.“

„Pochopitelně,“ přikývl inspektor a loajálně poznamenal: „I když Scotland Yard by pravděpodobně nakonec toho pravého taky dostal.“ Pak, jako by v něm převážil lokální patriotismus, dodal: „V jistém smyslu jsou proti nám v nevýhodě. V Londýně nemůžou znát všechny lidi, jako my známe každýho tady v okolí. To je docela pochopitelné. V případu jako je tenhle, se s váma můžu vsadit deset ku jedné, že než byste řekla švec, budeme vědět o tom mladíkovi úplně všechno.“

„Mohl tu být jenom jako host.“

„To je velice pravděpodobné,“ připustil inspektor. „Ale stejně předpokládám, že najdeme někoho, kdo o něm bude vědět... Tady vás, Saundersi, vysadíme. Zmobilizujte co nejvíc lidí a až to zařídíte, jděte za Coffinem, ať vás odveze do Wilvercombe. Takže, slečno Vaneová, jak že ten mládenec vypadal?“

Harriet znovu popsala mrtvého.

„Takže vousy?“ zamračil se inspektor. „To vypadá na nějakého cizince, co? Momentálně mi ten popis nic neříká, ale stejně nepochybuju, že celkem snadno zjistíme, o koho jde... Takže tady je naše policejní stanice, slečno. Kdybyste na moment zašla sem, za superintendentem, rád by s vámi mluvil.“

Harriet poslušně vešla do příslušných dveří a odvyprávěla znovu svůj příběh superintendentovi Glaisherovi, tentokráte se všemi podrobnostmi. Superintendent ho vyslechl s lichotivým zájmem a Harriet mu předala různé předměty, které u mrtvoly

našla, a roli exponovaného filmu. Poté ji superintendent podrobně vyzpovídal, co celý den dělala, předtím i potom, co mrtvolu našla.

„Mimochodem," řekl nakonec, „co se stalo s tím mládencem, kterého jste potkala na silnici?"

Harriet se rozhlédla kolem, jako by snad očekávala, že pan Perkins se pořád ještě drží za ní.

„To nemám ponětí, úplně jsem na něj zapomněla. Musel se vytratit, zatímco jsem vám telefonovala."

„To je zvláštní," řekl Glashier a poznamenal si, že je třeba se po Perkinsovi poohlédnout.

„Ale on o tom určitě absolutně nic neví," poznamenala Harriet. „Byl hrozně překvapený - a vyděšený. Proto se nakonec vrátil se mnou."

„Stejně si ho musíme prověřit, to je už taková rutina," odpověděl superintendent. Harriet málem začala namítat, že to je ztráta času, když si náhle uvědomila, že nejspíš jde také o to, aby se prověřila i její vlastní výpověď. Mlčela a superintendent pokračoval:

„Omlouvám se, slečno Vaneová, ale budeme vás muset požádat, abyste zůstala pár dní někde poblíž. Jaké jste měla plány?"

„To je naprosto pochopitelné," ujistila ho. „Nejjednodušší bude, když zůstanu někde tady ve Wilvercombe. Nemusíte se bát, že bych chtěla zmizet. Chci tenhle případ dál sledovat."

Policista to přijal mírně nesouhlasně. Samozřejmě, každý je šťastný, když se ocitne v centru pozornosti, již vzbudí taková příšerná tragédie, ale dáma by rozhodně měla aspoň předstírat opak. Inspektor Umpelty však pouze reagoval skromnou poznámkou, že hledá-li někdo levné a pohodlné ubytování, není nad Clegg's Temperance Hostel.

Harriet se zasmála, protože si náhle uvědomila, že jako spisovatelka musí myslet na reportéry spřátelených novin. Slečna

Harriet Vaneová poskytla rozhovor našemu dopisovateli v Clegg's Temperance Hostel... Tak to by rozhodně nešlo.

„O Temperance Hostel nestojím," řekla pevně. „Který hotel je tady nejlepší?"

„Resplendent je největší," uvedl Glaisher.

„V tom případě mě najdete v Resplendentu," prohlásila Harriet, sebrala zaprášený baťoh a vstala.

„Inspektor Umpelty vás tam zaveze," nabídl jí superintendent a kývl na Umpeltyho.

„To od něj bude milé," řekla pobaveně Harriet.

Během pár minut ji inspektor vysadil před jedním z těch monstrózních přímořských paláců, které vypadají, jako by je projektoval německý výrobce kartónových hraček. Prosklená veranda byla zaplněna skleníkovými rostlinami a vznešená kupole recepční haly se vznášela na zlacených pilastrech vystupujících z oceánu modrého plyše. Harriet ledabyle prošla vší tou nádherou a požádala o jednolůžkový pokoj s vlastní koupelnou v prvním patře a s výhledem na moře.

„Lituju," řekl recepční s nesouhlasným pohledem upřeným na Harrietin ruksak a zaprášené boty, „ale všechny pokoje jsou obsazené."

„Takhle brzy v sezóně? To určitě ne," řekla Harriet. „Požádejte ředitele, aby sem na moment zašel, chtěla bych si s ním promluvit." S odhodlaným výrazem se posadila do nejbližší lenošky, zastavila číšníka a objednala si koktejl.

„Napijete se se mnou, inspektore?"

Inspektor poděkoval, ale vysvětlil, že při svém postavení musí zachovávat jistou zdrženlivost.

„Tak tedy někdy jindy," usmála se Harriet a položila číšníkovi na tácek librovou bankovku, přičemž si dala záležet, aby uviděl její plnou peněženku.

Umpelty s pousmáním zaregistroval, jak si recepční kývnutím hlavy přivolal číšníka. Pak se inspektor přesunul mírumilovně k recepčnímu pultu a prohodil tam pár slov, načež se druhý recepční s omluvným úsměvem přihrnul k Harriet.

„Zjistili jsme, madam, že vás přece jenom můžeme ubytovat. Jeden Američan nás informoval, že uvolňuje pokoj v prvním patře. Má výhled na promenádu, myslím, že vám bude docela vyhovovat.“

„Má vlastní koupelnu?“ zeptala se bez valného nadšení Harriet.

„Samozřejmě, madam. A také balkón.“

„Dobře,“ přikývla Harriet. „Jaké číslo to je? Dvacet tři. Telefon tam asi je, viďte? Dobře, takže inspektore, teď víte, kde mě najdete...“

Přátelsky se na inspektora usmála.

„Ano, slečno,“ odvětil inspektor a oplatil jí úsměv. Měl pro něj svůj vlastní důvod: pokud plná peněženka zajistila Harriet ubytování, pak jeho zmínce, že jde o „přítelkyni lorda Petra Wimseyho“, vděčila za výhled na moře, koupelnu a balkón.

Štěstí, že to Harriet nevěděla. Popudilo by ji to.

K Harrietinu překvapení se jí obraz lorda Petra opakovaně vybavoval, když telefonovala svou adresu do redakce listu Morning Star, a dokonce i později, když v hotelové restauraci konzumovala drahou a vynikající večeři. Kdyby jejich vztah nebyl takový, jaký byl, bylo by zcela logické mu zavolat a informovat ho o mrtvole s prořízntutým hrdlem. Ale za daných okolností by si její telefonát mohl nesprávně vyložit. A pak, s největší pravděpodobností jde stejně jenom o nudný případ sebevraždy, který nestojí za to, aby se jím zabýval. Zdaleka to není tak komplikovaný a zajímavý problém, jako zápletka řešená v Záhadě plnicího pera. V tomto strhujícím detektivním románu zločinec

zároveň páchá zločin v Edinburgu a přitom si buduje důmyslné alibi pomocí parní jachty, časového signálu v rádiu, patera hodin a změny z letního na zimní čas. (Ten mládenec s prořízntutým hrdlem zřejmě přijel od Wilvercombe - ale jak? Po silnici? Vlakem? Nebo přišel pěšky od Darley Halt? A jestli ne, tak kdo ho tam přivezl?) No tak, napomenula se, musím se už konečně soustředit na problém toho alibi. S těmi hodinami na radnici to je vážně problém. Jak by se daly posunout? A posunout se musí, protože to celé alibi stojí a padá s tím, že ve vhodnou chvíli musí být slyšet, jak odbíjejí půlnoc. Bylo by možné, že bych udělala spolupachatele z toho chlápka, co se o ně stará? Kdo se vlastně stará o radniční hodiny? (Proč měl ty rukavice? A jestlipak jsem nechala vlastní otisky na té břitvě?) Nebudu muset nakonec do toho Edinburgu jet? Možná, že tam není ani radnice, ani hodiny. Samozřejmě, kostelní hodiny by taky šly... Ovšem poslední dobou propukla téměř inflace kostelních hodin a mrtvol ve zvonicích. (S tím Perkinsem to bylo dost divné. Jestli to je přece jenom vražda, nemohl vrah připlout po moři? Možná jsem měla pak jít po pláži a ne po silnici. Teď už to je ovšem jedno.) A taky ještě pořád nemám jasno ohledně rychlosti té parní jachty. Člověk by tyhle věci měl znát. Lord Petr by to určitě věděl, ten se určitě plavil na spoustě jacht... Musí to být fajn, když je člověk opravdu bohatý. Každá žena, která se za něj vdá, bude ovšem taky bohatá. A je zábavný. Život s ním by rozhodně nebyl nudný. Potíž je v tom, že člověk nikdy neví, jaké to je s někým žít, ledaže s ním žít zkusí. A to je příliš vysoká cena. Spisovatelka se nemůže vdávat za každého, od koho potřebuje nějakou odbornou radu.

Během kávy si jen tak pro potěšení představovala dráhu americké spisovatelky detektivek, která uzavře nový sňatek pro každou novou knihu. Když píše o jedech, vezme si analytického chemika; když jde o něčí poslední vůli, tak právníka; a když v knize někoho pověsí - koho jiného než kata. Něco by na tom bylo.

Samozřejmě, byla by to taková parodie. A ta ničemnice by se pak mohla zbavovat každého z těch manželů metodou popisovanou v příslušné knize, na níž právě pracuje. Moc průhledné? Možná.

Vstala a přešla do jakési prostorné haly, jejíž střed byl ponechán prázdný pro taneční páry. Na pódiu na konci sálu byl usazen orchestr a kolem dokola podél stěn byly rozmístěny malé stolky, u nichž mohli návštěvníci pít kávu a likéry, a přitom pozorovat tanečníky uprostřed. Když se usazovala a objednávala si pití, na parketu tančil pár profesionálních tanečníků ukázkový valčík. Muž byl vysoký a štíhlý, měl ulízané vlasy připláclé k hlavě a zvláštní, nezdravě vypadající tvář s melancholickým úsměvem. Dívka v nápadných šatech z tmavě fialového saténu s ohromným „honzíkem“ a vlečkou se s výrazem ztělesněné viktoriánské ctnosti pomalu otáčela v partnerově náručí na melodii Na modrém Dunaji.

Autres temps, autres moeurs, pomyslela si Harriet a rozhlédla se kolem. Zahlédla dlouhé sukně a šaty, jaké se nosily v sedmdesátých letech za vlády královny Viktorie - dokonce i pštrosí péra a vějíře. I plachost a ctnost má své napodobovatele. Ale bylo zřejmé, že jde jenom o imitaci. Ty štíhlé pasy nezajišťovaly nemilosrdné šněrovačky, ale jenom důmyslný a nákladný střih šatů. Až tyhle dámy zítra vyrazí na tenisové kurty, šortky či krátké sukně odhalí pasy silných mladých žen, které opovrhují vším, co by je tísnilo. A ty významné pohledy a sklopené oči, ta hraná cudnost - to vše je jenom maska. Pokud tohle byl ten „návrat k pravému ženství“ vítaný redaktorkami módních rubrik, pak jde o úplně jiné ženství - o to, jež je založeno na ekonomické nezávislosti. Jsou muži opravdu tak tupí, aby uvěřili, že staré časy poddajných žen by se mohly vrátit jenom změnou módy? To těžko, odpověděla si Harriet, vědí přece dobře, že stačí, aby žena odložila „honzíka“ a vlečku, převlékla se do šortek nebo krátké

sukně a jde si kam chce - má zaměstnání a v kapse peníze. No jo, je to jenom hra, jejíž pravidla nejspíš všichni znají.

Valčík skončil a taneční pár se zastavil. Během povinného potlesku hudebníci vyladili pár strun a utáhli sem tam nějaký kolíček. Pak si tanečník vybral novou partnerku u jednoho ze stolků, zatímco fialovou dámu požádal o tanec statný továrník v tvídovém obleku z druhé strany sálu. Další dívka, blondýna ve světlemodrém, vstala od osamělého stolku poblíž pódia a vyzvala k tanci postaršího džentlmena. Začali vstávat další hosté a spolu se svými partnery a partnerkami zamířili na parket k dalšímu valčíku. Harriet pokynula číšníkovi a požádala o další kávu.

Mužům, uvažovala, se zamlouvá pocit, že všechno, co žena podniká, je závislé na jejich souhlasu a náklonnosti. Ale líbí se jim to skutečně? Jenom dokud je žena opravdu mladá, pomyslela si trpce Harriet. Tamhleta dívka, která předvádí té skupině dost majetnicky vypadajících mužů, jak je sexy, se změní ve vdavekchtivou babici, jako je tahle žena u sousedního stolu, pokud si nenajde něco, čím by zaměstnala svůj mozek - za předpokladu, že nějaký v hlavě má. Načež ti samí muži prohlásí, že jim nahání strach.

„Vdavekchtivá babice“ byla štíhlá žena, nalíčená s dojemnou péčí a oblečená v šatech, které by působily vyzývavě i u devatenáctileté dívky. Její exaltovaný výraz připomínající mladou nevěstu upoutal Harriet už předtím. Žena byla sama, ale vypadalo to, že někoho očekává, protože její pohled nepřetržitě přejížděl po celém sálu a zvláště ulpíval na stole s profesionálními tanečníky poblíž pódia. Vypadalo to, že žena začíná mít obavy. Prsty obtížené prsteny sebou nervózně škubaly a žena si zapalovala jednu cigaretu za druhou, každou však jen napůl vykouřenou zamáčkla, načež vyndala z kabelky zrcátko, upravila si makeup, chvíli se nepokojně vrtěla, a pak se celá procedura opakovala s novou cigaretou.

„Čeká na svého gigola,“ zněla Harrietina diagnóza, vyřčená se směsicí lítosti a znechucení. „Nejspíš to bude ten mládenec s melancholickým úsměvem,“ usoudila. „Jenže ten ulovil lepší rybu.“

Číšník přinesl Harriet kávu a když odcházel, žena ho zastavila.

„Pan Alexis tu dneska večer není?“

„Ne, madam.“ Číšník vypadal trochu nervózně. „Pan Alexis nemohl přijít.“

„Je nemocný?“

„Myslím, že ne, madam. Pan ředitel nám prostě oznámil, že nepřijde.“

„Nenechal nějaký vzkaz?“

„Já o ničem nevím, madam.“ Číšník nervózně přešlapoval. „Pan Antoine bude určitě šťastný, když –“

„Ne, o nic nejde. Ale jsem zvyklá na pana Alexise, vyhovuje mi jeho krok. Nic se nestalo.“

Číšník unikl a Harriet zahlédla, jak si vyměňuje pár slov s vrchním a oba krčí rameny. Pohyby rtů a obočí byly výmluvné. Harriet byla znechucená - takhle to tedy s ženou dopadne, když se nevdá? Stane se předmětem posměchu před číšníky? Znovu se podívala na ženu - právě vstala a chystala se opustit sál. Na prstě měla snubní prsten. Svatba člověka zřejmě nezachrání. Svobodná, vdaná, ovdovělá nebo rozvedená, konec je vždycky stejný. Harriet se zachvěla a náhle měla až po krk sálu i s jeho tanečním parketem. Dopila kávu a uchýlila se do menší místnosti, kde tři korpulentní ženy nepřetržitě probíraly nemoci, děti a služebnictvo. „Chudáček Muriel - po narození toho posledního děcka je z ní skoro invalida... Dost nesmlouvavě jsem jí řekla: 'Doufám, že je vám jasné, že jestli odejdete dřív než jak jsme se domluvily, budete mi ty peníze dlužit'... Dvanáct guineí týdně a chirurg si počítal sto guineí... Jsou to krásní kluci, oba dva, ale když Ronnie chodí do Etonu a Wilfred je v Oxfordu... Neměli by nechat ty

kluky takhle utrácet... Drahoušku, musela shodit pěkných pár liber, málem jsem ji nepoznala, ale neměla bych zájem... nějaká elektrotepelná procedura, prostě báječná... a co ty dávky a daně a ta strašná nezaměstnanost... Hádat se při žaludečních nervózách nemůžete, ale strašně to věci komplikuje... Nechat mě na holičkách s domem plným lidí, ty holky nevědí, co to je vděk.“

„A tyhle,“ pomyslela si Harriet, „jsou zřejmě ty šťastné. Čert to vem, co udělám s těmi radničními hodinami?“

ČTVRTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ BŘITVY

„Ty jsi
občas užitečný nástroj, Tvé zuby pracují rychle,
a když Ty vyhryzneš ze srdce tajemství
už to nikomu nepovíš.“
Kniha žertů paní Smrtky

PÁTEK, 19. ČERVNA

Navzdory hrůznému nálezu, který by byl správně měl zaplašit spánek z víček každé spořádané ženy, Harriet se ve své ložnici (s koupelnou a balkónem v prvním patře a s vyhlídkou na promenádu,) vyspala do růžova a ke snídani se dostavila se zdravou chutí k jídlu.

Obstarala si výtisk Morning Star a byla hluboce ponořená do četby vlastního interview (jež bylo i s fotografií na první straně), když ji oslovil povědomý hlas:

„Dobré ráno, Sherlocku. Kde máte župan? Kolik dýmek jste už vykouřil? Injekční stříkačka je na stolku v šatně.“

„Prokristapána, kde ty se tady bereš?“ užasla Harriet.

„Vystoupil jsem z auta,“ řekl lord Petr stručně. „Už našli tu mrtvolu?“

„Kdo ti o ní řekl?“

„Vyčenichal jsem ji na dálku. Když je někde mrtvola, slétají se tam orli. Smím si přisednout, než spořádáš ta vajíčka na slanině?“

„Samozřejmě. Odkud jsi přijel?“

„Z Londýna - jako pták, jenž slyší volání své družky.“

„Já jsem tě ne-" začala Harriet.

„Nemluvil jsem o tobě. Mluvil jsem o mrtvole. Nicméně, když už mluvíme o družce, vezmeš si mě?“

„To rozhodně ne.“

„Myslel jsem si to, ale není nad to se zeptat. Říkalas, že to tělo našli, nebo ne?“

„Pokud vím, tak ne.“

„A podle mě ho taky hned tak nenajdou. Obvyklý jihozápadní vítr fouká na plné pecky. To mají smůlu. Bez mrtvoly nemůžou zahájit soudní vyšetřování. Mrtvola nutná praví Zákon o nepominutelnosti mrtvoly.“

„Ne, vážně,“ protestovala Harriet, „jak ses o tomhle všem dozvěděl?“

„Zavolal mi Salcombe Hardy z Morning Star. Řekl mi, že 'moje slečna Vaneová' našla mrtvolu, a jestli o tom něco nevím. Řekl jsem mu, že o tom nevím vůbec nic a že bohužel slečna Vaneová není moje - aspoň zatím. Takže jsem odfrčel a tady mě máš. Sally Hardy přijel se mnou, což zřejmě byl ten důvod, proč mě volal. Sally je starý kozák - vždycky na správném místě.“

„Takže to on ti řekl, kde mě najdeš.“

„Ano - zdá se, že on všechny podrobnosti zná. Což se mě trochu dotklo. Představ si, jak mi bylo, když se musím ptát Morning Star, kde se nalézá jitřenka mého nebe. Hardy zřejmě všechny ty podrobnosti znal. Jak se takovéhle věci do novin dostanou?“

„Sama jsem jim to zavolala,“ přiznala se Harriet. „To víš, je to prvotřídní reklama.“

„To jistě,“ souhlasil lord Petr a namazal si toast štědře máslem. „Takže tys jim zavolala a všechny ty krvavé podrobnosti jsi jim vyklopila?“

„Pochopitelně. Byla to první věc, co mě napadla.“

„Jsi podnikavá žena. Ale, pokud se neurazíš, nezdá se ti, že to prozrazuje jisté zhrubnutí nervových vláken tvých citů?“

„Nepochybně,“ připustila Harriet. „Vlákna mých citů jsou momentálně hrubá jako kokosová rohožka.“

„Dokonce bez vpleteného nápisu VÍTEJTE. Ale podívej, moje milovaná, když uvážíš, že jsem milovník mrtvol, nemyslíš, že ses mohla ozvat a jako muž muži se mi aspoň maličko svěřit?“

„Když to bereš takhle,“ připustila Harriet poněkud provinile, „tak zcela určitě ano. Ale myslela jsem si –“

„Ženy vždycky do všeho pletou city,“ řekl Wimsey chápavě. „Každopádně teď máš možnost to napravit: Prosím podrobnosti, a všechny!“

„Už mě vykládání těch podrobností unavuje,“ mrmlala Harriet.

„Co to je proti tomu, jak budeš unavená, až se na tebe vrhne policie a chlapci od novin. Salcombovi Hardymu jsem vyklouzl jen tak tak. Čeká dole v hale. Banner a Clarion jsou v kuřárně. Ti měli rychlý vůz. Courier cestuje vlakem (jsou to milé, úctyhodné, staromódní noviny) a Thunderer spolu s Comet se poflakují před barem a doufají, že tě přemluví, abys jim něco předhodila. Ty tři chlapy, co se dohadují s komisařem, ty bych typnul na místní. Četa fotografů se namačkala do jednoho morrise a vydala se jako jeden muž na to místo, kde jsi mrtvolu našla - nic neuvidí, jelikož příliv je hezky vysoko. Pěkně mi všechno vyklop a já ti pak zorganizuju styk s veřejností.“

„Tak dobře,“ kapitulovala Harriet. „Vše povím, nemohu jinak.“

Odsunula talíř a vzala do ruky čistý nůž.

„Tohle,“ vysvětlila, „je pobřežní silnice z Lesston Hoe do Wilvercombe. Břeh se tam ohýbá nějak takhle -“ zvedla nádobku s pepřem.

„Použij radši sůl,“ navrhl Wimsey. „Nedráždí tak nosní sliznici.“

„Díky za radu. Takže tahle čára soli je pláž. A tenhle kus chleba je skála, když je odliv.“

Wimsey si přisunul židli blíž ke stolu.

„A tahle lžička na sůl," řekl Wimsey s potěšením malého kluka, „může být mrtvola."

Harrietino vyprávění nijak nekomentoval, jen jednou nebo dvakrát se zeptal na čas a na vzdálenosti. Seděl skloněný nad situačním plánkem, který Harriet vytvořila na stole mezi zbytky snídaně, oči mu neviděla, jen dlouhý nos, který - měla pocit - se chvěje samým soustředěním jako nos králíka. Když skončila, Wimsey chvíli mlčky seděl, pak řekl:

„Takže, abychom měli jasno: na to místo, kde jsi poobědvala, jsi dorazila přesně - kdy?"

„V jednu. Podívala jsem se na hodinky."

„A když jsi tam šla po těch útesech, tak jsi viděla na celou pláž, včetně té skály, na níž jsi pak našla to tělo."

„Ano, myslím, že ano."

„A byl na té skále někdo?"

„To vážně nevím. Nepamatuju se ani, že bych si té skály všimla. Pochop, myslela jsem na oběd a koukala jsem jedině po vhodném místě, kde bych mohla sešplhat z útesu dolů. Nedívala jsem se nikam do dálky."

„Jasně. Což je, mimochodem, škoda."

„Jistě, to je. Ale můžu ti říct jedno. Jsem si docela jistá, že se na té pláži nic nehýbalo. Než jsem začala lézt dolů, tak jsem se rozhlídla. Jasně se pamatuju, že ta pláž vypadala absolutně a nádherně opuštěná - dokonalé místo pro piknik. Nesnáším piknik uprostřed davu lidí."

„A jedna osoba na pláži by pro tebe byla dav?"

„Když jde o piknik, tak ano. Znáš přece lidi. Jakmile vidí, že se někdo v klidu a míru krmí, začnou se k němu táhnout ze všech čtyř světových stran, posadí se kolem a za chvíli to tam vypadá jako v Corn House o polední pauze."

„Tak to chodí. To je zřejmě symbolický význam té příhody slečny Muffetové.“*

„Jsem si absolutně jistá, že nikde na dohled nebyla živá duše, nikdo tam nešel, nestál ani neseděl. Ale pokud jde o tu mrtvolu na té skále - to si netroufám tvrdit ani tak, ani onak... Ta skála byla dost daleko, a když jsem si jí z pláže všimla, považovala jsem to tělo za hromadu mořských řas. Člověk si nevštěpuje do paměti mořský řasy.“

„Fajn. Takže v jednu hodinu byla pláž opuštěná, s možnou výjimkou jedné mrtvoly, která se vydávala za mořské řasy. Pak jsi slezla z toho útesu. Co z toho místa na pláži, kde jsi jedla? Odtamtud jsi tu skálu viděla?“

„Vůbec ne. Je tam taková maličká zátoka. Útes tam trošku vybíhá a já seděla hned u jeho paty, abych se měla o co opřít. Obědvala jsem - mohlo mi to trvat všeho všudy tak půl hodiny.“

„A během té doby jsi nic neslyšela? Žádné kroky nebo tak? Žádné auto?“

„Vůbec nic.“

„A pak?“

„Pak, přiznávám, jsem si trochu zdřímla.“

„Což je naprosto přirozené. Na jak dlouho?“

„Asi na půl hodiny. Když jsem se vzbudila, koukla jsem se znovu na hodinky.“

„Co tě vzbudilo?“

„Skřehotání racka, který tam poletoval kolem zbytků sendviče.“

„Takže to máme dvě hodiny.“

„Ano.“

„Počkej, moment, když jsem sem ráno dojel, bylo ještě trochu brzo na návštěvu dámy, tak jsem zabrousil na pláž a seznámil jsem se tam s jedním rybářem. Náhodou se zmínil, že včera odpoledne ve čtvrt na dvě byl u Mlýnských kamenů odliv. Takže když jsi tam

včera dorazila, moře bylo skorem nejníž. Než ses probudila, tak se to otočilo a moře asi tři čtvrtě hodiny stoupalo. Pata té skály - které mimochodem místní říkají Ďáblova žehlička - je na suchu jenom asi půl hodiny během odlivu, a to ještě jenom tehdy, když jsou slapové síly maximální, pokud mi rozumíš.“

„Rozumím ti dokonale, jen nevím, co tím chceš říct.“

„Jenom tohle - kdyby k té skále někdo šel těsně při kraji moře, mohl by se tam dostat, aniž by po něm později zbyly nějaké stopy.“

„Ale ty stopy tam přece zbyly. Jo tak, ty mluvíš o možném vrahovi.“

„Dával bych pochopitelně přednost vraždě - ty snad ne?“

„Samozřejmě. To máš pravdu, pokud by vrah šel tudy, jak říkáš, mohl přijít z obou stran. Kdyby přišel od Lesston Hoe, musel by dorazit až po mně, protože když jsem tím směrem šla po silnici, viděla jsem na pláž a nikdo tam nebyl. Ale od Wilvercombe mohl přijít kdykoliv.“

„Kdykoliv zase ne,“ namítl Wimsey. „Říkáš, že v jednu tam nikdo nebyl.“

„Mohl stát u Žehličky z té strany od moře.“

„To mohl. A teď, co ten mrtvý? Kdy ten přišel, můžeme říct dost přesně.“

„A jak?“

„Říkalas, že na jeho botách nebyly mokré skvrny. Takže se na tu skálu dostal suchou nohou. Stačí zjistit, kdy je cesta ke skále po písku suchá.“

„Samozřejmě, jsem pitomá, že mi to nedošlo. To se snadno dozvíme... Kde jsem to skončila?“

„Vzbudil tě křik racka.“

„Aha. Pak jsem obešla ten hřbet útesu, zamířila ke skále a našla jsem mrtvolu.“

„A v té chvíli nikdo na dohled nebyl?“

„Ani živáček - až na nějakého muže ve člunu.“

„Aha - ten člun. Takže předpokládejme, že člun dorazil, když byl odliv a jeho uživatel došel po suchu - nebo se přebrodil - ke skále –“

„To je ovšem možné. Když jsem ten člun uviděla, byl dost daleko od břehu.“

„Vypadá to, že všechno závisí na tom, kdy se tam ta mrtvola dostala. Musíme to zjistit.“

„Vidím, že ses rozhodl, že by to měla být vražda.“

„Sebevražda mi připadá hrozně nudná. Proč by někdo chodil takovou dálku kvůli sebevraždě?“

„Proč ne? Je to mnohem čistotnější než to provést v ložnici nebo na nějakém podobném místě. Poslyš, nezačínáme náhodou ze špatného konce? Kdybychom věděli, kdo ten mládenec byl, třeba bychom zjistili, že po sobě nechal dopis, proč to udělal. Troufám si tvrdit, že touhle dobou už bude policie všechno tohle vědět.“

„Možná,“ připustil nespokojeně Wimsey.

„Něco se ti nezdá?“

„Dvě věci. Rukavice! Proč by si měl někdo podřezávat krk v rukavicích?“

„To je fakt. Taky mi to bylo divný. Možná, že měl nějakou kožní chorobu a byl zvyklý rukavice nosit pořád. Měla jsem se podívat. Začala jsem mu je stahovat z ruky, jenže byly - byly v hrozným stavu.“

„Hmm. Koukám, že sis pár ženských slabostí pořád ještě zachovala. Druhá věc, která se mi nezdá, je ta zbraň. K čemu by byla břitva chlapovi, co nosí vousy?“

„Koupil si ji speciálně na tohle.“

„Hmm. Konečně, proč ne? Drahá Harriet, myslím, že máš pravdu. Ten mládenec si prostě podříznul krk a nic víc v tom není. Jsem zklamán.“

„Je to zklamání, ale co s tím naděláme? Haló! Tady je můj přítel inspektor Umpelty.“

Skutečně to byl inspektor Umpelty, kdo k nim přicházel mezi stolky. Byl v civilu - vysoká, spokojeně vypadající tvídová postava. Inspektor Harriet srdečně pozdravil.

„Myslel jsem si, slečno Vaneová, že se budete chtít podívat, jak vaše obrázky vyšly. A také jsme identifikovali toho muže.“

„Neříkejte, vážně? To jste si pospíšili... Inspektor Umpelty - lord Petr Wimsey.“

Inspektor vypadal potěšeně, že byl představen.

„To jste si na práci ale přivstal, mylorde. Nevím, jestli na tomhle případu najdete něco moc záhadného. Podle mě to je obyčejná sebevražda.“

„S politováním přiznávám, že jsme došli ke stejnému závěru,“ připustil Wimsey.

„I když nevíme, proč to udělal. Ale kdo se má v těch cizincích vyznat?“

„Napadlo mě, že vypadá trochu neanglicky,“ vzpomněla si Harriet.

„Je to Rus, nebo něco podobného. Jmenuje se Paul Alexis Goldschmidt. Tady byl známý jako Paul Alexis. Mimochodem, byl zaměstnán přímo tady v hotelu. Jeden z těch profesionálních tanečníků, co pracují v té hale, kde se hraje - znáte tu profesi... Zdá se, že o něm dohromady nikdo nic neví. Někdy před rokem se tu objevil a požádal o místo. Zřejmě byl dobrý tanečník a měli tu volné místo, tak ho přijali. Věk asi dvaadvacet, svobodný, bydlel v podnájmu. Nikdo proti němu nic neměl.“

„Papíry měl v pořádku?“

„Naturalizovaný britský občan. Prý utekl z Ruska kvůli revoluci - to musel být malý kluk, asi devítiletý, ale zatím jsme nezjistili, kdo se o něj tenkrát staral. Když se objevil tady, byl sám, a jeho domácí si nevzpomíná, že by někdy slyšela o komkoliv, kdo

by k němu patřil. Ale to teď brzy zjistíme, až probereme jeho věci.“

„Nenechal žádný dopis pro koronera nebo něco podobného?“

„Zatím jsme nic takového nenašli. A pokud jde o toho koronera, je tu malá potíž. Nevím, jak dlouho to bude trvat, než vás budeme potřebovat, slečno Vaneová. Víte, nemůžeme tu mrtvolu najít.“

„Nechcete doufám tvrdit,“ ozval se Wimsey, „že zvrhlý doktor a záhadný Číňan se zmocnili mrtvoly a odnesli ji do opuštěného domu nebo na vřesoviště.“

„Vidím, že se bavíte, mylorde. Ne, je to mnohem prostší. Kolem toho zálivu je severní proudění a při tom jihozápadním větru, co tu teď máme, moře tělo z Žehličky spláchlo. Buď ho zase vyplaví někde dál na jih nebo ho proud zahnal na Mlýnské kameny a tam se zachytilo. Jestli je tělo tam, musíme počkat, až se vítr utiší. Když jsou takovéhle vlny, tak se tam s člunem nedostanete a nemůžete se tam ani potápět - dokonce ani s potápěči, co to tam znají. Je to otrava, ale nedá se nic dělat.“

„Hmm,“ řekl Wimsey. „Ještě že jste udělal ty fotky, Sherlocku. Jinak bychom neměli žádný důkaz, že tam vůbec nějaké tělo bylo.“

„Jenomže koroner se s fotografiemi nespokojí,“ poznamenal inspektor chmurně. „Ale stejně to vypadá jako sebevražda, takže na čase zase tak nezáleží. Ale stejně to je hloupý. Rádi máme všechny formality vyjasněné už během vyšetřování.“

„Pochopitelně,“ přikývl Wimsey. „Jsem si jistý, že jestli je někdo objasní, budete to vy, inspektore. Působíte dojmem muže, který dovede jasně uvažovat. Dovolím si takovou malou věštbu, Sherlocku: ještě před obědem bude mít pan inspektor Umpelty probádané všechny písemnosti po mrtvém, vytáhne z ředitele hotelu všechno, co ten pán o tom Alexisovi ví, najde obchod, v němž Alexis koupil břitvu, a vysvětlí záhadnou roli těch rukavic.“

Inspektor se zasmál.

„Myslím, že od ředitele se toho moc nedozvíme, mylorde. A to s tou břitvou nebude moc podstatné.“

„A rukavice?“

„Podle mě, mylorde, je jenom jedna osoba, která by nám je mohla vysvětlit. Tou je ten chudák kluk sám, jenže ten nám to už nepoví. Ale s těmi listinami máte naprosto pravdu. Zrovna je probírám.“ Odmlčel se a s obavou se podíval z Harriet na Wimseyho a zase zpátky.

„Ne, neznepokojujte se,“ řekl Wimsey, „nechceme vás požádat, abychom směli jít s vámi. Vím, že když policie koná svou povinnost, detektiv amatér jenom překáží. Chystáme se prohlédnout si město, jak se sluší na spořádánou mladou dámu a džentlmena... Jenom jedinou věc bych rád viděl, pokud by vás to příliš neobtěžovalo - a to je ta břitva.“

Inspektor neobyčejně ochotně souhlasil, že lord Petr může prozkoumat břitvu. „A když teď půjdete se mnou,“ nabídl se, „můžete se vyhnout všem těm reportérům.“

„To ne!“ řekla Harriet. „Musím s nimi mluvit a informovat je o své nové knize. Břitva je jenom břitva, ale dobrá reklama - to jsou prodané knížky. Vy dva běžte spolu, já přijdu za vámi.“

Harriet vyrazila vstříc novinářům. Inspektor se rozpačitě ušklíbl.

„Tahle mladá dáma nemá chybu,“ konstatoval. „Ale můžeme se spolehnout, že dovede držet jazyk za zuby?“

„Takovou dobrou zápletku si určitě nechá pro sebe,“ řekl bezstarostně Wimsey. „Pojďte, napijeme se něčeho.“

„Je moc brzy po snídani,“ namítl inspektor.

„Nebo si zakouříme,“ navrhl Wimsey.

Inspektor odmítl.

„A co se jít na chvíli posadit do haly,“ řekl Wimsey a posadil se.

„Nezlobte se,“ řekl inspektor Umpelty, „ale já už musím běžet. Povím na stanici, že byste se rád podíval na tu břitvu.“ Když se jeho hřmotná postava protlačila otočnými dveřmi ven, inspektor si pro sebe zamumlal: „Ta s ním pěkně mává, s chudáčkem.“

Když Harriet o půl hodiny později unikla Salcombovi Hardymu a jeho kolegům, nalezla Wimseyho, jak věrně čeká v hale.

„Inspektora jsem se už zbavil,“ konstatoval tento džentlmen radostně. „Nasaď si klobouček a jdeme.“

Jejich společný odchod z hotelu byl zpozorován a zdokumentován oddílem fotografů, kteří se právě vrátili z vyjížďky na pláž. Harriet s Wimseym prošli uličkou cvakajících spouští po mramorových schodech a nastoupili do Wimseyho daimlera.

„Připadám si,“ řekla Harriet zlomyslně, „jako kdyby nás právě oddali ve svatém Jiřím na Hanover Square.“

„To určitě ne,“ opáčil Wimsey, „protože kdybychom byli čerstvě oddáni, chvěla by ses jako vyděšená koroptev. Vdát se za mě je úžasný zážitek - takový si ani nedovedeš představit. Na policejní stanici to bude v pohodě - pokud na nás nebude superintendent nevlídný.“

Superintendent však byl naštěstí zaneprázdněn a seržant Saunders byl pověřen, aby jim břitvu ukázal.

„Už jste z ní sejmuli otisky prstů?“ zeptal se Wimsey.

„Ano, mylorde.“

„Něco jste zjistili?“

„Úplně přesně to nevím, mylorde, ale myslím, že ne.“

„Každopádně na ni můžeme klidně sahat.“ Wimsey převracel břitvu v ruce a pozorně si ji prohlížel, nejprve jen tak, pak pomocí lupy. Kromě nepatrné trhliny na slonovinové rukojeti nebylo na břitvě nic pozoruhodného.

„Pokud na ní zůstala nějaká krev,“ konstatoval, „tak jedině kolem čepu... Ale moře zřejmě vykonalo svou práci naprosto dokonale.“

„Nechceš snad naznačit,“ ozvala se Harriet, „že tahle zbraň není doopravdy ta zbraň?“

„Rád bych,“ řekl Wimsey. „Nalezená zbraň přece nikdy není ta zbraň.“

„To není. A mrtvola nikdy není ta mrtvola. To tělo zjevně nepatří Paulu Alexisovi –“

„ - ale předsedovi vlády v Ruretanii.“

„A příčinou smrti nebylo prořízнuté hrdlo –“

„ - ale obskurní jed, který znají pouze domorodci ze Střední Austrálie.“

„A to hrdlo mu prořízli, až když byl po smrti.“

„A udělal to lajdák a cholerik středního věku, jenž má tvrdé vousy, nákladné choutky a -“

„ - a nedávno se vrátil z Číny,“ dokončila vítězně Harriet.

Seržant z počátku tuhle výměnu sledoval s užasle pootevřenými ústy a teď se hlasitě rozchechtal.

„Výborně,“ řekl pobaveně. „Je to srandovní, co všechno ty pisálci nacpou do těch knížek, co? Chtělo by si vaše lordstvo prohlídnout ještě ty ostatní nalezený věci?“

Wimsey se vší vážností pravil, že by si to velmi přál, a tak se na světle božím objevil klobouk, cigaretové pouzdro a kapesník.

„Hmm,“ mínil Wimsey. „Klobouk kvality slušné až prostřední, nikoliv prvotřídní... Objem hlavy spíše menší... Brilantina obvyklé lepkavé konsistence. Stav poměrně zachovalý –“

„Byl to tanečník.“

„Myslel jsem, že jsme se už shodli, že to byl ministerský předseda. Vlasy tmavé, kudrnaté a spíše dlouhé... Klobouk byl vyrobený loni a znovu naformován a opatřen novou stuhou. Tvarem je trochu nápadnější, než je zapotřebí. Z toho vyvozuji, že

jeho pán nebyl bohatý, ale záleželo mu na tom, jak vypadá. Soudíme, že ten klobouk patří k mrtvole?“

„Ano, myslím, že ano. Ta brilantina souhlasí.“

„Zato cigaretové pouzdro - to je něco jiného. Patnáctikarátové zlato, nezdobené a zánovní, s monogramem P.A. Uvnitř šest cigaret de Reszkes. Pouzdro je pravé, pravděpodobně dar od nějaké bohaté obdivovatelky.“

„Nebo taky přiměřené postavení ministerského předsedy.“

„Případně. Kapesník je hedvábný a z Burlington Arcade zrovna nepochází. Barva je příšerná. Značka prádelny –“

„Značka je v pořádku,“ ozval se policista. „Je z wilvercombské parní prádelny. Co se tohohle týče, je s tím Alexisem všechno v pořádku.“

„Což je podezřelé,“ poznamenala Harriet a zavrtěla hlavou. „Já mám v ruksaku tři kapesníky a všechny mají kromě značky prádelny také iniciály naprosto neznámých lidí.“

„Je to zjevně ministerský předseda,“ souhlasil Wimsey a truchlivě pokýval hlavou. „Předsedové vlády, zvláště v Ruretanii, jsou známí lehkomyslným postojem ke špinavému prádlu... A teď ta bota. Téměř nová. Podrážka tenká. Hrozná barva a pokud možno ještě horší tvar. Ruční práce, takže ten příšerný vzhled byl předem promyšlený... Není to bota muže, který toho mnoho nachodí. Koukám, že byla ušita ve Wilvercombe.“

„To taky souhlasí,“ ozval se znovu seržant. „Mluvili jsme s tím ševcem. Ty boty pro Alexise ušil a dobře ho zná.“

„A tys tuhle botu opravdu stáhla mrtvole z nohy? Tohle není jen tak, Watsone. Mít cizí kapesník, to je maličkost - ale předseda vlády v cizích botách -“

„Vy si na to žertování vážně potrpíte, mylorde,“ rozesmál se znovu seržant.

„Nikdy nežertuju,“ řekl Wimsey. Vytáhl lupu a začal prohlížet podrážku. „Tady slabé stopy soli jsou, ale na svršku už ne... Závěr:

šel po písku, který byl hodně promáčený, ale nešel přímo slanou vodou. Dva nebo tři škrábance na špičce vznikly pravděpodobně, když lezl na tu skálu. Seržante, vřelé díky. Můžete dle libosti informovat inspektora Umpeltyho o všech našich cenných dedukcích.“

Wimsey promluvil, až když opět seděli v autě.

„Omlouvám se,“ oznámil pak, když se proplétal postranními uličkami, „ale musím odvolat tu plánovanou prohlídku města. Rád bych si to prosté potěšení dopřál, ale když hned teď nevyrazím, nestihnu se do večera dostat do Londýna a zpátky.“

Harriet byla sice připravená říct, že má práci a nemůže si dovolit mařit čas koukáním na wilvercombské pamětihodnosti, ale teď měla iracionální pocit, že ji Wimsey doběhl.

„Do Londýna?“ opakovala.

„Jistě tvé pozornosti neuniklo,“ řekl Wimsey a s nervy drásající obratností proklouzl mezi invalidním vozíkem a řeznickou dodávkou, „že nález té břitvy vyžaduje další pátrání.“

„Pochopitelně - návštěva ruritánského vyslanectví je nasnadě.“

„Hmm - no, myslím, že se nedostanu dál než do Jeremy Street.“

„Při pátrání po tom lajdáckém muži středního věku?“

„Posléze i po něm.“

„Chceš říct, že vážně existuje?“

„No, pokud jde o ten věk, tak za ten bych ruku do ohně nedal.“

„A že je lajdák?“

„Možná má jen lajdáckého sluhu.“

„A co ty tuhý vousy a vzteklá povaha?“

„No, myslím, že ty vousy jsou celkem zaručené.“

„Dám se poddat,“ řekla Harriet pokorně. „Vysvětli mi to, prosím.“

Wimsey zajel ke vchodu hotelu Resplendent a podíval se na hodinky.

„Můžu ti věnovat deset minut," řekl odměřeně. „Pojďme si sednout do haly a něco si zakousnout. Je na to sice ještě trochu brzy, ale s pintou piva se mi vždycky líp řídí. Fajn. A teď k té břitvě. Pravděpodobně sis všimla, že to je drahý a vynikající nástroj zhotovený prvotřídním výrobcem a že kromě jména výrobce je na opačné straně čepele vyryto záhadné slovo Endicott."

„To ano, ale co to znamená - Endicott?"

„Endicott je - či spíše byl - majitel jednoho z nejluxusnějších holičství a kadeřnictví ve West Endu. Byl to tak příšerně exkluzivní a vznešený podnik, že se Endicott ani nenazýval holičem, jak se to v dnešní moderní době stalo zvykem, ale dával přednost starobylému jménu „lazebník". Zřídkakdy by se snížil k tomu, aby oholil někoho, kdo nebyl v ročence britské šlechty aspoň posledních tři sta let. Ostatní, i když byli sebevíc bohatí nebo otitulovaní, měli smůlu - všechna křesla byla právě obsazena a všechna umyvadla zamluvena. Jeho lazebnictví mělo esoterickou atmosféru aristokratického klubu z doby vrcholné slávy viktoriánské Anglie. Říká se, že jistý aristokrat, který zbohatl během války tím, že ovládl trh s tkaničkami na boty nebo knoflíky nebo něčím takovým, byl omylem vpuštěn na jedno z posvatných křesel Endicottova lazebnictví novým zaměstnancem, který byl - vzhledem k nedosatku holičů za války - velice nešťastně přijat bez dostatečné znalosti West Endu. Po deseti minutách v té příšerné atmosféře tomu aristokratovi vlasy zamrzly, údy mu dokonale zkameněly a musel být přemístěn do Crystal Palace mezi předpotopní příšery."

„Takže?"

„Takže v prvé řadě si všimni toho paradoxu, že nějaký muž koupí břitvu u Endicotta, a přitom nosí ostudné boty a sériově vyráběný klobouk, jako jsme našli u mrtvoly. A uvědom si, že to nebyla tak docela otázka peněz - boty jsou ušité na míru, což

pouze dokazuje, že tanečník musí dbát o své nohy. Je ale myslitelné, aby si člověk, kterého holí Endicott, objednal - promyšleně objednal - boty takové barvy a takového tvaru? To je prostě nepředstavitelné.“

„Musím přiznat,“ řekla Harriet, „že se mi zatím nepodařilo proniknout do všech nuancí a pravidel mužského oblečení. Kvůli tomu jsem taky pro Roberta Templetona vymyslela takový podivný úbor.“

„Templetonovo oblečení mě vždycky rmoutilo,“ přiznal se Wimsey. „Je to jediná skvrna na tvých fascinujících dílech. Ale nechme tohle skličující téma a vraťme se k té břitvě. Je silně opotřebovaná, kdyby sis prohlédla ostří, uviděla bys, že byla mnohokrát přebroušena. Prvotřídní břitva, jako je tahle, potřebuje ovšem jen velice málo údržby - pokud je používána s citem a opatrně obtahována na řemeni. Proto soudím, že buď její vlastník používal řemen velice neobratně a lajdácky, nebo měl abnormálně tvrdé vousy, nebo oboje - což je nejpravděpodobnější. Představuju si ho jako jednoho z těch chlapíků, co jdou na všechno s kladivem - znáš ten typ. Plnicí pera jim kaňkají a hodinkám strhnou péro. Zanedbávají obtahování břitvy, až řemen vyschne a ztvrdne, pak začnou břitvu zuřivě brousit a nadělají na ostří zuby. Načež ztratí nervy a s nadáváním na břitvu ji pošlou znova nabrousit. Nové ostří jim vydrží pár týdnů, načež se břitva vrátí odkud přišla, spolu s dalšími nadávkami.“

„Mhm, tohle všechno jsem netušila. Ale proč jsi tvrdil, že jde o muže středního věku?“

„No, to jsem spíš jen tak hádal. Ale řekl bych, že mladý muž, který by měl s holením takové problémy, by spíš přesedlal na žiletky a prostě by každých pár dní používal novou žiletku. Kdežto muž středního věku své návyky nemění tak snadno. Každopádně jsem přesvědčený, že ta břitva má za sebou víc než tři roky pilné práce. A jestli tomu mrtvému je jenom dvadvacet a nosí vousy,

pak si nedovedu představit, jak by mohl tu břitvu takhle zřídit - i kdyby ji sebevíc brousil a obtahoval... Musíme zjistit od ředitele hotelu, jestli měl vousy už když sem před rokem přišel. To by pak tu dobu ještě více zkrátilo. Ale v první řadě bych rád našel starého Endicotta a zeptal se ho, jestli je možné, že by některá z jeho břitev byla prodána po roce 1925.“

„Proč zrovna 1925?“

„Protože to je ten rok, kdy Endicott prodal svůj podnik a odešel do důchodu s křečovými žílami a slušným jměním.“

„A kdo po něm převzal podnik?“

„Nikdo. Dneska je tam obchod, kde koupíš nejvybranější druhy šunky a masových konzerv. Neměl žádného syna, kterému by obchod předal - mladý Endicott padl v Salientu, chudák. Endicott senior prohlásil, že svoje jméno nikomu neprodá. A vůbec, jakápak firma Endicott bez Endicotta. Takže takhle se to má.“

„Je ale možné, že někomu odprodal svoje zásoby.“

„To právě chci zjistit. A teď už musím jet. Ale nebuď smutná, pokusím se být večer zase zpátky.“

„Proč bych měla být smutná,“ namítla Harriet podrážděně. „Jsem v nejlepším rozmaru.“

„Výborně. Když už jedu do Londýna, nemám obstarat povolení k sňatku?“

„Neobtěžuj se, díky.“

„Jak myslíš. Jen mě napadlo, že se radši zeptám. Mimochodem, co kdybys - zatím co budu pryč - dala řeč s ostatními profesionálními tanečníky tady v hotelu? Mohla by ses dozvědět nějaké klepy o tom Paulu Alexisovi.“

„Na tom něco je. Ale nejdřív musím sehnat nějaké slušné šaty - pokud něco takového ve Wilvercombe existuje.“

„V tom případě si kup vínové. Vždycky jsem si přál vidět tě ve vínovém. Lidem s pletí jako med zlatavou to sluší. Stulík, medově

sladký a zlatavý květ - mám na všechno citát* člověk pak nemusí sám nic vymýšlet.“

„Čert ho vem!“ zamumlala Harriet, když osaměla v hale vystlané modrým plyšem. Pak se náhle rozběhla dolů po schodech na ulici a skočila na stupačku Wimseyho daimlera.

„Portské nebo sherry?“ volala dovnitř.

„Cože?“ zeptal se nechápavě Wimsey.

„Ty šaty - vínové jako portské, nebo jako sherry?“

„Klaret,“ řekl Wimsey. „ChČteau Margaux 1893 nebo tak nějak. Jsem tolerantní, rok sem nebo tam.“

Nadzdvihl klobouk a sešlápl spojku. Když se Harriet vracela, ozval se za jejími zády matně povědomý hlas.

„Slečno - ehm - slečno Vaneová, mohla bych si s vámi promluvit?“

Byla to ta „vdavekchtivá babice“, které si všimla předchozího večera v tanečním sále hotelu Resplendent.

PÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ SNOUBENKY

„Řekl mi, maminko, že budu jeho královna;
dneska si mě měl odvést, ale jak den ubíhá,
pohřbívám všechny naděje.“
Tragédie nevěsty

PÁTEK, 19. ČERVNA

Harriet už na tuhle ženu téměř zapomněla, ale teď se jí vybavilo, jak ji předchozího večera pozorovala, a vyčítala si, jak mohla být tak nedovtipná. To nervózní čekání; ten neurčitý, okouzlený výraz, který postupně vystřídalo podráždění a netrpělivost; sháňka po panu Alexisovi; chvatný a rozmrzelý odchod z tanečního sálu. Když si teď prohlížela ženinu tvář, připadala jí tak stará, tak poničená smutkem a strachem, až Harriet upadla do rozpaků a soucit ji přiměl odvrátit pohled. Poněkud stroze řekla:

„Jistě, pojďme do mého pokoje.“

„To je od vás velice laskavé,“ řekla žena. Na okamžik se odmlčela a pak, jak kráčely k výtahu, dodala:

„Jmenuji se Weldonová - paní Weldonová. Už tu delší dobu bydlím a pan Greely - to je ředitel hotelu... ten mě dobře zná.“

Harriet si uvědomila si, že paní Weldonová jí chce naznačit, že není žádná podvodnice, která se k ní snaží vetřít, ani hotelová zlodějka či obchodnice s bílým masem, a ráda by jí dala najevo, že něco takového ani nepředpokládala - ale z rozpaků řekla jen: „Aha. Dobře...“ Harriet nepatřila k ženám, které si libují ve „scénách“ a vytušila, že teď se k něčemu takovému schyluje. V zasmušilém

mlčení dovedla paní Weldonovou k číslu 23 a vyzvala ji, aby vešla.

„Jde o pana Alexise," řekla návštěvnice, sklesla do klubovky a štíhlýma rukama sevřela drahou kabelku. „Pokojská mi vykládala příšernou historku. Šla jsem za ředitelem - ale ten mi nechce nic říct... A vás jsem viděla s policií - všichni ti reportéři chtěli mluvit jenom s vámi... Slečno Vaneová, prosím vás, řekněte mi, co se stalo!"

Harriet si odkašlala a instinktivně začala šátrat v kapsách po cigaretách.

„Je mi velice líto," začala, „ale opravdu se přihodilo něco strašného. Včera odpoledne jsem náhodou šla po pláži a našla jsem tam ležet mrtvého muže. A podle toho, co jsem slyšela, se velice obávám, že to byl pan Alexis."

Vytáčky neměly smysl. Tahle opuštěná bytost s obarvenými vlasy a zmalovaným obličejem se musela dozvědět pravdu. Harriet rozžehla zápalku a upřeně pozorovala, jak hoří.

„To samé jsem se doslechla. Nevíte, byl to infarkt?"

„To bohužel ne. Infarkt to nebyl. Domnívají se - (jak se to dá říct co nejšetrněji?) - že si to udělal sám." (Alespoň se vyhnula slovu „sebevražda".)

„Ne, to by Alexis neudělal! To není možné. Věřte mi, slečno Vaneová, to musí být nějaký omyl. Určitě to musela být nehoda."

Harriet zavrtěla hlavou.

„Vy si totiž neuvědomujete," pokračovala paní Weldonová, „a jak byste taky mohla, jak absurdní to tvrzení je. Ale lidi by neměli takové hrozné věci říkat. Alexis byl tak šťastný, že by něco takového prostě udělat nemohl. Alexis -" Paní Weldonová se zarazila a upřela na Harriet uštvaný pohled. „Taky jsem slyšela povídat něco o nějaké břitvě - slečno Vaneová, jak zemřel?"

Tohle se nijak šetrně říct nedalo - nexistoval pro to ani žádný dlouhý vědecký termín v latině.

„Měl prořízнuté hrdlo, paní Weldonová.“

„Ne!“ Jako by se paní Weldonová scvrkla do uzlíčku kostí a páru vyděšených očí. „Ano... To říkali... Říkali to... Nebyla jsem si jistá, jestli jsem slyšela dobře a nechtěla jsem se ptát... Měla jsem pocit, že z toho všichni mají radost.“

„Já vím,“ řekla chápavě Harriet. „To víte, novináři - tyhle věci je živí. Nemyslí to tak. Je to pro ně všední záležitost. Už to ani jinak brát nedovedou - a nemohli vědět, že se vás to osobně nějak dotýká.“

„Já vím - jenomže to tak je. Ale vy - vy se nesnažíte udělat to horší než to bylo, že ne? Vám snad věřit můžu.“

„To můžete,“ řekla Harriet tiše. „S plnou odpovědností vám říkám, že nešťastná náhoda to být nemohla. Nechci vám vykládat podrobnosti, ale nehoda je absolutně vyloučená.“

„Pak to tedy není Alexis. Kde vlastně je? Můžu ho vidět?“

Harriet ženě vysvětlila, že tělo zatím nebylo nalezeno.

„Určitě to musí být někdo jiný. Jak vlastně přišli na to, že to je Alexis?“

Harriet váhavě přiznala existencí fotografií, vědoma si, jaké přání bude následovat.

„Ukažte mi ty fotografie!“

„Není to právě hezký pohled!“

„Ukažte mi je. Já se splést nemůžu!“

Možná bude lepší, když si přestane dělat liché naděje, pomyslela si Harriet a váhavě podala ženě obrázky. Návštěvnice jí je vyškubla z ruky.

„Pane Bože! Pane Bože!“

Harriet zazvonila a vyšla na chodbu, aby požádala číšníka o skotskou se sodou. Když ji dostala, donesla ji dovnitř a přiměla paní Weldonovou, aby ji vypila. Pak našla čistý kapesník, posadila se na opěradlo klubovky, poněkud bezmocně poklepávala paní Weldonové na rameno a čekala, až se nejhorší přežene. Naštěstí se

krize odehrála v podobě křečovitého vzlykání a ne hysterického záchvatu. Její respekt před paní Weldonovou tím vzrostl. Když se vzlykot zmírnil a křečovitě sevřené prsty si začaly neobratně pohrávat s kabelkou, Harriet do nich vsunula kapesník.

„Děkuju vám, děvenko," řekla žena pokorně. Začala si utírat oči a kapesník se zbarvil pruhy červené a černé barvy z jejího makeupu. Pak se vysmrkala a posadila zpříma.

„Moc se omlouvám," začala nešťastně.

„To je v pořádku," ujistila ji Harriet. „Musel to pro vás být šok. Nechcete si trochu opláchnout obličej? Uvidíte, že se vám tím trochu uleví."

Podala ženě ručník a houbu a paní Weldonová smyla groteskní stopy svého žalu. Z ručníku se postupně vynořil nažloutlý obličej ženy ve věku mezi padesátkou a šedesátkou, neskonale důstojnější ve svém přirozeném vzhledu. Paní Weldonová instinktivně sáhla po kabelce, ale pak si to rozmyslela.

„Vypadám příšerně," řekla a bezútěšně se zasmála. „Ale co na tom teď záleží?"

„Být vámi, tak si s tím nedělám starosti," těšila ji Harriet. „Vypadáte docela dobře. Vážně, je to pravda. Posaďte se a vemte si cigaretu. Přinesu vám fenacetin nebo něco takového, určitě vás trochu bolí hlava, ne?"

„Děkuju, jste hrozně hodná. Teď už se budu chovat rozumně... Přidělala jsem vám spoustu práce..."

„Vůbec ne. Ráda bych vám nějak pomohla."

„Ale to můžete. Moc bych si to přála! Vy jste určitě velice chytrá. Je to na vás vidět. Já chytrá nejsem! Kéž bych byla. Myslím, že bych byla bývala šťastnější, kdybych byla chytřejší. Musí to být moc hezké, když člověk něco opravdu umí. Často mě napadlo, že kdybych uměla malovat obrazy nebo řídit motorku, byla bych měla ze života mnohem víc!"

Harriet se vší vážností souhlasila, že mít nějaké zaměstnání je nejspíš docela dobrá věc.

„Jenomže," pokračovala paní Weldonová, „já k tomu prostě nebyla vychovaná. Můj citový život pro mě byl vždycky to nejdůležitější. Nemůžu si pomoct, asi mě tak pánbůh stvořil. Ovšem, moje manželství - to byla tragédie. Ale to už je za mnou. A můj syn - nejspíš si myslíte, že nemůžu být dost stará na to, abych měla dospělého syna, ale vdávala jsem se příšerně mladá. Můj syn mě hrozně zklamal, slečno Vaneová. Jako by neměl srdce - a to je přece divné, když uvážíte, že já jsem tak strašně citově založená. Mně na něm moc záleží, jenomže mladý lidi jsou tak necitelní. Kdyby byl ke mně trošku laskavější, byla bych na něj hrdá a žila bych jen pro něj... Všichni mi vždycky říkali, jaká jsem obdivuhodná matka. Ale když vás vlastní dítě opustí, člověk je pak tak příšerně osamělý. Nikdo mu pak přece nemůže vyčítat, že si chtěl pro sebe ukrást trochu toho štěstí, ne?"

„To já dobře znám," ujistila ji Harriet. „Taky jsem to zkoušela. Ale neosvědčilo se mi to."

„Vážně?"

„Ne, hádali jsme se, a on pak zemřel a vypadalo to, že jsem ho já zavraždila. Udělal to někdo jiný, ale byla to velice nepříjemná zkušenost."

„Chudinko. Jenomže vy jste chytrá, vy něco umíte, pak je všechno snazší. Ale co budu dělat já? Vždyť já ani nevím, jak urovnám tuhle příšernou záležitost s Paulem. Ale vy jste taková inteligentní - vy mi pomůžete, viďte?"

„Snad abyste mi tedy řekla, co byste chtěla, abych udělala!"

„Samozřejmě, jsem tak pitomá, že ani nedovedu nic pořádně vysvětlit. Jde o to, slečno Vaneová, že já vím, vím s naprostou jistotou, že by chudáček Paul neudělal... nic ukvapeného. To by nemohl. Byl se mnou tak úžasně šťastný, tak se těšil."

„Těšil? A na co?" zeptala se Harriet.

„No přece na naši svatbu," pravila paní Weldonová, jako kdyby to bylo samozřejmé.

„Ach tak, promiňte... Netušila jsem, že jste se měli brát. Kdy to mělo být?"

„Za čtrnáct dní. Jakmile bych na to byla připravená. Byli jsme tak šťastní - jako malé děti..."

Oči paní Weldonová se opět zalily slzami.

„Povím to všechno popořádku. Přijela jsem sem letos v lednu. Byla jsem vážně nemocná a doktor mi řekl, že potřebuju mírné podnebí. Riviera mi už šla příšerně na nervy, a tak jsem si řekla, že bych mohla pro změnu zkusit Wilvercombe. Tak jsem se sem rozjela. Víte, tohle je opravdu moc příjemný hotel. Byla jsem tady už jednou předtím, s lady Hartlepoolovou - jenomže ta loni zemřela. A hned ten první večer ke mně přišel Paul a požádal mě o tanec. Jako by nás to k sobě přitahovalo. Od první chvíle, co se naše pohledy setkaly, jsme věděli, že jsme si vzájemně souzeni. Paul byl taky tak osamělý... Tančili jsme pak každý večer. Podnikali jsme spolu dlouhé vyjížďky a Paul mi o svém smutném životě pověděl úplně všechno. Svým způsobem jsme oba dva žili ve vyhnanství."

„Já vím - pan Alexis sem emigroval z Ruska."

„Ano, jako malý chlapec. Ubožátko. Víte, on byl vlastně princ, ale nikdy se mu o tom nechtělo moc mluvit. Jenom sem tam padla nějaká narážka. Nesl velice těžce, že se musí živit jako profesionální tanečník. Když jsme se pak blíž poznali, tak jsem mu řekla, že teď je princem v mém srdci a on mi na to řekl, že si toho váží víc než carské koruny. Strašně mě miloval, až mě to občas děsilo... Víte, ti Rusové jsou tak úžasně vášniví!"

„To jsou, jistě," přikývla Harriet. „Neměli jste nějaké nedorozumění, nestalo se něco, co by ho třeba přivedlo k - "

„Ne, absolutně ne! Byli jsme jako jedno tělo a jedna duše... Tu poslední noc jsme spolu tančili a on mi pošeptal, že v jeho životě

dojde k obrovské a báječné změně. Byl celý nedočkavý a rozčilený. Víte, Paul se dovedl nadchnout i kvůli úplným maličkostem. Ale tentoktát byl opravdu strašně rozčilený a moc šťastný. Ten poslední večer tančil přímo božsky. Řekl mi, že to je proto, že mu srdce překypuje radostí a připadá si, jako by se přímo vznášel. 'Možná, že zítra budu muset odcestovat,' řekl mi taky, 'ale zatím ti nemůžu říct kam a proč.' Nevyzvídala jsem na něm, tím bych všechno zkazila - ale pochopitelně jsem věděla, o čem mluví. Chystal se pro povolení k sňatku, abychom se po čtrnácti dnech mohli vzít.“

„Kde jste se měli brát?“

„V Londýně. Rozhodně v kostele, svatba na radnici mi připadá hrozně depresivní - vám ne? Samozřejmě, musel by nějaký čas v té farnosti bydlet - proto mluvil o tom, že musí na čas odjet. Nechtěli jsme, aby se o našem tajemství předem dozvěděl někdo tady, protože by to mohlo vést k různým poťouchlým řečem - to víte, jsem o něco starší než on a lidé pak říkají různé nechutnosti... Já sama jsem z toho věkového rozdílu taky měla trochu strach, ale Paul mi vždycky říkal: 'Jediný na čem záleží, je srdce, Kytičko!' Říkal mi Kytička, protože se jmenuju Flora - takový příšerný jméno, vůbec nechápu, co to ty chudáčky, moje milované rodiče, napadlo. 'Záleží jenom na srdci, a ty máš srdce jako sedmnáctiletá.' Bylo to od něj krásný, že to říkal, a taky to byla pravda. Když jsem byla s ním, cítila jsem se jako kdyby mi těch sedmnáct opravdu bylo.“

Harriet zamumlala něco nesrozumitelného. Strašně při té konverzaci trpěla. Dělalo se jí špatně od žaludku. Co slyšela, bylo žalostné, nepřirozené a přitom strašlivě skutečné; bylo to groteskně komické a zároveň horší než tragédie. Udělala by cokoliv, aby ten rozhovor okamžitě skončil, a přitom věděla, že musí udělat cokoliv, aby vytáhla těch pár pravdivých nitek z tohohle klubka spleteného z křiklavých vláken absurdity.

„Dokud mě nepotkal, nebyl Paul nikdy doopravdy zamilovaný,“ pokračovala paní Weldonová. „Když se chlapec poprvé zamiluje, je v tom cosi osvěžujícího a posvátného. Člověk má pocit skoro jakési úcty... Žárlil na moje předchozí manželství, ale řekla jsem mu, že nemá nač. Když jsem si brala Johna Weldona, byla jsem ještě skoro dítě, zdaleka ne dost vyspělá na to, abych věděla, co to je láska. Jako by láska ve mně jenom dřímala, až do té chvíle, kdy jsem se setkala s Paulem. Byli i jiní muži, kteří se se mnou chtěli oženit - neříkám, že ne - ovdověla jsem hrozně brzy, ale ti pro mě nic neznamenali - vůbec nic. 'Dívčí srdce se zkušenostmi zralé ženy' - takhle půvabně to Paul řekl. A tak to také bylo, milá slečno, opravdu.“

„Určitě ano,“ přikývla Harriet a snažila se, aby to znělo přesvědčivě.

„Paul - byl tak pohledný a tak elegantní - škoda, že jste ho za živa neznala. A byl úžasně skromný a ani v nejmenším nebyl rozmazlený - ačkoliv po něm všechny ženy bláznily. Víte, dlouhou dobu si vůbec netroufal se mnou mluvit - říct mi, co ke mně cítí. Vlastně jsem musela první krok udělat já sama, jinak by se snad nikdy neodvážil promluvit, ačkoliv jeho city byly docela zjevné... Zasnoubili jsme se v únoru, ale navrhl, že svatbu odložíme až na červen. Měl pocit - byl tak pozorný a starostlivý - že bychom měli počkat a snažit se překonat námitky ze strany mého syna... Víte, Paul byl hrozně vztahovačný - to už bylo dáno tím jeho postavením. Já jsem poměrně bohatá, kdežto on pochopitelně neměl ani penny, ubohý chlapec, a tak odmítal přijmout ode mě jakýkoliv dárek, dokud nebudeme svoji. Musel se o sebe starat úplně sám, protože ty příšerní bolševici mu všechno sebrali.“

„Kdo se o něj staral, když přijel do Anglie?“

„Ta žena, co ho sem přivezla. Říkal jí 'moje Nataša' - prý to byla obyčejná ženská z vesnice a byla mu naprosto oddaná. Jenže brzy zemřela. Pak se ho ujal z dobroty srdce jeden židovský krejčí

se svou rodinou. Adoptoval ho, takže se Paul stal britským občanem, a dal mu svoje jméno - Goldschmidt. Krátce nato mu ale nějak přestaly jít obchody a rodina strašně zchudla. Paul musel dělat poslíčka a prodávat noviny. Nakonec všichni odjeli do New Yorku, ale tam na tom byli ještě hůř. Pak zemřeli a Paul se o sebe musel starat sám. O téhle etapě života nerad mluvil. Bylo to pro něj strašné - jako zlý sen.“

„Tam někde taky nejspíš chodil do školy, ne?“

„Jistě, chodil do obyčejné státní školy se všemi těmi chudými dětmi z East Endu. Ale školu nenáviděl - děti se mu tam smály, protože byl takový jemný a citlivý... Ubližovaly mu. Jednou ho na hřišti srazily na zem a on pak byl dlouho nemocný. A byl strašně osamělý.“

„Co dělal, když vyšel ze školy?“

„Pracoval v nějakém nočním klubu, umýval tam sklenice. Říkal mi, že děvčata z klubu na něj byla hodná, ale jinak o téhle době moc nemluvil. Víte, Paul byl moc citlivý. Myslel si, že by se na něj lidi dívali svrchu, kdyby věděli, že někdy dělal takovouhle práci.“

„Tam se asi taky naučil tančit,“ poznamenala zamyšleně Harriet.

„Ano, ano - byl skvělý tanečník. Měl rytmus v krvi... Jakmile na to byl dost starý, sehnal zaměstnání jako profesionální společník a vedl si velice dobře. I když to ovšem nebyl život, jaký by si přál.“

„Ale užil se tím docela dobře,“ řekla Harriet, když si vzpomněla na přehnaně elegantní šaty a ručně šité boty.

„To ano. Pracoval velice usilovně, ale nikdy nebyl žádný silák a řekl mi, že nebude dlouho trvat a bude muset s tancováním skončit. Měl potíže s jedním kolenem - artritida nebo něco takového, a bál se, že se to bude zhoršovat a nebude moct pořádně

chodit. Je to všechno tak strašně smutné... Paul byl tak romantický a psal tak nádherné verše. Miloval všechno, co je krásné...“

„Jak se dostal sem, do Wilvercombe?“

„Když mu bylo sedmnáct, vrátil se do Anglie a sehnal nějakou práci v Londýně. Jenomže ten podnik přišel na mizinu, nebo ho policie zavřela, něco takového, a Paul sem přijel na krátkou dovolenou za peníze, které si našetřil. Zjistil, že tu hledají tanečníka, a tak tu na zkoušku začal pracovat. Úžasně se osvědčil, takže ho ředitelství hotelu zaměstnalo natrvalo.“

„Aha, takhle,“ řekla Harriet nepřítomně a uvědomila si, že nalézt stopy po Alexisovi v newyorkském ghetu a v rychle se množících nočních klubech West Edu bude prakticky nemožné.

„Paul říkával, že to byla ruka osudu, která nás sem dovedla. Je to opravdu zvláštní, nemyslíte? Jak jsme se tu oba dva současně ocitli - vlastně úplnou náhodou. Jako by si osud přál, abychom se setkali. A teď - “

Paní Weldonová bezmocně vzhlédla k Harriet a po tvářích se jí opět začaly řinout slzy.

„Byli jsme oba takoví osamělí a nešťastní... a mohli jsme spolu být tak šťastní...“

„Je to moc smutné,“ řekla Harriet snaživě. „Mám dojem, že pan Alexis byl asi dost náladový.“

„Pokud tím chcete říct, že si tu strašnou věc udělal sám,“ protestovala paní Weldonová, „tak vám říkám: nikdy! Vím, že to neudělal. Ano, byl náladový a vznětlivý, ale se mnou byl šťastný. Nikdy neuvěřím, že by takhle odešel z mýho života, aniž by mi řekl sbohem. To prostě není možný, slečno Vaneová. Musíte dokázat, že to tak nebylo! Vy jste taková důvtipná, já vím, že vy byste to svedla. Proto jsem vás chtěla navštívit a říct vám, jak to s Paulem bylo.“

„Uvědomujete si,“ řekla Harriet, „že pokud si to neudělal sám, musel mu to udělat někdo jiný?“

„A proč ne?“ vykřikla dychtivě paní Weldonová. „Někdo mu asi záviděl, že je tak šťastný. Paul byl takový pohledný a zamilovaný - určitě byli lidi, co nám záviděli. Nebo v tom mají prsty ty bolševici. Ti příšerní bolševici jsou schopný všeho! Zrovna včera jsem četla v novinách, že se to v Anglii bolševikama zrovna hemží. Psali tam, že žádný tyhle pasový formality je nedokážou zadržet. Podle mě je to absolutně skandální, že je sem pouštejí, aby ohrožovali bezpečí nás všech. Tahle vláda je prostě přímo podporuje. Zabili Paula a vůbec bych se nedivila, kdyby teď začali házet bomby na krále a královnu. Někdo by tomu měl udělat přítrž, nebo tu dojde k revoluci. Vždyť oni dokonce šíří ty svoje odporné pamflety i mezi námořníky!“

„Teď musíme počkat,“ řekla Harriet, „co zjistí policie. Obávám se, že něco z tohohle všeho budete muset říct i jim. Nebude to pro vás, bohužel, nic příjemného - budou chtít vědět všechno, co se dá.“

„Pokud pomůžu očistit Paulovu památku,“ prohlásila paní Weldonová a odhodlaně si utřela oči, „tak jsem ochotá udělat cokoliv. Moc vám děkuju, slečno Vaneová. Omlouvám se, že jsem vás tak obtěžovala. Jste moc hodná.“

„Rádo se stalo,“ řekla Harriet. „Uděláme, co je v našich silách.“

Doprovodila návštěvnici ke dveřím, pak se vrátila ke svému křeslu a k cigaretě. Mohl by být blížící se sňatek s paní Weldonovou důvodem k sebevraždě? Klonila se k názoru, že nikoliv. Z těchhle věcí se dá vždycky nějak vycouvat. Ovšem u náladových lidí člověk nikdy neví.

ŠESTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ PRVNÍHO HOLIČE

„Starý, shovívavý pán.“
Druhý bratr

PÁTEK, 19. ČERVNA - odpoledne a večer

„Nevíte, co se stalo se starým panem Endicottem?“ zeptal se lord Petr.

Vedoucí speciálního uzenářství, jenž raději významné zákazníky obsluhoval osobně, se přestal věnovat šunce, do níž právě zabodl jehlici.

„Ale ano, mylorde. Pan Endicott má dům v Ealingu. Občas k nám zajde pro sklenici naší speciální nakládané zeleniny. Velice pozoruhodný starý pán.“

„To máte pravdu. Ale už jsem ho dlouho nikde neviděl, tak mě napadlo, jestli se mu něco nestalo.“

„Kdepak, mylorde. Pan Endicott se těší báječnému zdraví. Ve svých sedmašedesáti letech začal hrát golf a dal se do sbírání výrobků z papírmaše. Jak říká: Nic tak člověka neudrží při síle, jako chuť do života.“

„Svatá pravda,“ přikývl lord Petr. „Musím za ním někdy zajet na návštěvu. Kde že to bydlí?“

Vedoucí poskytl Wimseymu žádanou informaci a vrátil se k rozdělané práci: zabodl jehlici až ke kosti, odborně s ní zatočil, vyndal ji a podal zdvořile Wimseymu rukojetí napřed. Wimsey si důstojně přivoněl, s příslušně radostným výrazem řekl: „Mhmm!“, načež šunce slavnostně požehnal.

„Určitě si na ní pochutnáte, mylorde. Mám vám ji poslat domů?“

„Ne, vezmu si ji s sebou.“

Vedoucí zamával na prodavače, a ten působivě omotal šunku několika vrstavmi svačinového papíru, bílého papíru a hnědého papíru, převázal vše prvotřídním provázkem, z konce motouzu důmyslně vyrobil smyčku jako držátko a zůstal stát s balíčkem v náručí jako chůva s princátkem v zavinovačce.

„Mám venku vůz,“ informoval ho Wimsey. Prodavač se radostně rozzářil a vzápětí se na Jermyn Street vyhrnulo celé procesí: prodavač nesoucí šunku, lord Petr, navlékající si šoférské rukavice, a vedoucí, mumlající zdvořilostní fráze. Druhý prodavač běžel otevřít dveře, ale včas se zpoza nich znovu vynořil, aby se na prahu uklonil. Pak konečně vůz odplul provázen uctivým mumláním malého shromáždění, jež se shluklo na ulici, aby obdivovalo aerodynamický tvar auta a vedlo učenou při o počtu jeho válců.

Najít Endicottův dům v Ealingu bylo snadné. Majitel byl doma a darovaná šunka následovaná reciproční nabídkou starého sherry vytvořila atmosféru přátelské důstojnosti, jakou lze očekávat při výměně darů mezi dvěma sobě rovnými, a přesto přátelsky naladěnými potentáty. Lord Petr si prohlédl sbírku táců z papírmaše, přátelsky pokonverzoval o handicapech v golfu a pak bez nepatřičného spěchu otevřel téma, kvůli němuž přišel.

„Narazil jsem na jednu z vašich břitev, pane Endicotte,“ poznamenal, „a to za velice podivných okolností. Napadlo mě, jestli byste mi k tomu nemohl něco říct.“

Pan Endicott s laskavým úsměvem na své růžolící tváři nalil další sklenku sherry a ujistil lorda Petra, že mu bude potěšením být nápomocen, pokud to bude v jeho silách.

Wimsey pak popsal značku a vzhled břitvy a zeptal se, zda by bylo možno vystopovat kupce.

„Říkáte, že měla rukojeť ze slonoviny?“ podivil se pan Endicott. „To máte štěstí, že jde právě o tuhle, protože těch jsme měli jenom tři tucty - většina zákazníků totiž dává přednost černým rukojetím. Ano, o téhle břitvě vám něco říct můžu. Ta břitva byly vyrobena během války - myslím, že v roce 1916. Tenkrát nebylo dvakrát jednoduché sehnat prvotřídní břitvy, ale tyhle byly velmi dobré. Nicméně ty světlé rukojeti se nelíbily a vzpomínám si, že jsme nakonec byli rádi, když jsme tucet poslali jednomu našemu starému zákazníkovi v Bombaji, jistému kapitánovi Francisi Egertonovi. Obrátil se na nás, abychom mu poslali pár břitev pro něj a jeho přátele... To mohlo být v roce 1920.“

„Bombaj? To je trochu z ruky. I když člověk nikdy neví. A co ten zbytek?“

Pan Endicott měl zjevně paměť jako slon; přenesl se v duchu do minulosti a pokračoval:

„Pak to byl kapitán Mellon, ten si koupil dvě. Ale ten to nebude, protože jeho loď vyletěla do povětří, potopila se se všemi muži a jeho břitvy šly ke dnu s ním... To mohlo být v roce 1927. Kapitán byl moc statečný chlap. A z dobré rodiny. Jeden z dorsetských Mellonů... Pak vévoda z Wetherby - ten měl jednu, ale tuhle mi říkal, že ji pořád ještě má, takže ten to také nebude... Další měl pan Pritchard - ten na ni má nezapomenutelnou vzpomínku: někdo z jeho personálu se pomátl na rozumu a napadl ho jeho vlastní břitvou. Naštěstí se Pritchard ubránil. Toho blázna pak odsoudili za pokus o vraždu ve stavu nepříčetnosti a ta břitva byla jako předmět doličný u soudu. Vzpomínám si, že Pritchard pak přišel za mnou a koupil si novou břitvu, černou, protože ta původní měla kus ostří vyštípnutý, jak během toho zápasu sekla do opěradla židle. Pritchard mi řekl, že si tu starou schová na památku, že to je jediná břitva, se kterou chtěl někdo oholit židli. Přišlo mi to jako dobrý vtip, Pritchard byl vždycky moc zábavný

chlapík... Plukovník Grimes - ten měl taky jednu, ale musel celou holicí soupravu zanechat osudu, když ustupoval u Marny - co se s ní pak stalo, to vám nepovím. S tou břitvou byl moc spokojený a přišel si ke mně pro jiný exemplář, a ten taky má až doteď... To máme půlku druhého tuctu. Copak se stalo s tím zbytkem? - Už vím! S jednou z nich se pojí legrační historka. Jednou se ke mně přihnal mladý Redcliffe - ctihodný Henry Redcliffe - strašně rozčilený. 'Endicotte,' prskal, 'koukněte se na tuhle břitvu!' 'Kristepane,' povídám, 'vypadá, jako kdyby s ní někdo štípal třísky.' 'Málem jste to uhodnul!' řekl. 'Moje švagrová a pár jejích vypečených přátel se rozhodli, že uspořádají soukromé divadelní představení a s mou nejlepší břitvou vyřezávali kulisy.' Kristepane, ten vyváděl! To se ví, to ostří bylo nenávratně poškozené, tak si koupil jinou, velice kvalitní francouzskou břitvu, které jsme tenkrát zkoušeli... Kdo ještě? Už vím, pak to byl chudák lord Blackfriars. To byla smutná historie. Oženil se s jednou z těch filmových hvězd - nejdřív mu rozfofrovala peníze a pak utekla s nějakým Taliánem - nejspíš se na to pamatujete, mylorde, ne? Chudák Blackfriars si pak vpálil kulku do hlavy. Svůj pár břitev nechal sluhovi, a ten by se s nimi za žádnou cenu nerozloučil... Po jednom páru měli taky major Hartley a plukovník Belfridge. Odstěhovali se z Londýna a teď žijou na venkově. Můžu vám dát jejich adresy... Sir John Westlock - kde ten přesně je, to nevím. Měl nějaké potíže, jak byl ten skandál s Megatheriem, a zmizel z Anglie. To bylo myslím začátkem dvacátých let, ne? Moje paměť už není to, co bývala... Westlock měl dva kousky. Potrpěl si na kvalitní břitvy a vzorně se o ně staral. Pan Alec Baring - to je taky smutný příběh. Slyšel jsem, že to mají v rodině, ale já si vždycky myslel, že za to může to letecké neštěstí. Pochybuju, že by mohl mít břitvy tam, kde teď je. Měl z téhle sady jenom jeden kousek, koupil si ho místo břitvy, co zapomněl v hotelu... Kolik jich to už máme? Šestnáct, když nepočítám ten tucet, co skončil v Bombaji.

A to je taky zhruba všechno, protože půl tuctu jsem nechal svému zástupci, když jsem obchod zavřel. Má teď vlastní podnik v Eastbournu a pokud vím, tak si vede velice dobře. Dvaadvacet... A co ten poslední pár?“

Pan Endicott se nešťastně poškrábal na hlavě.

„Občas mám pocit, že to se mnou začíná jít z kopce,“ stěžoval si, „i když můj handicap se zmenšuje a nezadýchávám se o nic víc než za mlada. Kdo to jenom ten poslední pár koupil? Že by to byl Sir William Jones? Ne, to ne... Nebo markýz... Ne, moment! Ten poslední pár koupil Sir Harry Ringwood pro syna - mladý pán studoval v Magdalen College. Věděl jsem, že mi zmizely z dohledu. Mladý Ringwood je dostal v roce 1925, a když skončil univerzitu, Ministerstvo pro kolonie ho poslalo do britské východní Afriky. A je to, já věděl, že to nakonec dám dohromady. Teď už je máme všechny, mylorde.“

„Jste úžasný, pane Endicotte,“ prohlásil lord Petr. „Ze všech lidí vašeho věku, co znám, jste vy ten největší mladík, a taky bych rád navštívil toho chlapíka, co vám dodává to sherry.“

Endicott potěšeně přisunul před Wimseyho karafu a sdělil mu jméno dodavatele.

„Řada z nich nepřipadá v úvahu,“ konstatoval lord Petr. „S plukovníkem Grimesem je to ovšem problematické - bůhví, co se s jeho párem břitev stalo, když opustil Francii. Někdo je nejspíš našel... Není vyloučené, že se sem vrátily zpátky, takže Grimesovy břitvy vyškrtnout nemůžeme. Majora Hartleye a plukovníka Belfridge budu muset navštívit... Sir John Westlock je patrně ze hry - jestli to byl darebák se smyslem pro pořádek, tak si vzal břitvy s sebou a opatruje je... Na toho chudáka Baringa se musím přeptat. Třeba tu jeho břitvu někomu prodali... Na mladého Ringwooda se můžu taky přeptal, i když je nejspíš taky ze hry. Pak tu máme toho vašeho zástupce. Myslíte, že je pravděpodobné, že by některé z těch břitev prodal?“

„Myslím, že ne, mylorde. Řekl mi, že si je nechá pro vlastní potřebu a pro holení svých zákazníků. Víte, líbilo se mu, že je na nich vyryté jméno mojí firmy. Ale zákazníkům by prodal břitvy se jménem vlastní firmy. Má to svůj význam, víte: teprve když máte prosperující firmu a můžete si dovolit objednat břitvy po třech tuctech, vyryjí vám na ně vaše jméno. Vím od něj, že si koupil tři tucty břitev Kropp, takže kdyby chtěl některé prodat, byly by to tyhle.“

„Aha. Je možné, že by ty staré prodal do bazaru?“

„To vám nepovím,“ pokrčil pan Endicott rameny. „Použité břitvy se moc nekupují, leda tak některými z těch pendlujících holičů.“

„Kdo jsou pendlující holiči?“

„To jsou holiči, kteří jsou nezaměstnaní, a tak jdou od jednoho místa ke druhému a hledají, jestli by je nevzali někde, kde mají zrovna moc práce... V mém podniku se samozřejmě moc neobjevovali - nejsou to většinou prvotřídní holiči a já bych si nevzal na svědomí nechat obsluhovat své zákazníky někým, kdo není prvotřídní. Ale v takovém místě jako je Eastbourne, kde v sezónně prudce stoupne počet zákazníků, tam byste se s nimi setkal pravidelně... Možná by stálo zato se Plumera zeptat. Najdete ho na Belvedere Road. Jestli chcete, tak mu pošlu pár řádek.“

„Ne, děkuju, neobtěžujte se. Zajedu tam a promluvím s ním. Ještě poslední dotaz: byl některý z těch vašich zákazníků, o nichž jste mluvil, takový ten typ, co každou břitvu hned ztupil a věčně je posílal přebrousit?“

Pan Endicott se zasmál.

„Teď jste trefil do černého!“ řekl. „Plukovník Belfridge! Panebože! Ty jeho břitvy strašně trpěly - a ještě trpí, pokud vím. Pořád mi říkal: 'Poslyšte, Endicotte, co vy to s těma mýma břitvama vyvádíte? Nevydrží mi ostré ani celý týden! Ta ocel teď už není jako před válkou!' Ale nebylo to tou ocelí, ani válkou.

Bylo to vždycky to samé. Myslím, že když používal řemen, tak břitvu ztupil, místo aby ji nabrousil. Skutečně! Neměl žádného sluhu, víte. Plukovník sice patří k jedné z našich nejlepších rodin, ale bohatý není, to tedy ne. Zato je myslím dobrý voják!“

„Takový chlapík ze staré školy, co?“ řekl Wimsey. „Dobrák, ale hned se naštve. Kde jste říkal, že teď bydlí?“

„Ve Stamfordu,“ odpověděl pan Endicott okamžitě. „Poslal mi vánoční pozdrav. Říkal jsem si, že to je od něj milé, že si na mě vzpomněl. Ale moji staří zákazníci jsou v tomhle směru pozorní - vědí, že si toho vážím, že na mě nezapomněli...“

Wimsey vstal a sáhl po klobouku.

„Takže, mylorde, bylo mi velkým potěšením,“ řekl starý pán. „Doufám, že jsem vám aspoň trochu pomohl. Ať vám slouží zdraví. Vypadáte výborně.“

„Stárnu,“ postěžoval si lord Petr. „Na spáncích už začínám šedivět.“

Pan Endicott se zatvářil soustrastně.

„Z toho si nic nedělejte,“ ujistil kvapně návštěvníka, „Spousta dam soudí, že to mužům přidává na zajímavosti. Hlavně když vám neřídnou vlasy na temeni.“

„To snad zatím ještě ne. Co myslíte vy?“

Pan Endicott rozhrnul slámově žlutou houštinu a svědomitě prohlédl kořínky vlasů.

„Všechno v pořádku,“ oznámil s jistotou odborníka. „Takhle zdravé vlasy jsem v životě neviděl. Nicméně, pokud byste, mylorde, zpozoroval sebemenší známky padání vlasů, obraťte se na mě. Bude mi potěšením vám pomoct - stále ještě vlastním recepturu Endicottovy speciální vodičky, a i když z mých úst to třeba zní domýšlivě, věřte mi, že jsem nepřišel do styku s ničím, co by se jí vyrovnalo.“

Wimsey se zasmál a slíbil, že jakmile zpozoruje první příznaky, obrátí se na pana Endicotta s žádostí o pomoc. Starý

lazebník ho pak doprovodil ke dveřím, srdečně si s ním potřásl rukou a požádal ho, aby se zase ukázal. Paní Endicottové bude líto, že ho propásla.

Sedě za volantem Wimsey probíral tři možnosti, které se pro další pátrání otevíraly. Mohl jet do Eastbournu nebo mohl jet do Stamfordu a taky se mohl vrátit do Wilvercombe. Přirozené nutkání ho nabádalo vrátit se Wilvercombe. Bylo naprosto rozumné vrátit se co nejdříve na místo zločinu - pokud šlo o zločin. Že tam také momentálně byla Harriet, to byla jednom shoda okolností. Zamyšleně dojel až na Picadilly, kde bydlel a kde zastihl svého komorníka Buntera, jak lepí fotografie do velkého alba.

Předložil Bunterovi svůj problém a požádal ho o radu. Bunter si vyžádal chvíli na rozmyšlenou a pak uctivě vyjevil své mínění.

„Na vašem místě, mylorde, bych se rozhodl zajet do Stamfordu. Mluví pro to řadu důvodů.“

„Takže do Stamfordu.“

„Ano, mylorde.“

„Nejspíš máte pravdu, Buntře.“

„Děkuju, mylorde. Budete si přát, abych vaše lordstvo doprovázel?“

„Ne,“ zavrtěl Wimsey hlavou. „Vy radši zajeďte do toho Eastburnu.“

„Jak si přejete, mylorde.“

„Zítra ráno. Zdržím se v Londýně do zítřka. Mohl byste mi poslat jeden telegram - ne, vlastně ho pošlu sám.“

Telegram lorda Petr Wimseyho slečně Harriet Vaneové:

PÁTRÁNÍ PO BŘITVĚ VEDE DO STAMFORDU NECHCI VYPADAT JAKO ROMÁNOVÝ HRDINA CO

ZANEDBÁVÁ POVINNOSTI A MOTÁ SE KOLEM HRDINKY ALE NECHCEŠ SI MĚ VZÍT - PETR

Telegram Harriet Vaneové lordu Petrovi Wimseymu:

MNOHO ŠTĚSTÍ PŘI PÁTRÁNÍ ROZHODNĚ NE TADY JE JISTÝ POKROK - VANEOVÁ

SEDMÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ GIGOLŮ

„Jeden život bezcenný,
jeden směšný život.“
Kniha žertů paní Smrtky

PÁTEK, 19. ČERVNA - večer

Slečna Harriet Vaneová v šatech barvy klaretu vířila v tanečním sále hotelu Resplendent v náručí blonďatého gigola jménem Antoine.

„Nejsem bohužel moc dobrá tanečnice,“ omlouvala se.

Pan Antoine, jenž k všeobecnému překvapení nebyl ani Žid, ani žádný přistěhovalec z Jižní Ameriky či středoevropský míšenec, nýbrž Francouz, sevřel slečnu Vaneovou pevněji ve své profesionální náruči.

„Tančíte naprosto bezchybně, slečno,“ oponoval. „Chce to jen trošku přidat entrain. Možná, že čekáte na toho pravého partnera. Až bude tančit srdce spolu s nohama, pak to bude přímo ą merveille.“ S přesně vypočtenou dávkou povzbuzení ve tváři pohlédl Harriet do očí.

„Takovéhle věci musíte říkat všem těm starým dámám?“ usmívala se Harriet.

Antoine mírně rozevřel oči údivem, pak se stejně ironickým úsměvem připustil:

„Bohužel to tak je. To patří k profesi, chápete?“

„Musí to být dost nuda.“

Antoinovi se podařilo pokrčit výstavními rameny, aniž by jakkoliv utrpěl půvab jeho tance.

„Que voulez-vous? Každá práce je chvílemi nudná, ale vyváží to ty příjemnější chvíle. Co jindy je jenom zdvořilost, můžu po pravdě říct vám.“

„Se mnou se nemusíte namáhat,“ ujistila ho Harriet. „Ráda bych s vámi mluvila o něčem jiném. Chtěla jsem se přeptat na pana Alexise.“

„Ce pauvre Alexis! To vy jste ho našla, viďte?“

„Ano. Zajímalo by mě, jaký byl a proč by - proč by si něco takového provedl?“

„Jo, to se tady ptáme všichni. To víte, ruská povaha.“

„Zaslechla jsem,“ Harriet usoudila, že v téhle věci musí postupovat opatrně, „že byl zasnoubený a chystal se oženit.“

„To je pravda - s jednou anglickou dámou. To se vědělo.“

„Těšil se na to?“

„Slečno, Alexis byl chudý a anglická dáma je velmi bohatá. Bylo pro něj výhodné si ji vzít. Zezačátku by to nepochybně byla jistá désagrément. Ale později - rozumíte mi, slečno, později by se to samo upravilo.“

„Je podle vás možné, aby měl najednou pocit, že se s tím nedokáže vyrovnat a takhle z toho chtěl ven?“

„Těžko říct, ale - ne, to si nemyslím. Konec konců, stačilo by mu prostě odsud odjet. Byl velmi dobrý tanečník a taky velmi oblíbený. Mohl si snadno najít místo jinde - pokud by mu zdraví dovolilo pokračovat.“

„Taky mě napadlo, jestli třeba neměl ještě nějaké jiné závazky, které mu komplikovaly život?“

„Podle toho, co nám řekl, tak ne. Nevím o ničem, co by se bylo nedalo snadno zařídit.“

„Ženám se nejspíš líbil, co?“ zeptala se Harriet bez obalu.

Antoinův úsměv byl sdostatek výmluvný.

„Co nějaké velké zklamání?“

„Nic takového jsem neslyšel. Ovšem, na druhé straně - ani přátelům se neříká všechno.“

„Ovšem. Nechci na vás vyzvídat, ale všechno mi to připadá dost divné.“

Hudba přestala hrát.

„Jak to tady u vás chodí?“ zeptala se Harriet. „Můžeme pokračovat, nebo se teď musíte věnovat zase někomu jinému?“

„Ještě jeden tanec můžeme beze všeho tančit spolu. Pak se musím věnovat ostatním dámám - pokud si slečna nebude přát uzavřít speciální dohodu s vedením hotelu.“

„Ne, nechci měnit místní zvyklosti,“ řekla Harriet. „A co později? Kdybych s vámi a s těmi dvěmi mladými dámami chtěla povečeřet - s tím by problémy nebyly?“

„Naprosto ne. To je od vás velice milé, slečno. Velice přátelské. Nechte to na mě. Já to zařídím. Je úplně přirozené, že se slečna zajímá o to, co se tu stalo.“

„Jenom bych nerada, aby si ředitel hotelu myslel, že mu za zády vyslýchám personál.“

„N'ayez pas peur, je m'en charge. Požádám vás za chvilku o druhý tanec a povím vám, jak jsem to zařídil.“

Antoine s úsměvem doprovodil Harriet ke stolu a vzápětí viděla, jak vyzývá k tanci kyprou dámu ve vypasovaných šatech a ladně s ní tančí, na rtech maličko vyzývavý úsměv - tak neproměnný, jako by byl namalovaný.

Asi o šest skladeb později se ten úsměv objevil vedle ní a Antoine ji během valčíku informoval, že když bude tak laskavá a v půl dvanácté - až už hudba nebude hrát - navštíví malou restauraci o pár ulic dál, on, Doris a Charis tam na ni budou čekat. Je to sice jen malý restaurant, ale velice dobrý a jeho vlastník je všechny tři dobře zná. Krom toho, Antoine sám bydlí v hotýlku hned vedle a bude mu potěšením pozvat slečnu na sklenku vína. Tam budou mít soukromí a mohou všechno naprosto otevřeně probrat.

Harriet souhlasila s podmínkou, že večeře půjde na její účet, a tak krátce před půlnocí skutečně seděla na lavici potažené červeným plyšem a pod řadou zrcadel ve zlacených rámech pojídala chutnou večeři v kontinentálním stylu.

Probírat záležitosti zesnulého Alexise přivítaly Doris (blondýnka) a Charis (bruneta) s neskrývaným potěšením. Ukázalo se, že Doris byla Alexisovou oficiální důvěrnicí, a tak mohla dát k lepšímu informace o srdečních záležitostech zesnulého tanečního partnera. Samozřejmě, Alexis měl děvče, ale před pár týdny ten vztah poněkud záhadně ukončil. S paní Weldonovou to nemělo nic společného - ne, zřejmě k tomu rozchodu došlo vzájemnou dohodou a ani jedna strana to příliš těžce neprožívala. Aspoň o Alexisovi to platilo - dával sice najevo povinnou lítost, ale vypadal spíš potěšeně, jako kdyby se mu právě povedl nějaký mazaný obchodní tah. Od té doby už byla dotyčná mladá dáma viděna s jiným mužem, jenž byl údajně Alexisovým přítelem.

„A jestli chtete znát můj názor," prohlásila Doris, jejíž původní cockneyský přízvuk se ztrácel, jak se úporně snažila o vytříbený projev, „tak Alexis ji přehrál na toho chlapa záměrně, aby mu nepřekážela při těch jeho podivných plánech."

„Při jakých podivných plánech?"

„To nemám ponětí. Ale těch posledních pár týdnů měl Alexis něco za lubem. Dělal, že to je něco velkolepýho - člověk se málem bál na Jeho Výsost promluvit. 'Však uvidíš,' řekl mi, 'stačí, když chvilku počkáš.' Povídám: 'Buď bez obav, ani mě nenapadne, abych se ti pletla do tvých věcí. Klidně si to svoje tajemství nech, já na něj nejsem zvědavá.' Něco měl za lubem, a ať to bylo cokoliv, nadělal s tím hrozný tajnosti."

Paní Weldonová tvrdila totéž, pomyslela si Harriet. Alexis měl pro ni nějakou novinu - paní Weldonová to ovšem interpretovala po svém. Harriet tedy položila další otázku.

„Povolení k sňatku?“ opakovala Charis. „S tím by se rozhodně nijak nevytahoval. Představa, že by si vzal tu příšernou ženskou, ho určitě nemohla těšit. No, dostala, co jí patří. Zůstala sama. Podle mě byl ten jejich vztah nechutný.“

„Je mi jí líto,“ poznamenal Antoine.

„Tobě je vždycky každýho líto. Podle mě to bylo hnusný. A ty příšerný tlustý chlapi, co pořád každou holku osahávají, ty jsou taky hnusný. Kdyby Greely nebyl slušný člověk, tak se tady na to vykašlu. Musím přiznat, že dohlíží, aby se ti chlapi ovládali. Ale stará ženská - “ Charis s převahou svého mládí dala najevo hlasem i gestem své hluboké pohrdání.

„Vypadá to, že se prostě Alexis chtěl vyhnout existenční nejistotě a finančně se zajistit,“ nadhodila Harriet. „Tanečník přece nemůže tancovat celý život, ne? Zvlášť, když je slabší fyzické konstituce.“

Pronesla to váhavě, ale k její úlevě Antoine okamžitě a vehementně souhlasil.

„Máte pravdu. Dokud jsme mladí a veselí, je všechno v pořádku. Ale za chvíli člověk začne plešatět, nohy mu ztvrdnou - a je konec! Ředitel řekne: 'Já vím, že jste dobrý tanečník, ale moje klientky dávají přednost někomu mladšímu, hein?' A sbohem prvotřídní hotely! Začne to s náma jít z kopce. Povím vám, že je to velký pokušení, když někdo přijde a řekne: 'Koukni, stačí když si mě vezmeš a budeš bohatý a do konce života budeš žít v pohodě!'. A co to znamená? Lhát každou noc manželce místo lhát dvaceti nebo třiceti bláhovým starým ženským. Oboje člověk dělá pro peníze - tak jaký v tom je rozdíl?“

„Ale ano, nejspíš se k tomu všichni dopracujeme,“ ušklíbla se Charis. „Já jenom, že když uvážíš všechny ty Alexisovy řeči, člověk by od něj čekal něco poetičtějšího. Pořád vykládal o tom svým urozeným původu a ztraceným bohatství - připadalo mi to jako vystřižený z těch knížek, co do nich byl blázen. Hrdina

romantickýho příběhu, to si o sobě myslel. Vždycky chtěl být středem pozornosti. Vypadalo to, že dělá parketu milost, když po něm tancuje. A pak ten pohádkový princ sestoupí z trůnu a chce si vzít starou bábu kvůli prachům.“

„Nebyl zase tak špatný,“ protestovala Doris. „Neměla bys o něm takhle mluvit. My, tanečníci, to nemáme jednoduchý, slečno. Všichni si myslí, že si k nám můžou dovolovat. Stačí sebemenší příležitost, a hned by vás chtěli zneužít. Proč by Alexis nebo někdo jiný z nás neměl právo pro změnu zneužít někoho z nich? A vůbec, chudák kluk je mrtvý, tak bys o něm neměla takhle mluvit.“

„Voilą!“ zvolal Antoine. „Alexis je mrtvý - ale proč? Člověk si nepodřízne krk jen pour s'amuser.“

„To je další věc,“ řekla Charis, „které pořádně nerozumím. Jakmile jsem to uslyšela, hned jsem si řekla: 'Tohle není Alexisovi podobný!' Neměl by odvahu něco takovýhohle províst. Ten byl celý vyděšený, aby se nepíchl do malíčku! Nemusíš se na mě mračit, miláčku, Alexis byl prostě měkota a i kdyby byl stokrát mrtvej, nic to na tom nezmění. Sama sis kvůli tomu z něj dělala legraci. 'Nemůžu lézt na ten žebřík, mám strach, že spadnu!' 'Bojím se jít k zubaři, možná by mi chtěl vytrhnut zub.' 'Nestrkej do mě, když krájím chlaeba, mohl bych se říznout.' 'Vážně, pane Alexisi,' říkávala jsem mu, 'člověk by myslel, že jsi ze skla!'“

„Vím co si slečna teď myslí,“ ozval se Antoine a nasadil svůj melancholický úsměv. „Myslí si: 'Voilą! Typický gigolo. Není to chlap, jen loutka vycpaná slámou.' Prodává se, nechá se koupit a občas má potíže. Anglický manžel by řekl rovnou: 'Je to špína chlap. A co čekáš? Živí ho bláhové ženy a nehraje kriket.' Občas tohle povolání není příjemný, ale člověk se musí něčím živit. Que voulez-vous? Ce n'est pas rigolo que d'ztre gigolo.“

Harriet se začervenala.

„Nic takového jsem si nemyslela,“ bránila se.

„Ale ano, slečno, a je to úplně přirozené.“

„Antoine nehraje kriket,“ ozvala se dobrosrdečně Doris, „ale zato velice dobře hraje tenis a plave.“

„Nejde tu o mě,“ řekl Antoine. „Popravdě řečeno mi to prořízнuté hrdlo taky nehraje. Nedává to smysl. Proč by šel Alexis tak daleko? Nikdy se nikam pěšky nevydával - chůze ho unavovala. Kdyby chtěl spáchat sebevraždu, udělal by to doma.“

„A vzal by si prášky na spaní,“ pokývala blonďatou hlavou Doris. „Vím to, protože když měl jednu ze svých depresí, tak mi je ukazoval. 'Tohle je moje cesta z tohohle špatnýho světa,' řekl mi a začal recitovat básně. Řekla jsem mu, ať neblázní, a samozřejmě, za půl hodiny ho to přešlo. Byl už takovej. Ale prořízнout si hrdlo? To tedy ne!“

„To je moc zajímavé,“ řekla Harriet. „Mimochodem,“ vzpomněla si na rozhovor s Wimseym, „měl Alexis nějaké kožní problémy? Myslím, jako jestli nemusel soustavně nosit rukavice nebo něco takového?“

„Vyloučeno,“ odpověděl Antoine. „Gigolo nemůže mít takovéhle potíže, to by prostě nešlo. Alexis měl velice elegantní ruce. Byl na ně pyšný.“

„Tvrdil, že má moc citlivou kůži, a proto se nemůže holit,“ podotkla Doris.

„Správně! O tom vám můžu říct víc,“ navázal na to Antoine. „Když se tu asi před rokem objevil, ucházel se o místo. Pan Greely mi řekl: 'Koukněte se na něj, jak tancuje.' Protože, víte, slečno, jeden tanečník od nás zrovna odešel. Zčistajasna, comme ća - ani nám předem nic neřekl. Tak se dívám, jak Alexis tancuje a pak říkám panu Greelovi: 'Je velice dobrý.' Takže ředitel Alexisovi řekl: „Dobře, vezmu vás na zkoušku na nějakou dobu, ale ty vousy musí dolů. Dámám by se to nelíbilo. O gigolovi s plnovousem jsem ještě neslyšel.' A Alexis na to: 'Kdybych se oholil, budu samý pupenec.'“

„Pupínek,“ napověděla Harriet.

„Aha, promiňte, pupínek. Protože gigolo, co má pupínky, to by, jak jistě chápete, taky nešlo. 'Dobře,' řekl mu ředitel, 'zůstanete tu na chvíli, než najdeme náhradu. Kdybyste chtěl zůstat natrvalo, musíte se oholit.' Fajn, Alexis zůstal a tančil a dámy jsou v sedmým nebi. Vousy jim připadají tak urozené, tak romantické, tak neobvyklé. Přijíždějí expres až z dálky, jen aby s tím vousatým klukem mohly tančit. Takže pan Greele Alexisovi řekl: 'Je to v pořádku, spletl jsem se. Můžete zůstat a ty vousy taky. Panebože! Co ty dámy budou chtít příště? Kníry? Antoine,' povídá mi, 'nech si narůst kníry, třeba budeš mít ještě větší úspěch.' Ale já, ne! Bůh mě neobdařil vousy, ze kterých by šly udělat kníry.“

„Měl Alexis vůbec nějakou břitvu?“

„Jak to mám vědět? Jestli věděl, že mu po holení naskakují pupínky, tak to někdy musel zkusit, n'est-ce pas? Ale jestli měl břitvu, to vám nepovím. Ty ano, Doris?“

„Já? Ty jsi dobrej. Alexis nebyl můj typ. Ale můžu se zeptat Leily Garlandové. Ta by to měla vědět.“

„Sa maEtresse,“ vysvětlil Antoine. „Určitě se jí zeptej, Doris, je jasný, že to je důležitý. To mě nenapadlo, mon dieu.“

„Dozvěděla jsem se od vás spoustu zajímavých věcí,“ prohlásila Harriet, „a jsem vám moc zavázaná. A budu vám ještě víc zavázaná, když si necháte pro sebe, že jsem se vás vyptávala, protože, víte, jsou tu ti novináři a vůbec -“

„Ale no tak, slečno!“ protestoval Antoine. „Nemyslete si, že když jsme jenom loutky, co jsou na prodej, tak nemáme oči a uši. Vy myslíte, že nevíme, kdo byl ten džentlmen, co sem za váma ráno přijel? Byl to ten lord Petr, moc slavnej pán, a ten sem nepřijel jen tak pro nic za nic, hein? Jen tak pro nic za nic s váma nemluvil a nevyptával se. Nezajímá se o to jen proto, že si nějaký tanečník bůhví odkud v pominutí smyslů podříznul krk. To ne. Ale my dokážeme být diskrétní. Ma foi, kdybychom to nedovedli, nemohli bychom dělat tuhle práci, chápete? Řekneme vám, co

víme, a dáma, co píše romans-policiers a lord, co je connaisseur na záhady, se ujmou pátrání. Ale my mlčíme. Mlčet patří k naší profesi. To se rozumí samo sebou.“

„Můžete se spolehnout,“ přikývla Charis. „Necháme si to pro sebe. Ne že by toho bylo nějak moc k povídání. To se ví, policie se nás už taky vyptávala, ale ti stejně nevěří ničemu, co jim řeknem. Určitě jsou přesvědčený, že to má něco společného s Leilou. Všichni policajti si vždycky myslí, že když se klukovi něco stane, musí za tím být nějaká holka.“

„Ber to jako kompliment,“ poznamenal Antoine.

OSMÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ DRUHÉHO HOLIČE

„Pošlete ho zase zpátky,
demaskovaného chvastouna do jeho zbankrotovaného doupěte!“
Dopis z Göttingen

SOBOTA, 20. ČERVNA
NEDĚLE, 21. ČERVNA

Wimsey s tváří rozzářenou snídaní, sluníčkem a vlastním citovým rozpoložením kráčel spokojeně po krátce zastřiženém trávníku na George Square ve Stamfordu. Tu a tam se zastavil, aby se nadechl vůně rudé růže nebo obdivoval rozměry prastaré wistárie, šplhající krajkovými úpony po šedé kamenné zdi. Uzavřel sám se sebou dohodu, že vyzpovídá plukovníka Belfridge v jedenáct hodin. Tou dobou už oba stráví snídani a budou připraveni v přátelské atmosféře něco malého pozřít. V hloubi duše měl příjemný pocit, že je na stopě pěkného, obtížného a závažného problému, jehož vyšetřování probíhá v příjemných podmínkách. Zapálil si dobře zakouřenou dýmku. Budoucnost vypadala růžově.

Deset minut po jedenácté mu budoucnost už tak růžová nepřipadala. Plukovník Belfridge, jenž vypadal, jako kdyby ho namaloval H. M. Bateman* ve chvíli mimořádné inspirace, byl nanejvýš pobouřený. Podle jeho názoru bylo nehodné džentlmena, aby šel vyslýchat něčího holiče, hrmm, ohledně osobních předmětů dotyčného, hrmm, a nelíbila se mu ani narážka, že by

dotyčný mohl být zapleten do smrti nějakého zatraceného cizince, hrmm, v nějakém pitomém přímořském zapadákově jako je Wilvercombe. Wimsey by se měl stydět, hrmm, vrr! takhle se plést do věcí, kterými se má správně zabývat police, hrom do toho, pane! A jestli snad policie neví, jak má tu svou zatracenou práci dělat, tak k čemu platíme daně, to mi teda řekněte, vážený pane!

Wimsey se omluvil za to, že působí plukovníkovi starosti a hájil se tím, že každý chlap potřebuje mít nějakého koníčka.

Plukovník mu naznačil, že golf nebo, hrmm, takový chov kokršpanělů by jako koníčky posloužily džentlmenovi lépe.

Wimsey řekl, že během války pracoval ve zpravodajství a díky tomu získal zálibu v luštění záhad.

Zmínka o válce okamžitě zabrala. Plukovník probral Wimseyho válečné zásluhy do nejmenších podrobností, zjistil, že má s Wimseym spoustu společných vojenských zážitků a vzápětí už vedl návštěvníka malou zahradou po pěšině lemované maceškami, aby mu ukázal vrh štěňat.

„Bude mi potěšením, chlapče, pomoct vám, jak jen budu moct. Nespěcháte, že ne? Zůstaňte na oběd a pak to probereme," navrhl plukovník a zařval: „Mabel!"

Ve dveřích na zahradu se objevila žena středního věku a spěšně k nim vyrazila.

„Jeden džentlmen k obědu!" zahulákal na ni plukovník. „A přeceď jednu lahvičku 1904 do karafy. Ale opatrně, k sakru!" Otočil se k Wimseymu a zeptal se: „Tak mi napadá, jestli jste neznal chlápka jménem Stokes?"

Wimseymu se jen s největším úsilím podařilo odpoutat plukovníkovu mysl od událostí světové války a zaměřit ji na téma břitev. Jakmile se mu to však podařilo, plukovník Belfridge se proměnil v dobrého a hodnověrného svědka.

Na Endicottovy břitvy se dobře pamatoval. Měl s nimi totiž spoustu potíží, hrmm, vrrr! Břitvy už nejsou, co bývaly za jeho

mladých let. Tak je to ostatně se vším, hrom do toho. Ocel nesnese žádné pracovní zatížení. Velkovýroba a všichni ti zatracení cizinci vedou britský průmysl do záhuby. To když si vzpomene na burskou válku...

Po další čtvrthodině zmínil Wimsey opět plukovníkovy břitvy.

„Jo, hrmm," zamručel plukovník a rozmáchlým gestem si uhladil ohromný šedivý knír, „ovšem, ty břitvy. Co přesně byste o nich vlastně chtěl vědět?"

„Pořád je ještě máte, pane plukovníku?"

„Ne, to nemám. Už jsem se jich zbavil. Nestály za nic. Řekl jsem Endicottovi, že mě udivuje, proč kupuje takové nekvalitní zboží. Každý druhý týden jsem je musel posílat přebrousit. Ale s těmi ostatními to je to samé - dneska už člověk slušnou břitvu nesežene. A nebude to lepší, pane, dokud tady nebude silná konzervativní vláda! Povídám vám, chce to silnou vládu, pane, vládu, která bude mít dost rozumu, aby ochránila naše železárny a ocelárny. Ale myslíte, že to nakonec udělají? Ne, pane, zatraceně, oni to neudělají! A víte proč? Mají strach, že přijdou o pár pitomých hlasů. O hlasy nějakých emancipovaných ženských! Může člověk čekat, že nějaké ženské pochopí důležitost železa a oceli? To mi teda povězte, ha, hrmmm."

Wimsey se zeptal, co plukovník s břitvami provedl.

„Dal jsem je zahradníkovi," řekl Belfridge. „Moc slušný chlapík. Chodí sem dvakrát týdně. Má ženu a děti. Válečný ivalida, pomáhá mi se psy. Docela fajn chlap. Jmenuje se Summers."

„Kdy to asi bylo, pane plukovníku?"

„Cože? Jo, vy myslíte, kdy jsem mu je dal? Moment, bylo to potom, co Diana měla štěňata - měla tenkrát namále - málem o ně přišla, chudáček čubička... Před dvěma lety jsem o ni přišel - jeden zatracený motocyklista ji přejel a zabil. Nejlepší fenka, jakou jsem kdy měl. Taky jsem ho za to dostal před soud a zaplatil za to.

Takový lehkomyslný mladý darebák, žádné ohledy k nikomu... A teď ještě zrušili omezení rychlosti –“

Wimsey připomněl plukovníkovi, že mluvili o těch břitvách.

Po dalším přemýšlení plukovník zúžil inkriminovanou dobu na rok 1926. Byl si tím jistý, protože fenka onemocněla a Summers s ní měl spoustu práce. Dal mu tenkrát nějaké peníze navíc a přidal ještě ten pár břitev, protože si sám pořídil nové. Vzhledem k onemocnění matky z celého vrhu přežilo úspěšně jenom jedno štěně, a tím byl Stamford Royal, z něhož vyrostl velice hodnotný pes. Nahlédnutím do plemenné knihy bylo datum definitivně potvrzeno.

Wimsey poděkoval plukovníkovi a zeptal se, jestli by si mohl se zahradníkem promluvit.

To samozřejmě. Nebyl sice právě den, kdy je zahradník přítomen, ale bydlí v domku poblíž mostu. Wimsey tam může zajít a navštívit ho a odvolat se na plukovníka. Nebo by tam měl zajít radši s ním?

Lord Petr poděkoval za tu ochotu, ale upřímně prosil plukovníka, aby se neobtěžoval. (Měl důvodné podezření, že v plukovníkově nepřítomnosti by Summers mohl být sdílnější.) S jistými potížemi se pak Wimseymu podařilo uniknout plukovníkově pohostinnosti a malebnými stamfordskými uličkami se vydal k domku u mostu.

Summers byl bystrý, pohotový a precizní muž, takže bylo jednoduché ho vyzpovídat. Od plukovníka Belfridge bylo opravdu laskavé, řekl Wimseymu, že mu ty břitvy věnoval - i když on, Summers, pro ně neměl použití, protože dával přednost holicímu strojku s žiletkami; to ale pochopitelně plukovníkovi neřekl, aby ho neurazil. Daroval proto břitvy švagrovi, který provozoval holičství v Seahamptonu.

Seahampton! Necelých 50 mil od Wilvercombe! Je možné, že bych měl hned napoprvé takové štěstí? blesklo Wimseymu hlavou.

Už se otáčel k odchodu, když ho napadlo ještě se zeptat, jestli na některé z těch břitev nebylo nějaké zvláštní znamení, podle něhož by se dala identifikovat.

Ano, bylo. Jedna z břitev nešťastnou náhodou spadla na kamennou podlahu a ve slonovinové rukojeti se udělala tenounká prasklinka. Pokud se člověk nedívá opravdu pečlivě, ani si jí nevšimne. Druhá z břitev, pokud Summers věděl, byla nepoškozená.

Wimsey poděkoval za informace a přiměřně Summerse odměnil. Vrátil se k autu a vyrazil na jih. Vždycky považoval Stamford za krásné městečko, ale teď, když se šedé kamenné domy a arkýřová okna koupaly v jasném odpoledním slunci, připadal mu přímo jako nejkrásnější klenot britské koruny.

Ze soboty na neděli Wimsey přespal v Seahamptonu a ráno vyrazil hledat Summersova švagra jménem Merryweather. Ukázalo se, že hledané holičství je malý krámek poblíž doků. Pan Merryweather bydlel nad oficínou a poskytnout informace o hledaných břitvách mu působilo přímo potěšení.

Dostal je v roce 1927. Byly to dobré břitvy, i když měly za sebou těžké časy, a když je dostal, byly už hodně opotřebované. Jednu z nich pořád ještě má a dělá mu dobrou službu. Možná by se na ni jeho lordstvo rádo podívalo. Tady je.

Wimsey převracel břitvu v ruce a srdce mu rozčileně bušilo. Byl to přesný duplikát břitvy, kterou Harriet nalezla. I když ji prohlédl velice pečlivě, žádnou prasklinu na rukojeti neobjevil. A copak, zeptal se váhavě, jak se bál zklamání, se stalo s její sestřičkou?

„Tu vám, mylorde, bohužel ukázat nemůžu," řekl pan Merryweather. „Kdybych tušil, že po ní bude sháňka, nebyl bych se s ní rozloučil. Prodal jsem ji, mylorde, je to jenom pár týdnů. Koupil ji jeden z těch pendlujících chlapíků, který se tu ucházel o

zaměstnání. Neměl jsem pro něj práci - a mám-li být upřímný, mylorde - i kdybych ji měl, stejně bych mu ji nedal. Divil byste se, kolik těchhle lidí za mnou přijde, a polovina z nich toho ví o holičským řemesle asi tolik jako moje kočka. Klidně vezmou cokoliv, co se naskytne... Obvykle jim dáme nabrousit pár břitev, jenom abychom viděli, co jsou zač. Už jenom z toho, jak se k týhle práci staví, poznáte v devíti případech z deseti, že v životě břitvu nebrousili. No a tenhle byl zrovna takovej. Řekl jsem mu, že může jít o dům dál a on mě požádal, jestli bych mu neprodal nějakou starší břitvu - tak jsem mu tu jednu prodal, abych se ho zbavil. Zaplatil mi za ni a odešel a to bylo naposled, co jsem ho viděl.“

„Jak vypadal?“

„Takový pomenší, nesympatický chlapík, pískově hnědý vlasy. Na můj vkus měl až moc uhlazený vystupování... Nebyl zdaleka tak vysoký jako vaše lordstvo, a jestli si dobře vzpomínám, tak byl trošku - ne že by měl postavu nějak přímo deformovanou, ale byl tak trochu nesouměrný. Myslím, že měl jedno rameno maličko výš než to druhý. Nebylo to příliš nápadný, ale já ten dojem měl. Ne že by kulhal nebo něco takovýho - byl docela čilý a pohyboval se rychle. Světle modrý oči, blonďatý řasy - moc krásy, chudáček, nepobral. Ale ruce měl velice pečlivě upravený - toho si člověk všimne, protože když se někdo uchází o práci v takovýhle profesi, je to jedna z prvních věcí, na kterou si je třeba dát pozor. Nemohl bych tu vystát nikoho, kdo by měl špinavé nebo okousané nehty. Co ještě... Jo, vyjadřoval se velice dobře, úplně jako džentlmen, kultivovaně a rozvážně. Toho si člověk taky musí všímat. Ne že by na tom tady v okolí zas tak moc záleželo - naši zákazníci jsou občas dost neurvalí, ale člověk si toho prostě všimne, když na to byl zvyklý. A pak se z toho tak trochu pozná, na jakém místě byl uchazeč zvyklý pracovat...“

„A nezmínil se, kde předtím pracoval?“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak ne. Měl jsem dojem, že už je nezaměstnaný hezky dlouho a že v tomhle směru zrovna netouží vykládat moc podrobností. Řekl, že je na vlastní noze. Chodí jich takhle spousta a snaží se vám namluvit, že měli vlastní podnik na Bond Street a jenom mimořádnou nepřízní osudu udělali bankrot. Myslím, že tenhle typ lidí znáte, mylorde. Mně se ten chlapík už od pohledu nelíbil, takže jsem mu moc pozornosti nevěnoval."

„Předpokládám, že se nějak představil."

„Když o tom uvažuju, tak nejspíš jo, ale ať se propadnu, jestli vím jak. Henry! Jak se představil ten vlezlý nazrzlý chlapík, co tady tuhle byl? Ten co si ode mě koupil tu břitvu!"

Henry, mladík s chocholkou vlasů jako papoušek kakadú, zřejmě bydlel se svým zaměstnavatelem. Přestal neúspěšně předstírat, že čte nedělní noviny a řekl:

„No... totiž... já se nepamatuju, pane Merryweather. Bylo to takový obyčejný jméno. Co takhle Brown? Myslím, že tvrdil, že se jmenuje Brown."

„Ne, to ne," zavrhl to pan Merryweather a v náhlém osvícení vykřikl: „Bright! To je to jméno. Ještě se nám chlubil, že mu kolegové závistivě přezdívali 'Bravo' Bright, protože kdysi vyhrál kadeřnickou soutěž a vyšel o tom článek v novinách s titulkem: BRAVO, BRIGHT. Nevzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že s touhle přezdívkou by měl umět nabrousit břitvy líp?"

„Máte pravdu," přikývl Henry. „Jasně, Bright. Co je s ním? Má nějaký malér?"

„Nedivil bych se, kdyby ano," poznamenal Wimsey.

„Policie?" nadhodil Henry dychtivě.

„No tak, Henry," napomenul mladíka pan Merryweather. „Vypadá snad jeho lordstvo na policistu? Tos mě zklamal. Takhle to v naší profesi daleko nedotáhneš."

Henry zrudl.

„Nejsem od policie," ozval se Wimsey, „ale nepřekvapilo by mě, kdyby se během pár dní policie snažila vašeho pana Brighta sehnat. Ale to si nechte pro sebe. Kdybyste náhodou toho pána někde zahlédli, dejte mi laskavě vědět - kdykoliv. Bydlím momentálně ve Wilvercombe - hotel Bellevue - ale kdybych tam nebyl, tak na téhle adrese mě najdete vždycky."

Wimsey podal panu Merryweatherovi navštívenku, poděkoval jemu i Henrymu a triumfálně odkráčel. Vypadalo to, že pokročil. Určitě neexistovaly dvě bílé Endicottovy břitvy s týmiž známkami špatného zacházení a s touž prasklinou ve slonovinovém držadle. Nepochybně vypátral tu pravou a v tom případě...

V tom případě už stačí jen vypátrat pana Brighta. Pendlujícího holiče s pískově žlutými vlasy a jedním ramenem výš by nemělo být příliš těžké objevit. Byla tu ovšem také znepokojivá možnost, že pan Bright se stal holičem pouze na ono jediné představení. V kterémžto případě se téměř určitě nejmenuje Bright.

Chvilku o tom uvažoval, pak vešel do telefonní budky a vytočil číslo wilvercombské policie.

Ozval se superintendent Glaisher. Se zájmem vyslechl, že Wimsey vypátral původ nalezené břitvy. On osobně si žádné praskliny ve slonovině nevšiml, ale pokud jeho lordstvo okamžik počká... „Haló? Jste tam, Wimsey? Ano, máte pravdu, ta prasklina tam je. Téměř není vidět, ale je tam. To je rozhodně podivná shoda okolností, která stojí za další vyšetřování."

Wimsey opět promluvil.

Ano, to každopádně. Seahamptonská policie by měla být požádána, aby Brighta našla. Nepochybně se ukáže, že Alexis skutečně získal břitvu od něj. Ale je to divné: když Alexis potřeboval břitvu, proč si ji nekoupil ve Wilvercombe? Říkáte že to bylo asi před třemi nedělemi? Dobře, superintendent uvidí, co se s tím dá dělat. Také zjistí, jestli byl někdy touhle dobou Alexis v Seahamptonu nebo naopak Bright ve Wilvercombe. Je lordu

Petrovi zavázán, že se v této věci tak angažoval, a pokud jeho lordstvo zamýšlí vrátit se do Wilvercombe, objevily se tu různé nové okolnosti, které by ho mohly zajímat. Teď už je téměř jisté, že šlo o sebevraždu. Nicméně, je třeba všechny okolnosti pečlivě prověřit. Jestli se už našlo tělo? Ne. Moře mrtvolu nevyplavilo a vítr pořád ještě zdvihá příliv, takže jakákoliv operace kolem Mlýnských kamenů je vyloučená.

DEVÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ ĎÁBLOVY ŽEHLIČKY

„Pojď a řekni mi,
jak ti padne ten prsten?“
Tragédie nevěsty

NEDĚLE, 21. ČERVNA

Harriet Vaneová a lord Petr Wimsey seděli vedle sebe na pláži a hleděli směrem k Ďáblově žehličce. Od moře prudce vanul chladný slaný vítr a čechral Harrietiny tmavé vlasy. Počasí bylo příjemné, ale slunce proráželo jen občas v zářivých pruzích, jak se mraky hnaly hučící klenbou oblohy. Okolo Mlýnských kamenů se vlny tříštily do divoce vířících bílých cárů. Byly asi tři hodiny odpoledne a příliv byl minimální, nicméně skála Ďáblovy žehličky jen taktak vystupovala z moře a vlny Atlantiku se s hukotem rozrážely o její úpatí. Nedotčený košík s jídlem ležel mezi oběma diváky. Wimsey rýsoval další postup do mokrého písku.

„Teď jde o to,“ říkal, „zjistit dobu smrti. Policie tvrdí, že je jí úplně jasné, jak se sem Alexis dostal, a myslím, že tady skutečně žádné pochybnosti nezbývají - za což děkujme Bohu. Každý čtvrtek v 10:15 jede z Wilvercombe vlak, který staví v Darley Halt, aby svezl lidi na heathburský trh. Alexis v něm jel a v Darley Halt vystoupil. Podle mě to určitě byl on - se svým černým vousem a elegantním oblekem musel být pěkně nápadný. Takže tohle můžeme považovat za prokázané. Průvodčí se na něj pamatoval a kromě něj i další tři nebo čtyři spolucestující. Jeho bytná vypověděla, že odešel z bytu včas, aby vlak stihl, a pokladní ve Wilvercombe si na něj vzpomněla. A co víc - milá Harriet -

existuje zpáteční lístek do Haltu, který nebyl nikdy odevzdán a nikdy zdůvodněn.“

„Zpáteční lístek?“ podivila se Harriet.

„Přesně tak. A to, jak jsi tak bystře postřehla, poráží na hlavu teorii, že šlo o sebevraždu. Dovolil jsem si to říct superintendentovi, a víš co mi odpověděl? Že sebevrazi, natož sebevrazi-cizinci, si počínají natolik rozporuplně, že na ně nemůžeš chodit s logikou.“

„Možná, že v životě to tak opravdu je,“ zamyslela se Harriet. „V knížce by člověk nenechal koupit zpáteční lístek postavu, která se chystá spáchat sebevraždu. Ale živí lidé se chovají jinak. Třeba se spletl, nebo to udělal ze zvyku - nebo v té chvíli ještě nebyl úplně rozhodnutý.“

„Myslel jsem, že nejopatrnější člověk na povrchu Země je můj přítel vrchní inspektor Parker - ale ty ho trumfneš! Na ten zvyk rovnou zapomeň! Odmítám prostě uvěřit, že náš milý Alexis měl ve zvyku jezdit do Haltu a pak jít čtyři a půl míle, jen aby mohl ronit slzy u bezútěšných mořských vln. Místo toho prostě zařadíme neodevzdanou půlku zpátečního lístku jako věc, kterou zbývá objasnit.To bychom měli. Teď dál, v Haltu nikdo jiný nevystoupil, i když tam spousta lidí do vlaku nastoupila. Nevíme tedy, co tam Alexis dělal, ale budeme-li předpokládat, že kráčel rozumnou rychlostí tři míle za hodinu, musel být u Žehličky nejpozději tak v 11:45.“

„Moment, a co příliv a odliv? Kdy bylo ve čtvrtek moře nejníž?“

„Ve 13:15, ověřil jsem si to. V 11.45 bylo tady kolem Žehličky tak pět stop vody. Skála je vysoká řekněme deset stop a z téhle strany od břehu stoupá pozvolna. V 11:45 nebo někdy těsně potom mohl náš přítel Alexis vylézt suchou nohou nahoru a usadit se tam.“

„Fajn. Víme, že vodou nešel, takže to souhlasí. Co dál?“

„Dál? Ať už si ten krk podřízl sám, nebo to udělal někdo za něj, otázka je, kdy se to stalo? Velká škoda, že jsme přišli o mrtvolu. I kdyby se časem objevila, už se toho z ní moc nedozvíme. Ovšem od tebe víme, že když jsi ji našla, tak ztuhlá nebyla - jestli byla chladná, to si, jak říkáš, netroufáš tvrdit.“

„Kdyby na té skále byl v tu dobu kus ledu, mohl by sis na něm uvařit vajíčka.“

„To je nepříjemné, nepříjemné... Moment - krev! Co ta krev? Všimla sis, jestli měla podobu husté rudé sraženiny, nebo vypadala jako takové želé v bílé tekutině s rudou složkou na dně?“

Harriet zavrtěla hlavou.

„Ani jedno, ani druhé. Byla tekutá.“

„Jaká že byla?“

„Tekutá. Když jsem se jí dotkla, byla docela lepkavá.“

„Kristepane! Tak moment! Kde ta krev vlastně byla? Zřejmě všude kolem, ne?“

„Ani ne. Velká louže byla pod tělem - natekla do takové dutiny ve skále, jako kdyby si podřezal krk nad nějakou miskou.“

„Aha, pak to chápu. Ta dutina byla zřejmě plná slané vody z přílivu a to, cos v ní viděla, to byl roztok krve a vody. Už jsem začínal věřit –“

„Jenomže ta krev byla tekutá všude. Kapala mu z té rány na krku. Když jsem mu nadzdvihla hlavu a pohnula tělem, vytekla další. Bylo to příšerný.“

„Ale, děvče moje drahé -“

„Jo, a poslouchej dál! Když jsem se mu snažila svléknout rukavice, jejich kůže nebyla ztvrdlá - byla měkká a lepkavá. Ruce mu ležely přímo pod hrdlem.“

„Panebože! Ale -“

„Tedy přesně vzato levá ruka. Pravá mu visela přes okraj skály nad moře a nemohla jsem k ní, leda bych lezla přes tu mrtvolu, do

čehož si mi tak nějak nechtělo... Jinak bych si ji prohlídla, bylo mi totiž divné, proč má ty rukavice.“

„Jistě, já vím. Ale my už teď víme, že s jeho rukama nic v nepořádku nebylo. Tohle teď není důležité - jde o tu krev! Uvědomuješ si, že pokud byla ta krev pořád ještě tekutá, mohl být mrtvý jenom pár minut?“

„Cože?!“ Harriet se šokovaně zarazila. „To jsem ale pitomá! Jak to, že mi to nedošlo? A to jsem si ještě říkala, jak všechno důvtipně analyzuju... Myslela jsem, že tam už nějakou delší dobu leží a pomalu vykrvácel k smrti.“

„S takhle prořízntutým hrdlem? Děvenko moje, vzpamatuj se. Krev se sráží velice rychle - i když na studeném podkladu to jde pochopitelně rychleji. Za normálních okolností se sráží na vzduchu prakticky okamžitě. Připouštím, že na rozpálené skále, jak jsi ji tak malebně popsala, by to mohlo trvat o něco déle. Ale stejně to nemohlo trvat déle než pár minut. Řekněme deset, a to je horní odhad.“

„Deset minut? Panebože, Petře!“

„Ano?“

„Ten hluk, co mě probudil. Myslela jsem, že to byl racek. Ten jejich křik se tak podobá lidskému hlasu. Co když to byl -“

„To si piš, že to byl. Kdy se to stalo?“

„Ve dvě. Podívala jsem se na hodinky. A myslím, že dostat se tady k tý skále mi nemohlo trvat dýl než deset minut. Ale na druhé straně -“

„No, copak?“

„Co ta tvoje teorie, že šlo o vraždu? Tímhle je definitivně po ní. Pokud by byl Alexis zavražděn ve dvě odpoledne a já u něj byla za deset mniut - kam se poděl vrah?“

Wimsey se posadil tak zprudka, jako kdyby ho něco píchlo.

„A sakra!“ zaklel. „Harriet, moje drahá, rozkošná a krásná Harriet - řekni, že se pleteš. S tou vraždou si to nemůžeme

rozmyslet! Když jsem mluvil s inspektorem Umpeltym, tak jsem vsadil všechnu svou reputaci na to, že to nebyla sebevražda. Teď budu muset odejet z Anglie. Už nikdy nebudu moct hledět na svět s hlavou vzpřímenou. Budu muset jet střílet tygry do nějaké horečkou prolezlé džungle, a až tam budu umírat, moje oteklé a zčernalé rty budou blábolit o vraždě... Řekni, že ta krev už byla sražená. Nebo že tam byly šlápoty, kterých sis nevšimla. Nebo že tam byl poblíž nějaký člun. Něco takového řekni!“

„Byl tam člun. Ale nebyl dost blízko, protože jsem na něj volala a neslyšeli mě.“

„Díky bohu za ten člun. Třeba budu přece jenom moct nechat svoje unavené kosti ve staré dobré Anglii. Co tím chceš říct, že nebyl dost blízko, protože jsi na něj marně volala? Pokud v tom člunu seděl vrah, tak by se nevrátil, ani kdyby na něj volala Siréna! Byl bych rád, kdybys mě nevystavovala takovýmhle šokům. Moje nervy už nejsou, co bývaly.“

„Sice toho moc o člunech nevím, ale tenhle byl už hezký kus daleko. A to foukal vítr ke břehu.“

„To je fuk. Pokud foukal pořádný vítr, mohl člun manévrovat a za deset minut urazit pěkný kus cesty. Co to bylo za člun?“

V tomto oboru měly Harrietiny znalosti povážlivé mezery. Měla za to, že šlo o rybářský člun - ne tak proto, že by skutečně dokázala rozeznat rybářskou loď od pětimetrové jachty, ale protože když člověk stojí na břehu moře, považuje automaticky všechny čluny za rybářské, pokud mu někdo neřekne opak. Domnívala se, že na lodi byla trojúhelníková plachta - nebo plachty - v tom si nebyla jistá. Jistá si byla jen tím, že to nebyl třeba čtyřstěžňový škuner, ale jinak jí připadala jedna loď s plachtou jako druhá - jak se to ostatně dá čekat od městského člověka a od mladých spisovatelek obzvláště.

„To nevadí,“ ujistil ji Wimsey. „Nebude problém tu loď vystopovat. Díkybohu, nakonec všechny lodi někde přistanou a

lidi, co žijí na pobřeží poblíž, je dobře znají. Jenom jsem chtěl vědět, jaký asi ta loď mohla mít ponor. Kdyby se totiž ten člun nedostal až ke skále, pak by ten chlapík musel k Žehličce doveslovat nebo doplavat, a to by ho pěkně zdrželo. A zatímco Alexise vraždil, musel by na něho někdo na lodi čekat - leda že by sroloval plachtu a tak. Chci říct, plachetnici nemůžeš jen tak zastavit, vystoupit z ní jako z auta a myslet si, že tam bude čekat připravena ke startu. S tím bys měla potíže... Ale to celkem nevadí. Proč by nemohl mít vrah komplice? Nebylo by to zdaleko poprvé. Předpokládejme, že to byl malý člun s malým ponorem a uvnitř byli aspoň dva muži. Pak mohli zajet hodně blízko ke skále, jeden by držel loď proti větru, druhý se přebrodil nebo dovesloval ke skále, zavraždil Alexise a vrátil se zpátky. Pak mohli okamžitě vyplout a neztratili by žádný čas... Podle toho, co tvrdíš, tak museli spáchat vraždu, dostat se zpátky do člunu a doplout tam, kdes je viděla, během deseti minut, co jsi zaslechla ten výkřik a došla ke skále... V tom případě nebyl čas na to, aby někdo přirazil ke břehu, přivázal člun a pak ho zase spustil na vodu, vytáhl plachtu a tak dále... Vrah prostě musel mít komplice.“

„Ale co ty Mlýnské kameny?“ ozvala se nesměle Harriet. „Myslela jsem, že to je nebezpečné plout v tomhle místě ke břehu?“

„No a co? Tak je to nebezpečné! Museli to být zkušení námořníci. Prostě to znamená, že se museli brodit nebo veslovat dost velký kus. Hrom do toho! Byl bych radši, kdybychom jim na to mohli dát víc času.“

„Nemyslíš, že...“ začala Harriet, jak ji napadlo cosi velice nepříjemného. „Nemyslíš, že by bylo možné, že tam ten vrah mohl celou tu dobu být, někde poblíž? Třeba plaval pod vodou nebo něco takového?“

„Musel by se vynořit a nadechnout se.“

„To jo, ale nemusela bych si toho všimnout. Většinou jsem se vůbec na moře nedívala. Slyšel mě přicházet, skrčil se někde za tou skálou a čekal tam až do chvíle, kdy jsem sešla dolů podívat se po té břitvě. Pak mohl využít toho, že jsem otočená zády, ponořit se a plavat pryč. Nevím, jestli by to bylo možný - a doufám, že ne - protože mě moc netěší pomyšlení, že by tam celou dobu byl a pozoroval mě.“

„To je nepříjemná představa,“ souhlasil Wimsey. „Já bych nicméně dal přednost tomu, aby tam byl. Musel z toho být na mrtvici, když tě tam viděl poskakovat kolem, fotografovat a odnášet ty věci... Zajímalo by mě, jestli v té skále není nějaká puklina, kde by se byl mohl schovat. Čert vem tu skálu. Proč se už nemůže vynořit a mužně se nám postavit? Heleď, já tam skočím a prohlídnu si to tam. Přesuň svůj cudný zrak k moři, než vlezu do plavek, a já to půjdu prozkoumat.“

Nespokojena s takovým programem, nepřiměřeným pro osobu tak činorodou jako ona, přesunula Harriet nejen pohled, ale i svou maličkost do úkrytu za příhodnou skálu. Když se zase v plavkách vynořila, zahlédla ještě Wimseyho jak běží k moři.

„Striptýz mu jde líp než bych čekala,“ přiznala sebekriticky. „Má lepší ramena, než jsem si myslela, a díky bohu, má na těch nohou i lýtka.“ Wimsey byl na svou postavu docela pyšný, takže takováto omezená chvála by mu asi sotva lichotila. Naštěstí se v této chvíli svou postavou nezaobíral, protože poblíž Ďáblovy žehličky opatrně lezl do vody, připraven na zákeřné hrboly a kameny. Udělal několik temp, aby se osmělil, pak vystrčil hlavu nad hladinu a poznamenal, že voda je nechutně studená a Harriet jen prospěje, když do ní také vleze.

Harriet poslechla a souhlasila, že voda je studená a vítr ledový. Zajedno v této věci doplavali pak k Žehličce a opatrně ji kolem dokola prozkoumávali. Wimsey, jenž zkoumal pod hladinou skálu

na wilvercombské straně, se s prskáním vynořil a zeptal se, zda Harriet hledala břitvu na téhle nebo opačné straně.

„Na té opačné," řekla Harriet. „Byla jsem tamhle na vršku skály s tou mrtvolou. Nějakou dobu jsem tam manipulovala s tím tělem, a pak jsem tadytudy slezla. Sedla jsem si na nějaký kámen, sundala boty a punčochy a dala ty věci nahoru. Pak jsem to tadytudy obešla a šátrala ve vodě pod skálou. To tu bylo asi osmnáct palců hloubky - teď tu je odhadem tak pět stop."

„Jsem tam od - ?" začal Wimsey, ale přes hlavu se mu převalila vlna a umlčela ho. Harriet se zasmála.

„Jsem tam od tebe vidět?" pokračoval Wimsey a s frknutím vystříkl vodu z nosních dírek.

„Nejsi. Ale slyšela jsem tě. Bylo to zábavné."

„Zkroť svůj smysl pro humor. Takže teď mě nevidíš?"

„Ne, skála je tady vyboulená. Mimochodem, kde vlastně jsi?"

„Stojím v jedné nádherné puklině, jako svatý nad bránou katedrály... Je velká tak akorát jako rakev. Řekněme šest stop vysoká, má krásnou stříšku a je akorát tak široká, aby se do ní člověk vmáčknul, pokud nejsi, jak říká Leopard, 'nechutně velká'.* Obejdi to ke mně a pojď si to zkusit."

„Roztomilé místečko," konstatovala Harriet, když si s Wimseym vyměnili místo v puklině. „Krásně schovaný před každým, kdo není zrovna na moři. Není sem vidět dokonce ani když je velký odliv, leda že bys obešel skálu až sem... Je to odporná představa - ten chlap tu musel celou tu dobu stát!"

„Myslím, že to je pravděpodobnější než naše člunová hypotéza."

„Bravo -" řekla Harriet.

„Jsem rád, že jsem na tebe udělal dojem."

„Nechválila jsem tě za ten nápad - který byl ostatně můj, myslela jsem toho 'Bravo' Brighta, co koupil tu břitvu. Neřekl ti ten holič, že to byl malý chlapík - nebo aspoň menší než ty?"

„To řekl. Jedna nula pro tebe. Kéž bychom toho Brighta našli. Zajímalo by mě - heleďme se! Něco jsem našel.“

„Vážně? A co?“

„Je tu železný kruh - taková ta věc, co se k ní přivazují lodě. Je zapuštěný přímo do skály... Je pod vodou, takže ho pořádně nevidím - ale je asi pět stop vysoko ode dna a na omak je hladký a nezkorodovaný, takže vypadá zánovně jako prsten pro nevěstu. Zajímalo by mě, jestli to mluví pro naši člunovou hypotézu nebo ne...“

„Myslím, že neexistuje žádný rozumný důvod,“ mínila Harriet rozhlížejíc se po pusté mořské hladině a břehu, „proč by někdo měl mít ve zvyku zrovna tady vázat nějakou loď.“

„To tedy neexistuje. V tom případě vrah, pokud ten existuje -“

„S tím už pevně počítáme, ne?“

„Ano, počítáme. Mohl to sem dát v rámci příprav na vraždu. Buď aby tu přivázal člun, nebo -“

„Nebo ho nepřivázal.“

„Chtěl jsem říct - nebo něco jiného, ale ať visím, jestli vím co.“

„Tahle úvaha nám tedy hodně pomohla! Heleď, začíná mi být zima. Zaplavme si chvíli, pak se oblékneme a probereme to na břehu.“

Těžko říct, jestli Harrietin mozek tak stimulovalo plavání, nebo následný pokus zahřát se úprkem po písečné pláži, ale když usedla s lordem Petrem ke košíku s obědem, měla spoustu nápadů.

„Heleď, kdyby tys byl vrah a viděls nějakou ženskou, jak sbírá kolem důkazy, a pak jde hledat nějakou pomoc - co bys dělal?“

„Upaloval bych opačným směrem.“

„Myslíš? Já bych si tím nebyla tak jistá. Nechtěl bys radši sledovat, co dělám? Nebo dokonce mě zlikvidovat? Pro toho Brighta - pokud mu tak prozatím budeme říkat - by bylo šíleně jednoduché mě někde tiše vyřídit.“

„Ale proč by to dělal? To by ho přece ani nenapadlo. Chtěl, aby ta vražda vypadala jako sebevražda. Ve skutečnosti jsi pro něj byla velice důležitý svědek. Viděla jsi tu mrtvolu, a kdyby se to tělo definitivně ztratilo, mohlas dokázat, že skutečně existovalo. Mohlas taky dokázat, že tu existuje vražděná zbraň, takže sebevražda vypadá pravděpodobněji než vražda. A mohlas dosvědčit, že tam nebyly žádné jiné šlápoty - což je další důkaz ve prospěch sebevraždy. Takže vidíš, moje milá, vrah by si tě hýčkal jako zřítelnici vlastního oka.“

„Máš pravdu - za předpokladu, že by chtěl, aby se ta mrtvola našla. Samozřejmě, existuje spousta důvodů, proč by mohl potřebovat, aby se tělo našlo. Třeba kdyby měl dědit podle poslední vůle a muselo se prokázat, že Alexis je po smrti.“

„Pochybuju, že náš přítel Alexis měl v poslední vůli co odkázat. Lépe řečeno, jsem si skoro jistý, že neměl. Ale mohou být jiné důvody, proč by vrah chtěl světu sdělit, že Alexis je mrtvý.“

„Takže podle tebe se vrah rozběhl domů směrem k Lesston Hoe, jakmile jsem vyklidila pole? Kdyby šel obráceně, musel by se opatrně držet za mnou. Myslíš, že to není možné? Třeba mě sledoval, aby zjistil, co se chystám podniknout.“

„Možné to je. Vyloučit to nemůžeme. Zvlášť, když jsi vzápětí odbočila z hlavní silnice a zamířila na tu farmu.“

„Co kdyby mě tam ztratil z dohledu a pokračoval dál na Wilvercombe? Nešlo by zjistit, jestli šel přes ten přejezd u Haltu? Nebo - poslyš! Co kdyby pokračoval dál po silnici, načež by se tam otočil a předstíral, že jde od Wilvercombe?“

„Pak bys ho musela potkat.“

„No - a co když jo?“

„Ale - pane bože, no jo! Ten chlapík... Jak se jmenoval, ten z Londýna!“

„Perkins. Jo, zajímalo by mě, jestli někdo může být doopravdy tak potrhlý jako byl on... Docela malý chlapík to byl - a taky měl pískově hnědé vlasy.“

„Ale neříkala jsi, že byl krátkozraký a nosil brýle? Merryweather se nezmínil, že by Bright nosil brýle.“

„Třeba to byla součást převleku. Mohl mít v brýlích čiré sklo - nezkoumala jsem je jako dr Thorndyke, abych zjistila, jestli se v nich zrcadlí svíčka vzhůru nohama nebo ne. Ale povím ti, jak se ten Perkins vypařil, když jsme došli do toho venkovského obchodu - to bylo podle mě moc divný. Celou dobu předtím mu hrozně záleželo, aby mě doprovodil, a sotva jsme se dostali do styku s civilizací, sebral se a zmizel. Připadá mi to divný. Kdyby to byl Bright, mohl by se mě chtít nejdřív držet, aby dostal nějakou představu, co policii povím, a pak se vypařit dřív, než by se ho někdo mohl začít vyptávat. Kristepane! Dovedeš si to představit, že jsem třeba jeden a půl míle pokojně capala skoro ruku v ruce s vrahem?“

„Je to rozkošná představa,“ souhlasil Wimsey. „Neobyčejně rozkošná. Jestlipak víš, kam zmizel?“

„To nemám ponětí.“

„Pronajal si v Haltu vůz a nechal se odvézt do Wilvercombe na nádraží. Podle všeho kamsi odjel vlakem, jenomže tam byla spousta výletníků a návštěvníků a trampů, takže se policii nepodařilo nic víc zjistit. Budou to muset zkusit znova. Začíná se nám to rýsovat až moc jasně. Takže to vezměme od začátku. Alexis přijíždí v 10:15 do Haltu a pokračuje pěšky k Ďáblově žehličce. Mimochodem - pročpak?“

„Pravděpodobně aby se tam setkal s Perkinsem. Alexis nebyl ten typ, který by ušel pár mil jenom proto, že mu působí šílené potěšení sedět na nějaké skále.“

„Přesně tak, ó královno. Kéž žijete věčně! Měl ve dvě hodiny schůzku s Perkinsem.“

„To určitě dřív. Proč by jinak přijel do Haltu už v 10:15?“ namítla Harriet.

„To je jednoduché. Žádný jiný vlak dopoledne v Haltu nestaví.“

„Tak proč tedy nejel autem?“

„Správná otázka. Proč? Řekněme, že on sám auto neměl a nechtěl, aby někdo jiný věděl, kam jede.“

„Tak proč si auto nenajal a neřídil ho sám?“

„Možná neumí řídit,“ navrhl Wimsey. „Nebo mu to nedovolil stav jeho wilvercombského konta. Nebo - ne!“

„Co ne?“

„Napadlo mě: nebo se už nechtěl vrátit. Jenomže to nemůže být pravda kvůli tomu zpátečnímu lístku na vlak. Pokud ten lístek opravdu nekoupil z roztržitosti, tak se rozhodně chtěl vrátit! Nebo v tom ještě neměl úplně jasno... Mohl si ho koupit, kdyby se náhodou pro návrat rozhodl - stejně je rozdíl jenom pár penny. Ale nemohl jen tak přijet pronajatým vozem a pak ho tam nechat stát.“

„Nee... Tedy leda že by mu moc nezáleželo na cizím majetku. Ale napadá mě ještě jeden důvod. Musel by nechat stát auto nahoře na silnici, kde by ho bylo vidět. Třeba nechtěl, aby někdo věděl, že tam dole u Žehličky je.“

„To se mi nezdá,“ zavrtěl Wimsey hlavou. „Když se dva lidi baví tam na té skále, je to nápadné každému, kdo je nahoře, ať už tam stojí auto, nebo ne.“

„To je pravda. Ale pokud bys nesešel dolů, nevěděl bys, kdo to tam na té skále je. Kdežto podle poznávací značky to můžeš vždycky zjistit.“

„To je sice fakt - ale stejně mi to připadá přitažené za vlasy. Dobře, nechme to zatím být. Z nějakého důvodu si Alexis myslel, že když pojede vlakem, bude to míň nápadné. V tom případě, myslím, by šel pěšky po silnici - nechtěl by riskovat nějaké otázky, kdyby někoho stopnul.“

„To jistě ne. Jenom nechápu, proč si proboha vybral na tu schůzku takové nápadné místo -“

„Chceš říct, že by si spíš mohli povídat někde schovaní za skálou, nebo v lese, nebo v opuštěné chatrči, nebo v lomu nebo tak nějak?“

„Nepřipadalo by ti to přirozenější?“

„Ne. Nepřipadalo, pokud jim záleželo na tom, aby je nikdo neslyšel. Až si budeš chtít s někým povídat tajnosti, tak si rozhodně nesedej pod vykotlaný dub, za křoví nebo do altánku v italské zahradě. Tam všude se můžou připlížit lidi s našpicovanýma ušima. Vyber si nějaké místo pěkně uprostřed širého pole nebo nějakého jezera - nebo na nějaké skále jako je Ďáblova žehlička. Pak uvidíš každého, ještě když je půlhodiny daleko. Což mi připomíná, že v jedné z tvých knížek -“

„Čert vem moje knížky! Chápu, co chceš říct. Takže dřív nebo později se Bright dostaví na schůzku. Jak? A kdy?“

„Přijde těsně podle vody z libovolného místa, které si vybereš. A pokud jde o čas, tak bych navrhul dobu, kdy sis, děvenko, zdřímla nad Tristramem Shandym. A podle mě přišel od Wilvercombe, jinak by si tě musel všimnout. A kdyby věděl, že pár metrů od něho někdo leží, těžko by se odvážil někoho vraždit.“

„Podle mě byl stejně dost neopatrný, když se trochu nerozhlídl kolem.“

„To je pravda, ale zřejmě to neudělal. K vraždě dojde a víme přesně kdy - ve dvě hodiny. Takže se musel k Žehličce dostat někdy mezi půl druhou a druhou - nebo řekněme mezi jednou a druhou, protože když jsi tam obědvala a četla sis v tom svém útulném zákoutí, asi bys přece jenom něco zahlédla nebo uslyšela. Před jednou to být nemůže, protože to ses rozhlížela po břehu a ujistila ses, že tam není ani živáček.“

„Přesně tak.“

„Fajn. Takže spáchá vraždu. Chudáček Alexis vykřikne, když uvidí břitvu a ty se probudíš. Ty jsi nevyjekla?“

„Ne.“

„Ani sis nezačala zpívat?“

„Ne.“

„Nepobíhala jsi po pláži vydávajíc kaskády dívčího smíchu?“

„Ne... Tedy, trochu jsem se tam proběhla, ale až o něco později. A nedělala jsem při tom žádný hluk.“

„Nechápu, proč odtamtud ten vrah okamžitě nezmizel. Pak bys ho byla totiž zahlídla. Pročpak asi... Jo, zapomněl jsem na ty papíry! Musel dostat ty dokumenty.“

„Jaké dokumenty?“

„No, nemůžu odpřísáhnout, že to byly zrovna dokumenty... Taky to mohly být rádžovy diamanty nebo něco takového. Samozřejmě se chtěl zmocnit něčeho, co měl mrtvý. A zrovna, když se nakláněl nad svou obětí, slyšel tě, jak tam poskakuješ mezi kameny. Zvuk se nad vodou dobře nese. Ohromený zločinec se zarazí, a pak, jak se k němu hluk blíží, sklouzne rychle po skále dolů na straně otevřené k moři, a tam se schová.“

„Oblečený?“

„Na to jsem zapomněl. To by pak vypadal dost zmokle, co? Až by vylezl ven. Ne, šaty nemá. Ty nechal tam, odkud se vydal vodou k Žehličce. Nejspíš měl na sobě plavky, takže kdyby ho někdo viděl, řekl by si, že to je nějaký neškodný výletník, co se brouzdá v mělké vodě.“

„A břitvu měl v kapsičce u plavek?“

„Ne, držel ji v ruce nebo ji měl pověšenou na krku a neptej se tak hloupě! Čekal v té útulné štěrbině ve vodě než jsi odešla. Pak rychle zmizel po pobřeží.“

„Ale ne směrem na Wilvercombe.“

„Bodejť! To bys ho pochopitelně viděla. Možná ale taky ne, kdyby se držel těsně při kraji útesu. Jelikož byl příliv, tak si

nemusel dělat starosti se šlápotami v písku. Zvládl by to docela pohodlně. V místě, kde původně z útesu slezl, zase vyšplhal na silnici a pokračoval směrem na Wilvercombe - dřív nebo později se otočil a potkal tě. Jak se ti to zamlouvá?“

„Zní to moc hezky.“

„Čím víc o tom přemýšlím, tím se mi to víc líbí. Zamiloval jsem se do představy, že Bright je Perkins. Ale co uděláme s tím jedním ramenem, co má být výš? Držel se Perkins rovně jako jedle?“

„To rozhodně ne. Ale zase bych netvrdila, že měl nějakou tělesnou vadu. Spíš šel tak lajdácky a přihrbeně. Měl na zádech ruksak a trochu kulhal, protože prý měl puchýř na noze.“

„Což by byl dobrý způsob, jak zakrýt jakýkoliv nedostatek postavy. Když člověk kulhá, vždycky má jedno rameno výš. Bright-Perkins je prostě náš člověk! Měli bychom na něho okamžitě poštvat policii - jenže ze všeho nejdřív se potřebuju naobědvat. Kolik je hodin? Čtyři! Zajedu autem zavolat Glaisherovi a hned se vrátím. Proč bychom měli kvůli nějakým vrahům přijít o piknik?“

DESÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ POLICEJNÍHO INSPEKTORA

„Krk za to dám - že je to lakomec,
tajně se plíží k svému pokladu
a poklekaje před oltář své lásky
klaní se tomu žlutému ďáblu, zlatu.“
Tragédie nevěsty

PONDĚLÍ, 22. ČERVNA

„Říkejte si co chcete, mylorde,“ prohlásil inspektor Umpelty, „a taky nepopírám, že i superintendent je do jisté míry vašim názorům nakloněný, ale přesto to byla normální sebevražda. Kdybych byl soutěživý typ, neváhal bych se s váma vsadit. Nicméně nemůže uškodit, když toho Brighta najdeme, protože pokud jste tu břitvu správně vystopoval, musel si ji Alexis od něho koupit... Ale já osobně nemám nejmenší pochyby o tom, že když ten nešťastný mládenec ve čtvrtek opustil svůj podnájem, nezamýšlel se už vrátit. Stačí, když se tam půjdete podívat! Všechno pečlivě uklizené, účty zaplacené, papíry spálené v krbu - hned byste viděl, že se prostě rozhodl dát tomuhle světu sbohem.“

„A co klíče od podnájmu?“ zeptal se Wimsey. „Nevzal si je s sebou?“

„To ano, ale to nic neznamená. Člověk strčí klíče do kapsy a ani si neuvědomí, že by je měl vrátit. Všechno ostatní dal do takového pořádku, že byste koukal! Ani obálka tam po něm nezůstala! Musel tam rozdělat v krbu úplnou vatru. Nenechal tam jedinou fotku, jediný řádek, který by prozradil, kdo je a odkud přišel. Dokonale to tam uklidil.“

„Nějaká šance zjistit něco z popela?“

„Ne. Paní Lefrancová - to byla jeho domácí - pochopitelně hned ve čtvrtek dopoledne krb vymetla. Ale řekla nám, že všechno shořelo na prach. A byla toho pěkná hromada, to vám povím, ukázala nám ji v popelnici. Jak víte, mylorde, většinou to lidi odfláknou, takže v krbu zbydou věci, co shořely jen napůl. Ale tenhle mládenec si na tom dal opravdu záležet. Musel všechny papíry nejdřív roztrhat na malý kousíčky, rozdělat pořádný oheň a nakonec ještě popel rozbít pohrabáčem na padrť. 'To teda byla čistá práce,' řekl jsem paní Lefrancové. A taky že byla.“

„Co nějaké knížky - občas se najde něco napsáno na předsádce?“

„Jenom pár románů s 'Paul Alexis' uvnitř a další, co neměly ani to. A jeden nebo dva paperbacky v čínštině.“

„V čínštině?“

„Vypadalo to tak. Možná to byla ruština. Prostě to nebyla pořádná písmena. Můžete se na ty knížky kdykoliv podívat, ale nemyslím si, že byste se z nich něco dozvěděl. Jedna nebo dvě byly historické - většinou o Rusku a tak. Ale žádné rukou psané poznámky.“

„A peníze?“

„Žádné.“

„Měl nějaké bankovní konto?“

„Ano. Měl nevelký účet u Lloydů. Něco přes tři sta liber, ale před třemi týdny to všechno vybral.“

„Neříkejte? A na copak? Na to aby si koupil břitvu tolik nepotřeboval.“

„To ne, ale jak už jsem říkal: zaplatil všechny dluhy.“

„To měl tři sta liber dluhů?“

„To netvrdím. Fakt je, že zatím jsme přišli jenom na dvacet. Ale mohl být dlužný spoustě lidí. Jelikož spálil všechny doklady, dá se to dost těžko zjistit. Samozřejmě to budeme vyšetřovat, ale

nedivil bych se, kdyby těch tři sta liber skončilo u nějaký holky... Je tu ta Leila Garlandová. Jestli o nějaké holce můžu s klidným svědomím říct, že je vypočítavá - tak je to ona. Vsadím se, že ta by nám toho mohla říct spoustu - jen kdyby chtěla. Jenomže dneska je to s vyslýcháním těžké - nic nesmíte. Když vám řeknou, že vám nic nepoví, tak vám nic nepoví a tím to hasne. Nemůžete je přinutit.“

„Leila Garlandová - to je to dvěče, se kterým chodil?“

„Ano, mylorde. A jak jsem se dozvěděl, pustila pana Alexise definitivně k vodě. Tvrdila, že ho to příšerně vzalo. Teď má nového mládence - tak trochu Alexisova kamaráda, ale tenhle chlapík - jak jsem pochopil - stojí o třídu výš. Nějaký Španěl. Šéfuje orchestru, co hraje ve Winter Gardens, a typnul bych si, že mu to dost nese. Znáte ten typ - dělá ze sebe bůhvíco, boty z hadí kůže a tak. Nicméně pokud jde o tu Garlandovou, není na tom nic podezřelého. On nepopírá, že spolu chodí, a to děvče také ne. Alexis je seznámil a časem mladá dáma dospěla k závěru, že s tím Španělem na tom bude líp než s Alexisem. Řekla nám, že Alexis měl hluboko do kapsy a ona mu neležela na srdci tak, jak by měla. Možná, že to prý celou tu dobu táhl ještě s nějakou jinou a na to praskla většina peněz. Tak či onak, Leila se rozhodla pustit Alexise k vodě a dát se dohromady s tím Španělem. Jmenuje se Luis da Soto. Samozřejmě, že Alexis jí udělal scénu a vyhrožoval, že se zabije -“

„Řekl snad něco o tom, že by si podřízl krk?“

„Ne, to ne. Řekl jí, že by se otrávil. Ale co na tom záleží? Řekl, že se zabije, a to taky udělal.“

„Nenašli jste v jeho pokoji náhodou něco, čím by se mohl otrávit? Prášky na spaní a tak?“

„Ani jeden!“ řekl inspektor triumfálně.

„Hmm.“

„Ale inspektore,“ ozvala se Harriet, která naslouchala konverzaci s uctivým mlčením, „jestli si myslíte, že Alexis měl v zásobě ještě jedno děvče, proč by měl páchat sebevraždu proto, že ho Leila Garlandová nechala?“

„To vám nepovím, slečno. Možná, že ho ta druhá taky nechala.“

„A on zůstal sám, nebohá a opuštěná bytost, proti níž se celičký svět spiknul,“ podotkl Wimsey.

„Přesně tak. A pak tu je ta paní Weldonová. Dozvěděli jsme se o ní od ostatních dívek. Nemyslíte, že takováhle perspektiva sama o sobě stačí, aby si mládenec jako Alexis podřezal krk?“

„Mohl prostě odjet,“ namítla Harriet.

„A co když jí dlužil nějaké peníze a ona se zatvrdila a hrozila, že to dá k soudu? Co pak?“

„Možná ty tři stovky liber -“ začal Wimsey, ale Harriet ho rozhořčeně přerušila.

„Ne, to je vyloučené! To nemyslíte vážně! To je prostě směšné. Ta nešťastná ženská do něj byla úplně zblázněná. Mohl si ji otočit kolem malíčku. Dala by mu všechno, co by si přál. A navíc mi sama řekla, že od ní žádné peníze vzít nechtěl.“

„No jo, jistě - ale co jestli ji pustil k vodě? Pak by se paní Weldonová mohla rozzuřit a -“

„Pak by to byla ona, kdo by se zabil!“ řekla Harriet s jistotou. „Ta chudinka by mu nikdy nezkřivila vlas na hlavě! Ta že by ho hnala před soud? Hloupost!“

„Jak dobře víte, slečno Vaneová,“ bránil se inspektor, „v bibli se píše, že ani samo peklo nezná nic tak zuřivého, jako je, s odpuštěním, oklamaná žena. Pamatuju si to už od školních let a v mé profesi jsem se mockrát přesvědčil, jak užitečný vodítko to je. Kdyby paní Weldonová -“

„Hloupost!“ trvala na svém Harriet. „Paní Weldonová by v životě nic takového neudělala. Prostě to vím.“

„Jo tak!“ Inspektor spiklenecky mrkl na Wimseyho. „Když dámy něco vědí díky tý svý ženský intuici, pak argumenty selhávají. Říkám jenom, zkusme to na okamžik předpokládat.“

„Nebudu to předpokládat,“ řekla zarputile Harriet.

„Vypadá to, že jsme se ocitli ve slepé uličce,“ poznamenal Wimsey, „takže zatím to nechme být. Zastavte se později v baru, inspektore, a tam si můžete v klidu předpokládat. I když mně se to moc pravděpodobné taky nezdá. Ale teď jsme s předpokládáním na řadě my. Kdyby se chtěl rybářský člun ve čtvrtek při odlivu dostat k Ďáblově žehličce - dokázal by to?“

„Snadno, mylorde. Některé z těchhle člunů nemají ponor hlubší než jednu stopu. Mohl byste tam zajet docela v pohodě, pokud byste se vyhnul Mlýnským kamenům a počítal s proudem.“

„Takže cizí člověk by s tím potíže mít mohl?“

„To mohl, ale kdyby byl dobrý námořník a uměl číst mapy, tak ani ten ne. Kterýkoliv den můžete doplout k Žehličce na vzdálenost nějakých deseti stop. Jenom když vítr fouká napříč zálivem, pak to chce opatrnost, aby vás proud nezanesl na Mlýnské kameny.“

„Aha... To je velice zajímavé. Víte, inspektore, my si myslíme, že jde o vraždu, a napadají nás dva možné scénáře. Rádi bychom slyšeli váš názor.“

Inspektor Umpelty se shovívavým úsměvem vyslechl dvě alternativní teorie - Muž v rybářském člunu a Muž ve skalní dutině, a pak řekl:

„Slečno, na to vám můžu říct jenom jedno: rád bych si přečetl nějaké ty vaše knihy. Je to úžasné, jak vám to všechno zapadá do sebe. Ale pokud jde o ten člun: s tím je to divný. Snažili jsme se na něj doptat, protože ať už v něm seděl kdokoliv, musel něco vidět. Většina rybářských člunů byla poblíž Shelly Point, ale pár jich ještě musím prověřit. Kromě toho to ovšem mohli být nějací rekreanti z Wilvercombe nebo Lesston Hoe. Věčně ty amatéry

varujeme, aby se nepřibližovali k Mlýnským kamenům, ale myslíte, že poslechnou? Ani nápad. Když je někdy sledujete, máte pocit, že se rozhodli spáchat sebevraždu... Nicméně mám jistou představu, čí ta loď byla.“

„A co ty chalupy na pobřeží, jak jsem v nich hledala pomoc?“ zeptala se Harriet. „Museli přece ten člun vidět - myslela bych, že tihle lidé poznají každý člun na dálku?“

„Taky že jo,“ potvrdil inspektor. „Ptali jsme se jich a vypadá to, že byli najednou všichni postiženi hluchotou a slepotou. Právě proto si myslím, že už vím, jak se ta loď jmenovala. Ale nebojte se, najdeme způsob, jak je přimět, aby si vzpomněli... Tihle Pollockovi a Moggeridgeovi jsou taková nepříjemná cháska a podle mě jsou na štíru se zákonem. Ostatní rybáři je nemají rádi, a když vidíte, jak je celá rodina bojkotovaná všemi ostatními, tak na tom většinou něco je.“

„Pokud jde o dobu smrti,“ ozval se Wimsey, „tak tu jsme už docela přesně vymezili. To by nám mělo pomoct.“

„Jestli je správné, co se slečnou Vaneovou říkáte,“ přikývl inspektor, „tak to bychom měli vyřešený. Ovšem, aniž bych se vás chtěl nějak dotknout, stejně bych rád slyšel názor lékaře. I tak si ale myslím, že máte pravdu. Velká škoda, slečno Vaneová, že jste si na tu půlhodinu zdřímla.“ Inspektor pohlédl vyčítavě na Harriet.

„Nebylo to spíš štěstí, že jsem tam vůbec byla?“

Inspektor připustil, že bylo.

„Takže pokud čas smrti považujeme za vyřízenou záležitost,“ pokračoval inspektor, „můžu vám sdělit, že máme jisté informace, které doufejme celou záležitost dál vyjasní. Podle mě z nich prostě vyplývá, že je absolutně vyloučené, aby šlo o vraždu - což tvrdím od samého začátku.“

Porada se konala v inspektorově útulné vilce na předměstí Wilvercombe. Inspektor Umpelty přešel ke skříni a vytáhl tlustý svazek úředních hlášení.

„Jak vidíte, mylorde, i když vzhledem k okolnostem vypadá sebevražda pravděpodobněji než jakékoliv jiné vysvětlení, nijak jsme nezaháleli. Musíme vzít v úvahu všechny možnosti a jak uvidíte, prozkoumali jsme celou oblast neobyčejně pečlivě.“

Když si Wimsey podané dokumenty prohlédl, musel uznat, že inspektor se chválil zaslouženě. Náhoda policii podstatně usnadnila práci.

Místní orgány nedávno požádaly Radu hrabství, aby důkladně opravila pobřežní silnici mezi Lesston Hoe a Wilvercombe. Rada hrabství s poukazem na to, že časy jsou špatné a peněz málo, odpověděla zdvořile, že podle jejího názoru není na dotyčné silnici dost hustý provoz, aby to ospravedlnilo nutné výdaje. V důsledku tohoto dohadování byly nakonec Radou hrabství ustaveny osoby, které (za skrovnou mzdu) počítaly vozidla, jež dotyčnou silnicí projížděla, a jeden z těchto pozorovatelů zaujal ve čtvrtek 18. června stanoviště na křižovatce pobřežní silnice s hlavní silnicí vedoucí z Lesston Hoe do Heathbury. Na druhém konci asi dvanáctimílového úseku, jenž detektivy zajímal, se nacházel Darley Halt s železničním přejezdem, jehož závory (jak už Harriet předtím zjistila) byly stále spuštěny, pokud nějaký projíždějící vůz výslovně nepožádal o jejich zdvižení. Na obou stranách závor byla sice branka pro chodce, ale tou by neprojelo ani něco tak úzkého, jako je velocipéd. Bylo proto jasné, že pokud hypotetický vrah nepřišel pěšky, musel být na jednom nebo druhém konci silnice zpozorován - leda že by přijel z některé z farem ležících podél silnice. Během posledních čtyř dnů policie pečlivě vyslechla všechny uživatele tohoto úseku sledované silnice. Každé auto, každá motorka, dodávka, velocipéd, každý koňský povoz, dokonce i dobytek, byly pracně zjištěny a jejich přítomnost vysvětlena. Nic, co by vzbudilo nějaké podezření, se neobjevilo. Všichni zjištění byli místní lidé, které policie dobře znala, a každý byl schopen přesně odpovědět na to, kde se celý den pohyboval. To zase nebylo

tak překvapující jak by se mohlo zdát, protože většina z nich byli buď řemeslníci, kteří objížděli v daný čas svou trasu, nebo farmáři, kteří pracovali na vlastním poli, či v některém ze sousedních měst, kde zase měli svědky na dobu příjezdu i odjezdu. Jediné osoby, které neměly na svou přítomnost svědky, byli pasáci krav či ovcí, kteří se s dobytkem přesouvali z místa na místo; ponecháme-li stranou, jak nepravděpodobné by bylo, aby tihle vesničané zčista jasna šli podříznout nějakému džentlmenovi krk Endicottovou břitvou, inspektor Umpelty byl ochoten se za ně všechny osobně zaručit.

„Výsledek je, mylorde," konstatoval, „že všichni, které jsme prověřovali, jsou mimo podezření a můžete je prostě pustit z hlavy. Takže váš vrah měl jediné dvě možnosti: buďto připlul po moři, nebo přišel pěšky, a to buď od Wilvercombe, nebo od Lesston Hoe. A jak tato mladá dáma říká, Wilvercombe je pravděpodobnější, protože kdyby někdo přicházel od Lesston Hoe, uviděl by ji a - jak říká Shakespeare - odložil by zločin na příhodnější chvíli."

„Dobře," přikývl Wimsey. „Bereme to na vědomí. Na žádný úsek své cesty nepoužil vrah žádný dopravní prostředek. Přesto ještě zbývá řada možností. Pláž směrem k Lesston Hoe necháme plavat a soustřeďme se na směr k Wilvercombe. V úvahu připadají aspoň tři varianty: vrah přišel od Wilvercombe nebo od Darley, v nějakém místě, na něž nebylo od Žehličky vidět, slezl na pláž, načež pokračoval podél moře. Nebo přišel z jedné z těch dvou rybářských chalup (tuším, že jste řekl, že tam bydlí Pollockovi a Moggeridgeovi). Za ty se osobně nezaručujete, že ne, inspektore?"

„Ne, za ty ne - jenomže ti nebyli doma," odpověděl inspektor ochotně. „Moggeridge s oběma syny byl ve Wilvercombe něco nakupovat - mají na to svědky. Starý Pollock byl na moři, protože Freddy Baines ho tam viděl, a jeho nejstarší syn tam byl zřejmě s ním. Ty dva si ještě zavoláme, a proto jsem taky řekl, že vrah mohl

připlout po moři. Jediný další Pollock je čtrnáctiletý kluk, takže nemůžeme předpokládat, že by něco takového mohl udělat on. A pak už zbývají jenom ženy a děti.“

„Aha. Dobře, takže za třetí: vrah šel pěšky celou cestu podél moře buď z Darley, nebo z Wilvercombe. Mimochodem, nezmínila ses, že hned za Darley Halt někdo kempoval?“

„Ano,“ přikývla Harriet. „Ramenatý chlap, který mluvil tak nějak - prostě nemluvil jako venkovan. Spíš jako džentlmen, co žije na venkově.“

„Pokud by někdo šel kolem, mohl ho vidět.“

„To mohl,“ připustil inspektor, „ale bohužel se nám toho pána nepodařilo najít, i když jsme se na něj vyptávali. Sbalil se v pátek ráno, naložil všechna zavazadla do auta a odjel. Kempoval od úterka na konci Hink's Lane a tvrdil, že se jmenuje Martin.“

„Neříkejte? Takže zmizel hned po tom, co došlo k vraždě. Není to maličko podezřelé?“

„Ani v nejmenším.“ Inspektor Umpelty se tvářil téměř vítězně. „V jednu hodinu obědval v hospodě U tří per v Darley a neodešel před půl druhou. Když mi vysvětlíte, jak by mohl ujít čtyři a půl míle za půl hodiny, nechám na pana Martina vystavit zatykač.“

„Jedna nula pro vás, inspektore. Takže, jak to vypadá... Vražda ve dvě hodiny - čtyři a půl míle pěšky. To znamená, že by vrah musel odejít z Darley nejpozději v 12:50 - pokud ho necháme kráčet čtyři míle za hodinu, což je asi stejně přehnaný odhad, protože kus cesty musel jít po písku... Na druhé straně je nepravděpodobné, že by šel pomaleji než tři míle za hodinu a v tom případě by musel odejít z Darley nejpozději ve 12:30 - pokud by se ovšem na nějakou chvíli s Alexisem neposadil a nemluvil s ním, než mu podřízl krk.“

„Je to tak, mylorde. Je to všechno hrozně nejasné. Každopádně pan Martin by nám moc nepomohl, protože čtvrtek dopoledne strávil ve Wilvercombe - aspoň to tvrdil hospodskému v Darley.“

„Škoda, mohl z něho být cenný svědek. Počítám, že se ho stejně pokusíte najít, ne? I když to nevypadá, že by nám moc pomohl. Nevšiml si někdo čísla jeho auta?“

„Ale ano. Auto patří jedné londýnské firmě, která půjčuje auta bez řidičů. Pan Martin tam přišel předminulý čtvrtek, zaplatil zálohu v hotovosti a vůz vrátil v neděli večer. Uvedl, že prodal dům a nemá žádnou permanentní adresu, ale uvedl ručitele - jednoho cambridgeského bankéře. Řidičský průkaz zněl skutečně na jméno Martin. S pojištěním nebyly problémy, protože půjčovna má smlouvu, která kryje pojistné události vozů nezávisle na tom, kdo je řídí.“

„Ale na tom řidičském průkazu musela být nějaká adresa, ne?“

„To jo. Ale byla to adresa toho domu, kde už nebydlel, takže si ji ani nepoznamenali.“

„Je to normální, aby půjčovna chtěla od zákazníků ukázat řidičský průkaz?“

„Řekl bych, že ne. Zřejmě jim ho ten Martin ukázal sám od sebe.“

„Zvláštní. Člověk by skoro řekl, že se snažil zaplašit možnou nedůvěru. A co ta banka?“

„Ta vypadá v pořádku. Pan Haviland Martin si u nich ukládal peníze pět let. Doporučil ho jeden z jejich klientů. Žádné problémy.“

„Předpokládám, že vám neřekli ani jméno toho klienta, ani kolik si u nich ten Martin ukládal.“

„Neřekli. Banky si na sdělování informací nepotrpí. Ale vidíte sám, že proti tomu Martinovi nemáme absolutně nic.“

„Svatá pravda. Přesto bych si s ním rád popovídal. Jisté okolnosti s ním spojené mně připadají zvláštní, jak by se vyjádřil Sherlock Holmes. Co si o tom myslí můj milý Robert Tempelton?“

„Já myslím,“ řekla promptně Harriet, „že kdyby se v mojí zápletce měl vrah dostat na opuštěné místo a zase zmizet i se

všemi zavazadly, a přitom zanechat tak málo stop, jak jen to je možné, nechala bych ho udělat v podstatě to samé, co udělal pan Martin. Otevřel by si pod falešným jménem účet v bance a v půjčovně aut by uvedl jako jedinou adresu svou banku. Pronajal by si auto a zaplatil v hotovosti. Pak by si nejspíš účet v bance zase zrušil.“

„Přesně tak. Nicméně pořád nám zbývá ta nepříjemná skutečnost, že pan Martin tu vraždu spáchat nemohl - tedy za předpokladu, že se můžeme spolehnout na hodiny v hospodě U tří per. Nicméně trocha dalšího vyšetřování je podle mne namístě... Na druhé straně, pět let na plánování vraždy mi připadá trochu dlouhá doba. Možná byste mohli mít tu banku maličko pod dohledem - jenom to chce opatrnost, abychom ptáčka nevyplašili.“

„To by šlo, mylorde - ale musím přiznat, že bych to dělal s větším nadšením, kdybych měl nějaký přesvědčivý důkaz, že k vraždě vůbec došlo. Připusťe, že zatím je to podezření trošku chabé.“

„To je pravda. Ale existuje řada drobností, které tím směrem ukazují. Každá sama o sobě sice nevypadá důležitě, ale všechny dohromady budí podezření. Máme tu břitvu a rukavice a zpáteční lístek a dobrou náladu, které se Alexis těšil den před smrtí... A teď je tu ta kuriozní historka o záhadném džentlmenovi, který se objeví v Darley právě včas, aby mohl v tom zločinu hrát hlavní roli, načež se vypaří a dá si pozoruhodně záležet, aby se nedalo zjistit jeho jméno a adresa.“

Než mohl inspektor odpovědět, zazvonil telefon. Umpelty chvíli poslouchal, pak řekl: „Hned tam budu, pane!“ a zavěsil.

„Vypadá to, že vyšla najevo další divná věc,“ oznámil. „Musím se, bohužel, omluvit - potřebují mě na stanici.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ RYBÁŘE

„Existuje chlapík
s vlasy jako kořeny zkroucenými přes oči,
jež flekaté jsou rudě a vypadávají z důlků
pod ježatým obočím; zkroucené tesáky
vystupují mu jako vlkovi z klejících úst.
Čelo nemá a sviňská hříva mu roste na ramenou
a hnědých, bradavčitých rukách
s prsty jako kořeny a špičatými nehty -
To je ten muž.“
Fragment

PONDĚLÍ, 22. ČERVNA

Netrvalo dlouho a Wimsey se o nejnovějším vývoji dozvěděl víc. Právě se vrátil do Bellevue na oběd a stavil se u baru na aperitiv, když mu někdo poklepal na rameno.

„Kristepane, inspektore! Vy jste mě vyděsil! Dobře, je to ruka zákona. Tak co se děje?“

„Zastavil jsem se, abych vám řekl poslední zprávy, mylorde. Napadlo mě, že byste to asi rád věděl. Přiznávám, že teď máme důvod k přemýšlení.“

„Opravdu? Vypadáte z toho nějak nervózní - že by nedostatek praxe? Když na to člověk není zvyklý, je to značně vyčerpávající. Napijete se se mnou?“

„Děkuju, mylorde. Docela mi to přijde vhod. Takže - vzpomínáte si na to bankovní konto našeho mladého přítele a oněch tři sta liber?“

„Samozřejmě.“

„Zjistili jsme,“ inspektor ztišil hlas až jen chraptivě šeptal, „co s nima provedl.“

Wimsey vycítil, že inspektor vyčkává: měl zjevně pocit, že to, co ví, je sousto takového kalibru, že ho nemůže dát k dobru bez náležitých dramatických efektů.

„Hořím nedočkavostí, inspektore. Tak copak s nimi udělal?“

„Hádejte, mylorde. Můžete třikrát a vsadím se s vámi o co chcete, že to neuhodnete. Ani kdybyste hádal dvacetkrát.“

„V tom případě nesmím mrhat vaším drahocenným časem. Pokračujte. Mějte slitování. To příšerné napětí už dlouho nevydržím. Tak co s nimi udělal?“

„Šel a vyměnil je,“ řekl inspektor tajuplně, „za zlaté mince!“

„ZA CO?“

„Za tři sta zlatých sovereignů. Za tři sta kulaťoučkých, zlatých penízků.“

Wimsey zůstal na inspektora mlčky zírat.

„Tři sta - koukněte, inspektore, takovýhle šok je víc než může křehká bytost z masa a kostí snést. Tolik zlata v téhle zemi snad ani není. Neviděl jsem víc než deset zlatých sovereignů pohromadě od doby, kdy jsem po dědově boku bojoval u Waterloo. Zlato! Kde ho sebral? Kterým švindlem? Dneska vám je už v bance nevymění. Vyloupil snad královskou mincovnu?“

„Nic takového. Vyměnil je docela počestně za své bankovky. Nicméně to je dost podivná historka. Povím vám, jak to bylo a jak jsme se to dozvěděli. Pamatujete se, že minulý týden byla v novinách Alexisova fotografie?“

„Ano, bylo to zvětšené ze skupinové fotografie z gala večera v tom hotelu o loňských Vánocích. Viděl jsem ji.“

„Přesně tak. Byla to jediná fotka, co jsme našli. Alexis po sobě nezanechal vůbec nic. No a včera nás navštívil na stanici svérázný starý pán - límeček jako W. E. Gladstone, štětinaté vousy,

staromódní kravata, bavlněné rukavice, na hlavě tvrďák a v ruce zelené paraple - prostě dokonalý. Řekl nám, že je odněkud od Princemooru. Vytáhl z kapsy noviny a ukázal nám na tu fotografii. 'Tady se píše, že potřebujete informace o tomhle nešťastným mládenci', povídá. 'Jo, to potřebujeme,' nato superintendent. 'Vy o tom něco víte, otče?' 'O jeho smrti ne,' povídá ten starý pán, 'ale před třema týdny jsem s ním udělal velice zvláštní transakci. Tak mi napadlo, že byste o tom možná chtěli vědět.' 'To máte úplně pravdu,' řekl superintendent. 'Povídejte!' No a tak nám všechno vylíčil.

Bylo to zřejmě nějak takhle. Možná si taky vzpomenete, že před nějakým časem - nemůže to být dýl než tak měsíc - se v novinách objevila zpráva o podivínské staré dámě, která žila v Seahamptonu úplně sama jenom se spoustou koček. Nějaká slečna Anna Bennetová - ale na jménu nezáleží. No a jednoho dne se stala obvyklá věc: žaluzie spuštěné, z komína se nekouřilo, mléko zůstalo na prahu, kočky srdceryvně mňoukaly. Konstábl vyleze po žebříku dovnitř a najde tam starou dámu v posteli mrtvou. Soudní projednání skončí výrokem 'přirozená smrt', což znamenalo smrt způsobenou věkem, hladem a navíc zanedbaným zápalem plic. A to se ví, v domě plno peněz. Včetně čtyř stovek zlatých sovereignů v matraci. Jako vždycky.“

Wimsey přikývl.

„Načež se vynoří dlouho ztracený příbuzný a kdo to není, jako tenhle starý pán z Princemooru, Abel Bennet. Najde se poslední vůle, v níž se všechno odkazuje jemu a zesnulá ho prosí, aby se postaral o ubohé kočičky. Je vykonavatelem závěti a převezme velení. Dobře. A den po soudním projednání se u něj objeví náš přítel Alexis - jméno souhlasí a navíc ho pan Bennet identifikoval na té fotografii - s nějakou zmatenou historkou, že potřebuje ty zlaté sovereigny - cosi jako že chce koupit diamant od nějakého rádži, který se nevyzná v bankovkách - nějaké podobné tlachy.“

„To má zřejmě z nějaké knížky,“ poznamenal Wimsey. „Někde jsem něco takového četl.“

„Nejspíš. Starý pan Bennet zřejmě pobral víc rozumu než jeho sestra, takže tu báchorku nespolkl. Jak nám řekl, Alexis mu nepřipadal jako člověk, který by kupoval diamanty od rádžů. Na druhé straně není nic špatného na tom, když někdo chce zlato, a mohlo mu být jedno, k čemu ho Alexis doopravdy potřebuje. Měl pár námitek, načež mu Alexis nabídl tři sta liber plus dvacet liber prémii za tři sta sovereignů. Starému Abelovi se provize dvaceti liber zalíbila a souhlasil s transakcí za předpokladu, že seahamptonská banka bankovky ověří. Alexis nic nenamítal a neprodleně vytáhl peníze. Abych to zkrátil, seahamptonská pobočka banky London & Westminster potvrdila, že bankovky jsou O.K., načež Bennet dal Alexisovi zlato, ten je uložil do kožené kabely a odešel... A to je všechno. Ověřili jsme si data transakcí u personálu obou bank a je zcela zřejmé, že Alexis si v novinách přečetl podrobnosti o smrti Anny Bennetové a ty peníze vybral s úmyslem vyměnit je za zlato. Ale proč to zlato chtěl a co s ním provedl, to je pro mě absolutní záhada.“

„Pořád jsem měl pocit,“ řekl Wimsey, „že v tomhle případu pár věcí nehraje. Ale přiznávám, že tohle zaskočilo i mě. Proč by se někdo pro pánaboha chtěl vláčet s tím vším zlatem? Myslím, že na tu historku o rádžovu diamantu můžeme zapomenout. Diamant za 300 liber není žádná taková vzácnost. Kdybyste po něm toužil, můžete si ho koupit na Bond Street a nemusíte se namáhat se zlatem nebo s indickými potentáty.“

„Přesně tak. Kromě toho, rád bych viděl indického rádžu, který se nevyzná v britských bankovkách. Tihle chlapíci nejsou žádní divoši, to ani náhodou. Vždyť spousta z nich studovala v Oxfordu.“

Wimsey dal příslušně najevo, že si váží takového ocenění své rodné univerzity, a pokračoval:

„Napadá mě jenom jedno vysvětlení,“ řekl. „Alexis se chystal frnknout do nějaké země, kde britské bankovky nejsou běžné. Ale těžko si dovedu představit, kde by to v dnešní době mohlo být. Ve střední Asii?“

„Možná, že tohle není ten pravý důvod, mylorde,“ mínil inspektor. „Z toho, jak pečlivě po sobě všechno spálil, to vypadá, jako kdyby tu nechtěl zanechat jakoukoliv stopu, kam odjíždí. Jenomže bankovka Britské banky prostě nemůže beze stopy zmizet. Když si člověk počká, jejich čísla se nutně nakonec někde objeví. Bankovky jsou bezpečné platidlo, ale v nějaké obskurní cizině člověk může mít problémy je proměnit. Já si myslím, že Alexis se chystal odjet a chtěl si s sebou vzít zlato, protože to je jediné platidlo, které přijmou všude a které nejde vysledovat. Celníci se ho na něj nejspíš ani nebudou ptát a i kdyby, je velmi nepravděpodobné, že by ho prohledávali.“

„Myslím, že máte pravdu, inspektore. Ale uvědomujete si, doufám, že tím teorie o sebevraždě padá!“

„Začíná to tak vypadat, mylorde,“ připustil poctivě Umpelty. „Leda, že by to zlato potřeboval pro někoho tady u nás. Například si můžeme představit, že Alexise vydíral někdo, kdo se chystal zmizet, a trval na zlatě právě z těch důvodů, o nichž jsme mluvili. Mohl Alexise přimět, aby mu zlato opatřil, protože sám chtěl zůstat v anonymitě. Alexis zaplatí a v těžké depresi si prořízne hrdlo.“

„Jste neobyčejně vynalézavý,“ podotkl Wimsey, „ale stejně si myslím, že pravdu mám já - i když pokud jde o vraždu, je tak důmyslně provedená, že v ní zdánlivě nejsou žádné skuliny... Možná až na tu břitvu. Inspektore, pokud byste s tím souhlasil, měl bych v té záležitosti s břitvou jistý nápad. Jedna z nadějí, kterou máme, je přimět vraha - pokud existuje - aby udělal tu chybu, že se bude snažit být moc chytrý.“

Wimsey odsunul sklenici stranou a šeptal inspektorovi do ucha.

„Na tom něco je," přikývl inspektor Umpelty. „Nevidím důvod, proč bychom to nemohli zkusit. Mohlo by to vyjasnit, jak se věci mají - ať už jedním, nebo druhým směrem. Radši se ještě zeptejte superintendenta, a jestli proti tomu nebude nic mít, tak se do toho dejte. Co kdybychom se zvedli a rovnou to s ním teď probrali?"

Když dorazili na policejní stanici, nalezli superintendenta, jak hovoří s rozčileným a ukřivděně se tvářícím starým mužem v tlustém svetru a rybářských botách.

„To si čověk snad nemůže vyjet ve vlastní lodi, kdy chce a kam chce? Moře je snad pro každýho, né?"

„To samozřejmě je, pane Pollocku. Ale pokud to byla jenom nevinná vyjížďka, proč jste tak podrážděný? A přitom nepopíráte, že jste tam byl, že ne? Freddy Baines tvrdí s jistotou, že vás viděl."

„Zatracený Bainsovi!" zavrčel pan Pollock. „Slídilové hnusný. Co jim je do toho, kde sem byl?"

„Každopádně to nepopíráte. V kolik hodin jste se k Žehličce dostal?"

„Možná vám to Freddy Baines taky poví, když si tak rád pouští hubu na špacír."

„Bainese z toho vynechme. V kolik hodin jste tam byl podle vás?"

„Do toho vám nic nejni. Policajti na každým rohu - v týhle zatracený zemi nejni žádná svoboda! Tak mám právo jet kam chci, nebo nemám? Laskavě mi vodpovězte!"

„Podívejte, pane Pollocku, potřebujeme od vás jenom pár informací. Jestli nemáte co skrývat, proč nemůžete odpovědět na pár normálních otázek?"

„A vo jakou votázku vám teda de? Jesli sem byl ve čtvrtek u Žehličky? Jo, byl. No a co?“

„Vyplul jste tam od vašeho domu, je to tak?“

„Když to musíte vědět, tak jo. Je na tom snad něco špatnýho?“

„Vůbec nic. V kolik hodin jste vyplul?“

„Kolem jedný. Možná o něco později. Možná dřív. Vo polední pauze.“

„A k Žehličce jste se dostal kolem druhé.“

„A co je na tom špatnýho?“

„Viděl jste tam někoho na břehu?“

„Jo, viděl.“

„Opravdu?“

„Jo. Mám přece voči, ne!“

„Škoda, že taky nemáte slušnější chování. Kde jste tu osobu viděl?“

„Na břehu, vedle Žehličky - kolem druhý.“

„Byl jste dost blízko, abyste viděl, kdo to je?“

„Ne, nebyl. Abych pak musel k nějakýmu pitomýmu soudu a vodpřísáhnout to, co? Tak to teda ne. To vám říkám rovnou, veleváženej superintendente, s tím se děte bodnout.“

„Tak co jste tedy viděl?“

„Viděl sem tam ňákou cáklou ženckou, jak tam poskakuje po pláži jako by měla vo kolečko víc. Dycky popoběhla, zastavila se, koukla se do písku a zasejc popoběhla. Tak todle sem viděl.“

„To musím vyprávět slečně Vaneové,“ prohodil Wimsey k inspektorovi. „Potěší to její smysl pro humor.“

„Takže jste viděl, že to je žena. Viděl jste, co dělala pak?“

„Utíkala k Žehličce a něco tam vyváděla.“

„Byl tam na Žehličce ještě někdo jiný?“

„Ležel tam ňákej chlap. Nebo to tak aspoň vypadalo.“

„A potom?“

„Potom začala ječet a mávat rukama.“

„No a?“

„No co? Nevšímal sem si toho. Nikdá si ženckejch nevšímám.“

„A teď, další věc pane Pollocku - viděl jste to odpoledne na břehu ještě někoho jiného?“

„Ani živou duši.“

„Měl jste břeh celou tu dobu na dohled?“

„Jo, to sem měl.“

„A nikoho jiného jste neviděl - jenom tu ženu a toho muže, co ležel na skále?“

„Dyť vám to povidám, nikoho jinýho sem tam neviděl.“

„A teď k tomu muži, co jste ho tam viděl. Když jste si ho poprvé všiml, tak už na té skále ležel?“

„Jo, ležel.“

„A kdy jste si ho všimnul?“

„Hned jak sem připlul k tý skále na dohled.“

„A to bylo kdy?“

„Jak to mám vědít? Možná bylo tři čtvrtě na dvě, možná o pár minut míň. Nevěděl sem, že to bude zajímat poldy. Staral sem se vo svý věci. Škoda že to vostatní nedělaji taky.“

„A co to bylo - ty vaše věci?“

„Staral sem se vo loď, vo co jinýho.“

„Každopádně toho muže jste si všiml o něco dřív než té ženy. Ležel na té skále. Myslíte, že už byl mrtvý, když jste ho uviděl?“

„Jak by sem asi moh vědět, jesli byl živej nebo mrtvej? Nemával na mě, to ne. A i kdyby jo, stejně by sem to neviděl. Byl sem moc daleko.“

„Ale říkal jste, že jste měl břeh celou dobu nadohled.“

„To sem měl. Ale břeh je velikej, ten člověk nepřehlídne. To přece neznamená, že sem moh vidět každýho cvoka, co na mě na břehu mává.“

„Dobře. Byl jste přímo u Mlýnských kamenů?“

„Co je komu do toho, kde sem byl? Nestaral sem se ani vo mrtvoly, ani vo co de ženskejm s mladejma chlapama na břehu. Měl sem svou práci, nemoh sem sedět a čumět na lidi, co se koupaji.“

„Jakou práci jste měl?“

„To je moje věc.“

„Ať už ta vaše práce byla cokliv, jistě byla dál na moři a ne u Mlýnských kamenů, nemám pravdu?“

Pan Pollock upadl do zatvrzelého mlčení.

„Byl tam s vámi na lodi ještě někdo?“

„Ne, nebyl.“

„Co tedy dělal v té době váš vnuk?“

„Jo ten? Ten byl se mnou. Myslel sem, jestli tam byl se mnou někdo cizí, kdo tam jako neměl co dělat.“

„Jak to myslíte?“

„Vůbec nijak. Já nevím, že ty poldové sou tak cvoklí, většinou.“

„Kde je váš vnuk?“

„V Corku. Vodjel tam v sobotu.“

„Tak v Corku? Pašuje zboží do Irska, co?“

Pan Pollock si významně odplivl.

„Ani náhodou. De vo vobchod. Vo můj vobchod.“

„Váš obchod je poněkud záhadný, pane Pollocku. Na vašem místě bych si dal pozor. Až se ten váš mládenec vrátí, budeme s ním chtít mluvit... Takže vy tvrdíte, že když vás ta mladá dáma uviděla, zrovna jste už plul od břehu...“

„A proč ne?“

„Chtěl jste tam přistát?“

„To je snad moje věc, ne?“

Superintendent to vzdal.

„Dobře, můžete nám tedy říct, jestli jste někoho viděl jít po břehu mezi vaším domem a Žehličkou?“

„Jo, to můžu. Neviděl sem nikoho. Aspoň do tři čtvrtě na dvě ne. Potom nemůžu říct ani tak, ani vonak, to sem se už staral vo ty svý věci, jak sem vám už řek.“

„Viděl jste tam poblíž nějakou jinou loď?“

„To sem neviděl.“

„Tak dobře. Kdyby se během příštích pár dnů vaše paměť vylepšila, dejte nám vědět.“

Pan Pollock zamumlal cosi nelichotivého a odebral se ke dveřím.

„Není to příliš přívětivý pán,“ poznamenal Wimsey.

„Je to darebák,“ prohlásil superintendent Glaisher. „Nejhorší je, že mu člověk nemůže věřit ani slovo. Moc by mě zajímalo, co měl za lubem.“

„Myslíte třeba - zavraždit Alexise?“ navrhl inspektor.

„Spíš za úplatu dopravit vraha na místo činu,“ řekl Wimsey, „to mi připadá pravděpodobnější. Jaký by mohl mít ten rybář důvod Alexise zavraždit?“

„Je tu těch tři sta liber, mylorde. Na ty nesmíme zapomínat. Já vím, řekl jsem, že to byla sebevražda, a pořád si to ještě myslím, ale teď máme mnohem pádnější důvod pro vraždu, než jsme měli předtím.“

„Jenom za předpokladu, že Pollock o těch třech stovkách věděl. Jak by se to ale dozvěděl?“

„Podívejte,“ ozval se superintendent, „řekněme, že Alexis chtěl opustit Anglii.“

„Přesně tak,“ přikývl Umpelty.

„A řekněme, že si najal Pollocka, aby ho někde vyzvedl se svým člunem a dovezl ho k nějaké jachtě nebo kam. A řekněme, že když Pollockovi platil, náhodou mu ukázal zbytek peněz. Co když ho pak Pollock vysadil na břeh, podřízl mu krk a zmizel i se zlatem?“

„Jenomže proč by ho nechával na břehu?“ namítl Umpelty. „Nebylo by jednodušší ho podříznout na lodi a hodit mrtvolu do moře?“

„Ne, to by nebylo,“ prohlásil rozhodně Wimsey. „Viděl jste někdy podřezávat prase, inspektore? Viděl jste někdy, kolik je z toho krve? Kdyby Pollock podřezal Alexisovi hrdlo na palubě, dalo by mu zatraceně hodně práce, než by byla loď zase jakž takž čistá.“

„To je pravda,“ řekl superintendent. „A co Pollockovy šaty? Bohužel zatím nemáme dost důkazů, abychom dostali povolení porozhlédnout se v jeho domě po skvrnách od krve.“

„Z voskovaného plátna se krev snadno smyje,“ poznamenal Wimsey.

Oba policisté souhlasili.

„A kdybyste si stoupli za svou oběť, když jí podřezáváte hrdlo, máte slušnou šanci, že vás krev prakticky nepostříká. Podle mě Alexis zemřel na tom místě, kde byl nalezen, ať už to je vražda, nebo ne. Jestli, pane superintendente, dovolíte, měl bych takový nápad - když nám vyjde, tak se konečně dozvíme, jestli to byla vražda nebo sebevražda.“

Wimsey znovu vylíčil svůj návrh a Glaisher přikývl.

„Nemám absolutně žádné námitky, mylorde. Dost možná, že nám to pomůže. Popravdě řečeno,“ pokračoval, „něco takového mě taky napadlo. Ale naprosto mi nevadí, že teď to vypadá čistě jako váš nápad, mylorde. Skutečně ne.“

Wimsey se usmál a šel vyhledat Salcomba Hardyho, reportéra z Morning Star. Podle očekávání ho našel, jak popíjí v hotelovém baru. Většina novinářů během času odjela, ale Hardy v dojemné víře v lorda Petra setrvával dál na místě.

„I když mě tak nechutně ignorujete,“ řekl Hardy a zasmušile zdvihl fialové oči k Wimseyho šedým, „já prostě vím, že musíte mít nějaký eso v rukávu. Jinak byste tady přece netrčel tak

dlouho... Pokud v tom ovšem není ta holka. Prokristapána, Wimsey, řekněte, že tu nejste kvůli tý holce! Přece byste takhle nepodfouknul ubohého těžce pracujícího novináře. Heleďte, a jestli to tak je, tak mi aspoň přihrajte něco o ní. Cokoliv, jen ať to vydá na slušný článek. Nakonec i takové Romantické zasnoubení peerova syna by bylo lepší než nic. Ale nějaký článek napsat musím.“

„Vzpamatujte se, Sally,“ řeklo jeho lordstvo, „a nestrkejte své inkoustem poskvrněné prsty do mých soukromých záležitostí. Teď se rozlučte s tímhle místem neřesti a pojďte se posadit do tichého koutku v hale - mám speciálně pro vás tu úžasnou zprávu, co po ní tak toužíte.“

„Výborně!“ řekl pan Hardy procítěně. „Přesně tohle jsem od starýho dobrýho přítele čekal. Nikdy nezradit kámoše, i když to je jenom ubohej mizernej novinář. Noblesse oblige. Přesně tohle jsem těm ostatním mizerům říkal. 'Budu se držet lorda Petra,' řekl jsem jim. 'Sázím na něho. Nedopustí, aby těžce pracující chlap přišel o místo jenom proto, že čeká na pořádný trhák.' Ale tihle nováčci - nemají žádnou výdrž, žádnou odvahu. S Fleet Street to jde z kopce. Už jsem tam zbyl ze starý party jen já sám. Já vím, kde mám trhák hledat a jak se k němu dostat. Prostě jsem si řekl: 'Budeš se držet starýho dobrýho Wimseyho a jednoho dne to přijde a článek bude na světě!'“

„Jste skvělý chlapík!“ přikývl Wimsey. „Kéž máme vždycky po ruce nějakého přítele - nebo aspoň materiál na článek. Jste na to psaní dost střízlivý, Sally?“

„Jestli jsem střízlivý?“ rozhořčil se Hardy. „Vy snad znáte nějakýho novináře, který by nebyl střízlivý, když pro něj má někdo materiál na článek? Možná nejsem žádnej zatracenej zastánce prohibice, ale když je v dohledu dobrej příběh, jsem vždycky schopen tam dojít po svých. A co víc si kdo může přát?“

Wimsey dovedl přítele do haly a šetrně ho usadil ke stolu.

„Takže podívejte, zapište si, co vám povím, a dohlídněte na to, ať to v tom vašem příšerném plátku dají na první stránku. Můžete si to podle chuti vyšperkovat.“

Hardy k Wimseymu chápavě vzhlédl.

„Aha! Máte s tím článkem nějaký postranní úmysly, co? Nejde o žádný přátelské gesto. Vlastenectví nestačí. No dobře! Pokud to je exkluzívně pro mě a bude to trhák, je motiv ireve - irevelantní - zatracený slovo - irelevantní.“

„Moje řeč,“ souhlasil Wimsey. „Takže si pište: Záhada obklopující strašlivou tragédii na Ďáblově žehličce se stává nepochopitelnější s každým pokusem ji objasnit. Jestliže se zprvu zdálo nejpravděpodobnější, že jde prostě o sebevraždu, tato příšerná smrt -“

„Dobře, dobře,“ přerušil ho Hardy. „Tohle dovedu sám taky. Potřebuju fakta.“

„Jistě, ale tu záhadnost pěkně rozmázněte. Takže pokračujme: Lord Peter Wimsey, proslavený detektiv-amatér, poskytl našemu dopisovateli v příjemném prostředí svého apartmá v hotelu Bellevue, Wilvercombe, interview, v -“

„Je to apartmá důležité?“

„Důležitá je ta adresa. Chci, aby čtenáři věděli, kde mě můžou najít.“

„Jasně, pokračujme.“

„ - v hotelu Bellevue, Wilvercombe, interview, v němž sdělil, že zatímco policie se stále přidržuje teorie o sebevraždě, jeho samého to zdaleka neuspokojuje. Zvláště ho zneklidňuje skutečnost, že mrtvý nosil plnovous a bylo o něm známo, že se nikdy neholí, a přitom zločin byl spáchán -“

„Zločin?“

„Sebevražda je zločin.“*

„To je pravda. Dál?“

„ - byl spáchán obyčejnou břitvou na holení, která navíc nese známky častého používání. Tohle tam pěkně zapracujte. Pátráním bylo vlastnictví břitvy vysledováno až k -“

„Kdo to vypátral?“

„Já.“

„Můžu to tam napsat?“

„Jestli chcete.“

„Bude to lepší. Lord Petr vysvětlil se svým typickým skromným úsměvem, že on sám si dal tu práci a objasnil původ břitvy. Toto pátrání ho dovedlo - kam vás dovedlo, Wimsey?“

„To nechci říct. Napište tam, že jsem při pátrání urazil mnoho set mil.“

„Dobře, napíšu to tak, aby to vyznělo obzvláště důležitě. Máte ještě něco?“

„Ano, a tahle část je obzvláště důležitá. Ať to vysázejí proloženě!“

„To není moje parketa. To dělá korektor. Ale pokusím se. Pokračujte. Nakloněn přes stůl a zdůrazňuje tento bod výmluvným gestem aristokratických rukou, lord Petr řekl -“

„Stopa,“ diktoval Wimsey, „se ztratila dřív, než mohla být zodpovězena kardinální otázka: jak se břitva dostala do rukou Paula Alexise? Jakmile bude tato otázka uspokojivě zodpovězena, je možné, že veškeré mé pochybnosti mohou rázem zmizet. Jestliže se prokáže, že Paul Alexis tuto břitvu koupil, přiznám, že sebevražděná hypotéza byla beze zbytku prokázána. Avšak dokud tento chybějící článek v řetězu důkazů nebude nalezen, budu tvrdit, že Paul Alexis byl zákeřně a brutálně zavržděn. Pak nebudu litovat námahy, aby vrah dostal trest, který si právem zaslouží... Tak co vy na to, Sally?“

„Není to špatné. Něco z toho udělám. Samozřejmě k tomu přidám, že jste se obrátil na Morning Star, vědom si obrovského nákladu tohoto listu, který tak zaručí enormní publicitu, takže - a

tak dále, a tak dále. Možná že je dokonce přemluvím, aby vypsali nějakou odměnu.“

„Proč ne? Každopádně jim to naservírujte s plnou parádou!“

„Slibuju - v dobrém i zlém, v chudobě i bohatství. Jen tak mezi námi - když se někdo o tu odměnu přihlásí, uspokojí vás to natolik, abyste uvěřil, že šlo o sebevraždu?“

„To nevím,“ řekl Wimsey. „Nejspíš ne. Popravdě řečeno, já nejsem nikdy spokojený.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ SNOUBENČINA SYNA

„Jak pohrdám
těmi muži, co mají jen svaly!“
Kniha žertů paní Smrtky

PONDĚLÍ, 22. ČERVNA

Wimsey pohlédl na hodinky. Bylo už půl druhé, a pořád ještě neobědval. Napravil toto opominutí, sedl do vozu a rozjel se do Darley. V železniční zastávce Halt musel nějakou chvíli čekat, než mu otevřeli závory, a při té příležitosti si ověřil výsledky policejního pátrání.

Zjistil, že chromý hradlař obsluhující závory znal záhadného pana Martina od vidění - přesněji vzato se s ním jednou setkal, a sice v baru hospody U tří per. Martin, pravil hradlař, byl příjemný a srdečný chlapík. Měl nějaké potíže s očima, takže musel nosit tmavé brýle, ale celkem vzato to byl moc milý džentlmen. Hradlař si byl naprosto jistý, že během čtvrtka tady tudy pan Martin neprojel - ani vozem, ani na kole. Jestli tu neprošel pěšky, tím si jistý nebyl, ale to přece od něj ani nikdo nemůže čekat.

V tomto směru se ale objevil nový svědek. Hradlařova dcerka, Rosie, - „bude jí teprve pět, ale na svůj věk je to úžasně bystrá holka,“ ujistil hrdý otec Wimseyho, - tvrdila se vším důrazem, že ve čvrtek během kritické doby „ten odporný chlap s tmavýma brýlema“ skrz vrátka vedle závor neprošel. Rosie věděla, o koho jde, a neměla toho pána ráda - viděla ho den před tím ve vesnici a ty jeho příšerné brýle ji vyděsily. S jedním kamarádem si zrovna ve čtvrtek hráli „na Modrovouse“. Věděla, že to bylo ve čtvrtek,

protože ve čtvrtek je trh a to tu staví vlak v 10:15. Představovala sestřičku Ann na věži, a když někoho viděla přicházet po silnici, oznamovala to dolů kamarádovi. Hráli si tu od oběda (což bylo podle hradlaře 12:30) téměř až do odpoledního čaje (tedy do 16:00). Byla si naprosto jistá, že ten hrozný chlap skrz branku na přejezdu neprošel. Kdyby se objevil, byla by utekla.

Tím padla poslední chabá naděje, že by záhadný pan Martin odešel z hospody U tří per dříve, než se předpokládalo, prošel přes železniční přejezd a na druhé straně závor nasedl do čekajícího auta. Wimsey neobyčejně zdvořile poděkoval Rosie, dal jí sixpenci a pokračoval v jízdě.

Následujícím přístavem, jejž navštívil, byla přirozeně sama hospoda U tří per. Hospodský, pan Lundy, ho ochotně informoval. Je to tak, jak to řekl inspektorovi. Poprvé uviděl pana Martina v úterý - to bylo šestnáctého. Přijel kolem šesté, auto nechal zaparkované na obecní louce, objednal si řezané pivo a zeptal se, kde bydlí pan Goodrich. Kdo je pan Goodrich? No to je přece ten džentlmen, kterému patří půda kolem Hink's Lane, kde se pan Martin utábořil. Všechna půda tam dole patří panu Goodrichovi.

„Rád bych měl v téhle věci úplně jasno," řekl Wimsey. „Ten pan Martin přijel od Hink's Lane, nebo odkud vlastně?"

„Přijel po Heathbury Road, a jak už jsem říkal, auto nechal na obecní louce."

„Přišel rovnou sem?"

„Rovnou sem, jako vlaštovka do svýho hnízdečka," odpověděl pan Lundy obrazně. „Měli jsme votevříno, pane."

„A vyptával se někoho, kde by mohl kempovat, nebo se rovnou sháněl po panu Goodrichovi?"

„Na nic jinýho se neptal. Jenom, kde je dům pana Goodriche."

„Takže jméno pana Goodriche znal?"

„Zřejmě ano, pane."

„Řekl taky, proč pana Goodriche shání?"

„Ne, pane. Zeptal se na cestu, vypil si pivo, načež nased do auta a odjel.“

„Prý tu ve čtvrtek obědval?“

„To je pravda, pane. Přijel s nějakou dámou ve velkým kabrioletu. Vysadila ho tady a zase odjela. On vešel dovnitř a objednal si oběd.“ Hostinský měl zato, že se to událo asi v jednu, ale servírka to prý bude vědět lépe.

Servírka o Martinově návštěvě věděla úplně všechno. Ano, jak už pověděla inspektorovi Umpeltymu, pan Martin přišel asi deset minut před jednou. Zmínil se, že byl právě ve Wilvercombe a že se rozhodl naobědvat se pro změnu v hospodě. Podle všeho se mu porouchalo auto, a tak ho svezl nějaký projíždějící vůz jak do Wilvercombe, tak zpátky. Ano, poobědval s chutí - měl skopovou kýtu na rožni s bramborem a vařenou kapustou, pak rebarborový koláč.

Wimsey se otřásl při představě rožněného skopového s kapustou v parném červnovém dni a zeptal se, kdy pan Martin hospodu opustil.

„V půl druhý, pane - když vezmu v úvahu, že se hodiny v lokálu o deset minut předbíhají, stejně tak jako hodiny ve výčepu, přestože ty se každý den řídí podle rádia. Nevím ovšem, jestli se pan Martin ještě na odchodu nestavil ve výčepu, ale mně oběd zaplatil v půl druhý. Určitě se nepletu, protože to byl den, co jsem měla večer volno a chtěla jsem jet se svým klukem na motocyklu do Heathbury. V jednom kuse jsem se dívala na hodiny, abych věděla, kdy už mi skončí šichta. Po panu Martinovi už nikdo nepřišel, takže jsem byla šťastná, že můžu vypadnout a jít se převlíct.“

Tím pádem to bylo naprosto jasné: pan Martin neodešel z hospody dřív než v 13:30 a nepochybně tedy Paula Alexise nezavraždil. Nicméně, když už se Wimsey dal do vyšetřování, rozhodl se dovést ho až do hořkého konce. Alibi jsou od toho,

připomněl si, aby se dokázalo, že neexistují. Bude prostě předpokládat, že se pan Martin s pomocí létajícího koberce nebo nějakého jiného vynálezu přenesl z Darley k Žehličce mezi 13:30 a 14:00. Co pak? Vrátil se odpoledne sem? Pokud ano, tak kdy a jak?

V Darley mnoho domů nebylo, a tak obejít všechny byla sice pracná, ale poměrně bezpečná a jistá cesta, jak získat na ony otázky odpověď. Wimsey si vyhrnul rukávy a dal se do práce. Přimět vesničany k hovoru bylo snadné. Smrt Paula Alexise byla místní událost takového významu, že téměř zastínila jak sobotní utkání v kriketu, tak revoluční návrh změnit nepoužívané kvakerské středisko v kino. Příjezdem wilvercombské policie, která se vyptávala na pana Martina, vzrušení vyvrcholilo. Celé Darley mělo pocit, že když se něco takovéhohle děje, mohli by se znovu dostat do novin. Shodou okolností se totiž ten rok Darley už v novinách ocitlo, a sice když pan Gubbins, místní kostelník, vyhrál cenu útěchy ve Velké liverpoolské. Sportovní část Darley byla nadšena, i když žárlila. Zbožná část Darley naproti tomu nedovedla pochopit, jak to, že vikář pana Gubbinse okamžitě nezbavil privilegia obcházet věřící s miskou na milodary a zasedat v Kostelním výboru, a byla přesvědčena, že pokud pan Gubbins věnoval desetinu výhry do Fondu na obnovu kostela, pak je nejen zhýralý, ale i licoměrný. Teď však v nich vzklíčila nová naděje: možná se ukáže, že nechtěně poskytli své pohostinství andělovi temnot, což jim přinese publicitu všeho druhu. Několik lidí Wimseymu tvrdilo, že jim Martinovo chování hned připadalo divné a jeho tvář podezřelá, a toto přesvědčení vyjadřovali značně mnohomluvně. Až téměř po dvou hodinách trpělivého vyptávání objevil Wimsey někoho, kdo pana Martina skutečně v onen čtvrtek odpoledne viděl. Byla to ovšem osoba, o níž se to dalo logicky předpokládat - a sice vlastník plechové garáže, která fungovala jako autodílna. Wimsey by byl mohl dostat tuto informaci

mnohem dříve, jenomže když pana Polwhistla (vlastníka garáže) poprvé vyhledal, nebyl přítomen - prohlížel právě vnitřnosti benzinového motoru v sousední farmě a v domě byla jen mladá žena s dítětem, aby obsluhovala benzinové čerpadlo.

Pan Polwhistle, když se konečně objevil doprovázen mladičkým mechanikem, byl až nechutně sdílný. Pan Martin? - Ale ano. Toho pan Polwhistle ve čtvrtek samozřejmě viděl. Pan Martin přišel - zrovna ve tři to bylo, ne, Tome? Ano, ve tři hodiny přišel a požádal je, jestli by se mu nepodívali na jeho morgana. Takže šli s panem Martinem a zjistili, že morgan kategoricky odmítá nastartovat. Po delším pátrání a usilovném cvičení se startovací klikou lokalizovali závadu do zapalování. Celé to rozebrali a prohlédli, až nakonec pana Polwhistla napadlo, že by mohl být vadný vysokonapěťový kabel. Jakmile kabel vyměnili, motor okamžitě naskočil a běžel jako hodiny. Pokud šlo o čas, bylo to jasné, protože Tom napsal do svého pracovního výkazu: 15.00 - 16.00.

Bylo téměř půl páté a Wimsey usoudil, že teď už má šanci zastihnout doma i pana Goodriche. Cestu mu ukázali - Goodrichův dům se nacházel na první odbočce ze silnice na Wilvercombe. Skutečně zastihl toho dobrého muže i s rodinou, jak sedí u stolu dobře zásobeného chlebem, koláči, medem a hustou smetanou.

Pan Goodrich, statný a srdečný statkář starého ražení, pravil, že mu bude potěšením pomoci Wimseymu dle svých sil. Pan Martin za ním přišel v úterý večer a požádal o svolení utábořit se na konci Hink's Lane. Proč se to jmenuje Hink's Lane? No, kdysi tam bývala chatrč, ve které bydlel jeden starší chlápek jménem Hinks - takový podivín - pořád si četl v bibli, a pan Goodrich doufal, že mu to bude připočteno k dobru, protože jinak to byl odjakživa neurvalý darebák. Ale to už je strašně dávno. Teď už tam na to místo nikdo nechodí, jenom táborníci. Pan Martin se neptal, kde by bylo vhodné místo ke kempování, nýbrž rovnou

požádal o svolení utábořit se na Hink's Lane, to jméno už znal. Pan Goodrich v životě pana Martina neviděl a přitom má (pan Goodrich) velice dobrý přehled o tom, co se ve vesnici děje. Tím pádem si je téměř jistý, že pan Martin nikdy předtím v Darley nebyl. Někdo mu musel nepochybně o Hink's Lane říct - pro kempování to je obvyklé místo. Táborníci tam jsou stranou, není tam žádné obilí, které by mohli pošlapat, žádná branka, kterou by mohli zapomenout zavřít - leda že by přelezli živý plot a neoprávněně vstoupili na Newcombovu pastvinu. Ale k tomu nemají žádný důvod, protože by se tamtudy stejně nikam nedostali. Potok, který protéká pastvinou, vytéká na pláž jenom padesát yardů od místa na kempování a voda je pitná - s výjimkou doby přílivu, kdy je trochu slaná. Tedy, když teď o tom pan Goodrich mluví, tak má dojem, že si pan Newcombe skutečně na poškozený plot stěžoval, ale tu informaci má jenom od kováře Gearyho, který je nespolehlivý mluvka a on (pan Goodrich) si stejně nemyslí, že by to mělo s panem Martinem něco společného. Pan Newcombe není zrovna dvakrát spolehlivý nájemce půdy, pokud jde o udržování plotů, a když jsou v živém plotě mezery, zvířata skrz ně občas utečou... Kromě tohoto pan Goodrich už neví o ničem, co by na pana Martina vrhlo špatné světlo. Má dojem, že se choval tiše, ostatně Hink's Lane je natolik z dohledu i doslechu, že tam táborníci nemohou moc vadit. Někteří z nich si s sebou přivážejí tahací harmoniku nebo gramofon nebo ukulele - ale pan Goodrich proti tomu nemá žádné námitky, ať se táborníci baví, pokud tím nikoho neruší. Nikdy za tábořen na svém pozemku nevyžadoval žádné peníze - jeho to nic nestojí, tak proč by si měl nechat platit za to, že ti chudáci z města se přišli nadýchat čerstvého vzduchu a napít čisté vody? Obvykle je pouze požádal, aby po sobě zanechali tábořiště co nejčistší, a obvykle také zjistil, že ho v tomto ohledu nezklamali.

Wimsey panu Goodrichovi poděkoval a přijal jeho pohostinné pozvání na čaj. V šest hodin se rozloučil a nasycený koláčky se smetanou se vydal navštívit tábořiště, aby pátrání po panu Martinovi uzavřel. Rozjel se po úzké kamenné cestě a brzy dorazil k místu, jež neslo stopy Martinovy nedávné přítomnosti. Krajina tu měla podobu rovné travnaté louky, za níž se svažoval k moři pás balvanů a drobného kamení. Příboj byl právě asi ve čtvrtině, a čím blíž k moři, tím více se místo kamenů objevovaly oblázky; při odlivu by se nejspíš objevil i pruh písku.

Stopy po pneumatikách Martinova morganu byly v trávě ještě pořád slabě viditelné a olejové skvrny ukazovaly, kde vůz parkoval. Kousek vedle uviděl otvory po kolíkách a tyči, tam zřejmě stál malý stan. Na ohništi byl popel ze spálených klacků a mezi nimi zmuchlané, promaštěné noviny, jež nepochybně posloužily k vytření pánve. Wimsey váhavě rozevřel odpudivé stránky a pohlédl na záhlaví: čtvrteční Morning Star; nijak obzvláště vzrušující nález. Podrobná prohlídka popelu nevyjevila žádné kousíčky zakrváceného šatstva, žádný utržený knoflíček, žádné napůl spálené útržky papíru, z nichž by se dalo vyluštit, jak se pan Martin doopravdy jmenuje a kde bydlí. Jediný aspoň trochu neobvyklý nález představoval kousek konopné šňůry asi tři palce dlouhý a silně ohořelý. Z nedosatku lepšího zaměstnání ho Wimsey strčil do kapsy a hledal dál.

Celkem vzato byl pan Martin čistotný táborník a žádné obzvláště nechutné odpadky po něm nezbyly. Napravo od tábořiště Wimsey uviděl zbytky trnitého keře, jež rostly kolem pozůstatků Hinksovy chatrče. Pod keřem objevil napůl zasypanou odpudivou skrýš obsahující spoustu prázdných plechovek a lahví - některé z nich byly zánovní, jiné byly zřejmě pozůstatky dřívějších táborníků -, kusy starého chleba, kosti z berana, starý hrnek s dírou ve dně, půlku kravaty, žiletku (stále ještě dost ostrou na to, aby se o ni člověk pořezal) a jednoho totálně mrtvého racka. Pracné

plazení po celé ploše tábořiště odměnilo vytrvalého slídiče bolením zad, spoustou vypálených zápalek, šesti prázdnými krabičkami od zápalek (zahraniční produkce), zbytky tabáku vyklepaného z více dýmek, třemi ovesnými vločkami, přetrženou tkaničkou do bot (hnědé barvy), stopkami zhruba z libry jahod, šesti peckami ze švestek, zbytkem tužky, hlavičkou napínáčku, patnácti uzávěry pivních lahví a patentním otvíračem dalších lahví piva. Otisky bot se mu na trávníku identifikovat nepodařilo.

Lord Petr, unavený a zpocený, shromáždil všechny nálezy a protáhl rozbolavělé tělo. Od moře stále ještě vál silný vítr, který sice zdržoval inspektorovu pátrací akci, ale teď milostivě chladil Wimseyho zpocené čelo. Nebe bylo zamračené, ale Wimsey usoudil, že dokud se vítr neutiší, je nepravděpodobné, že by začalo pršet. Což bylo dobře, déšť nepotřeboval. Jistá možnost se mu začala rýsovat v hlavě a hodlal ji probrat zítra na procházce s Harriet Vaneovou. V dané chvíli už nemohl nic víc zjistit. Takže se vrátí, převlékne se, nají se a promění se zase v normálního člověka.

S tím vyrazil do Wilvercombe.

Po horké koupeli, ve frakové košili a smokingu, cítil se Wimsey opět ve své kůži. Zatelefonoval do hotelu Resplendent a požádal Harriet, aby s ním povečeřela.

„Moc mě mrzí, ale nemůžu. Večeřím s paní Weldonovou a jejím synem.“

„S jejím synem?“

„Ano, zrovna přijel. Co kdybys sem po večeři zaskočil a já vás představila?“

„To teda nevím... Jak ten chlap vypadá?“

„Ano, je tady a velice rád se s tebou seznámí.“

„Jo tak, oni tě slyší. Asi bych tam měl zajet a toho mizeru si omrknout. Vypadá dobře?“

„Řekla bych, že ano. Tak přijď zhruba ve tři čtvrtě na devět.“

„Radši mu řekni, že jsme zasnoubení, abych necítil povinnost ho fyzicky napadnout.“

„Takže přijdeš? Výborně.“

„Vezmeš si mě?“

„Samozřejmě, že ne. Tak ve tři čtvrtě na devět.“

„No dobře, aby tě husa kopla.“

Wimsey povečeřel pohroužen v myšlenkách. Takže tu máme pana syna. Toho, co nemá pochopení pro matku. Kdepak se tu najednou vzal? Že by náhlý soucit? Nebo pro něj matka poslala a finančním nebo jiným tlakem ho přiměla přijet? Sehrál snad pan Weldon nějakou roli v tomhle případu? Je jediným synem a matka je bohatá vdova. Konečně tu je osoba, jíž musí smrt Paula Alexise připadat jako pravé požehnání. Není pochyb, že je třeba si na pana Weldona posvítit.

Po večeři zamířil k hotelu Resplendent; ostatní už na něj čekali v hale. Paní Weldonová v jednoduchých večerních černých šatech, jež zdůraznily její věk, Wimseyho nadšeně přivítala:

„Drahý lorde Petře, ani nevíte, jak ráda vás poznávám. Jestli dovolíte, představím vám svého syna Henryho. Napsala jsem mu, aby přijel a povzbudil mě v téhle těžké chvíli a on byl tak strašně hodný, že odložil všechny svoje záležitosti a hned přijel. Je to od tebe opravdu strašně milé, Henry. Zrovna jsem synovi říkala, jak na mě byla slečna Vaneová milá a jak usilovně se oba snažíte očistit památku chudáčka Paula.“

Harriet byla pouze zlomyslná - Henry rozhodně nebyl pohledný, i když to byl pět stop a jedenáct palců vysoký svalnatý muž s ošlehanou zarudlou tváří. Večerní oblek mu neslušel, protože měl příliš široká ramena a krátké nohy, takže vypadal trochu připosražený. Spíše by mu slušely kamaše a tvídový oblek, jaký se nosí na venkově. Vlasy měl hrubé a jejich myší barva naznačovala, jak asi vypadala kštice jeho matky, než přišla do

styku s peroxidem. Vůbec byl Henry zvláštním způsobem matce podobný - stejné nízké čelo a vytrčená, tvrdošíjná brada. I když v matčině případu šlo o výraz zasněné umíněnosti, kdežto u syna o umanutost vzdorovitou a zbavenou vší fantazie. Jak se tak na něj Wimsey díval, pomyslel si, že to je sotva muž, jenž by blahosklonně přijal Paula Alexise za nevlastního otce. Henry Weldon by nebyl nakloněn neplodnému milostnému vzplanutí žádné ženy, které už minul věk, kdy mohla rodit děti. Světaznalým očím Petra Wimseyho se Weldon jevil jako farmář-džentlmen, kterému do džentlmena leccos chybí a jako farmář za mnoho nestojí.

V dané chvíli to nicméně vypadalo, že vztah mezi Henry Weldonem a jeho matkou je dokonale harmonický.

„Henry je nadšený, že jste tady, abyste nám pomohl, lorde Petře," rozplývala se paní Weldonová. „Ten policista je naprostý hňup. Myslím, že mi nevěří ani slovo. Já vím, on to myslí dobře, je to čestný muž a je velice zdvořilý, ale takový člověk jako on vůbec nemůže pochopit povahu, jakou měl Paul. Já Paula znala! A Henry taky, viď miláčku?"

„To víš, že jo," řekl Henry. „Byl to moc milej mládenec."

„Henry ví, jak naprosto mi byl Paul oddaný. No řekni, Henry, ty přece víš, že Paul by si nikdy nesáhnul na život a neopustil by mě takhle bez jediného slova. Moc mě mrzí, když lidi něco takového říkají - mám pocit, že bych mohla -"

„No tak, máti, no tak," chlácholil ji Henry, celý nesvůj, že by matčiny emoce mohly tady na veřejném místě přerůst v nějakou scénu. „Musíš se vzchopit. Samozřejmě, že víme, že Alexis byl fajn a že tě měl strašně rád - to víš že jo, samozřejmě... Policajti jsou všichni trochu natvrdlý. Nesmíš se kvůli nim rozčilovat."

„Já vím, chlapečku," řekla paní Weldonová a s omluvným výrazem si otírala slzy kapesníčkem. „Byl to pro mě takový

strašný šok. Ale nesmím se tomu poddávat. Všichni musíme být moc stateční a udělat všechno, co je v našich silách.“

Wimsey na to pravil, že hlt něčeho dobrého by jim všem prospěl, a navrhl, že spolu s Henrym uskuteční pánskou jízdu k baru a přitom řeknou číšníkovi, aby obsloužil i dámy. Měl totiž dojem, že během rozhovoru mezi čtyřma očima bude moci lépe poznat, co je Henry zač.

Zatímco se oba muži odebírali k baru, paní Weldonová upřela úzkostlivý pohled na Harriet.

„Moc milý pán, ten lord Petr,“ řekla, „je to pro nás pro obě velká úleva, že tu máme muže, na něhož se můžeme spolehnout.“

Tento citový výlev nevzbudil v Harriet valné nadšení. Navíc si uvědomila, že automaticky a zcela neomluvitelně upírá zrak na záda jmenovaného muže. Rychle pohled odvrátila a zamračila se. Ale paní Weldonová si ničeho nevšimla a tlachala dál.

„Je to nádherný pocit, jak jsou k vám všichni laskaví, když máte potíže. Nebyli jsme si s Henrym vždycky tak blízcí, jak by se na matku a syna patřilo. V mnoha ohledech je po svým otci, i když lidi říkají, že se podobá mně. Když byl ještě chlapeček, měl takové pomilováníhodné zlaté kudrlinky - zrovna jako já. Ale má rád sport a život v přírodě - to už je vidět z toho, jak vypadá, že? Pořád je na nohou, jak se stará o tu svou farmu, a vypadá proto trochu starší, než doopravdy je. Ve skutečnosti je to ještě mladík - já byla málem dítě, když jsem se vdávala, to jsem vám už říkala. Ale ačkoliv náš vztah nebyl vždycky tak harmonický, jak bych si přála, během téhle smutné záležitosti se ke mně chová prostě báječně. Když jsem mu napsala, jak strašně na mě doléhají ty hrozné věci, co tu o Paulovi říkají, přijel okamžitě sem, a já vím, že zrovna v téhle době musí mít strašně práce. Vážně si myslím, že smrt nebohého Paula nás sblížila.“

Harriet řekla, že to je pro paní Weldonovou jistě velká útěcha, což také byla jediná možná odpověď.

Henry Weldon mezitím líčil lordu Petrovi vlastní pojetí celé záležitosti.

„Je to pro starou paní čára přes rozpočet," vykládal při sklence skotské lordu Petrovi. „Nese to moc těžce. Ale mezi náma, mohla by být ráda. Jak by mohla být ženská v jejím věku šťastná s chlapem jako byl ten Alexis? Nemám tyhle ruské mizery rád. Matce je sedmapadesát a ani o den míň. Mně samotnýmu je šestatřicet a říkám si, že na takovýhle dobrodružství jsem už starej. Člověk si připadá trochu jako v blázinci, když se mu matka chystá přivést dvacetiletýho frajera jako nevlastního otce. Počítám, že tady už to všichni vědí, a vsadím se, že se mi každý za zády směje. Ať se smějou. Každopádně, teď už jsem z toho venku. Počítám, že se ten chlápek oddělal sám, ne?"

„Vypadá to tak," připustil Wimsey.

„Vylekal se tý budoucnosti, co? Sám si to zavařil. Asi neměl chudák prachy, co? Máti není špatná ženská, vážně, kdyby byl dodržel, co slíbil, mohl se s ní mít po čertech dobře. Jenomže těmhle cizincům se nedá věřit. Jsou jako kolie - jednu chvíli vám olizujou boty a vzápětí vás kousnou. Já nemám kolie rád. Kam se hrabou na bulteriéry!"

„To se ví - britští každým coulem, že?"

„Řekl jsem si, že se sem radši kouknu a trochu máti povzbudím. Rozmluvím jí ty hlouposti o těch bolševicích. Nemá cenu, aby mařila čas takovými nesmysly. Ještě by jí to vlezlo na mozek. Jak si lidi vemou takovýhle věci do hlavy, je to fuška jim to vymluvit. Změní se to v posedlost, nemyslíte? Zrovna jako ženský práva a věštění z křišťálový koule."

Wimsey opatrně přitakal, že přesvědčení nepodložené rozumovými argumenty může časem vést k obsesi.

„Přesně to říkám. Vy na to znáte to správný slovo - obsese. Nechci, aby moje stará matka mařila čas a utrácela peníze na nějakou obsesi. Heleďte, Wimsey, vy jste rozumnej chlap - chytrej

a tak - nemůžete jí ty bolševiky rozmluvit? Ona má pocit, že vy a ta Vaneovic holka ji v tom podporujete. Říkám vám, kamaráde, že takhle by to dál nešlo.“

Lord Petr mírně nadzdvihl obočí.

„O co jde vám,“ pokračoval pan Weldon, „to mi je úplně jasný. Vy jste do těchhle věcí blázen, je to pro vás zatraceně dobrá reklama a dává vám to dobrou záminku motat se kolem tý holky. Proti tomu nic nemám. Ale vadí mi, když do toho zatahujete matku, jestli mi rozumíte. Řekl jsem si, že vám to radši povím na rovinu. Neberete to, doufám, jako urážku?“

„Já beru za vděk vším, co se mi nabídne,“ řekl lord Petr.

Pan Weldon na něj chvíli zmateně hleděl, pak se hlasitě rozesmál.

„No, to je dobrý,“ vypravil ze sebe. „Zatraceně dobrý. Co jste to pil? Tříhvězdičkový Martell? Hej, barmane, ještě jednou totéž pro tohodle džentlmena.“

„Děkuju, ale nechci,“ řekl Wimsey. „Špatně jste mi rozuměl.“

„Ale no tak - ještě jedna sklenička vám neublíží. Ne? Když ne, tak ne. Já si dám ještě jednu skotskou se sodou. Takže teď si rozumíme, že jo?“

„Určitě. Myslím, že jsem vám rozuměl naprosto přesně.“

„Fajn. Jsem rád, že jsem měl příležitost vám domluvit, abyste byl rozumný. Celá ta záležitost je teda pěkně otravná. Počítám, že tu budeme muset zůstat trčet, dokud se nenajde ta mrtvola a neproběhne soudní řízení. Já tyhle přímořský lázně nemám rád. Vy jste tu asi jako doma, co? Já mám radši neformální místa, kde nemusím poslouchat džez a nosit smoking.“

„Máte úplnou pravdu,“ řekl Wimsey.

„Taky si to myslíte? Já vás typoval spíš na milovníka West Endu. Ale vy asi taky trochu sportujete, co? Lov, rybaření a takový věci, co?“

„Jeden čas jsem chodil lovit docela pravidelně a občas si zastřílím a zarybařím i teď," řekl lord Petr. „Vlastně jsem na venkově vyrůstal. Moje rodina má dům ve střední Anglii a hlavní stan v Norfolku. Vévoda z Denveru."

„No jo, vy jste vlastně bratr vévody z Denveru. Vaše sídlo jsem nikdy neviděl, ale jinak žiju v tý samý části Anglie - Huntingdonshire, kousek od Ely."

„Aha, tam to docela dobře znám. Ovocnářství a tak. Je to rovina, ale s neobyčejně úrodnou půdu."

„Dneska stojí farmaření za starou belu," mrmlal Weldon. „Vemte třeba jenom všechno to ruský obilí, co se sem pod cenou dováží. Jako by i bez toho nebyl život dost těžkej s těma mzdama, co dneska jsou, daněma a desátkama a pojištěním... Já mám padesát akrů pšenice. Než budou žně, tak počítám, že budu muset investovat devět liber na akr. A co za ní pak dostanu? Když budu mít štěstí, tak pět liber. Jak si tahle pitomá vláda představuje, že to mají farmáři udělat, to bych teda rád věděl. Občas mám sto chutí se na to vykašlat a vypadnout z týhle pitomý země. Vlastně mě tu nic moc nedrží. Ženatý nejsem, díky bohu. Na to jsem moc chytrej. A jestli vám můžu radit, řiďte se mým příkladem. Stejně musíte mít za ušima, když tak dlouho unikáte. Vypadáte přitom docela zazobaně... Máte kliku, že váš bratr je ještě mladej. Žádný dědický daně na obzoru. Ty dovedou člověka zruinovat, co? Ale vždycky jsem si myslel, že na vévodu to je docela srdečnej chlap... Jak ten to dělá, že se uživí?"

Wimsey vysvětlil, že Denverův příjem nepochází z jeho pozemků, ty jsou spíš finanční zátěží než přínosem.

„Aha. Tak to máte kliku. Když se dneska chcete z půdy uživit, musíte tomu obětovat úplně všechno."

„Ano, předpokládám, že jste k půdě přímo přikovaný - od rána do noci. Nic nesmí uniknout hospodářovu zraku. Tak nějak, co?"

„Jo, tak to je."

„Musí to být opravdu nemilé, takhle všechno opustit a přijet sem do Wilvercombe. Jak dlouho počítáte, že se tady zdržíte?“

„Cože? To nevím. To bude záležet na tom soudním projednávání, ne? Nechal jsem doma samozřejmě člověka, aby zatím na všechno dohlížel.“

„Pochopitelně... Asi bychom se už měli připojit k dámám, ne?“

„Ale, ale!“ Weldon šťouchl Wimseyho loktem pod žebra. „K dámám, jo? Buďte opatrný, chlapče, jste v nebezpečným věku! Jestli si nedáte bacha, tak se jednoho rána probudíte a svoboda bude fuč.“

„Troufám si tvrdit, že mně na ruce pouta nenasadí.“

„Pouta - jo tak! Manželský pouta. Cha, cha! Tak jo, radši teda půjdem.“

Pan Weldon prudce vstal a vykročil od baru. Wimsey chvíli uvažoval, jestli by neměl využít příležitosti a nakopnout ho do jeho masivního pozadí, ale pak došel k závěru, že spolknout urážky je nutná součást detektivního převtělení. Zamyšleně Weldona následoval.

Číšník je informoval, že dámy se přesunuly do tanečního sálu. Henry cosi mručel, ale pak s úlevou zjistil, že jeho matka přece jenom netančí. Paní Weldonová sledovala Harriet, která se ve vínově zbarvených šatech vznášela ve zkušené Antoinově náručí. Wimsey zdvořile požádal paní Weldonovou o tanec, ale ta zavrtěla hlavou.

„To bych nemohla. Ne tak brzy. Vlastně už vůbec nikdy - teď když Paul... Ale slečně Vaneové jsem řekla, ať se na mě neohlíží a klidně tancuje. Je to přímo požitek - pozorovat ji, jak je šťastná.“

Wimsey se posadil a snažil se ze všech sil se přimět, aby i on měl požitek z Harrietina šťastného výrazu. Jak quick-step končil, Antoine s rutinou profesionála dokázal načasovat poslední kroky přímo k jejich stolu, půvabně se uklonil a vzdálil se. Harriet, lehce zarudlá, se přátelsky usmála na lorda Petra.

„Tak tady jsi,“ řeklo jeho lordstvo.

Náhle si Harriet uvědomila, že každá žena v sále se kradmo či s neskrývaným zájmem dívá na Wimseyho a na ni, a to vědomí ji potěšilo.

„Tady jsem - všechny starosti jsem hodila za hlavu a bavím se. Nevěřils, že bych něco takového dokázala, viď?“

„Vždycky jsem si byl jistý, že ty dokážeš úplně všechno.“

„To ne. Dokážu jenom věci, které mě baví.“

„Uvidíme.“

Orchestr začal hrát zasněnou melodii. Wimsey požádal Harriet o tanec a zručně s ní odtancoval do středu sálu. Několik prvních taktů měli parket sami pro sebe.

„Konečně sami,“ řekl Wimsey. „Není to příliš originální poznámka, ale v tomhle stavu mysli nejsem schopný vymýšlet epigramy. Prodělal jsem skutečná muka a rány na duši se mi ještě nezhojily. V téhle krátké chvíli, kdy tě mám jen sám pro sebe -“

„Ano?“ řekla povzbudivě Harriet. Uvědomovala si, že vínové šaty jí opravdu sluší.

„ - by mě zajímalo, co říkáš Henrymu Weldonovi?“ dokončil Wimsey .

Tohle nebyla právě ta otázka, kterou Harriet očekávala. Rychle se vzpamatovala. Je nezbytné, umínila si, abych neopouštěla roli detektiva, který je emociálně zcela nad věcí.

„Chová se příšerně,“ řekla. „A myslím, že inteligence není jeho silnou stránkou.“

„Právě, a to je ten problém.“

„Jaký problém?“

Wimsey odpověděl jen další otázkou.

„Proč přijel?“

„Požádala ho o to.“

„Jo, ale proč přijel. Náhlý záchvat synovské lásky?“

„Ona si to myslí.“

„A co si myslíš ty?“ naléhal Wimsey.

„Možná, že ano,“ pokrčila Harriet rameny. „Ale spíš si ji teď nechce rozházet. Jak víš, matka má spoustu peněz.“

„Přesně tak. Divné ale je, že ho to napadlo až teď. Je matce vlastně hrozně podobný, nemyslíš?“

„To tedy je. Ze začátku jsem měla dokonce takový divný pocit, jako kdybych ho už někdy potkala. Myslíš, že jsou si povahově tak moc podobní, že si jdou na nervy?“

„Momentálně to vypadá, že spolu vycházejí docela dobře.“

„Zřejmě je šťastný, že zůstal ušetřený budoucnosti s Paulem Alexisem, a nedovede se ubránit, aby to nedával najevo. Není to moc složitá povaha,“ poznamenala Harriet.

„Tohle ti o něm prozradila ženská intuice?“

„Ženskou intuici nech plavat. Podle tebe je snad romantický nebo záhadný?“

„Ne, kéž by byl. Podle mě je to arogantní neomalenec.“

„Ale?“

„A rád bych věděl proč.“

Nastala chvíle ticha, během níž Harriet vyčkávala, zda Wimsey neřekne cosi jako: „Tančíš úžasně.“ Jelikož to stále neříkal, usoudila, že tančí jako vosková panna s nohama vycpanýma pilinami. Ještě nikdy s Wimseym netančila, ještě nikdy ji nedržel v náručí. Měl by to pro něj být převratný okamžik. A místo toho nemá v hlavě nic jiného než nějakého pitomého východoanglického farmáře. Zmocnil se jí pocit méněcennosti a vzápětí škobrtla o partnerovu nohu.

„Promiň,“ vzal to Wimsey na sebe jako džentlmen.

„Byla to moje vina,“ řekla Harriet. „Tančím jako dřevo. Neotravuj se se mnou, nechme toho. Nemusíš se mnou tančit, víš přece, že si na zdvořilosti nepotrpím.“

Čím dál, tím hůř. Teď je ještě ke všemu nepřívětivá a egotistická. Wimsey na ni překvapeně pohlédl a usmál se.

„Miláčku, i kdybys tancovala jako artrózou stižený slon, stejně bych s tebou chtěl tancovat za svitu slunce i třpytu luny. Tisíc let už čekám na to, až tě uvidím tančit v těchhle vínových šatech.“

„Blázne.“

Bez dalších slov a v naprosté shodě obkroužili sál. Antoine, zápolící na parketu s obtloustlou matronou v nefritové zeleni a diamantech, jim zkřížil dráhu jako kometa a přes tučné partnerčino rameno zašeptal Harriet do ucha:

„Qu'est-ce que je vous ai dit? L'élan, c'est trouvé.“

Obratně opět odtančil stranou. Harriet se začervenala.

„Co ten mizera říkal?“

„Řekl, že s tebou tančím líp než s ním.“

„Drzoun!“ ušklíbl se Wimsey přes hlavy ostatních párů směrem k Antoinovým elegantním zádům.

„Tak mi něco pověz o tom Weldonovi,“ navrhla Harriet. Konec tance je zastihl na opačném konci sálu, než seděli Weldonovi, a nic nebylo přirozenější, než se uvelebit u nejbližšího prázdného stolu. „Co ti na něm vlastně tak vadí?“

„Na Henrym Weldonovi?“ Wimsey měl pocit, že se jeho myšlenky musí vrátit zpět o celou věčnost. „Tak například, proč tu doopravdy je? Nevěřím, že přijel jen proto, aby se vlichotil do maminčiny přízně.“

„Proč by ne? Teď přišla jeho chvíle. Alexis je vyřízený a Henry vidí, že má příležitost. Teď, když už se to nemůže obrátit proti němu, může si dovolit sem zajet a být úžasně chápavý, pomáhat při vyšetřování a zahrát si na milujícího synáčka.“

„Proč se mě tedy snaží odsud vyštípat?“

„Tebe?“

„Jo, mě.“

„Jak to myslíš?“

„Snažil se ze všech sil, aby mě u toho baru urazil - ušetřil mě jen fyzického násilí a nadávek. Sdělil mi, sice nepřímo, ale nijak

dvojsmyslně, že strkám nos do věcí, do nichž mi nic není, že zneužívám jeho matku pro svoje zištné cíle a nejspíš se z ní snažím vytáhnout nějaké peníze. Došlo to tak daleko, že jsem se musel snížit k tomu, abych mu řekl, kdo jsem a proč ničí peníze nepotřebuju.“

„Proč jsi mu jednu nevrazil?“

„To pokušení jsem měl. Tušil jsem, že bys mě pak víc milovala. Ale říkal jsem si, že až o tom budeš v klidu uvažovat, oceníš, že jsem neupřednostnil lásku před detektivními zásadami.“

„To taky oceňuju. Ale o co mu jde?“

„V tomhle směru se taky vyjádřil zcela jasně. Chce, aby veškeré naše pátrání skončilo a aby paní Weldonová nemrhala čas a peníze při pronásledování neexistujících bolševiků.“

„Tomu rozumím. Jde mu o peníze, které zdědí.“

„Samozřejmě. Kdybych ale šel za jeho matkou a pověděl jí, co mi o ní Henry říkal, nejspíš by ho vydědila. A k čemu by mu pak byly ty výlevy sympatií?“

„Je to prostě trouba.“

„Zřejmě mu velice záleží na tom, aby bylo veškeré pátrání zastaveno. Tak moc mu to leží na srdci, že nejenom riskuje, že na něj budu žalovat, ale je ochoten strávit tu neomezeně dlouhou dobu dohlížením na matku, aby nepodnikala žádná pátrání na vlastní pěst.“

„Třeba nemá, co by chytřejšího dělal.“

„Ten že nemá co dělat? Miláčku, vždyť je to farmář!“

„No a?“

„A máme červen!“

„Co z toho?“

„Teď by měl dělat sena!“

„To mě nenapadlo.“

„Jestli je v roce nějaká doba, kterou by rozumný farmář nebyl ochoten obětovat, tak je to právě těchhle pár týdnů mezi seny a

žněmi. Ještě bych pochopil, kdyby se sem rozjel na den dva, ale vypadá to, že je odhodlaný se tu usadit na celou sezónu. To vyšetřování Alexisovy smrti mu připadá tak strašně důležité, že je ochoten všechno ostatní nechat plavat a přijet sem, do místa, které mu jde na nervy, a bydlet neomezeně dlouho v hotelu s matkou, se kterou nikdy moc nevycházel. Podle mě je to velice podivné!“

„Jo, je to nějaké divné.“

„Byl tu vůbec už někdy předtím?“

„Nebyl, ptala jsem se ho, když přijel. Je to taková věc, na kterou se člověk zeptá automaticky. Řekl mi, že ne. Možná se mu sem nechtělo, dokud ten románek s Alexisem trval. Jistě ho to příšerně štvalo.“

„A omezil se na to, že matce rozmlouval svatbu na dálku?“

„Ano - i když to zřejmě nebylo dvakrát účinné.“

„Zato teď ji má jeho matka rozmluvenou velice důkladně, není-liž pravda.“

„Ty chceš... ty chceš říct, že v tomhle kuse by Henry mohl hrát roli vraha?“

„S chutí bych mu ji dal. Ale nějak se mi to nezdá.“

„Ne?“

„Ne. Proto jsem chtěl zjistit, jestli je podle tebe Henry Weldon mazaný. Nemyslíš si to, a já s tebou souhlasím. Podle mě není Henry Weldon dost chytrý na to, aby Paula Alexise zavraždil.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ VZDÁLENÝCH POTÍŽÍ

„Blázne, proč by mě tvoje ctnosti měly zahanbit a zdrtit
a proměnit mě ve vděčnou, rozpaky zrudlou otrokyni?“
Kniha žertů paní Smrtky

ÚTERÝ, 23. ČERVNA

Lord Petr Wimsey pojídal vejce na slanině, pročítal přitom Morning Star a cítil se lépe než kdykoli v posledních týdnech. Morning Star se zachovaly noblesně a nabídly sto liber tomu, kdo jim poskytne informaci o břitvě, jež prořízla hrdlo Paula Alexise. Bunter se vrátil z bezvýsledné cesty do Eastbourne a přivezl svému pánovi do Wilvercombe čerstvou zásobu košil, límečků a ostatního prádla. Harriet Vaneová s lordem Petrem tancovala ve vínových šatech. Wimsey právem věřil, že jestliže nějaká žena poslechne muže v tom, jaké si má koupit šaty, znamená to, že jí ten muž není lhostejný. Různé ženy v různých časových úsecích Wimseyho života a na různých místech světa se oblékaly podle Wimseyho doporučení (a občas i za jeho peníze) - ale to byly ženy, od nichž to mohl očekávat. Od Harriet to však neočekával a byl tak překvapen a potěšen, jako by našel sovereign v ulicích Aberdeenu. Jako všichni muži i Wimsey byl v jádru prosťáček.

A nejenže mohl vzpomínat na všechny ty uspokojivé události doby nedávno minulé, i tento den vypadal slibně. Harriet přislíbila, že se s ním půjde odpoledne projít od Žehličky do Darley, aby se pokusili najít další stopy. Odliv měl vrcholit v 16:45, takže se dohodli, že vyjedou tak, aby dorazili k Žehličce v 15:30. Tam naplánovali lehké občerstvení, po němž se jejich expedice pokusí

pečlivě prohledat břeh, zatímco Bunter odveze vůz po silnici na Hink's Lane; všichni tři se pak z Hink's Lane společně vrátí na domovskou základnu ve Wilvercombe. Program byl zcela jasný, až na to, že Harriet nechápala - a také to řekla - jaké stopy by tak mohly na břehu přežít týden výjimečně vysokého příboje. Připustila však, že potřebuje trochu pohybu, takže ji procházka prospěje.

A to vůbec nejbližší potěšení, které ho čekalo hned po snídani, bylo pracovní setkání s Harriet v hotelu Resplendent, k němuž zmíněná dáma rovněž přivolila. Podle Wimseyho názoru bylo nezbytné, aby utřídili a sepsali všechno, co bylo dosud vypátráno. Setkání bylo naplánováno na desátou hodinu a Wimsey se v příjmeném rozpoložení nimral s jídlem, aby se ušetřil nervózní a ničím nezaplněné pauzy. Z čehož lze vidět, že jeho lordstvo dospělo do období života, kdy muž dokáže nalézt epikurejské potěšení dokonce i ve vlastních citech - idylické období mezi sebezraňující bujností mládí a nervózním carpe diem blížící se senility.

Prudký vítr se konečně ztišil. V noci trochu pršelo, ale teď vypadalo nebe zase docela přívětivě a jen mírný vánek čechral modré spousty mořské vody, které bylo možno pozorovat z jídelny hotelu Bellevue. Inspektor Umpelty byl se svými pomocníky už ve čtyři ráno na moři a prozkoumával okolí Mlýnských kamenů. Později se zastavil v Bellevue, aby Wimseyho informoval, že zatím nic nenašli.

„Proč moře to tělo už dávno nevyplavilo někde na břeh, to teda nevím," stěžoval si. „Hlídali jsme celé pobřeží od Fish Ness nahoru až k Seahamptonu a na obou březích ústí řeky. Muselo se někde zachytit. Jestli ho do týdne nenajdeme, tak to budeme muset vzdát. Nemůžu utrácet peníze hledáním nějakého utopeného přistěhovalce. Už takhle si daňový poplatníci stěžují. A svědky tu

taky nemůžeme věčně zdržovat. Zatím nashledanou. Až bude odliv, tak to zkusíme ještě jednou.“

V deset hodin zasedl Wimsey se svou spolupracovnicí ke stolu, na němž už ležel úhledný štůsek čistého papíru. Harriet se snažila dodat setkání vyloženě pracovní ráz.

„Který systém analýzy použijeme? Líbí se ti podvojná metoda Michaela Finsburyho z románu Špatná krabice? Nebo spíš diagram rozdělený na sloupce „Podezřelí“, „Alibi“, „Svědkové“, „Motiv“ a tak dál, s uvedením příslušných procent?“

„Vynechme všechno, co znamená spoustu rýsování a počítání. Udělejme to jako tvůj Robert Templeton - jeden seznam: Hodno povšimnutí a druhý: Záhodno udělat. To jsou jenom dva sloupce.“

„Fajn, jsem ráda, že se ti tenhle systém zamlouvá. Já nechávám Templetona vždycky začínat obětí...“

„Dobře, už ji píšu.“

Hodno povšimnutí:

1. Narozen v Rusku. Adopcí Angličan, vzdělání částečně americké. Dětství neznámo, ale tvrdil, že je emigrant šlechtického původu.
2. Charakteristika: Prý křehké konstituce (artritida?); dobrý tanečník; marnivý, pokud jde o vzhled; nosil bíbra, protože měl choulostivou pleť (vyrážka); oblékal se vybraně, ale příliš křiklavě. Prý romantický a vznětlivý.
3. V únoru se zasnoubil s paní Weldonovou, bohatou vdovou. Zřejmě se chtěl pojistit proti možnosti, že kvůli špatnému zdraví ztratí zaměstnání. Oddaloval svatbu s vysvětlením, že Henry Weldon je proti ní (možná taky, že sám váhal). Svatba se měla konat asi dva týdny po dni, co P.A. zemřel.
4. Byl chudý, ale nebyl zištný nebo nečestný - odmítl z paní W. tahat peníze. Měl úspory ca 320Ł, které proměnil ve zlato asi před třemi nedělemi. (P.S. To mohl provést pouze

díky šťastné náhodě. Byla tato transkace podstatná pro jeho plány?)

Záhodno udělat:

1. Vyšetřit A. původ.
   (P.S. Všichni, kdo ho dřív lépe znali, jsou mrtví. Každopádně je to úkol pro policii. Je to vůbec důležité? Nejspíš ne, leda že by paní W. měla pravdu s těmi bolševiky.)
2. Měl opravdu tak nevyrovnanou povahu, že by mohl spáchat sebevraždu? Zjistit pokud možno od jeho kamarádů a/nebo milenek.
3. Zjistit, jestli Alexis vůbec podnikl nějaké kroky k uzavření sňatku.
4. Nalézt těch 300Ł ve zlatě. Jejich osud ozřejmí A. úmysly.
   P.S. Myslím, že vím, kde jsou (P.W.)
   Vážně? A kde? (H.V.)
   Přijď na to sama. (P.W.)
5. Zhruba v době této transakce ho opustila milenka. (P.S. Tvářil se zarmouceně, ale jeho kolegové si myslí, že vztah ukončil on. Pokud ano, zamýšlel (a) uzavřít sňatek s pí W.? (b) navázat vztah s jinou ženou? (c) postarat se o svou milenku pro případ, že by zmizel nebo spáchal sebevraždu?)
6. Krátce před smrtí se svěřil pí W., že očekává nějakou tajemnou a příjemnou změnu ve svém životě.
7. Den před smrtí zaplatil dluhy a spálil všechny dokumenty. Mluví to pro sebevraždu nebo pro úmysl odjet ze země?
8. To dopoledne, co zemřel, si P.A. koupil zpáteční lístek do Darley Halt a pak šel pěšky (je slabá možnost, že ho někdo i odvezl) ke skále Žehlička.
   (P.S. Neměl sbalené žádné šaty a vzal si s sebou klíč od bytu.)

9. Promluvit si s Leilou Garlandovou a jejím novým přítelem.
10. Zjistit, jestli něco takového řekl i někomu jinému. (Otázka: Má převod těch 300Ł na zlato něco společného s tímto bodem? Naznačuje to spíš odjezd ze země než sebevraždu.)
11. Zjistit, jestli měl pas a nějaká víza. (Policie.)
12. Myslím, že můžeme považovat za prokázané, že žádná z osob, s nimiž policie mluvila, P.A. k Žehličce neodvezla. Zjistit, jestli ho někdo neviděl jít po silnici. Možná, že nešel sám. (Policie.)
13. Ve čtvrtek 18. června, ve 14:10, byl nalezen mrtev na skále s prořízntutým hrdlem. Hlasitý výkřik se ozval ve 14:00 a stav mrtvoly prokazoval, že ke smrti došlo jen pár minut předtím. Břitva (kterou P.A. nikdy nepoužíval) byla nalezena poblíž mrtvoly, která měla na rukou rukavice.
14. NALÉZT MRTVOLU.

„Vypadá to úžasně profesionálně," podotkla Harriet. „Byl by to krásný soubor problémů pro Roberta Templetona. Já můžu ale udělat sotva víc, než si jít promluvit s tou Leilou a jejím novým přítelem. Myslím, že bych z nich mohla vytáhnout víc než policie."

„Nevidím tu nic, co bych já svedl udělat líp než policie," řekl pochmurně Wimsey. „Radši pojďme dál."

PANÍ WELDONOVÁ

Hodno povšimnutí:

1. Charakteristika: Padesát sedm let, prostoduchá a umíněná, upřímně oddaná Alexisovi; nenapravitelně romantická.
2. Bohatá vdova; jeden syn; až dosud s ním nebyla zadobře a stěžovala si na jeho nedostatek pochopení. Teď ho povolala k sobě a zdá se, že mateřská láska zvítězila.
3. Viní z Alexisovy smrti bolševiky.

Záhodno udělat:

1. Žádné aktivity netřeba.
2. Zjistit, jak k penězům přišla, jestli s nimi může volně nakládat, co s nimi zamýšlela (a) než Alexise potkala (b) až by se za něj provdala; co s nimi zamýšlí udělat teď.
3. Získat ze Scotland Yardu informace o bolševických agentech. Žádná hypotéza není tak hloupá, aby nestála za prověření.

HENRY WELDON

Hodno povšimnutí:

1. Charkateristika: Vysoký, ramenatý, silný, v obličeji podobný matce; umíněný, nevychovaný, venkovský; zřejmě nepříliš inteligentní.
2. V době, kdy je nejvíc práce, náhle opustil farmu, aby podkuřoval matce a předstíral, že ji chce pomoct očistit památku P.A. Ve skutečnosti ale dělá co může, aby přiměl P.W. přestat se smrtí P.A. zabývat.
3. Zpráva o smrti P.A. byla v pátečních novinách. H.W. dorazil do Wilvercombe v pondělí večer, prý na základě dopisu, který jeho matka odeslala v pátek do Huntingdoneshire.

ESDRAS POLLOCK

Hodno povšimnutí:

1. Charakteristika: Sedmdesát let, možná i víc; na svůj věk statný; záda ohnutá, šedovlasý, smrdí rybinou; vychování žádné, zvyky příšerné; neoblíbený mezi místními rybáři.
2. Ve čtvrtek ve 14:10 byl spolu s vnukem na svém člunu u Žehličky.

Záhodno udělat:

1. Kopnout ho kamsi (P.W.) Ne, to by nebylo prozíravé. Zahrát to na něj a zjistit, jestli je opravdu tak pitomý, jak vypadá. (H.V.) Tak dobře, nakopnu ho až pak (P.W.)
2. Zjistit, jak je na tom s financemi a jak vypadá ta jeho farma. A taky jeho pověst v místě bydliště.
   (Poznámka: Proč nezapojit do pátrání Buntera?)
3. Zjistit, co dělat Henry Weldon ve čtvrtek.

Záhodno udělat:

1. Vyzpovídat rybáře.
2. Prokázaný fakt.
3. Nechce se přiznat, co tam dělal, a jeho vnuk zmizel do Corku.
4. Tvrdí, že když plul mezi svým domem a Žehličkou, držel se při břehu a nikoho na něm neviděl; když byl ale vyslýchán ohledně toho, co se seběhlo ve dvě hodiny u Žehličky, protiřečí si a říká, že už byl na širém moři.
   (P.S. Ale co dělala H.V. ve 14:10, to viděl docela dobře.)
5. Nakonec byl nucen přiznat, že P.A. viděl už kolem druhé hodiny; P.A. ležel na skále a nikdo další tam už nebyl.
6. Divné je, že dotázán, kdo s ním byl na lodi, odpověděl „nikdo“ - ale když byl zmíněn vnuk, přiznal, že byl s ním. Na koho si původně myslel, že je tázán?

PERKINS (z Londýna)

Hodno povšimnutí:

1. Charakteristika: Menší, slabší konstituce, ohnutá záda. Brýle, patrně krátkozraký. Stěžoval si na puchýř na noze. Mluvil cockney. Vypadal bojácně.
2. Najít vnuka. (Policie.)

3. Zeptat se na to vnuka, až bude předvolán. (Policie.)
4. Co takhle zkusit třetí stupeň? Totéž jako předtím, najít vnuka a vyslechnout ho. (Policie.)
5. Zjistit, jestli se P.A. nemohl dostat na Žehličku v Pollockově člunu. Zjistit, co se stalo s těmi 300Ł ve zlatě.
6. Hledat ve člunu krev. (Policie.)

Záhodno udělat:
1. Nalézt ho.
2. Potkal H.V. poblíž Pollockovy chalupy v 16:15, asi půldruhé míle od Žehličky a tři míle od Darley. Řekl, že jde od Wilvercombe.
3. Když od H.V. uslyšel o mrtvole, otočil se, aby H.V. doprovázel, údajně, aby ji chránil (ale byl by asi stejně užitečný jako plášť do deště proti kulometné palbě).
4. Do Pollockovy chalupy šel s H.V. dobrovolně, ale pak se na ni namíchl, když oslovila Martina.
5. Zatímco H.V. telefonovala, záhadně se vypařil. Pronajal si vůz, nechal se odvést do Wilvercombe na nádraží a od té doby nezvěstný.
6. Zjistit, jestli ho někdo nepotkal. Poznámka: z Wilvercombe do místa, kde H.V. potkal, je to jen sedm mil. Kdy vyrazil? Kde spal v úterý v noci?
   (Policie to už musela zjišťovat - zeptat se Umpeltyho.)
7. Nalézt ho a zjistit, jaký vlastně je.
8. Najít ho! Najít Martina!
9. Najít ho! Najít ho! Tak už ho, sakra, najdi! (Adresováno inspektorovi Umpeltymu.)

Wimsey pohlédl na Harriet.

„Jeden je podezřelejší než druhý,“ řekl. „Kohopak máme ještě? Co například odvržená Leila Garlandová? Nebo ten chlápek Antoine. A co Leilin nový přítel?“

„Těžko o nich můžeme něco psát dřív, než s nimi budeme mluvit.“

„No jo. Ale jak Leila, tak ten její - jak se jmenuje - da Soto, mohli mít motiv, aby se Alexise zbavili.“

„Už jsme si to poznamenali, že se na ně musíme podívat. Takže to jsou už všichni? Ne, nejsou.“

„Nejsou,“ přisvědčil Wimsey. „Teď se dostáváme k mému obzvláště oblíbenému a jedinečnému podezřelému, k zlověstnému panu Martinovi.“

HAVILAND MARTIN

Hodno povšimnutí:

1. Charakteristika: Vysoký, hřmotný, tmavé vlasy, tmavé brýle; tetování na pravém zápěstí; oblečen do khaki košile a šortek, klobouk s širokou krempou.
2. Přijel do Darley v úterý 16. 6. v šest večer v pronajatém morganu, směrem od Heathbury.
3. Ačkoliv ho ve vesnici nikdo nikdy neviděl, věděl, že má kempovat u Hink's Lane a vyhledat pana Goodriche.
4. Obědval v hospodě U tří per ve čtvrtek 18.6. v jednu hodinu.
5. Neodešel z hospody před 13:30.
6. Pan Polwhistle a Tom s ním mluvili v garáži a pak na Hink's Lane od 15:00 do 16:00.
7. Auto si vypůjčil v Londýně předchozí pátek s odvoláním na účet u cambridgské banky. Žádná trvalá adresa. Cambridgská banka potvrdila, že u ní měl pět let účet.

Záhodno udělat:

1. To tetování si musíme pamatovat!

Uvědomuješ si, že mohlo být falešné? (H.V.)
Haha! (P.W.)

2. Prokázáno.
   Proč měl zrovna morgana?
3. Zjistit, jestli ho někdo neviděl v Heathbury nebo jinde a neřekl mu to.
4. Zřejmě to tak bylo.
5. Tohle asi bohužel taky.
6. Další nezvratný fakt, ledaže by ti dva byli absolutně prolhaní.
7. Sledovat banku. Zkusit něco vytáhnout z vedení banky.
8. Určitě ve čtvrtek nedorazil k Žehličce autem. Do dvou hodin tam nemohl ani dojít po břehu. (Letadla se pro tento účel nehodí.)
8. Prohledáním kempingového místa byla získána řada různých předmětů (viz Wimseyho sbírka). Nikdo si na něho nestěžoval, až na farmáře Newcomba, který tvrdil, že mu udělal díru v živém plotu.
9. Zkus rozbít tohle alibi, Sherlocku!
10. Projít se dnes odpoledne po pláži od Žehličky až do Darley - bezvadná akce pro H.V. a P.W.

„Čímž," řekl Wimsey a vítězně udělal na konci poslední kudrlinku, „jsme souhrn našeho pátrání půvabně uzavřeli."

„Ano." Pak se Harriet zamračila a trochu přiškrceným hlasem dodala: „A uvažoval jsi někdy o tomhle?" Chvíli pak psala.

HARRIET VANEOVÁ
Hodno povšimnutí:

1. Charakteristika: Už jednou souzena pro vraždu svého milence a jen tak-tak osvobozena.

2. Mohla znát Paula Alexise z Londýna.
3. Tvrdí, že nalezla Paula Alexise ve 14:10 mrtvého, ale nemá žádné svědky na to, že v té době nebyl naživu.
4. Trvalo jí neuvěřitelně dlouho než došla z Lesston Hoe k Žehličce.
5. Trvalo jí tři hodiny, než ušla čtyři a půl míle a zavolala policii.
6. Je jediným svědkem, pokud jde o nález břitvy, dobu smrti a toho, jak to na Žehličce vypadalo.
7. Perkins ji okamžitě považoval za podezřelou a policie, která jí prohledala pokoj, ji nejspíš podezřívá i teď.

Wimsey zrudl.

„Panebože, vážně?“

„Ano. A nedívej se tak udiveně. Těžko to mohli neudělat, nemyslíš?“

„Budu si muset s Umpeltym promluvit!“

„Ne, toho mě laskavě ušetři.“

„Ale to je přece absurdní!“

„Vůbec ne. Myslíš si, že jsem pitomá? Myslíš si, že nevím, proč jsi se sem okamžitě rozjel? Jistě, je to od tebe moc milé a měla bych ti být vděčná, ale myslíš, že z toho mám nějakou radost?“

Wimsey vstal a s popelavě šedou tváří přešel k oknu.

„Předpokládám, že sis myslel, že jsem cynická, když jsem tuhle záležitost sama rozmázla v tisku. Taky že to cynické bylo. Člověk jako já nemá na vybranou. Myslíš, že by bylo lepší, kdybych čekala, až na mě novináři vytáhnou všechny pikantní podrobnosti sami? Nemůžu zapírat svoje jméno, protože mě živí. Kdybych se ho snažila tajit, byla by to jenom další podezřelá okolnost, ne? Ale myslíš si, že to je pro mě něco příjemného,

vědět, že jenom ochranná křídla lorda Petra Wimseyho brání lidem jako je Umpelty, aby byli otevřeně nepřátelští?“

„Tohohle jsem se bál,“ řekl Wimsey.

„Tak proč jsi přijel?“

„Abys mě o to nemusela žádat sama?“

„No ne!“

Nastalo tísnivé ticho. Wimsey si náhle vybavil, jak ho o téhle záležitosti informoval Salcombe Hardy z Morning Star - Hardy, mírně opilý, mu uštěpačně sděloval do telefonu: „Nazdárek, Wimsey, ta vaše Vaneová se zapletla do dalšího moc divnýho případu.“ Vybavil si, jak rozzuřeně vletěl do redakce na Fleet Street a násilím přiměl kajícného Hardyho, aby zpráva v Morning Star dostala přijatelnou podobu, která pak udala tón, v němž referovaly i ostatní listy. Když se pak vrátil domů, wilvercombská policie se už velice zdvořile a zdrženlivě vyptávala, jestli by ji mohl infomovat, kde se nacházela a co dělala v poslední době Harriet Vaneová. Nakonec se rozhodl, že v této svízelné situaci udělá nejlíp, když se bude tvářit jako by nic, i když to bude znamenat veřejné přiznání jeho citů a zničí to jemné předivo důvěry, které tak trpělivě budoval mezi sebou a touto zraněnou a zatrpklou ženou.

Nahlas neřekl nic, jen sledoval v Harrietiných rozhořčených očích, jak se hroutí jeho štěstí.

Když Harriet udělala scénu, kterou matně vnímala jako nespravedlivou, pocítila iracionální zlost vůči poškozené straně. Ještě před pár minutami se s tímto mužem cítila naprosto spokojená, ale teď, když sebe i jeho dostala do nemožné situace, měla pocit, že i to může přidat k seznamu jeho provinění. Rozhlédla se, jako by hledala, jakou surovost by mu mohla ještě provést.

„Ty si asi myslíš, že až doteď, i bez téhle nové výstavní šlechetnosti, jsem nebyla dost pokořená, viď? Ty si myslíš, že si

můžeš celý den sedět jako král Kofetua, tvářit se vznešeně a štědře a čekat, že ti lidi budou padat k nohám. Samozřejmě, všichni budou říkat: 'Není to úžasný, co všechno pro tu ženskou udělal?' Ty si prostě myslíš, že když budeš vytrvalý, nakonec mě to dojme a budu naměkko. Říkám ti rovnou, že jsi na omylu. Mám dojem, že všichni chlapi jsou přesvědčený, že jim stačí ukázat, jaký jsou úžasní, a každá žena se jim vrhne do náruče. Je to znechucující.“

„Děkuju,“ řekl Wimsey. „Možná, že jsem opravdu takový, jak říkáš - povýšený, vlezlý, domýšlivý, netolerantní, a všecko to ostatní. Ale možná bys mi mohla přiznat aspoň trošku inteligence. Ty myslíš, že si tohle všechno neuvědomuju? Myslíš si, že kterémukoliv muži, jemuž na nějaké ženě záleží tak, jako mně záleží na tobě, je příjemné potýkat se na každém kroku s takovým odporným břemenem, jako je vděčnost? Zatraceně, Harriet! Copak si neuvědomuješ, že mi je naprosto jasné, že bych měl u tebe mnohem větší šanci, kdybych byl hluchý, slepý, zmrzačený, hladový, opilý nebo zhýralý, takže bys měla radost, že můžeš být velkomyslná? Proč si myslíš, že dávám svoje nejupřímější city najevo, jako kdybych byl hercem v komické opeře? Nechápeš, že to dělám, abych se uchránil toho neustálého ponížení vidět, jak tě to znechucuje? Nechápeš, že odporným řízením osudu jsem přišel o právo každého obyčejného smrtelníka dát důstojně najevo svoje city? Ty myslíš, že jsem hrdý na to, že jsem takhle dopadl?“

„Nemluv tak.“

„Nemluvil bych tak, kdybys mě k tomu nepřinutila. Možná by sis mohla aspoň uvědomit, že ty mě můžeš zranit nepoměrně víc než kdy můžu zranit já tebe.“

„Já vím, bylo to ode mě hrozně nevděčné -“

„Zatraceně!“

Každému někdy dojde trpělivost a Wimsemu se to stalo teď.

„Vděčná! Panebože! Copak se mi nikdy nepodaří uniknout odpornýmu zvuku tohohle hnusnýho slova? Nestojím ti o žádnou vděčnost! Nechci, abys ke mně byla laskavá. Nechci žádné výlevy citů. Nechci dokonce ani lásku - takovou, do které bych tě musel nutit. Chci obyčejné férové jednání.“

„Férové jednání? To je přesně to, po čem jsem vždycky toužila - myslím, že to se nepěstuje.“

„Poslyš, Harriet, věř mi, že ti rozumím. Já vím, že se nechceš citově vázat a zrovna tak nechceš, aby se někdo citově vázal na tebe. Byla jsi nezištná, a zjistilas, že nezištní lidé jsou nakonec jen pro smích. A nechceš nic přijmout, protože to je velice obtížné, a protože víš, že obdarovaný nakonec vždycky dárce nenávidí. Už nikdy nechceš, aby tvoje štěstí záviselo na někom jiném.“

„To je pravda... To je to nejpravdivější, cos kdy řekl.“

„Dobře. Já to dokážu respektovat. Ale musíš dodržovat jistá pravidla hry. Nemůžeš navodit emotivně vypjatou situaci, a pak mě z ní obvinit.“

„Nechci navozovat vůbec žádný situace. Chci, aby mi všichni dali pokoj.“

„Jo, jenomže ty máš nepokojnou povahu. Ty budeš mít vždycky potíže. Tak proč bychom s nimi nemohli bojovat společně a v pohodě, jako rovnocenní partneři? Já umím bojovat.“

„A taky si myslíš, že musíš vždycky vyhrát.“

„Když nemám svázané ruce.“

„No jo, tak dobře. Ale připadá mi to tak strašně vysilující a úmorný.“ Harriet s pocitem, že se chová jako idiot, propukla v pláč.

„Pane bože!“ vyhrkl Wimsey ohromeně. „Harriet! Drahoušku! Anděli můj! Ty zvíře! Dračice jedna! Tohle neříkej.“ V návalu lítosti a rozrušení se vrhl na kolena. „Říkej o mně, co chceš, ale ne že jsem úmorný, ne to slovo, co se říká o klubech... Na, vezmi si tenhle, drahoušku, je větší a čistý! Řekni, žes to tak nemyslela.

Kristepane! Vážně jsem tě celých těch osmnáct měsíců nudil? Při tom pomyšlení se otřese každá žena, která má něco v hlavě. Já vím, žes o mně jednou řekla, že jestli si mě někdy někdo vezme, bude to kvůli tomu, že bude chtít poslouchat ty moje nesmysly, ale poslouchat nesmysly se asi časem přejí. Blábolím - já vím, že blábolím. Ale co s tím mám pro kristapána dělat?“

„Ty osle! Tohle není fair, vždycky mě nakonec rozesměješ. Nemůžu se už bránit - jsem strašně utahaná. Ty asi vůbec nevíš co to je - být doopravdy unavený. Nechme toho. Nenechám se dál trýznit. Díkybohu, zvoní telefon.“

„Čert vem telefon!“

„Nejspíš to bude něco důležitého.“

Harriet vstala a přešla k telefonu. Wimsey zůstal klečet, díval se za ní a připadal si patřičně trapně.

„Je to pro tebe. Někdo chce, abys přišel do Bellevue.“

„To je jeho problém.“

„Někdo přišel na základě té výzvy v Morning Star.“

„Panebože!“

Wimsey jako blesk přeběhl místnost a popadl sluchátko.

„To jste vy, Wimsey? Myslel jsem si, že vás na tomhle čísle najdu. Tady Sally Hardy. Je tady nějaký chlapík a tvrdí, že má právo na naši odměnu. Hoďte sebou. Chce to říct jenom vám a já o tom ještě musím napsat článek! Mám ho tady ve vašem pokoji.“

„Jak se jmenuje a odkud je?“

„Ze Seahamptonu, nějaký Bright.“

„Bright? Hned jsem tam. Slyšíš to, holčičko moje? Ten chlápek Bright se nám zhmotnil. Sejdeme se odpoledne v 15:30.“

Zmizel jako hladová kočka, která zahlédla misku s mlékem!

„Ach bože, úplně jsem se zbláznila,“ konstatovala Harriet. „Plácám samé nesmysly! A od středy jsem nenapsala ani řádku.“

Vyndala rukopis Záhady plnicího pera, vyšroubovala kryt vlastního pera, posadila se a upadla do planého snění.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ TŘETÍHO HOLIČE

„Pro něj
nekvete můj tmavý rulík, ani bolehlav nevaří
vražedný nápoj ve svých rozlehlých kořenech.
Nežehnám oceli, aby jeho zabila,
pro něj mák své listy neshazuje.
Ty jsou pro hrdiny zasvěceny. On ať si žije,
dokud to Pakostnice a Otok baví.
Chtělo se mu zahrát si na sebevraždu.“
Kniha žertů paní Smrtky

ČTVRTEK, 23. ČERVNA

Před dveřmi do hotelu Bellevue se Wimsey setkal s Bunterem.

„Ten muž, jenž se shání po vašem lordstvu, je ve vašem obývacím pokoji,“ oznámil mu Bunter. „Měl jsem příležitost ho pozorovat, když se ptal po vašem lordstvu u recepčního pultu, ale byl jsem opatrný, aby si mě nevšiml.“

„Aby si vás nevšiml?“

„Ano, mylorde. Omezil jsem se na to, že jsem informoval pana Hardyho o jeho přítomnosti.“

„Vy, Buntře, máte pro svoje počínání vždycky dobrý důvod. Smím se zeptat, co vás vedlo k tomu, abyste zaujal tuto strategii muže v pozadí?“

„Pro případ, že by si vaše lordstvo přálo, abych někdy později dotyčného sledoval, zdálo se mi žádoucí,“ vysvětloval Bunter, „neposkytnout mu výhodu toho, že by mě mohl poznat.“

„Aha!“ řekl Wimsey. „Mám z toho vyvodit, že ten muž vypadá podezřele? Nebo se opět projevila vaše přirozená obezřelost? No, možná máte pravdu. Radši už půjdu toho chlápka vyzpovídat. Mimochodem, jak to uděláme s policií? Nemůžeme jim to dost dobře zatajit...“

Wimsey chvíli přemýšlel.

„Radši si ho nejdřív poslechnu. Kdybych vás potřeboval, zavolám dolů do kanceláře. Nesli tam nahoru nějaké drinky?“

„Mám za to, že ne, mylorde.“

„To je od Hardyho neobvyklé sebeovládání. Nechte nahoru poslat láhev skotské a sodu a nějaké pivo. Dobrá whisky Miltona předčí, můj synu, když jde o vysvětlení božích činů. V téhle chvíli se mi zdá, že je tu spousta věcí, které volají po vysvětlení. Doufejme, že se to všechno vyjasní, až si poslechnu, s čím ten Bright přijel. Jdu na to.“

Sotva Wimsey návštěvníka spatřil, dospěl k přesvědčení, že jeho naděje do muže vkládané budou z valné části splněny. Ať už se dozví cokoliv, pokud jde o tu břitvu, byl rozhodně na správné stopě. Všechno souhlasilo: pískově hnědé vlasy, drobná postava, jisté pokřivení ramen, které tak barvitě vylíčil seahamptonský holič. Mužík měl na sobě ošumělý konfekční oblek z modrého serže a v rukou držel pomačkaný plstěný klobouk, častým nošením značně opotřebovaný. Wimsey si všiml i jemné pleti, dobře udržovaných nehtů a celkového vzhledu noblesnosti, na niž dolehla chudoba.

„Tak pane Brighte,“ řekl Hardy, když Wimsey vešel, „tady máte toho pána, se kterým jste se chtěl setkat. Pan Bright,“ otočil se novinář na Wimseyho, „nechce tu svou historku povědět nikomu než vám. I když jsem mu vysvětlil, že pokud chce inkasovat odměnu vypsanou našimi novinami, musím u toho být já taky.“

Pan Bright nervózně těkal očima z jednoho muže na druhého a několikrát si olízl jazykem bezkrevné rty.

„To je asi férový požadavek," řekl zaraženě. „Ujišťuju vás, že ty peníze pro mě nejsou nepodstatné. Ocitl jsem se v trapné pozici, i když jsem vlastně nic špatného neudělal. Ujišťuju vás, že kdybych byl měl tušení, co ten džentlmen s tou břitvou zamýšlí -"

„Co kdybychom začali od začátku," vložil se do hovoru Wimsey. Odhodil klobouk na stůl a sklesl do křesla. „Vstupte! Jo, vy nesete ty drinky. Co si dáte, pane Brighte?"

„Děkuju pěkně, vaše lordstvo, ale obávám se," mumlal pan Bright tiše, „víte, když jsem si přečetl ten článek v novinách, tak jsem se sem rozjel dost narychlo. Tedy, ani jsem se vlastně nestačil nasnídat. Takže - chci říct - nedělá mi dobře pít na lačný žaludek."

„Přineste nám pár sendvičů," řekl Wimsey číšníkovi. „To je od vás velice laskavé, pane Brighte, že jste podstoupil takové nepohodlí, jen abyste prospět spravedlnosti."

„Spravedlnosti?"

„Chci říct, abyste nám pomohl při pátrání. Buďte tak hodný, a dovolte mi, abych vám směl uhradit vaše cestovní výlohy."

„Děkuju, mylorde. To neodmítnu. Nejsem v situaci, že bych si to mohl dovolit. Nechci zastírat, že moje finanční prostředky jsou velice skrovné. Po pravdě řečeno," pokračoval pan Bright ještě otevřeněji, když číšník odešel, „po pravdě řečeno, musel jsem jet o hladu právě proto, že jsem musel zaplatit jízdenku na vlak. Nerad se k něčemu takovému přiznávám. Pro muže, který měl kdysi dobře prosperující živnost, to je velice ponižující. Doufám, pánové, že si nemyslíte, že bych byl na takovéhle věci zvyklý?"

„Ovšem že ne," ujistil ho Wimsey. „Špatné časy mohou dolehnout na každého. Dneska za to nikdo nikoho neodsuzuje. A teď k té břitvě. Mimochodem, vaše plné jméno je - ?"

„William Bright, mylorde. Jsem vyučený holič. Míval jsem vlastní živnost v Manchestru. Jenomže nešťastnou spekulací jsem přišel o peníze...“

„Kde v Manchesteru?“ vložil se do hovoru Salcombe Hardy.

„V Massingbird Street. Ale teď už to tam je srovnaný se zemí. Ani nevím, jestli se tam na mě bude někdo pamatovat. Bylo to ještě před válkou.“

„Sloužil jste v armádě?“

„Nesloužil.“ Holič zrudl rozpaky. „Nejsem zrovna moc urostlý muž... Neodvedli mě.“

„Dobře,“ řekl Wimsey. „Vraťme se k té břitvě. Co teď děláte?“

„Jsem, abych tak řekl, potulný holič. Chodím od místa k místu, zvláště v lázních během sezóny, a snažím se najít zaměstnání.“

„Kde jste pracoval naposledy?“

Pan Bright se na Wimseyho nešťastně podíval.

„Teď už jsem dlouho nic pořádného nenašel, mylorde. Snažil jsem se najít místo v Seahamptonu. Vlastně to pořád ještě zkouším. Byl jsem tam minulou středu, když jsem nepochodil ve Wilvercombe a Lesston Hoe. V Lesston Hoe jsem pracoval jeden týden, pro pana Ramage, ale musel jsem odejít -“

„Proč?“ zeptal se stroze Hardy.

„Měl jsem malér s jedním zákazníkem -“

„Krádež?“

„Co vás napadá! Byl to hrozný vztekloun a jakou už mám smůlu, tak jsem ho maličko pořezal.“

„Opilý - a nešikovný, co?“ komentoval to Hardy.

Mužík jakoby se ještě víc scvrkl.

„Tvrdili to, ale dávám vám čestné slovo -“

„Pod jakým jménem jste tam pracoval?“

„Walters.“

„A Bright je vaše pravé jméno?“

Během Hardyho nemilosrdného výslechu se Brigtův příběh vyloupl v celé své truchlivé prostotě. Jedno falešné jméno za druhým. Týden na zkoušku tady, týden tamhle, pokaždé s týmž ponižujícím výsledkem. Nemůže za to. Sklenička kořalky na něj působí mnohem drastičtěji než na ostatní lidi. Pravé jméno je Simpson, ale použil už spoustu jiných. Nicméně každé to jméno se drželo předchozí tradice - ta jeho nešťastná slabůstka, kterou se tak usilovně snaží přemoct...

Hardy si nalil druhou skleničku whisky a automaticky postavil láhev na okenní parapet, aby na ni Bright nedosáhl.

„Pokud jde o tu břitvu," opakoval Wimsey trpělivě.

„Ano, mylorde. Tu jsem koupil v Seahamptonu, v jedné oficíně, kde jsem se ucházel o místo. Ten holič tam se jmenoval Merryweather. Potřeboval jsem novou břitvu a tuhle mi prodal lacino."

„Radši tu břitvu popište," požádal ho Hardy.

„Ano, pane. Střenka z sheffieldské oceli, bílá rukojeť. Původně pocházela z jednoho obchodu v Jermyn Street. Byla to dobrá břitva, i když už trochu opotřebovaná. Přijel jsem do Wilvercombe, ale žádná práce tu nebyla - jenom Moreton na promenádě mi řekl, že možná později by mohl potřebovat výpomoc. Tak jsem jel do Lesston Hoe - to jsem už říkal. Zkusil jsem ještě pár jiných míst, pak jsem se vrátil sem do Wilvercombe a zeptal jsem se znova Moretona, ale ten už mezitím najal někoho jinýho. Když se ho přeptáte, tak vám to potvrdí. Nikde nebyla žádná práce a začal jsem z toho být hrozně deprimovaný."

Pan Bright se odmlčel a znovu si olízl rty.

„To bylo, pánové, předminulé pondělí. V úterý večer jsem zašel k moři - kousek odsud na kraji města, sednul jsem si na lavičku a přemýšlel, co dál. Blížila se půlnoc." Mužík teď mluvil plynuleji, zřejmě mu pomohla sklenička whisky. „Díval jsem se na moře, břitvu jsem cítil v kapsičce, a přemýšlel jsem, jestli má cenu

se takhle dál plahočit životem. Byl jsem úplně na dně. Jako by ze mně vyprchala všechna energie. Najednou bylo jen moře a ta břitva. Možná si myslíte, že použít břitvu je pro holiče nasnadě, ale ujišťuju vás, pánové, že použít ji k tomuhle účelu je pro nás stejně děsivé jako pro každého jiného. Jakoby to moře bušící do hráze promenády na mě volalo, jestli dokážete pochopit, jak to myslím. A já tomu volání rozuměl - znělo: 'Skonči to, skonči to, skonči to, Bille Simpsone!' Bylo to fascinující a děsivý zároveň. Víte, já měl vždycky děs z toho, že bych se mohl utopit. Bezmocně lapat po dechu, v očích zelenou vodu - každý člověk má nějakou noční můru a tohle byla ta moje. Zkrátka, nějakou chvíli jsem tam seděl, a pak jsem uslyšel, jak někdo přichází. Vzápětí se objevil nějaký mládenec a posadil se vedle mě. Měl na sobě večerní oblek, plášť a klobouk. Taky měl černé vousy - toho jsem si hned všiml, protože to u nás není u mladých lidí moc obvyklý, leda snad možná u umělců... No, a pak jsme se dali do řeči - myslím, že mi nabídl cigaretu. Byla to taková ta ruská, s dutinkou. Byl přátelský a nevím, jak k tomu došlo, ale najednou jsem mu vyprávěl, v jaké krizi jsem se octnul. Víte jak to chodí, mylorde - někdy člověk řekne cizím lidem věci, se kterými by se známému nesvěřil. Překvapilo mě, že on sám moc šťastný taky nebyl, a tak jsme si notovali o tom, jak je ten život nanic. Řekl mi, že je ruský emigrant, a jaké měl těžké dětství a spoustu věcí o 'Svaté Rusi' a Sovětech. Vypadalo to, že mu to hodně leží na srdci. Stejně jako ženy - měl jsem dojem, že má nějaké problémy se svou milou. A pak mi řekl, že by si přál, aby jeho potíže mohly být tak snadno vyřešeny jako ty moje, že bych se měl vzchopit a začít znova. 'Dejte mi tu břitvu,' povídá, 'běžte domů a přemýšlejte o tom.' Řekl jsem mu, že břitva je moje živobytí a on se zasmál a povídá: 'V tý náladě, ve který zrovna jste, by se to spíš mohlo stát vaším stmrtobytím.“ Měl takový trochu zvláštní způsob vyjadřování, takový poetický. Dal mi něco peněz - bylo to pět liber - a já mu dal

tu břitvu. 'Co vy s ní budete dělat, pane?' zeptal jsem se ho. Řekl: 'Nebojte se, nějaký použití pro ni už najdu.' Zasmál se a strčil si břitvu do kapsy. Pak vstal a ještě dodal: 'Je to zvláštní, že jsme se tu takhle potkali,' a něco jako: 'Dva cizí lidi a stejný nápad'. Poklepal mi na rameno a řekl mi, abych se vzchopil, povzbudivě na mě kývnul a byl pryč. A pak už jsem ho neviděl. Kéž bych byl věděl, co s tou břitvou zamýšlí, byl bych mu ji nedal. Ale no řekněte, pánové, jak jsem to mohl vědět?“

„Byl to Paul Alexis, to je jasné,“ řekl Wimsey zamyšleně.

„Zřejmě se vám přímo nepředstavil, že ne?“ zeptal se Hardy.

„To ne, ale řekl mi, že je profesionální tanečník v jednom z místních hotelů. Taky dodal, že milovat se za dvě a půl pence se starými ošklivými ženskými je příšerný život pro muže, který měl být princem ve svý vlasti. Znělo to strašně trpce.“

„Jsme vám velice zavázáni, pane Brighte,“ řekl Wimsey. „Vypadá to, že tím se všechno velice uspokojivě vysvětluje. Myslím, že o tom budete muset informovat také policii.“

Při zmínce o policii pan Bright znervózněl.

„Nejlíp bude, když to uděláte hned, ať to máte za sebou,“ mínil Wimsey a vstal. „Nemůžete se tomu dost dobře vyhnout, ale hlavu vzhůru, člověče! Kvůli tomuhle vám nikdo žádné potíže dělat nemůže.“

Holič váhavě přikývl a upřel pohled světlých očí na Sally Hardyho.

„Podle mě to je v pořádku,“ řekl novinář, „ale musíme si tu vaši historku ověřit, kamaráde. Taky jste si to mohl všechno vymyslet. Ale když poldové potvrdí, že co jste říkal o sobě je pravda - od toho tady taky jsou -, pak na vás čeká tučný šek, který vás nějakou dobu udrží nad vodou - pokud se vyhnete té vaší 'slabůstce'. Důležitý je,“ dodal Sally a natáhl se po láhvi, „nedopustit, aby vám vaše slabosti překážely v práci.“

Nalil si pořádnou dávku skotské a pak, po menším zaváhání, namíchal drink i holičovi.

Superintendent Glaisher byl Brightovým vyprávěním nadšen, inspektor Umpelty neméně, ten věřil v teorii sebevraždy od samého počátku.

„Teď už to budeme moct brzy uzavřít," prohlásil s důvěrou inspektor. „Ověříme si ta místa, kde ten Bright měl být, ale pravděpodobně to bude všechno v pořádku. Přesně to odpovídá tomu, co říkal ten člověk v Seahamptonu. Každopádně si dáme na toho Brighta pozor. Musel nám udat nějakou adresu a slíbil, že zůstane we Wilvercombe, protože ho samozřejmě budeme potřebovat při soudním projednání - pokud k němu dojde. Musíme už konečně najít tu mrtvolu. Pořád nechápu, že už dávno nevyplavala. Už je pět dní pod vodou a nemůže tam přece zůstat věčně. Mrtvola nejdřív plave, víte, pak se potopí, ale musí znova vyplavat, když se začnou tvořit plyny. Viděl jsem mrtvoly, co se nafoukly jak balón... To tělo se muselo o něco zachytiti, jinak to není možný. Ale dneska odpoledne znova pročešeme celý záliv poblíž Mlýnských kamenů, určitě už to nebude dlouho trvat a něco najdeme. Až se nám to povede, tak si oddechnu. Člověk si připadá trochu jako blázen - vyšetřovat, a přitom nemít mrtvolu, o kterou se jedná."

„Spokojený?" zeptal se Hardy, když se Wimsey vrátil z policejní stanice. Zprávu už odtelefonoval do Londýna, a teď po té námaze mírně konzumoval.

„Asi bych měl být," připustil Wimsey. „Ale jedna věc mi dělá starosti: kdybych si potřeboval vymyslet příběh, který by vysvětloval všechna fakta, tak by vypadal přesně takhle... Moc by mě zajímalo, kde byl pan Bright ve čtvrtek ve dvě."

„Vy jste ale paličák," řekl Hardy. „Vy ty vraždy tak strašně milujete, že je vidíte všude. Tentokrát jste ale vedle."

Wimsey mlčel, ale když pak Sally Hardy odešel, vyndal z kapsy malý lístek s nápisem „Tabulka přílivů“ a bedlivě ji studoval.

„Já to tušil,“ řekl.

Vzal list papíru a napsal na něj soupis věcí hodných povšimnutí a jež je záhodno udělat v případě Williama Brighta. Podstatu tvořila kostra Brightova příběhu a jednání na policii; ale levý sloupec končil postřehem:

Tvrdí, že měl pocit, že na něj příliv bušící na hráz promenády volá velice přesvědčivě a poeticky. Ale v úterý 16. června okolo půlnoci žádný příliv na hradbu kolonády bušit nemohl. V té době vrcholil odliv.

A do pravého sloupce napsal:

Sledovat ho.

Po dalším zamyšlení vzal čistý list papíru a napsal dopis vrchnímu inspektorovi Parkerovi ze Scotland Yardu, v němž ho prosil o informace o bolševických agentech. Člověk nikdy neví. Už se staly různé divné věci - divnější než bolševické intriky. Jako by mimochodem rovněž zmínil pana Havilanda Martina a jeho účet v bance. Pomocí těch bolševiků by mohl Parker rozvázat ústa i vedení banky. Superintendent Glaisher by možná měl námitky, aby mu Parker lezl do zelí, ale vrchní inspektor se oženil s Wimseyho sestrou, takže proč by člověk nemohl napsat soukromý dopis svému švagrovi?

PATNÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ MILENKY A BYTNÉ

„Jsi mistr těchhle ložnicových vášní
a tvoje srdce je tlumič Cupidových šípů
častým použitím obnošený.“
Kniha žertů paní Smrtky

ÚTERÝ, 23. ČERVNA

Harrietin román příliš nepokročil. Nejen že tu byl ten únavný problém věžních hodin, ale dospěla k místu, kde podle přání editora, jenž si koupil práva na první vydání v podobě seriálu na pokračování, mělo dojít k milostné scéně mezi hrdinkou a detektivovým přítelem. Jenomže osoba, jejíž předchozí milostný život byl zklamáním, jež právě prodělala nepříjemnou scénu se svým nápadníkem a jež horlivě vyšetřuje poněkud odpudivou milostnou aféru další osoby, která skončila násilnou a krvavou smrtí - taková osoba není zrovna v tom správném rozpoložení, aby si sedla a malebně vylíčila, jak dvě nevinné bytosti se celé u vytržení drží za ruce v růžové zahradě. Harriet netrpělivě zavrtěla hlavou a pustila se do tohoto znechucujícího úkolu.

„Betty, bojím se, že si o mě myslíš, že jsem docela obyčejný hlupák.“

„Ale vůbec si nemyslím, že jsi hlupák, ty hlupáčku.“

Bude tohle připadat žertovné aspoň čtenářům Daily Message? Harriet se obávala, že nikoliv. No, radši s tím zkusím ještě něco

udělat, rozhodla se. Ta holka ho bude muset nějak povzbudit, nebo se ten koktající imbecil nikdy pořádně nevyjádří.

„Myslím, že je to prostě úžasné, že tohle všechno děláš, abys mi pomohl."

To jsem celá já, takhle nelítostně naložit odporné břemeno vděčnosti na to nešťastné děvče! Ovšem Betty a Jack jsou stejně párek pokrytců, protože oba moc dobře vědí, že všechnu práci dělá Robert Templeton. Tak či onak.

„Betty, víš přece, že na světě nexistuje nic, co bych pro tebe nepodstoupil a neudělal!"

„No tak, Jacku!"

„Betty - miláčku - je možné, že bys -"

Harriet dospěla k přesvědčení, že to možné není - v žádném případě. Zdvihla sluchátko, nechala se spojit s poštou a nadiktovala krátký nevrlý telegram své trvale stresované agentce. „REKNI BOOTLEOVI ZE KATEGORICKY ODMITAM MILOSTNY PRVEK - VANEOVA".

Teď se sice cítila o něco lépe, ale práce na knize stejně nepřipadala v úvahu. Nebylo by něco jiného, čemu by se mohla věnovat? Ale ano. Znovu vzala telefon a zavolala do kanceláře hotelu. Bylo by možné se spojit s panem Antoinem?

Vedení hotelu bylo zjevně docela zvyklé, že si hosté přejí spojit se s panem Antoinem. Měli po ruce číslo, na němž by měl být. A také byl. Mohl by pan Antoine laskavě zprostředkovat setkání slečny Vaneové se slečnou Leilou Garlandovou a panem da Sotou? Jistě. Nic není snazší. Pan da Soto hraje ve Winter Gardens a dopolední koncert bude právě teď končit. Slečna Garlandová s ním pravděpodobně bude obědvat. Každopádně pan

Antoine si tohle vše bere na starost, a pokud si slečna Vaneová bude přát, zastaví se pro ni a doprovodí ji do Winter Gardens. To je od pana Antoina velice laskavé. Právě naopak, bude mu potěšením. Bude to vyhovat za čtvrt hodiny? Parfaitement.

„Povězte mi, pane Antoine," řekla Harriet Vaneová, když je taxi vezlo podél pobřežní promenády, „vy jste takový zkušený muž, je podle vás láska to nejdůležitější?"

„Láska je, bohužel, opravdu velice důležitá, slečno. Ale to nejdůležitější? To ne."

„Co je tedy nejdůležitější?"

„Ten největší dar od le bon Dieu, mademoiselle, je zdravý rozum a zdravé tělo, to můžu říct s úplnou jistotou. Vždycky znova dostanu vztek, když vidím tolik lidí, kteří jsou zdraví a silní, jak si ničí tělo i mysl drogami a alkoholem a kdejakými malicherými hloupostmi. To by měli přenechat lidem, kterým už není pomoci, protože pro ně už život ztratil cenu."

Harriet nevěděla, co na to říct. Připadalo jí, že ta slova byla pronesena přímo od srdce a měla tragický nádech. Naštěstí Antoine hned pokračoval dál.

„L'amour! Všechny ty dámy přicházejí a tancují, vzrušuje je to, chtějí se milovat a myslí si, že je to udělá šťastné. A přitom mi vykládají, jak se trápí - mně to povídají - a já vím, že žádný trápení nemají, jsou jenom povrchní a sobecké a pohodlné. Manželé jsou jim nevěrní, milenci jim utečou - a co udělají? Řeknou si snad: mám zdravé ruce a něco dovedu, tak se postavím na vlastní nohy? Ne! Řeknou: opatři mi kokain, dej mi drink, vzrušuj mě, sem s mým gigolem, chci l'amo-o-ur! Jako mouton bečící na poli."

Harriet se zasmála.

„Máte pravdu, pane Antoine. Nevěřím, že l'amour je zas tak strašně důležitá."

„Ale abyste mi správně rozuměla," pokračoval Antoine, jenž jako většina Francouzů byl v zásadě vážný, rodinný typ,

„netvrdím, že láska není důležitá. Nepochybně je příjemné být zamilovaný a vzít si osobu, s níž si rozumíte a s níž budete mít hezké, zdravé děti. Tak par example ten lord Petr Wimsey, který je nepochybně velice čestný a zásadový džentlmen -“

„Toho nechme stranou,“ přerušil ho Harriet chvatně. „Neptala jsem se kvůli němu. Myslela jsem na Paula Alexise a ty lidi, za nimiž jedeme.“

„Ach tak! C'est différent, mademoiselle. Myslím, že si dobře uvědomujete rozdíl mezi láskou, která je důležitá, a láskou, která je nedůležitá. I když musíte mít na zřeteli, že pro někoho může být důležitá i láska k nedůležité osobě. A taky si uvědomte, že když jsou lidé choří, ať už duševně nebo fyzicky, mohou udělat něco nepředloženého a ani nemusí být zamilovaní. Kdybych se třeba já zabil, může to být z nudy nebo z nechuti žít, protože mám bolesti hlavy nebo žaludku, anebo protože už nedovedu předvést prvotřídní taneční figuru a nechci být třetiřadým tanečníkem.“

„Doufám, že nic takového nezamýšlíte.“

„Dřív nebo později se zabiju,“ řekl vesele Antoine . „Ale ne z lásky. Tak détraqué ještě rozhodně nejsem.“

Taxi zastavilo u Winter Gardens. Harriet byla poněkud v rozpacích, když navrhovala, že jízdné zaplatí, ale vzápětí zjistila, že Antoine to považuje za zcela normální. Spolu s ním pak zamířila ke vchodu pro hudebníky, kde se k nim po chvíli připojili i Leila Garlandová a Luis da Soto - dokonalá platinová blondýna a dokonalý švihák. Oba se dokonale ovládali a byli úžasně zdvořilí; problém byl jen v tom, uvědomila si Harriet, sotva se posadili ke stolu, jak z nich dostat informace, které by byly objektivní. Leile Garlandové bylo všechno jasné a této zásady se neochvějně držela: Paul Alexis byl 'strašně milý chlapec', ale 'trochu příliš romantický'. Leile 'bylo strašně líto' se s ním rozejít, zvlášť když to tak 'příšerně těžko nesl'. Jenomže její náklonnost k němu pramenila spíš jenom ze soucitu, Paul Alexis byl tak 'strašně

plachý a osamělý'. Když se setkala s Luisem, okamžitě si uvědomila, komu vlastně její city patří. Obrátila velké brčálově zelené oči na da Sota, jenž odpověděl nepatrným mrknutím víček s dlouhými řasami.

„Bylo mi to líto tím víc," řekla Leila, „protože chudáček Paul, zlatíčko moje - "

„Zlatíčko ne, miláčku."

„Samozřejmě, že ne, Luisi - já jen, že je chudáček už po smrti. Zkrátka, bylo mi ho líto, protože mu něco dělalo strašný starosti. Ale nesvěřil se mi, takže co může holka dělat, když se jí přítel nesvěří? Někdy jsem si dokonce myslela, že ho snad někdo vydírá."

„Proč? Měl snad málo peněz?"

„Jo, to měl. Samozřejmě, mně na penězích nijak zvlášť nezáleželo, nejsem taková. Ale stejně to není příjemný pocit - představa, že jednoho z vašich přátel někdo vydírá. Chci říct, holka aby se pak bála, že se zaplete do něčeho ošklivýho... Chci říct - není to příjemný pomyšlení."

„To rozhodně ne. Jak je to dlouho, co začal mít ty problémy?"

„Počkejte... Myslím tak asi pět měsíců. Jo, je to tak. Tenkrát začal dostávat ty dopisy."

„Dopisy?"

„Jo, dlouhý dopisy s cizíma známkama. Myslím, že byly posílaný z Československa, nebo z nějaký takový podivný země. Každopádně z Ruska nebyly, protože na to jsem se ho ptala a on mi řekl, že to ne. Přišlo mi to moc divný, protože Paul tvrdil, že v životě v žádný cizí zemi nebyl, kromě Ruska, kde byl jako malý kluk, a pak, ovšem, kromě Ameriky."

„Už jste o těch dopisech někomu řekla?"

„Ne. Víte, Paul mi pořád kladl na srdce, že kdybych o nich někomu pověděla, mohlo by mu to ublížit. Že kdyby to na něj prasklo, zabili by ho bolševici. Řekla jsem mu: 'Nechápu, co tím

chceš říct. Já žadnej bolšán nejsem a ani žádný takový lidi neznám. Tak jak by ti mohlo ublížit, kdybys mi řekl, o co jde?' No, teď už je mrtvý, takže mu to uškodit nemůže, ne? A pak, jestli chcete znát můj názor, tak za tím žádný bolšáni nebyli. Chci říct, nevypadá to moc pravděpodobně, no ne? Řekla jsem mu: 'Jestli si myslíš, že ti tohle spolknu, tak to jsi na omylu.' To jsem mu řekla. Ale stejně mi samozřejmě nic neprozradil, a náš vztah taky kvůli tomu trochu ochladnul. Chci říct, když se holka kamarádí s klukem jako já s Paulem, tak očekává, že na ni bude brát ohled.“

„Pochopitelně,“ ujistila ji Harriet. „Bylo to od něj velice neslušné, že k vám nebyl naproto otevřený. Musím říct, že na vašem místě bych si řekla, že mám právo zjistit, od koho ty dopisy dostává.“

Leila si chvilku způsobně pohrávala s kouskem chleba, pak prozradila:

„Abych řekla pravdu, tak jsem do jednoho nakoukla. Řekla jsem si, že na to mám právo. Ale byla to nějaká hatmatilka. Nerozuměla jsem jedinýmu slovu.“

„Bylo to psáno v nějakém cizím jazyku?“

„No, já nevím... Bylo to tiskacím písmem, ale v některých slovech nebyla ani jediná samohláska. Nedaly se ani vyslovit.“

„To zní jako nějaký šifrovaný text,“ navrhl Antoine.

„Jo, přesně to mě taky napadalo. Připadalo mi to moc podivný.“

„Ale vyděrač by přece nepsal šifrovaně!“ namítla Harriet.

„Proč by ne? Chci říct, třeba to byl nějaký gang, jako v tý povídce Stopa purpurové krajty. Četli jste to? Purpurová krajta byla přezdívka jednoho tureckýho milionáře, který měl takový tajný dům a v něm pokoje, co měly ocelové stěny a v nich byly nádherné divany a obelisky -“

„Obelisky?“

„No, přece takový ty dámy, co nejsou dvakrát ctnostný,“ vysvětlila Leila Garlandová. „Tak ten Turek měl svoje lidi po celý Evropě a kupovali tam kompromitující listiny a on pak svým obětem psal šifrovaný dopisy a ty podepisoval takovým klikyhákem purpurovým inkoustem. Jenomže přítelkyně toho anglickýho detektiva se přestrojila za obelisku a tohle tajemství odhalila a detektiv - on to byl vlastně lord Humphrey Chillingfold - pak dorazil s policií v poslední chvíli a zachránil ji z hnusnýho objetí tý Purpurový kobry. Byla to šíleně napínavá knížka... Paul četl spoustu takovýchhle knížek - nejspíš se z nich snažil dozvědět, jak by na ten gang vyzrál. Bijáky měl taky rád. To se ví, v těchle příbězích hrdina nakonec vždycky zvítězí - jenomže chudáček Paul žádnej hrdina nebyl... Jednou jsem mu řekla: 'To je všechno moc hezký, ale tebe si nedovedu představit, jak vtrhneš s pistolí v kapse do čínskýho opiovýho doupěte plnýho gangsterů, jak tě omáměji a omráčeji a ty se pak vyprostíš z pout a praštíš Krále podsvětí lampou. Vždyť ty se bojíš každýho škrábnutí!' povídám mu. A taky že se bál.“

Pan da Soto se pochvalně zahihňal.

„To máš svatou pravdu, zlato. Alexis byl můj kamarád, ale fakt je, že s odvahou byl na štíru. Řekl jsem mu, že jestli se do toho bude plíst a nenechá Leilu, ať si sama vybere, s kým chce chodit, tak mu jednu vrazím. Dávám vám čestný slovo, že byl vyděšenej jako králík.“

„To teda byl,“ potvrdila Leila. „Pochopitelně, že žádná holka si nemůže vážit chlapa, kterej se nedokáže nikomu postavit.“

„To je tedy zvláštní!“ poznamenal Antoine. „A tenhle kluk, který je tak ustrašený a snaží se každému vyhovět - si prořízne hrdlo tak strašlivým způsobem jen proto, žes ho ty nechala. C'est inoui.“

„Koukám, že ty asi taky věříš na ty bolšány,“ ozvala se uraženě Leila.

„Já? Já nevěřím ničemu. Já jsem agnostik. Jenom tvrdím, že v tom, jak Alexise líčíš, jsou logické rozpory.“

„Antoine mluví věčně o logice,“ podotkla Leila, „jenomže já tvrdím, že lidi prostě logicky nejednaji. Stačí se kouknout, jaký nesmysly dělají, a chlapi zvlášť. Pořád si říkám, že muži jsou příšerně nekonzistentní.“

„To si piš, že jo,“ řekl Luis da Soto. „To je svatá pravda, zlatíčko. Musí být, protože jinak by se netrápili s takovýma zlobivýma holčičkama, jako jsi ty.“

„Ano, ale co ty dopisy?“ zeptala se Harriet v marné snaze udržet hovor u původního tématu. „Jak často je dostával?“

„Asi tak jednou týdně, někdy častěji. Měl je zamčené v takové malé skříňce. Taky na ně odpovídal. Když jsem ho občas přišla navštívit, měl zamčeno, a máma Lefrancová mi řekla, že Paul píše dopisy a nepřeje si být rušen! Nemusím ani říkat, že žádný holce by se nelíbilo, kdyby se k ní její přítel takhle choval. Chci říct, člověk by čekal, že se vám bude věnovat, když ho jdete navštívit, a ne že se zamkne a píše si dopisy. Chci říct, tohle nejsou způsoby, se kterýma by se mohla holka smířit.“

„To se ví že ne, puso,“ řekl Luis da Soto.

Antoine se usmál a překvapivě zarecitoval:

„Mais si quelqu'un venoit de la part de Cassandre,
ouvre-luy tost la porte, et ne le fais attendre,
soudain entre dans ma chambre, et me vien accoustrer.“

Harriet opětovala úsměv a v náhle inspiraci se zeptala Leily:

„Kdy dostal poslední z těch dopisů?“

„To nevím. Když jsem se seznámila s Luisem, přestala jsem se s ním stýkat. Ale máma Lefrancová by vám to asi řekla. Tý nic neujde.“

„Když jste spolu chodili - bydleli jste spolu?“ zeptala se Harriet bez obalu.

„Samozřejmě, že ne. Jak vás mohlo napadnout se na něco takového slušný holky ptát?“

„Myslím - ve stejném domě.“

„Ne, to ne. Scházeli jsme se hodně často, to ano, ale jakmile jsem se seznámila s Luisem, řekla jsem Paulovi, že bude líp, když přerušíme všechny styky. To víte, Paul byl do mě blázen a Luis by si myslel bůhvíco - viď, Luisi?“

„To si piš, že jo, zlato.“

„Policii jste o těch dopisech neřekla?“

„Ne, to ne,“ řekla slečna Garlandová rozhodně. „Netvrdím, že bych jim to neřekla, kdyby se mě na to slušně zeptali. Ale ten tlusťoch Umpelty se mnou mluvil, jako kdybych snad nebyla slušná holka. Tak jsem mu řekla: 'Nic o tom nevím,' to jsem mu řekla. 'A vy na mě nic nemáte,' povídám mu, 'a nemůžete mě přinutit, abych na ty vaše pitomý otázky odpovídala, leda že byste mě odved na tu vaši všivou policejní stanici a obvinil mě!' řekla jsem mu.“ Až dosud pečlivě kontrolovaný hlas jí přeskočil a slečna Garlandová ječivě pokračovala: „'A stejně,' povídám, 'vám to bude houby platný, protože o Paulu Alexisovi nic nevím a už jsem ho pár měsíců neviděla,' povídám mu. 'A můžete se mě klidně ptát horem dolem,' řekla jsem mu, 'a taky vám povím, že když budete dál zastrašovat slušnou holku, budete z toho mít malér, pane Bububu... Tak a teď víte, na čem jste,' řekla jsem mu. Ještě že v týhle zemi máme zákony, co chrání holky jako jsem já.“

„Není k pomilování?“ zeptal se Luis da Soto obdivně.

Harriet usoudila, že víc se toho od Leily Garlandové nedozví, a v duchu si o ní pomyslela, že to je 'typická holka, co je na prachy, a navíc domýšlivá až běda'. Pokud šlo o da Sota, vypadal celkem nevinně a nezdálo se, že by měl nějaký důvod Alexise zprovodit ze světa. Ovšem u těchle frajerů s popleteným

občanstvím člověk nikdy neví. Právě když si to pomyslela, Luis da Soto vytáhl z kapsy hodinky a řekl:

„Omluvte mě, dámy a pánové, ale mám ve dvě hodiny zkoušku. Jako každé úterý a čtvrtek.“

Uklonil se a kráčel pryč, typickou pružnou chůzí, nedbale elegantní a sebevědomou. Zmínil se o tom čtvrtku záměrně, dumala Harriet, aby ji upozornil, že má i na ten čtvrtek 18. června alibi? Ale jak by mohl vědět, na kterou hodinu alibi potřebuje? Tenhle údaj se do novin nedostal a bylo pravděpodobné, že až do soudního projednání se tak ani nestane. Ale má vůbec té poznámce přikládat zvláštní význam? Alibi opírající se o zkoušku orchestru je tak snadné prokázat nebo vyvrátit. Pak ji napadlo vysvětlení: policie se už da Sota zřejmě ptala, kde kdy ve čtvrtek byl. Ale i tak, přece by mu tak nápadně nezdůraznili tu kritickou dobu. Dohodli se, že čím méně toho bude o době smrti známo, tím lépe - soudnímu projednávání by neprospělo, kdyby tam všichni přišli a sypali z rukávu alibi pro dvě hodiny odpoledne.

Harriet se vrátila s Antoinem, ale pořád ještě neměla jasno, co si má o Luisi da Sotovi myslet. Bylo teprve čtvrt na tři, takže měla ještě čas na uskutečnění dalšího plánu. Dala si do kufru nějaké šaty a prádlo a vyrazila navštívit bytnou Paula Alexise, paní Lefrancovou.

Dveře lacině vyhlížejícího penzionu jí přišla otevřít tělnatá osoba s tiziánovými vlasy v růžovém županku, punčochách z umělého hedvábí protkaných puštěnými oky a v zelených sametových pantoflích. Kolem bohatě napudrovaného krku jí visela šňůra umělých růžových perel velkých jako holubí vejce.

„Dobrý den,“ řekla Harriet. „Ráda bych si u vás pronajala pokoj.“

Dáma ji přelétla zkušeným zrakem

„Profesionálka, zlato?“

Odpovědět 'ano' bylo lákavé, ale nejisté: Harriet měla dojem, že to, co paní Lefrancová neví o profesionálkách, by se vešlo na třípencovou minci. Krom toho Harriet začínala být ve Wilvercombe dosti dobře známá, takže by se jí těžko podařilo svou identitu dlouho zapírat.

„Ne, to ne," řekla. „Jsem spisovatelka. To já jsem minulý týden našla chudáka Paula Alexise. Bydlím zatím v hotelu Resplendent, ale začíná se to hrozně prodražovat, tak jsem si řekla, že jestli je ten jeho pokoj pořád ještě volný, mohla bych si ho pronajmout."

„No tohle!" vyklouzlo paní Lefrancové. Pootevřela dveře o něco víc, podezřívavost se v ní svářila se zvědavostí. „No tohle. Nevím, co na to říct. Doufám, že nejste od novin?"

„Ne, proboha, to ne."

„Protože s těma člověk nikdy neví na čem je," vysvětlila paní Lefrancová. „Vyděsili mě k smrti, jak čmuchali v mých soukromých věcech. Ale to se ví, nemůžu popřít, že jsem zvědavá, děvenko, tak to jste vy, kdo toho mýho chudinku našel... Pojďte dál. A odpusťte, že mám jenom župan. Kdybych pořád neběhala nahoru dolů, nahoru dolů a nedohlížela na tu holku, co mi tu pomáhá, tak nevím, jak by to tady vypadalo. Nemám ráno čas dát se do gala. Na jak dlouho byste ten pokoj chtěla?"

„To přesně nevím. Záleží to na tom, kdy bude soudní ohledání."

„No jo, museji ho nejdřív najít, chudáčka, viďte? Víte, ani nemůžu v noci pořádně spát! Já jsem taková citlivka, a tak musím pořád myslet na to, jak on tam leží v tom hrozným moři. Pozor na uhlák, děvenko. Pořád tý holce říkám, ať ho nenechává válet na schodech. Je to krásnej pokoj, je v prvním patře - nejlepší v celým domě a na tý posteli se vám bude určitě moc dobře spát. Chudák Paul Alexis pořád říkal, že tenhle dům je jako jeho domov, však taky jsem ho měla jako vlastního syna."

Paní Lefrancová vystupovala první, zelené pantofle klapaly po schodech, a při každém kroku odhalovaly velké díry na patách punčoch.

„Tak jsme na místě," oznámila a otevřela dokořán dveře pokoje. „V celým Wilvercombe byste nenašla lepší. Je příjemnej a tichej - tady se vám bude nádherně psát. Nechala jsem to tu celý uklidit a všechny jeho věci jsem dala pryč - a kdybyste tu nechtěla ani ty jeho knížky a těch posledních pár věcí, co tu zbyly, můžu je snadno dát stranou. Ale vám to určitě vadit nebude, že ne? Není to přece totéž, jako kdyby chudáček umřel rovnou tady. Víte, pan Alexis byl příliš velkej džentlmen, aby něco takovýho provedl v cizím bytě. Taková věc by opravdu poškodila dobrý jméno tohohle domu, to nemá cenu popírat, člověk pak trpí kvůli něčemu, co vůbec nemůže ovlivnit, i když se třeba snaží, aby jeho hosti byli šťastný a spokojený... Ale pokud jde o ty knížky, samozřejmě, kdyby šlo o nějakou infekci, tak bych je musela spálit, i když komu vlastně teď patří, to nemám ponětí a policie to určitě taky neví, a tak jsem si jistá, že mají právo být stejně dobře tady jako jinde. Vždyť já byla Alexisovi skoro jako máma - celej minulej rok a ještě kousek. A infekčního tu není nic, protože na nic takovýho si pan Alexis nikdy nestěžoval, on byl celkem zdravej, až na tu bolest v kloubech, kvůli který musel kolikrát ležet a měl strašný bolesti. Srdce mi při pohledu na něj krvácelo, a tu spoustu antipyrinu, kterou spolykal, to byste koukala, ale doktora, toho by nezavolal. Já se mu ovšem nedivím. Moje sestra měla revma a strašně zkoušela a utratila celý jmění za doktory a elektroléčbu a stejně jí nic nepomohlo. Nakonec jí koleno oteklo jako dýně, nemohla tou nohou vůbec hejbat, což bylo pro ženskou s takovým povoláním opravdu strašný - ona byla cirkusová artistka, víte, skákala na trampolíně. Mám dole její fotografii, zlato, kdybyste se na ni měla zájem někdy podívat. A kolik ta dostala věnců na pohřeb od svých fanoušků, to byla nádhera. Pokryly celej pohřební vůz a nakonec

museli přidat ještě jeden vůz navíc. Ale jak říkám, jestli o ty knížky nestojíte, tak je dám pryč. Nechci, aby sem přišla ta Weldonová nebo ta Leila Garlandová, mrška jedna, a chtěly je odnýst.“

Pokoj byl docela přívětivý - byl velký a vzdušný a mnohem čistší, než Harriet předpokládala při pohledu na paní Lefrancovou. Nábytek byl samozřejmě šeredný a ošuntělý, ale byl pevný a funkční. Knihy vypadaly tak, jak je inspektor Umpelty popsal: většinou romány v laciném vydání, pár ruských paperbacků a několik dílů Historie ruského dvora. Jediná mimořádná památka na předchozího majitele byla velice krásná ikonka pověšená nad hlavou postele - určitě stará a pravděpodobně i cenná.

Aby se neřeklo, Harriet pak podstoupila dlouhé dohadování o podmínkách pronájmu, z něhož nakonec vyšla vítězně s nájmem dvě a půl guineje týdně nebo dvanáct šilinků v případě, že se bude stravovat sama.

„Pro každýho bych to neudělala,“ řekla paní Lefrancová, „jenomže vidím, že vy jste taková slušná tichá dáma. A jestli se chci něčemu vyhnout, tak to jsou potíže. Tahle hrozná událost nás už tak dost postihla. Pro mě to byl obzvlášť příšernej šok,“ pravila paní Lefrancová, zalapala po dechu a posadila se na postel, jako by chtěla demonstrovat, že ten šok pořád ještě nepominul. „Měla jsem chudáčka pana Alexise moc ráda.“

„To si dovedu představit.“

„Takový to byl ohleduplný mládenec,“ pokračovala paní bytná, „on měl způsoby jako nějakej princ. Mockrát jsem měla problémy s tou mou holkou nebo s některými podnájemníky a on mi vždycky říkal: 'Hlavu vzhůru, mámo. Pojď se se mnou napít na lepší časy!' Byl jako můj vlastní, vážně.“

Tohle dojemné prohlášení nazapadalo příliš do toho, co o Paulu Alexisovi Harriet dosud slyšela, ale ať už si o tom myslela cokoliv, neoslyšela zjevnou narážku.

„Co takhle dát si skleničku teď?“ navrhla.

„Nic takového jsem tím nechtěla říct, vážně,“ ujistila ji paní bytná. „Je to od vás strašně milý, zlato, ale touhle dobou bych se alkoholu ani nedotkla. No, ale když už o tom mluvíme, hned za rohem tu je výčep v hospodě U draka, kde prodávají i přes ulici, což je moc šikovný a fakt je, že krapet džinu člověku pomůže líp strávit oběd.“

Harriet pak s vynaložením vší své výmluvnosti překonala odpor paní Lefrancová k alkoholu, načež se bytná vyklonila přes zábradlí a zakřičela na „to děvče“, aby zaskočila k Drakovi pro příslušné množství džinu.

„Znají mě tam,“ dodala s významným mrknutím. „Když vás neznají, tak při těch dnešních směšných zákonech o pintách a půlpintách můžete skončit za mřížema dřív než se nadějete. Člověk má málem dojem, že parlament ten zákon odhlasoval, protože chce, aby se lidi opíjeli. Pár takovýchhle malérů a najednou tu máte policii, do všeho začnou strkat nos a vyptávat se, jako kdybych snad tenhle dům vždycky nevedla stejně ouzkostlivě jako arcibiskup cantenburský. A přitom to musí dobře vědět, protože já už ho vedu dvacet let a nikdy na mě nebyly žádný stížnosti. Držet se nad vodou je dneska pro slušnou ženskou těžký, ale řeknu vám jedno - nikdy jsem na nikom tady nešetřila, můj dům je pro všecky jako domov, však to uvidíte sama, děvenko.“

Působením džinu stávala se paní Lefrancová stále méně obezřetnou. Na Alexisův rozchod s Leilou Garlandovou měla vlastní názor.

„Co mezi těma dvěma přesně bylo, to vám nepovím,“ prohlásila, „dokud se moji hosti chovaji slušně, nestrkám nos do jejich věcí. Vždycky svým děvčatům říkám: 'Nevadí mi, když tu dámy přijímají svoje přátele, a naopak, pokud z toho nejsou nějaký potíže. Všichni jsme byli mladý. Ale, prosím, pamatujte si, nechci tu žádný problémy!' Tohle jim říkám a taky tu nikdy sebemenší

problémy nebyly, až teď. Ale řeknu vám, že když ta potvůrka zmizela ze scény, mně to líto nebylo. To teda ne. A ten její španělskej frajer mi sympatickej taky nebyl. Doufám, že mu pěkně pustí žilou. Ta holka neměla nikdy dost. Jinak, to ona dělala roztomilou, a když šla pana Alexise navštívit, přinesla mi tu kytku, tu nějakej dáreček, i když kdo to platil, to jsem se jí neptala. Ale když mi chudáček Alexis tenkrát pověděl, že se dala dohromady s tím da Sotou, řekla jsem mu: 'Buď rád, že ses jí zbavil!' Tohle jsem mu řekla, a jestli chcete znát můj názor, on to sám moc dobře věděl.“

„Takže si nemyslíte, že by se zabil kvůli ní?“

„To si teda nemyslím,“ potvrdila paní Lefrancová. „A pořád si lámu hlavu, proč to udělal. Nebylo to ani kvůli tý starý dámě, co s ní byl zasnoubenej - to vím jistě. Víte, děvenko, on nikdy nepočítal s tím, že by si ji vzal. Samosebou, mladý muž v jeho postavení musí být k těm svým starým dámam milej a laskavej, ale její rodina by s tím sňatkem nikdy nesouhlasila. Tohle mi řekl sám pan Alexis - že z toho nikdy nic nebude. A není to tak dlouho. 'Víte, mámo,' řekl mi - a není to dýl než tak předposlední neděli - 'možná, že už zanedlouho si polepším ještě víc.' 'To se ví,' řekla jsem mu na to, 'oženíš se s čínskou princeznou, viď? Jako Alladin v pohádce.' Znova a znova jsem o tom přemýšlela a řeknu vám, co v tom podle mýho bylo: myslím, že mu nevyšly ty jeho spekulace.“

„Spekulace?“

„Jo - ty jeho spekulace v cizině. Vemte si ty dopisy, co dostával. Všechny celý polepený cizíma známkama a adresovaný nějakým divným rukopisem. Dobírala jsem si ho kvůli nim a on mi řekl: 'Jsou to hlášení. A jestli jsou správný, tak budu jedním z nejdůležitějších mužů na světě.' A taky mi říkával: 'Mámo, až připluje ta má loď, dám ti tiaru plnou diamantů a budeš dělat hospodyni na královským dvoře.' Děvenko moje, kolikrát my jsme

se tomu spolu smáli! Ale abyste věděla, byla doba, kdy jsem opravdu mohla mít tiary a náhrdelníky, jen kdybych byla chtěla. Jednou vám ukážu novinový výstřižky s kritikama. Říkali mi 'ztřeštěná Lilian' - tenkrát jsem hrála hlavní roli v Rosenbaumových show, já vím, děvenko, když se na mě dneska podíváte, tak tomu třeba nevěříte, protože jsem trochu přibrala do šířky, to já nepopírám.“

Harriet vyslovila patřičný obdiv a sympatie a nenásilně navedla paní Lefrancovou zpět k tématu zahraničních dopisů.

„Jeden z nich, děvenko, přišel jenom dva dny předtím, než došlo k tý hrozný události. Musel bejt hodně dlouhej, protože Alexis pak seděl zamčenej ve svým pokoji hodiny a hodiny. Říkával, že pracuje na svým postavení. Já si teda myslím, že musel tenkrát dostat nějakou špatnou zprávu - i když to nedal najevo. Ale celej ten den a další taky byl moc divnej. Člověk měl dojem, že vás nevidí a neslyší, když na něj mluvíte. A smál se - kdyby to byla holka, řekla bych, že je hysterická. Když šel ve středu večer spát, tak mě políbil. Žertoval a mluvil nesmysly, ale mně to připadalo celkem normální - on tak mluvil každou chvíli, víte. 'Nebude trvat dlouho,' řekl, 'zamávám křídly a budu pryč.' Ale mě nic nenapadlo. Chudáček malá. Teď už vím, že to byl jeho způsob, jak mi to sdělit. Slyšela jsem, jak celou noc chodí ve svým pokoji. Pálil tam všechny svoje papíry. Chudák kluk, něco ho strašně zklamalo, ale on nechtěl, aby se to někdo dozvěděl. A ráno mi zaplatil podnájem na celej tejden. 'Já vím, že ti to dávám trochu dřív,' řekl mi - protože normálně mi platil až v sobotu, 'ale pro jistotu ti to zaplatím už teď. Kdybych si to vzal s sebou,' povídá, 'ještě bych to mohl utratit.' Teď už vím, jak to myslel, drahoušek. Chystal se nás tady opusit, a nechtěl, abych na to doplatila. Byl vždycky tak strašně ohleduplnej. Ale když si teď pomyslím, že pár slov ho třeba mohlo zachránit...“

Paní Lefrancová propukla v pláč.

„Napadlo mě sice, že by mohl náhle odejít kvůli těm svým plánům, ale viděla jsem, že si nic nesbalil, tak jsem to samozřejmě pustila z hlavy. Jak mě mohlo napadnout, že by udělal něco takovýhohle? Připadalo mi, že má výbornou náladu. Jenomže to je tak, mohla jsem něco vytušit, kdyby mi do toho nepřišla výpověď tý holky a tohle a támhleto. Nemohla jsem se na nic soustředit. Ale lidi často vypadají v povznesený náladě, než to svou vlastní rukou skončí. Třeba chudák Billy Carnaby - to bylo to samý. Udělal velkolepou párty s ústřicema a šampaňským pro celej ansámbl, utratil za to poslední penci a řádil tam, že jsme se všichni mohli potrhat smíchy - načež odešel a prostřelil si hlavu na pánských záchodcích.“

Paní Lefrancová chvíli hořce plakala.

„To víte!“ vyhrkla pak a hlasitě se vysmrkala, „život je holt zvláštní a plnej věcí, který nedovedeme vysvětlit. Musíme si užít trochy toho štěstí, dokud můžem. Nebude to dlouho trvat a všichni budeme mít nad sebou bílej kámen a nezáleží zas tak moc na tom, jak nebo kdy k tomu dojde... Kdypak byste se chtěla nastěhovat, děvenko?“

„Dneska večer,“ řekla Harriet. „Nevím ještě, jestli se budu chtít stravovat nebo ne, ale nechám si tu zavazadlo a zaplatím vám dopředu dvanáct šilinků za pokoj, bude to tak v pořádku, ano?“

„Naprosto, děvenko,“ řekla paní Lefrancová, viditelně potěšená. „Přijďte, jak se vám to bude hodit. Uvidíte, že se vám budu u mámy Lefrancový líbit. Já vím, že si myslíte, že jsem tak upovídáná, že bych vymámila z jalový krávy tele, jenomže já říkám: když má člověk na světě nějaký potíže, není nad to se dobře vyplakat. Všichni mladý, co tu mám, se mi svěřujou se svýma trampotama. Kéž by mi pan Alexis řekl, co ho trápí - mohl tu dneska bejt s náma. Jenomže Alexis byl cizinec a ty jsou prostě jiný, nemám pravdu? Pozor na tu lopatku na smetí, děvenko. V jednom kuse jim říkám, ať ty věci nenechávají na schodech, ale i

kočka je poslušnější než oni. Věříte, že ta mi včera ráno nechala na prahu pět zakousnutých myší? Ale nahoru myši nikdy nechoději, to vás nesmí ani napadnout, zato ve sklepě se jenom hemžeji, mršky malý. Tak na shledanou, děvenko, jo, a tady máte váš klíč. Ještě štěstí, že jsem si nechala udělat novej. Chudáček Alexis si ho vzal s sebou a kdoví, kde mu je dneska konec. Můžete přijímat návštěvy kdykoliv se vám to bude hodit. A uvidíte, že se vám tu bude líbit.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ PÍSEČNÉ PLÁŽE

„Teď nastala ta vytoužená chvíle, kdy spolu můžeme kráčet po břehu moře.“
Kniha žertů paní Smrtky

ÚTERÝ, 23. ČERVNA

Pokud se Harriet Vaneová či lord Petr Wimsey cítili po předchozí bouřlivé výměně názorů trapně, nedali to najevo. Oba měli spoustu novinek a to je uchránilo před rozpaky, jež by nedostatek námětů k hovoru mohl vyvolat.

„Šifrované dopisy? Že by nakonec paní Weldonová měla pravdu a my všichni ostatní jsme se mýlili? Každopádně to zase začíná víc vypadat na vraždu, což je bod pro nás. Moc se mi nezdá to tvrzení paní Lefrancové, že se Alexis vrhl na nějaké spekulace. Ale jinak je úplně jasné, že nějaké plány měl, a je možné, že se mu zhroutily. Nevím... Vážně nevím... Je možné, že by se tu střetly dva různé motivy? Je to jenom náhoda, že Alexis zemřel právě ve chvíli, kdy zřejmě chtěl svoje plány realizovat? Mám dojem, že byl obklopen samými podivnými existencemi - lháři a hlupáky a prostitutkami a Taliány, nebo co je ten da Sato zač.“

„No jo, nedá se říct, že bychom se tu pohybovali v nějakých vznešených kruzích. Antoine je z nich nejslušnější - ale možná, že se ti nelíbí ani ten.“

„Má to být výčitka? O Antoinovi vím úplně všechno. Prověřoval jsem si ho včera večer.“

„Abys zjistil, jestli se s ním můžu stýkat?“

„Ne tak docela. Normální proces zkoumání terénu. Antoine vypadá jako docela skromný a rozumný chlap. Nemůže za to, že trpí nedostatkem vitality a počínající melancholií. Podporuje matku, která je v blázinci, a stará se o imbecilního bratra doma.“

„Vážně?“

„Podle mých informací ano. Ale to neznamená, že by to on sám momentálně neměl v hlavě v pořádku. Když se mnou mluvil o Alexisových milostných pletkách, byl o něco otevřenější, než když mluvil s tebou. Podle něho bral Alexis spojení s paní Weldonovou velice vážně a Leily se zbavil neobyčejně obratně a taktně. Da Soto je sice mizera, ale pro Leilu je dobrý až dost a je pravděpodobně natolik domýšlivý, že vážně věří, že ji Alexisovi přebral vi et armis. Ale proč to všechno? Dobře, teď toho nechme, dejme si ten čaj. Heleď! Velká námořní aktivita. Dva čluny zakotvené u Mlýnských kamenů.“

„Co tam ty lidi loví?“

„Ty lidi loví lidi,“ vysvětlil Wimsey chmurně. „Je to Umpelty a jeho veselí chlapci. Podejte mi dalekohled, Buntře! Ano... Pilně pracují. Vyhodili sítě. Mrkni se taky.“

Podal dalekohled Harriet, která vykřikla:

„Něco vytahují a musí to být pěkně těžký. Inspektor jim pomáhá a jeden z mužů se naklání na opačné straně člunu, aby ho vyvážil. Jej! Tos měl vidět! Něco najednou povolilo a inspektor se skácel pozpátku do člunu... Teď tam sedí a otřepává se z toho.“

„Chudáček Umpelty!“ prohodil Wimsey a natáhl se pro sendvič.

„Teď to zkoušejí znova... Inspektor to už radši nechal na rybářích... Zachytili to - táhnou - už to bude!“

„Sedni si a vezmi si čaj.“

„To nemyslíš vážně. Táhnou jako o život... Teď se objevilo něco černého -“

„Ukaž, ať se kouknu!“

Harriet podala dalekohled Wimseymu - koneckonců byl jeho. Ale jestli si myslí, že by ji snad rozrušil pohled z téhle vzdálenosti na to, co už jednou viděla tak nepříjemně zblízka...

Wimsey se podíval a vzápětí se rozesmál.

„Honem, koukni se! Je to kus starého železa. Vypadá to jako bojler, nebo něco takového. Koukni se, jak se Umpelty tváří, to stojí za to!“

„Jo, máš pravdu - je to nějaký válcovitý předmět. Ráda bych věděla, kde se tam vzal... Velice pečlivě ho prohlížejí. Možná si myslí, že by ta mrtvola mohla být uvnitř. Asi tam není. Hodili to znova do vody.“

„Takové zklamání!“

„Chudák Umpelty! Poslyš, ty sendviče jsou vážně skvělé. To je Bunterova práce? Ten chlap je génius.“

„Jo, tak už to sněz. Než se dáme do práce, rád bych se znova podíval na tu puklinu ve skále.“

Nicméně puklina své tajemství nevydala; Wimseyho pozornost byla soustředěna na kruh zatlučený do skály.

„Vsadím se,“ řekl, „že tahle věc tu není dýl než čtrnáct dní. Vypadá zbrusu nová a kruh není nikde odřený. K čemu to sem, zatraceně, kdo dal? No dobře, dejme se do našeho hledání. Já půjdu nahoře, ty zůstaň tady dole. Já budu prohlížet, co vyplavilo moře, když je příliv nejvýš a ty půjdeš podle vody. Ten pás mezi náma si vezmeme každý napůl. Když někdo něco najde, zavolá a oba to vyhodnotíme.“

„Dobře.“

Kráčet po opuštěném břehu moře za tichého letního odpoledne se svou zbožňovanou by jistě bylo možno označit za příjemně trávený čas; ale tato činnost ztrácí mnoho ze svého půvabu, když je dotyčný pár oddělen celou šíří pláže, kráčí ohnutý k zemi a s očima upřenýma pod nohy pátrá po něčem, o čem ani jeden z nich

nemá přesnou představu a co tu s největší pravděpodobností navíc ani není.

Harriet sice nechápala, oč Wimseymu jde, byla však pevně přesvědčena, že hledá něco konkretního, a tak svědomitě plnila přidělený úkol. Wimsey sice rovněž pečlivě prohledával břeh, ale mnohokrát se přitom zastavil a rozhlížel se po břehu i po moři, jako by v duchu počítal různé vzdálenosti a vštěpoval si do paměti významné body. Oba pátrači byli vybaveni pytlem, do něhož měli ukládat nalezené poklady; konverzace, jež během pátrání probíhala, připomínala dialog z nějaké ruské tragédie:

Harriet: Oj!

Petr: Ahoj!

(Oba se setkají napůl cesty.)

Harriet: Bota! Našla jsem botu!

Petr: Běda! Běda! Nalezla v mých úvahách botu.

Harriet: Je plná cvočků a je strašně stará.

Petr: Ale je jen jedna.

Harriet: To ano. Kdyby to byly boty dvě, mohlo by to znamenat místo, odkud se vrah začal brodit.

Petr: Jednou nohou v moři, jednou na souši. Od té doby už bylo deset přílivů a odlivů. Není to ta správná bota.

Harriet: Není, je to špatná bota.

Petr: Je to prohnilá bota.

Harriet: Můžu ji zahodit?

Petr: Ne, koneckonců, lepší nějaká bota než žádná.

Harriet: Je to strašně těžká bota.

Petr: Co se dá dělat. Je to prostě bota. Doktor Thorndyke má boty rád.

Harriet: Kde je, smrti, tvá zbraň? *

(Rozejdou se, Harriet nese botu.)

Petr: Oj!

Harriet: Ahoj!

(Opět se sejdou.)

Petr: Mám prázdnou krabičku od sardinek a jednu rozbitou láhev.

Harriet: Co takhle pero zahradníkovy tetičky?

Petr: To nemám. Ale moje sestřenice má (trochu) inkoustu, (pár) listů papíru a (pár) papírových listin (doplňte du, de, la, des, de l'apostrophe).

Harriet: Jak dlouho tu ta láhev může ležet?

Petr: Okraje jsou značně obroušeny vodou.

Harriet: Jedí vrazi sardinky?

Petr: Jedí kočky vločky?

Harriet: Prořízla jsem si kůži o škebli ostrou jako břitva; Paul Alexis měl hrdlo prořízнuté břitvou.

Petr: Moře klesá.

(Rozejdou se.)

Harriet: (setkává se s Petrem po delší neplodné pauze; v jedné ruce má rozmáčenou krabičku od cigaret Gold Flake, v druhé torzo bible): Zřejmě doktora Livingstona. Čtou vrazi bibli?

Petr: Každá kniha posloužila stejně dobře, každá zastavila kulku - možná, to ti nepovím.

Harriet (čte): 'Nakonec zemřela i ta žena'** - Nejspíš na bolesti v zádech.

Petr: V zádech bolest a ospalá malátnost umrtvuje můj mozek, jako bych vypil bolehlav - ***

Harriet (náhle zpozorní): Koukni na tu krabičku od cigaret.

Petr: Je to nová série.

Harriet: Takže může být docela nedávná.

Petr (unaveně): Tak dobře, schovej ji. Budeme se tvářit, že to je stopa. A co to Písmo svaté?

Harriet (afektovaně): To si schovej ty. Může ti být prospěšné.

Petr: Jak si přeješ. (Ještě afektovaněji) Začneme Písní písní?

Harriet: Pokračuj v práci.

Petr: Já pokračuju. Kolik jsme toho tak ušli?

Harriet: Kolik verst máme do Babylonu?

Petr: Ušli jsme jednu a půl míle a pořád ještě máme Žehličku na dohled.

(Rozejdou se.)

Petr: Oj!

Harriet: Ahoj!

Petr: Chtěl jsem se jenom zeptat, jestli jsi trochu nepřemýšlela o tom mém návrhu, že by sis mě vzala?

Harriet (ironicky): Zřejmě uvažuješ, jak by to bylo nádherné, kdybychom mohli takovéhle kratochvíle provozovat jako manželé.

Petr: Přesně takhle jsem to nemyslel. Spíš by se mi líbilo kráčet ruku v ruce.

Harriet: Co to v té ruce držíš?

Petr: Chcíplou rybu.

Harriet: Ubohá ryba.

Petr: Doufám, že mi to nemáš za zlé.

Harriet: Nikoliv, drahý, nikoliv.

Chvíli se trmáceli dál, až vyšli na místě, kde na pláž ústila cesta od Pollockovy chalupy. Pláž tu tvořily hrubší valouny a občas i velké kameny. Wimsey teď prováděl pátrání mnohem pečlivěji, prohlížel kameny ležící na čáře nejvyššího přílivu ze všech stran, a dokonce se vydal i po cestě směrem k rybářským chalupám. Nic závažného ale zřejmě neobjevil, a tak společně pokračovali dál, přičemž si všimli, že chalupy se schovaly za terénní vlnou a nejsou od moře vidět.

O nějakých sto yardů dál Harriet znovu zahalekala.

„Oj, oj, oj!“

„Ahoj!“

„Tentokrát jsem vážně něco našla.“

Petr se rozběhl po pláži k místu nálezu.

„Jestli se ti jen zachtělo žertovat, tak budeš trpce litovat! Dovol, ať se strýček Petr mrkne... Ale! To nás zajímá, to nás opravdu velice zajímá.“

„Každopádně by nám to mělo přinést štěstí.“

„Držíš ji špatným koncem nahoru. Když si nedáš pozor, tak z ní všechno štěstí sklouzne dolů a to bude černý den pro - někoho... Podej mi ji.“

Něžně přejel rukou po kovovém obloučku a smetl z něj písek.

„Je to nová podkova - a neleží tu moc dlouho. Tak týden, možná o maličko dýl. Patří nějakému pěknému koníčkovi, vysokému tak čtrnáct pěstí.* Je to hezký, ušlechtilý kůň, s oblibou ztrácí podkovy a špičkou přední nohy při chůzi klepe do země.“

„Holmesi, vy jste úžasný! Jak jste na to, proboha, přišel?“

„Je to zcela prosté, milý Watsone. Ta podkova není zeslabená žádným klapy, klapy, klap na kamenitých komunikacích, takže je dost nová. Je trochu rezavá, jak ležela ve slané vodě, ale není obroušená od písku a oblázků a není zkorodovaná do hloubky, takže tu neleží dlouho. Velikost podkovy odpovídá velikosti koně a její tvar ukazuje na hezké oblé kopyto ušlechtilého koně. I když je to zánovní podkova, není úplně nová a na přední straně je zaoblená, což ukazuje na to, že její majitel měl sklon s ní klepat o zem víc než jí bylo zdrávo. No a to, jak jsou tam umístěny a zajištěny ty hřebíky, zase ukazuje, že se kovář snažil přitlouct tu podkovu obzvláště důkladně - takže jsem usoudil, že tenhle konkrétní koníček zřejmě ztrácí podkovy dost často. Nicméně bychom na něj neměli být moc přísní, při chůzi po všech těchhle kamenech stačí malé klopýtnutí nebo náraz a podkova je pryč.“

„Kůň nebo klisna? Když už jsi v tom, že bys mi taky řekl, jestli je to on nebo ona a jakou má barvu?“

„Musím vás zklamat, Watsone, i já mám svoje meze.“

„Myslíš, že jsme ji našli tam, kde ji ten kůň ztratil? Nebo ji moře přineslo bůhví okdud? Ležela přesně tady, hned na kraji, hluboko v písku.“

„No, určtě je moc těžká, aby plavala, ale příliv a odliv ji mohly trochu posunout sem a tam a zároveň ji pohřbívaly hloub a hloub. Je to klika, žes ji vůbec našla. Ale pokud ti šlo o to, jestli můžeme podle tohohle místa určit, kudy kůň šel - tak to nemůžeme. Podkova neodpadne jen tak. Je vymrštěna a stočí se na jednu nebo na druhou stranu podle toho, jak kůň běží rychle, kterým směrem a tak.“

„To je jasné. Každopádně jsi předvedl pár docela pěkných dedukcí. Poslyš, Petře! Nečekal ty jsi, že tady tu podkovu najdeme?“

„Ne, čekal jsem, že ve hře je kůň. Ale ta podkova - to je prostě neuvěřitelná klika.“

„A můj bystrozrak. Nezapomeň, že jsem ji našla já.“

„Já vím. Mohl bych tě za to zlíbat... ale nemusíš se krčit a chvět, neudělám to. Až tě políbím, bude to významná událost - bude to jeden ze zážitků, jenž vynikne mezi všemi ostatními jako když poprvé ochutnáš liči. Nebude to jen nějaké bezvýznamné zpestření spojené s detektivním pátráním.“

„Myslím, že ti vzrušení z toho nálezu trochu stouplo do hlavy,“ poznamenala Harriet chladně. „Tak ty tvrdíš, žes tu chtěl najít koně?“

„Samozřejmě. Ty ne?“

„Ne - nic takového mě ani ve snu nenapadlo.“

„To jsou ti ubozí Londýňani! Pro tebe je kůň jenom zvíře, které zdržuje dopravu. Tvoje vědomosti o koních jsou shrnuty v rýmovačce: 'O koni vím dvoje - to je prosté, a jedno z toho je navíc sprosté'. Napadlo tě někdy, že kůň je uzpůsoben k tomu aby BĚŽEL! Běžel, a urazil za určitou dobu určitou vzdálenost. Copak ty sis nikdy nevsadila ani šilas v Derby? Ubohý děvče - počkej, až

budeme svoji. Budeš padat z koně každý den, dokud se na něm nenaučíš sedět.“

Harriet mlčela. Náhle spatřila Wimseyho v novém světle. Věděla, že je chytrý, čestný, zdvořilý, bohatý, sečtělý, zábavný a zamilovaný, ale zatím v ní ještě nikdy nevyvolal ten zdrcující pocit méněcennosti, po němž se chce ve zbožném obdivu padnout na kolena. Teď si však uvědomila, že v tomhle muži přece jenom něco zbožňováníhodného je: dovede ovládat koně. Na okamžik ho viděla, jak vznešeně sedí na ohromném a bujném zvířeti, štíhlý a elegantní v růžovém kabátci, oslnivě bílých rajtkách a s cylindrem na hlavě, kůň poskakuje a vzpíná se, ale on dál sedí v sedle s neměnnou a nedbalou elegancí. Její fantazie - pravda, s nadlidským úsilím - oděla i ji samu do dokonale střiženého jezdeckého úboru a usadila ji na zvíře ještě větší a ještě bujnější po Wimseyho boku a shromážděná šlechta na ni patřila s obdivem a respektem. Harriet se zasmála té snobské vizi.

„Pokud jde o to padání z koně, tak to bych zvládla dobře. Neměli bychom už radši jít?“

„Jo, měli. Zbytek cesty urazíme s pomocí koňských sil. Silnice tu sice odsud není vidět, ale myslím, že náš věrný Bunter čeká jen kousek odtud. Tady už nic víc nenajdeme. Druhá podkova by nám jenom přidělala práci.“

Harriet s tímto rozhodnutím vřele souhlasila.

„Nemusíme se škrábat nahoru na silnici,“ pokračoval Wimsey. „Tahle cesta nás na ni taky dovede. Botu a bibli můžeme zahodit - myslím, že pro nás nemají žádnou cenu.“

„Kam vlastně jedeme?“

„Do Darley, najít toho koně. Myslím, že patří jistému panu Newcombovi, který si stěžoval, že má v živém plotě díry. Uvidíme.“

Dvě tři míle do Darley ujeli jako nic - zdrželo je pouze čekání na přejezdu v Darley Halt, než se zdvihly závory. Na konci Hink's Lane vystoupili a šli pěšky k tábořišti.

„Dovolím si obrátit vaši pozornost na těch pár zrnek ovsa, které jsem tu našel, a rovněž na dva palce spáleného provazu, který jsem objevil v popelu ohniště. Buntře, přinesl jste ty věci?“

„Ano, mylorde.“

Bunter chvíli štrachal ve voze a pak vyndal papírový sáček a ohlávku. Oboje podal Wimseymu, jenž neprodleně rozvázal sáček a vysypal z něj pár hrstí ovsa do svého klobouku.

„Výborně,“ řekl, „ohlávku už máme, tak teď už jenom nějakého koně, kterému bychom ji navlékli. Pojďme po břehu a podívejme se, kde je ten potok, o kterém mluvil přítel Goodrich.“

Potůček brzy objevili - pramínek čisté vody vytékající z náspu pod živým plotem nějakých padesát yardů od tábořiště a pokračující přes písečnou pláž do moře.

„Na téhle straně plotu nemá cenu hledat nějaké stopy,“ podotkl lord Petr. „Podle mě tu moře během přílivu vystoupí až na kraj louky. Počkat! Koukněte na tohle! Tady hned na kraji toho potůčku, proti plotu - krásná stopa i s otisky hřebíků. Štěstí, že to ten noční déšť nesmyl - díky té trávě, co tu stopu zakrývá. Ale tady živý plot poškozený není. Musel - samozřejmě, to je vlastně logické... Takže jestli mám pravdu, tohle není otisk té podkovy, co jsme našli - bude to druhá noha. Jistě, je to levá přední. Náš koníček tu stál, aby se napil, což znamená že tu volně pobíhal, když vrcholil příliv - koně nemají slanou vodu rádi. Takže když levá přední byla tady - pravá by měla být někde tady - ano, taky tu je! Koukněte se! Otisk neokovaného kopyta a je poměrně mělký - kůň kulhal. Pochopitelně, když ušel bez podkovy nějaké tři míle po kamenité pláži. Ale kde je ta mezera v živém plotě? Popojděme, milý Watsone. Jestli se nepletu, tak tu máme tady! Dva nové kůly zaražené do země a chomáč uschlého trní, všechno

převázáno drátem. Musím souhlasit, že pan Newcombe není moc zručný ve spravování plotů. Nicméně jistou opatrnost projevuje, takže můžeme doufat, že kůň je pořád ještě uvnitř... Vylezeme si na tenhle násep, koukneme se přes plot - jeden, dva, tři koně - výborně.“

Wimsey zamyšleně přehlédl velikou louku. Na její vzdálené straně byl hustý lesík, z něho potůček vytékal a vinul se pokojně hrbolatou trávou.

„Všiměte si, jak pěkně ty stromy zakrývají vesnici i silnici. Je to tu jako dělané pro kradení koní. Pan Newcombe musel být pěkně otrávený, že musel ten plot opravovat. Aha! Copak je tohle, Watsone?“

„Dám se poddat.“

„Pár yardů níž máme další mezeru v plotě, taky opravenou, ale trochu odborněji pomocí sloupků a zábradlí. Nic se nám nemůže hodit líp. Jdeme tam... Přelezeme zábradlí a jsme na louce. Dovol abych ti - aha, už jsi tady taky. Fajn. Tak které z těch zvířat typuješ?“

„Ten černý to není. Je moc velký a těžký.“

„Ne, ten černý zcela jistě ne. Ten kaštanový by šel, pokud jde o veliost, ale ten už má lepší časy za sebou a na naši práci nemá. Můj typ je tahle hnědka... Pojď sem, krasavice,“ zavolal Wimsey a vydal se pomaloučku přes louku, potřásaje kloboukem s ovsem. „Pojď ke mně... Malá...“

Harriet už mnohokrát napadlo, jak to lidi dělají, když chtějí chytit koně na velké pastvině. Nechápala, jak ta zvířata mohou být tak pošetilá a dát se chytit - ostatně se dobře pamatovala, že když jednou bydlela na venkovské faře, vždycky to chlapci, co jezdil s bryčkou, trvalo aspoň hodinu, než chytil obyčejného poníka, takže bryčka zcela pravidelně přijížděla k vlaku pozdě. Zřejmě na to ten chlapec neměl správnou techniku, protože tak jako se magnetka otočí neomylně k severu, všichni tři koně se rozběhli přes

pastvinu, celí netrpěliví strčit nos do Wimseyho klobouku s ovsem. Wimsey pohladil kaštanového, poplácal černého, odvedl hnědku opodál a chvíli k ní hovořil, přičemž ji něžně hladil po krku a plecích. Pak se sklonil a položil dlaň na její pravou přední nohu. Kůň poslušně zdvihl nohu a zároveň Wimseymu něžně žužlal ucho.

„No tak, holka," bránil se Wimsey. „To ucho je moje... Harriet, pojď se podívat."

Harriet přidřepla vedle něho a prohlížela si kopyto.

„Nová podkova." Wimsey položil kopyto na zem a natáhl se po druhé noze. „Radši se podíváme, jestli mu nevyměnili všechny čtyři... Ne, staré podkovy na třech nohou a nová na pravé přední, staré jsou přesně stejné, jako ta, co jsme našli na pláži. Všimni si toho charakteristického uspořádání hřebíků. Tahle hnědá kobyla splnila všechna naše očekávání. Ještě chvilku, děvenko, zkusíme jak umíš klusat."

Obratně nasadil kobyle ohlávku a vyšvihl se do sedla.

„Nesvezeš se taky? Stoupni si mi na nohu a šup nahoru! Co takhle ujíždět za západem slunce a už se nevrátit?"

„Radši už jeď. Co kdyby se tu objevil majitel?"

„Svatá pravda." Wimsey zatáhl za opratě a vyrazil. Harriet mechanicky zdvihla ze země Wimseyho klobouk a s očima upřenýma na cválající postavu bezmyšlenkovitě deformovala a opět narovnávala dýnko klobouku.

„Když dovolíte, slečno!"

Bunter natáhl paži, aby od ní klobouk vzal.

Polekaně sebou trhla a vydala mu ho. Bunter z něj vysypal zbývající oves, pečlivě klobouk oprášil zevnitř i zvenku a vrátil mu původní podobu.

„Dobře se ovládá a dobře se na ní jezdí," konstatoval Wimsey, když se vrátil a sklouzl z koně. „Na silnici udělá tak devět mil za hodinu - na břehu nebo v mělké vodě - řekněme osm. Rád bych -

panebože, jak rád bych s ní zajel k Žehličce. Ale radši ne. Dost na tom, že jsme vstoupili bez dovolení na cizí pozemek.“

Sejmul z koně ohlávku a poplácáním ho propustil.

„Všechno to do sebe krásně zapadá, ale náš problém to stejně neřeší,“ řekl lítostivě. „Prostě to nevychází. Je ti jasné, o co jde? Ten Martin přijede a utáboří se tu. Evidentně tohle místo zná a ví, že tu jsou přes léto ve výběhu koně. Zařídí, aby Alexis byl ve dvě hodiny na Žehličce - nevím jak, ale nějak toho dosáhne. V půl druhé opustí hospodu U tří per, jde sem, sedne na kobylu a ujíždí po pláži. Našli jsme místo, kde utrousil trochu ovsa, pomocí něhož kobylu přilákal, a našli jsme mezeru v živém plotu, kterou udělal, když odváděl koně z pastviny. Jede mělkou vodou, aby nezanechal žádné stopy. Kobylu uváže ke kruhu ve skále, zabije Alexise a ujíždí chvatně zpátky. Když jede po kamenité pláži pod Pollockovým stavením, kobyla ztratí podkovu. To mu je celkem fuk, až na to, že kobylka začne napadat na nohu a běží pomaleji. Když přijede zpátky, nevrátí kobylu za plot, ale nechá ji běžet. Tím pádem to vypadá, jako by sama utekla z pastviny, čímž se vysvětlí mezera v plotu, kulhání a eventuálně i podkova, kdyby ji někdo našel. A kdyby kobylku někdo chytil ještě zadýchanou a zpocenou, bude mu to připadat docela normální. Ve tři je pan Martin zpátky, včas, aby šel do garáže kvůli autu. Příležitostně pak ještě spálí ohlávku s uzdou. Vypadá to neobyčejně věrohodně, všechno to souhlasí, a přitom to tak nemohlo být.“

„Proč ne?“

„Například proto, že na to neměl dost času. Z hospody odešel ve 13:30. Pak musel dojít sem, chytit koně a ujet na něm čtyři a půl míle. V daných podmínkách nemůžeme předpokládat, že by jel rychleji než osm mil za hodinu, a přitom ten výkřik jsi zaslechlu už ve dvě hodiny... Víš to jistě, že ti šly hodinky dobře?“

„Naprosto jistě. Když jsem dorazila do Wilvercombe, tak jsem si je porovnala s hodinami v hotelu a ukazovaly přesně stejně. A hotelové hodiny -“

„Jsou řízeny podle rádia, samozřejmě. Jako vždycky.“

„Je to ještě horší. Všechny hotelové hodiny řídí jedny centrální hodiny, které jsou napojeny přímo na Greenwich. Byla to jedna z prvních věcí, které jsem si ověřila.“

„Prozíravá žena.“

„Co kdyby měl toho koně už připraveného, přivázaného k plotu, nebo tak?“

„Já vím, ale pokud se lidi v Darley nepletou, tak do hospody nepřišel odsud. Přijel autem od Wilvercombe. A i kdybychom tohle všechno pominuli, stejně by musel jet přes devět mil za hodinu, aby se dostal k Žehličce ve dvě. Pochybuju, že by to svedl - i když, pochopitelně, úplně vyloučené to není. Jestli toho ubohého koně štval jako blázen... Proto jsem říkal, že bych si to rád zkusil.“

„Ten výkřik, co jsem slyšela, taky nemusel být ten pravý - víš přece, že jsem si původně myslela, že to byl racek - a možná, že byl. Trvalo mi dalších pět minut než jsem posbírala svoje věci a došla k Žehličce na dohled. Pokud chceš, myslím, že můžeš dobu smrti posunout na 14:05.“

„Dobře, ale stejně to není možné. Jak říkáš - tys tam byla nejpozději ve 14:10. Kam se poděl vrah?“

„Byl v té puklině ve skále - jo tak, zapomněla jsem na koně, ten už by se tam nevešel. Je to k zbláznění. Když posuneme dobu vraždy o něco dřív, vrah nemá čas se tam dostat, a když ji posuneme na později, vrah nemá čas zmizet.“

„Přesně tak. A vraždu posunout před druhou nemůžeme, kvůli té krvi. Když uvážíme všechny faktory společně - rychlost koně, stav krve a výkřik - vychází nám, že k vraždě došlo nejdříve ve dvě hodiny, a to je taky nejpravděpodobnější. Dobře. Takže ty se

objevíš na scéně nejpozději ve 14:05. Připusťme (i když to je nepravděpodné) že vrah přijel tryskem, podřízl Alexisovi krk, a aniž by promarnil jedinou sekundu, tryskem zase odjel. Připusťme (i když je to opět nejvýš nepravděpodobné), že jel vodou rychlostí deset mil za hodinu. Pak pět minut po druhé urazil ze zpáteční cesty necelou míli. Ale dneska odpoledne jsme se přesvědčili, že od Žehličky je směrem k Darley vidět aspoň jeden a půl míle. Kdyby tam jel, nemohla bys ho přehlédnout. Nebo snad jo? Potom cos našla tu mrtvolu, tak ses asi nezačala pořádně rozhlížet dřív než tak ve 14:10.“

„To máš pravdu, ale byla jsem přece při smyslech! Kdyby došlo ve dvě hodiny k vraždě a ten výkřik mě probudil, je vyloučené, že bych neslyšela pádit koně, který se řítí tryskem po břehu. Ten kůň by přece musel dělat pěkný randál, ne?“

„To určitě. Klapy, klap po kamenech na břehu, čvachty, čvachty v moři... Nejde to, děvenko moje, nejde. A přesto ta kobylka po tom břehu šla a není to nijak dlouho - jestli ne, sním svůj klobouk. Cože? Díky, Buntře.“

Wimsey vzal z napřažené Bunterovy ruky klobouk.

„A pak tu je ten kruh zapuštěný ve skále. Ten tam přece není jen tak náhodou. Byl k němu přivázaný kůň - ale kdy a proč, to je záhada. Nevadí. Prověřme si ta fakta, jako kdyby se nám hodila.“

Odešli z pastviny a vydali se vzhůru po Hink's Lane.

„Auto nepotřebujeme,“ prohlásil Wimsey. „Půjdeme pomalu, budeme cucat stébla a vypadat zahálčivě. Tamhle vepředu je obecní louka a pokud se pamatuju, cos mi před časem říkala, je tam kaštan a pod ním kovárna. Doufejme, že kovář pracuje. Kováři, stejně jako elektrické vrtačky, jsou předurčeni k tomu, aby na ně lidi civěli.“

Kovář pracoval. Jak přecházeli louku, slyšeli veselé bušení kladiva a ve slunci dopadajícím do kovárny pootevřenými dveřmi uviděli mohutného grošovaného tažného koně.

Harriet a Wimsey se zastavili ve dveřích, Wimsey s podkovou v ruce.

„Dobrý vodpoledne," řekl venkovan od grošáka zdvořile.

„Dobré," přitakal Wimsey.

„Dneska je hezky, co?"

„Mhmm," řekl Wimsey.

Venkovan si prohlédl pozorně Wimseyho a usoudil, že jde o vzdělaného džentlmena, se kterým si moc nepoklábosí. Opřel se pohodlněji ramenem o zárubeň dveří a zasnil se.

Po pěti minutách Wimsey usoudil, že nastala chvíle, kdy poznámka z jeho strany by mohla nalézt příznivou odezvu. Kývl hlavou ke kovadlině a řekl:

„Bývávalo víc práce, co?"

„Mhmm," řekl venkovan.

Kovář přendal podkovu z kovadliny do výhně. Zřejmě zaslechl Wimseyho poznámku, protože pohlédl ke dveřím, nicméně nic neřekl a věnoval se cele dmychadlu.

Po chvilce, když se podkova přestěhovala znovu na kovadlinu, majitel koně změnil polohu ve dveřích, posunul si čepici dozadu, poškrábal se na hlavě, posunul čepici zpět, odplivl si (velice kultivovaně), vrazil pravou ruku do kapsy a prohodil cosi povzbudivého ke koni.

Nastalo ticho rušené jen údery kladiva, dokud Wimsey nepoznamenal:

„Když bude takhle, tak sklidíte sena bez potíží."

„Mhmm," řekl spokojeně venkovan.

Kovář vzal podkovu do kleští a znovu ji přenesl do ohně, pak si otřel čelo koženou zástěrou a vmísil se do konverzace. Tak jako to praktikoval Hupity-Dupity*, reagoval na předposlední poznámku.

„Pamatuju dobu," řekl, „kdy tady nebylo jediný auto, kromě toho, co měl pan Goodrich - kdypak to bylo, Jeme?"

„To byl ten rok, co vosvobodili Mafeking*.“

„Jo, máš pravdu.“

Ticho, chvíle všeobecné meditace.

Pak se ozval Wimsey.

„Pamatuju, že můj táta měl třiadvacet koní, a to nepočítám tažné.“

„Mhm, to muselo bejt pořádný sídlo, pane,“ podotkl kovář.

„Ano, byl to velký dům. Pro nás děcka to byl svátek, když jsme mohly jít do kovárny a dívaly se, jak se okovávají koně.“

„Mhmm.“

„Když se kouknu na podkovu, pořád ještě poznám dobrou řemeslnou práci. Zrovna jsme na pláži s touhle mladou dámou jednu našli. Dneska už není tak snadné najít podkovu pro štěstí jako dřív.“

Zdvihl ruku s podkovou.

„Přední,“ dodal jako by mimochodem. „Pěkná ušlechtilá kobylka asi tak čtrnáct pěstí vysoká, co často ztrácí podkovu - nemám pravdu?“

Kovář si zdvořile otřel ruku do zástěry a natáhl dlouhou paži k Wimseymu.

„Jo,“ přikývl. „Máte pravdu. Hnědá kobyla - patří panu Newcombovi - znám ji.“

„Vaše práce?“

„Jo, docela jistě.“

„Mhmm!“ podotkl vesničan.

„Musela ji ztratit docela nedávno,“ nadhodil Wimsey.

„Jo, nedávno.“ Kovář si olízl prst a s láskou podkovu otřel. „Jeme, kerej den to bylo, co pan Newcombe vobjevil, že mu ta jeho kobyla utekla?“

Jem se zjevně pustil v duchu do složitých výpočtů, pak řekl:

„V pátek, no, muselo to bejt v pátek ráno. Jo, je to tak. V pátek.“

„No jo, určitě.“

Kovář se opřel o kladivo a zvažoval celou záležitost. Pak pomaloučku dal k dobru další podrobnosti. Nebylo jich mnoho, ale potvrdily Wimseyho dedukce.

Každé léto měl farmář Newcombe koně v tom výběhu. Ne, tu louku nikdy nesekal (vzhledem k agronomickým a botanickým důvodům, jejichž význam Harriet nepochytila). Ne, pan Newcombe na tu louku moc nechodil, ani nikdo jiný, protože ležela daleko od jeho ostatních pozemků (následoval nekonečný historizující výklad o rozložení pronajatých pozemků a církevní půdy v celém okolí, v němž se Harriet záhy přestala orientovat), ne, to nemuseli, napájet koně chodit nemuseli, protože tam teče potok (do diskuse se v tomto bodě zapojil i Jem, díky čemuž následoval dlouhý a rozhádaný výklad, kudy potok kdysi tekl za časů Jemova dědečka, ještě předtím, než pan Grenfell vybudoval nad Drake's Spinney ten rybník), a nebyl to pan Newcombe, kdo si v pátek ráno všiml, že ta kobyla utekla, nýbrž to byl nejmladší syn Bessie Turveyové, to on si té hnědky všiml a řekl o tom Jemovu strýci Georgeovi, a ten pak ještě s dalším mužem kobylu chytili, strašně kulhala chudinka, samozřejmě, pan Newcombe měl ten živý plot spravit už předtím (následovala anekdota, jež končila slovy: „Panebože, myslel jsem, že se starej Parson potrhá smíchy!“)

Poté vyšetřovatelé odjeli zpět do Wilvercombe, kde se dozvěděli, že tělo se ještě nenašlo, ale že inspektor Umpelty má jasnou představu, kde by mohlo být. Pak přišla večeře. A tanec. A postel.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ PENĚZ

„Ohó, tady je královská kořist, na mou duši:
pohár plný dukátů!“
Fragment

STŘEDA, 24. ČERVNA

Věrna svému předsevzetí, Harriet ráno vyhledala paní Weldonovou. Zbavit se Henryho nebylo nijak jednoduché, synovská oddanost ho zřejmě nutila držet se maminčiných sukní. Harriet však měla šťastný nápad - navrhla paní Weldonové, že by se mohly podívat, jakou úroveň mají turecké lázně v hotelu Resplendent. Tím dala Henrymu mat. Zamumlal, že tedy navštíví holiče a vzdálil se.

V uvolněné a důvěrné atmosféře, která nastane poté, co se člověk nechá uvařit v páře, bylo jednoduché vytáhnout z paní Weldonové, co se dalo. Jisté diplomacie bylo sice zapotřebí, aby zakryla, co je v pozadí vyptávání, ale žádný detektiv neměl tak nepodezíravou oběť. Ukázalo se, že věci se mají skutečně tak, jak Harriet předpokládala,

Paní Weldonová byla jedinou dcerou bohatého majitele pivovaru, který v její prospěch zanechal značné jmění. Jelikož její rodiče zemřeli, když byla ještě dítě, byla vychována přísnou tetou, jež patřila k nonkonformistické církvi v městečku St. Ives v hrabství Huntingdonshire. Začal se jí dvořit jistý George Weldon, bohatý farmář vlastnící značný kus země v Leamhurstu na Isle of Ely, a tak se za něj v osmnácti vdala, hlavně aby unikla své tetě. Přísná dáma sňatku celkem nebránila - Weldon nebyl přímo skvělá

partie, ale byl to celkem přijatelný partner. Teta rovněž projevila dostatek obchodní prozíravosti, aby trvala na podmínce, že ženich nebude smět disponovat s kapitálem své manželky. Budiž řečeno k Weldonově cti, že proti tomu nic nenamítal. Weldon byl zřejmě čestný, rozvážný a pracovitý muž, jenž dobře hospodařil, a pokud to Harriet mohla posoudit, neměl žádné vady, až na jistý nedostatek fantazie v manželských záležitostech.

Henry byl jediné dítě a od začátku byl vychováván s tím, že půjde v otcových šlépějích - i v tomhle si Weldon senior počínal zcela rozumně. Nenechal syna vyrůstat v zahálce nebo s nereálnými představami o životě. Henry byl farmářský synek, a tak bude farmářem - i když paní Weldonová nejednou žadonila, aby se syn vyučil nějakému povolání. V téhle věci byl Weldon senior neoblomný a nakonec i paní Weldonová musela připustit, že manžel měl zřejmě pravdu. Jevil-li Henry k něčemu vlohy, byla to práce pod širým nebem v hospodářství. Potíž byla spíš v tom, že ani té se nevěnoval tolik, kolik by měl, spíš ho bavilo běhat za děvčaty a po dostizích, nechávaje práci na otci a čeledínech. Už před smrtí Henryho otce tak docházelo mezi synem a matkou k rozepřím a postupem času jejich antagonismus vzrostl ještě víc.

Otec zemřel, když Henrymu bylo pětadvacet. Farmu i všechny peníze nechal synovi, jelikož věděl, že o manželku je dobře postaráno. Pod Henryho vedením však začalo hospodářství upadat. Pro farmáře nastaly těžší časy a hospodář musel stále víc na všechno osobně dohlížet, aby se hospodaření vyplatilo. Henry se ale farmaření věnoval méně a méně. Dal se do šlechtění koní, ale experiment se nevydařil, protože neprojevil dost dobrý úsudek při koupi a šlechtění zvířat. Tou dobou už paní Weldonová farmu opustila (stejně jí nikdy k srdci nepřirostla) a žila kočovným životem v lázních a přímořských letoviscích. Henry k ní několikrát přišel s žádostí o půjčku a také peníze dostal. Ale paní Weldonová vytrvale odmítala převést na syna část svého kapitálu, i když to

bylo v její moci, protože touto dobou už všechny podmínky svěřeneckého fondu vypršely a peníze byly volné. Přece jenom se od své nonkonformní tety něco naučila. Když se pak dozvěděla, že Henry zabředl do ostudného skandálu s manželkou hostinského v sousední vesnici, pohádala se se synem a s velkým křikem se s ním definitivně rozešla. Od té doby se Henry prakticky neozval. Nicméně vyrozuměla, že románek s manželkou hostinského skončil, a v únoru se mu svěřila, že se chystá provdat za Alexise. Henry se rozjel do Wilvercombe, zůstal přes víkend, sešel se s Alexisem a vyjádřil nesouhlas s matčiným záměrem. Tím se vztah mezi matkou a synem nevylepšil a zůstal krajně napjatý, dokud Alexisova smrt nepřiměla paní Weldonovou, aby hledala útěchu u vlastní krve. Henry přijel, vyjádřil lítost nad svým předchozím sobectvím, bylo mu odpuštěno, a on na oplátku ukázal, že přece jenom je milující syn.

Harriet pak zmínila teorii paní Lefrancové, že Alexis spáchal sebevraždu, protože mu nevyšly blíže neurčené, ale důležité spekulace. Paní Weldonová tuto domněnku s opovržením odmítla.

„Proč by mu na tom tak záleželo, milá slečno? Paul velice dobře věděl, že jakmile se vezmeme, převedu na něj všechny peníze s výjimkou malého podílu pro Henryho. Samozřejmě, normálně by Henry dostal časem všechno a musím říct, že ho trochu rozčílilo, když se dozvěděl, že se chystám vdát. Ale, víte, nemá právo se takhle k tomu stavět! Jeho otec mu nechal dost velký majitek a vždycky mu zdůrazňoval, že nemá ode mě nic chtít. Koneckonců, když manžel zemřel, byla jsem ještě dost mladá a George - musím říct, že manžel byl velice spravedlivý muž - vždycky zdůrazňoval, že je zcela na mně, jakým způsobem utratím peníze, které mi otec zanechal. Že když budu chtít, můžu se klidně znova vdát. A už teď jsem půjčila Henrymu spoustu peněz, které se nenamáhal mi vrátit... Když jsem se zasnoubila s Alexisem, řekla jsem Henrymu, že mu odpustím všechny ty

peníze, co si půjčil, a že v poslední vůli vyčlením 30 000 liber, z nichž mu poplynou doživotně úroky a které dostanou jeho děti, pokud bude nějaké mít. Jestliže zůstane bezdětný, peníze by nakonec připadly Paulovi - za předpokladu, že Henryho přežije, což bylo pravděpodobné, protože byl mladší.“

„Takže všechno ostatní by dostal pan Alexis?“

„A proč ne, milá slečno? Něco jiného by bylo, kdybych mohla mít ještě nějaké děti... Ale Paul s tím stejně nesouhlasil - namítal nesmyslně, byl tak roztomilý! co bych si prý počala, kdyby pak ode mě utekl. Ne, chtěla jsem to provést takhle: Jakmile bychom se s Paulem vzali, dostal by částku 30 000 liber. To by byly jeho peníze, jenom jeho - nemohla jsem přece dopustit, aby za mnou musel manžel běhat a žádat mě o peníze pokaždé, když by chtěl udělat nějakou investici, nebo podobně. Pak při mé smrti by Henrymu plynul příjem z dalších 30 000 liber a jeho dluhy by byly anulovány; Paul by dostal zbytek, což by bylo asi sto tisíc liber, když započtu i těch předchozích třicet tisíc, co už dostal. Protože Paul se přece mohl znova oženit a pak by potřeboval peníze. Nemyslím si, že by na tom bylo něco nefér - nebo snad ano?“

Harriet si v duchu řekla, že by se dalo dlouze polemizovat o spravedlnosti uspořádání, které nechávalo jediného syna s úroky z 30 000 liber (jejichž podstata nakonec mohla stejně přejít na mladého nevlastního otce), a třikrát větší obnos přisoudilo nevlastnímu otci; uspořádání, které odsoudilo hypotetickou rodinu vlastního syna k mnohem horšímu postavení než stejně hypotetické děti nevlastního otce s hypotetickou novou manželkou. Nicméně byly to peníze paní Weldonové a Alexis aspoň odmítl takovou pošetilost, aby se paní Weldonová rovnou vzdala každé pence v jeho prospěch.

„Myslím, že jste to vyřešila velice promyšleně,“ řekla, aniž by se vyjádřila k tomu, jestli to řešení považuje za dobré nebo špatné, „pokud má váš syn sklony k utrácení, bude lepší, když bude mít ze

svého podílu pouze úroky. V každém případě pak bude mít jistý příjem, o který nemůže přijít. Předpokládám, že podle současné poslední vůle je tohle uspořádání stále ještě v platnosti?“

„No, víte,“ řekla paní Weldonová. „Musím se přiznat, že jsem byla trochu nedbalá. Vlastně jsem tu poslední vůli ještě nenapsala. Vždycky jsem byla tak báječně zdravá - ale samozřejmě budu to muset udělat. Však to znáte, člověk všechno pořád odkládá...“

Stará písnička, pomyslela si Harriet. Kdyby všechny ty promyšlené poslední vůle byly skutečně sepsány, spousta zděděných peněz by nebyla jen lehkomyslně promrhána. Uvědomila si, že kdyby paní Weldonová zítra zemřela, Henry by se stal vlastníkem částky kolem sto třiceti tisíc liber.

„Být vámi,“ řekla Harriet, „tak tu vůli sepíšu. I ty nejmladší a nejzdravější lidi může přejet auto nebo se jim stát něco takového.“

„Máte úplně pravdu. Ale teď, když je chudáček Paul mrtvý, nemám energii něco takového zařizovat. Bylo by to pochopitelně důležitější, kdyby byl Henry ženatý a měl rodinu. Ale on tvrdí, že se ženit nechce, a v tom případě dřív nebo později stejně moje peníze dostane. Nikdo jiný tu už teď není... Asi vás vším tím povídáním nudím, viďte? Ptala jste se mě na chudáčka Paula Alexise a já vám pak navíc vykládám všechny tyhle hloupé rodinné problémy... Chtěla jsem tím jenom říct, že Paul prostě nemohl být v depresi kvůli nějakým spekulacím! Věděl, že brzy bude mít spoustu peněz. A kromě toho, když nemáte kapitál, tak nemůžete spekulovat,“ dodala zcela správně. „Peníze dělají peníze, jak mi říkával jeden burzovní makléř, kterého jsem kdysi znala. A Paul nikdy neměl žádné peníze do začátku. A taky si myslím, že o spekulacích nic nevěděl. Na to byl příliš romantický a nezkušený, chudáček.“

Možná, pomyslela si Harriet. Ale dovedl si naklonit tu správnou osobu, která peníze má. Co se dozvěděla, ji poněkud překvapilo. Bohatý je totiž relativní pojem. Předpokládala, že paní

Weldonová bude mít příjem tak tři tisíce liber ročně. Ale pokud by její peníze byly správně investovány - a podle toho, co slyšela, tak byly - musí mít příjem aspoň dvojnásobný. Těžko by se mohl člověk divit chudému klukovi, jako byl Alexis, kdyby se rozhodl oženit se se sto třiceti tisíci liber, i když za to zaplatí ztrátou svobody a újmou na sebeúctě. Že by tedy přece jenom plánoval svatbu? A pokud se naopak rozhodl opačně a chystal se opustit Anglii, co bylo to úžasné lákadlo či děsivá hrozba, které ho přimělo zříci se takové zářivé budoucnosti pro chabý třpyt tří set sovereignů, i když byly z pravého zlata?

A Henry? I když bude muset zaplatit dědické poplatky, sto třicet tisíc liber je pěkná sumička a lidé vraždili i pro mnohem méně. Prozkoumat Henryho záležitosti si vzal na starost Lord Petr. Harriet si náhle uvědomila, že paní Weldonová se opět rozhovořila.

„Má takový úžasně zajímavý obličej," říkala právě o Antoinovi. „Myslím, že to je milý mladý muž, i když je takový křehký. Moc hezky jsme si včera popovídali o Paulovi. Mám dojem, že měl Paula neobyčejně rád, docela určitě."

Ale, ale, Antoine! pomyslela si Harriet nesouhlasně. Pak si vzpomněla na jeho šílenou matku a imbecilního bratra a opravila se v duchu na: Chudák Antoine! Ale stejně jí to pomyšlení nebylo příjemné.

„Jo lord Petr, ten to má jednoduchý," zamumlala si pro sebe. „Ten měl vždycky všechno, nač si vzpomněl." Proč do toho zapletla lorda Petra, sama nechápala, ale na miláčcích štěstěny je nepochybně cosi, co člověka dráždí.

Zmíněná povedená šlechtická ratolest se v této době snažila nezahálet. Přesněji vzato, otálela na policejní stanici a obtěžovala inspektora. Na policii se právě scházely zprávy o Brigtovi a všechny bezezbytku potvrzovaly jeho výpověď. Jak Bright uvedl,

skutečně přijel do Wilvercombe z noclehárny v Seahamptonu, a to tím vlakem, jak tvrdil. Teď pokojně bydlel v levném pronájmu ve Wilvercombe, nikdo ho nenavštěvoval a nejevil žádné známky, že by se chystal pláchnout. Předchozího dne ho policie zavezla do Seahamptonu, kde ho Merrywheather identifikoval jako muže, jemuž před časem prodal Endicottovu břitvu. Během několika hodin byly úspěšně prověřeny Brigtovy pohyby za posledních pár týdnů, a sice:

28. května. Přijel z Londýna do Ilfracombe. Zaměstnán čtyři dny. Propuštěn pro opilost a nekvalitní práci.

2. června. Přijel do Seahamptonu. Navštívil Merrywheathera a koupil od něho břitvu. Pět dní se ve městě snažil dostat práci (podrobnosti ověřeny).

8. června. Wilvercombe. Navštívil Moretona, holiče na promenádě. Odešel s tím, že se práce možná objeví později. Bylo mu doporučeno zkusit to u Ramage's v Lesston Hoe. Téhož dne odjel do Lesston Hoe a v holičství Ramage's nastoupil.

15. června. Propuštěn - pro opilství a nekvalitní práci. Vrátil se do Wilvercombe. Moreton mu sděluje, že místo je už obsazeno (což nebyla pravda, špatná reputace Brighta předstihla díky telefonu). Neúspěšně zkoušel jednoho nebo dva další holiče. Přespal v noclehárně.

16. června (úterý). Opět zkoušel sehnat práci, bezvýsledně. Přespal v dělnické noclehárně, kam dorazil po půlnoci. Nechtěli ho tam vpustit, ale ukázal librovou bankovku, aby prokázal, že může nocleh zaplatit.

17. červen. Odejel vlakem 9:57 do Seahamptonu. Navštívil holiče jménem Lyttleton a ucházel se o práci. Bylo mu řečeno, že pan Lyttleton je pryč, ať se zastaví druhý den po půl dvanácté. Navštívil další dvě kadeřnictví. Spal v noclehárně, večer a noc strávil ve společnosti ostatních nocležníků.

18. června (dne Alexisovy smrti). Odešel z noclehárny v 10 hodin dopoledne a odebral se přímo do veřejné čítárny, kde studoval v různých novinách rubriku Pracovní příležitosti. Služba v čítárně ho poznala. Brigta si velmi dobře pamatovala díky otázkám ohledně dnů, kdy místní noviny vycházejí; také mu ukazovala polici, kde měli uložen místní telefonní seznam. V jedenáct se Bright zeptal, jestli jdou hodiny v čítárně dobře, protože má v 11:30 schůzku. V 11:15 odešel, zřejmě na uvedenou schůzku.

Zmíněná schůzku byla samozřejmě s Lyttletonem, jenž Brighta rovněž bez váhání identifikoval. Lyttleton se vrátil do Seahamptonu vlakem v 11:20 a když dorazil do oficíny, Bright tam už na něj čekal. Lyttleton mu řekl, že když chce, může ihned nastoupit. Bright pracoval v oficíně do jedné hodiny, kdy odešel na oběd. Vrátil se po druhé hodině a pracoval až do večera. Vlastník pak usoudil, že jeho práce nebyla dost kvalitní, zaplatil mu a dal mu sbohem. V malé restauraci, kde Bright údajně obědval, ho sice nikdo identifikovat nedokázal, ale bylo jasné, že nic - kromě létajícího koberce - by ho nedokázalo dopravit čtyřicet mil k Žehličce a nazpátek, aby tam mohl ve dvě hodiny spáchat vraždu. Ať už Bright v téhle tragédii hrál jakoukoliv roli, role Prvního vraha to nebyla.

Pokud šlo o předchozí Brightův život, velký pokrok policie nezaznamenala - hlavně proto, že ani Bright sám si nepamatoval

všechna ta smyšlená jména, pod nimiž během posledních pár let vystupoval. Úspěšně prověřili - aspoň do jisté míry - pouze to, že kdysi skutečně existovalo holičství v Massingbird Street v Manchesteru. Vlastník se jmenoval Simpson, což souhlasilo s Brightovou výpovědí. Jenomže Massingbird Street už dávno ustoupila městské výstavbě a - jak je sám Bright varoval - dneska bylo obtížné najít kohokoliv, kdo si pamatoval, jak vlastně ten Simpson vypadal.

„Musel v Manchesteru nějakou dobu bydlet," prohlásil inspektor na Brightovu adresu. „Jinak by o té Massingbird Street nevěděl. Je dost pravděpodobné, že opravdu je tím Simpsonem, jak tvrdí. Ale co dělal potom, celou tu dobu až dodneška - to je jiná věc."

Další směr policejního pátrání se týkal starého Pollocka a jeho lodi. Jistý mladý konstábl, jenž u wilvercombské policie nastoupil teprve nedávno, takže byl místní rybářské komunitě celkem neznám, byl poslán v přestrojení za letního hosta, aby se v doprovodu své slečny promenádoval poblíž Darley a přemluvil Pollocka k projížďce na moři. Výlet na moře nebyl příliš příjemný v prvé řadě proto, že starý rybář byl neobyčejný mrzout, a v druhé řadě pak proto, že mladá dáma bohužel trpěla mal de mer. Pollocka požádali, aby je zavezl co nejblíž Mlýnských kamenům, ježto „mladá paní by ráda viděla, jak policie hledá tu mrtvolu". Pollock měl spoustu námitek, ale nakonec to udělal. Během celé projížďky se drželi na dohled břehu, ale když se přiblížili k útesům, byli od břehu příliš daleko, aby mohli rozeznat, co dělá pátrací četa, jež se v tuto chvíli nacházela na pláži v bezprostřední blízkosti Žehličky. Žádali Pollocka, aby je zavezl blíž, ale ten to resolutně odmítl. Během plavby konstábl prohlédl loď, zda na ní nenajde známky čehokoliv podezřelého. Zašel dokonce tak daleko, že ztratil pomyslnou půlkorunu, takže trval na tom, že musí zvednout rošty na dně lodi, aby se podíval, jestli se tam mince

nezakutálela. Prohledal plesnivý prostor s baterkou v ruce, ale žádné stopy po krvavých skvrnách tam nenašel. Aby akci dodal zdání pravdivosti, předstíral nakonec, že půlkorunu skutečně našel, a aby rybáře usmířil, dal mu ji jako zpropitné. Celkem vzato byla celá akce zklamáním - jediným výsledkem byla mořská nemoc a zevrubná prohlídka spousty nádob na ústřice.

Wimseyho dotaz ohledně Alexisova pasu považoval inspektor téměř za osobní urážku. To si jeho lordstvo opravdu myslí, že by mohli opominout něco tak evidentního? Ano, Alexis měl pas a co víc, během posledního měsíce si obstaral čerstvé vízum. Kam? Samozřejmě, že do Francie. Pochopitelně, kdyby chtěl, mohl na konzulátu ve Francii dostat další víza.

„Což celkem vzato mluví pro teorii, že se náš mladý přítel chystal zdvihnout kotvy, nemyslíte?“

„Ano, mylorde. A jestli se chystal do nějakých zapadlých míst ve střední Evropě, tak je pravda, že se mu zlaté sovereigny mohly zdát poněkud výhodnější než bankovky. I když nevím, proč neodjel do Paříže a neproměnil libry na zlato až tam. Nicméně, takhle se věci mají, a něco za lubem mít musel. Musím přiznat, mylorde, že se začínám poněkud přiklánět k vašemu názoru na tuhle záležitost. Máme tu muže, který měl nějaké plány - a těmi jistě nebyla sebevražda. A měl u sebe tři sta liber ve zlatě a je spousta lidí, co by někoho zabila i pro míň. Aspoň předpokládáme, že ty peníze měl u sebe. Vědět to budeme, až ho najdeme.“

„Pokud byl zavražděn pro ty peníze, tak to nebudete vědět ani pak,“ namítl Wimsey.

„To je pravda, mylorde. Ledaže bychom u něho našli nějaký pás nebo něco, v čem ty peníze měl. A i v tom případě je dost pravděpodobné, že by vrah odnesl peníze i s tím.“ Inspektor nevypadal příliš šťastně. „Ale možná, že u něj najdeme nějaké listiny nebo něco podobnýho - zase ovšem za předpokladu, že je vrah neodnesl nebo že po tom týdnu ve slané vodě nejsou na kaši.“

„Něco vám povím," řekl Wimsey. „Mám vnuknutí a dovolím si následující proroctví: zjistíte, že Alexis byl zavražděn, ale ne pro peníze. Tedy myslím ne pro těch tři sta liber."

„Proč si to myslíte, mylorde?"

„Protože jste to tělo pořád ještě nenašli."

Inspektor se poškrábal na hlavě.

„Nechcete doufám říct, že někdo přišel a to tělo odnesl? Proč by to kdo dělal?"

„Právě, proč? Pokud tomu dobře rozumím, tak to je to poslední, co si vrah přál. Chtěl, aby se tělo našlo."

„Proč?"

„Protože k vraždě nedošlo kvůli těm třem stům librám ve zlatě."

„Ale řekl jste přece, že právě kvůli nim jsme to tělo nenašli."

„Tak to taky je."

„Když dovolíte, mylorde, tak vy si zakládáte na tom," řekl inspektor, „že mluvíte v hádankách. Tak ještě jednou. Chtěli, aby se to tělo našlo, protože Alexise nezavraždili pro těch tři sta liber. A protože ho pro těch tři sta liber nezabili, tak to tělo nemůžeme najít. Je to tak?"

„Přesně tak."

Inspektor o tom zamračeně přemýšlel, pak se mu obličej rozzářil. Vítězně se plácl dlaní do stehna.

„Vždyť je to úplně jasné, mylorde! Máte naprosto pravdu. Vypadáme jako úplní hlupáci, že nás to nenapadlo! Zaskočilo mě jenom, jak jste to formuloval. Musím tu hádanku dát superintendentovi. Vsadím se, že mu to taky bude chvíli trvat! Nechtěli, aby se tělo našlo - ne, tak to není. Chtěli, aby se tělo našlo, protože nechtěli, nechtěli -"

„Zkuste to zveřšovaně," navrhl Wimsey.

Pročpak se mělo najíti to tělo?

Tří set liber se jim nezachtělo.
Tří set liber se jim nezachtělo
proto se nenašlo to tělo.

„Bravo, mylorde!“ radoval se inspektor. „Jste rozený poeta.“ Vyndal poznámkový blok a s vážnou tváří si čtyřverší zapsal.

„Můžete si to velice dobře zazpívat na melodii Choďme kolem moruše,“ navrhl Wimsey, „s refrénem Od čtvrtečního rána. Což je jenom básnická licence. Dávám vám svolení k produkci na příštím policejním koncertu. Bez nároku na honorář.“

„Jste šprýmař, mylorde,“ konstatoval inspektor se shovívavým úsměvem. Ale když Wimsey odcházel, zaslechl za sebou hluboký hlas, jak si prozpěvuje:

Proč se mělo najít tělo, najít tělo, najít tělo,
Proč se mělo najít tělo,
od čtvrtečního rána?

Wimsey se vrátil do Bellevue a nalezl tam zprávu od Harriet obsahující podstatu její konverzace s paní Weldonovou. Zamračeně ji přečetl, pak se náhle rozhodl a zavolal Buntera.

„Můj věrný Buntře,“ oslovil ho, „myslím, že je na čase, abyste si udělal výlet do Huntingdonshiru.“

„Jak si přejete, mylorde.“

„Navštívíte tam místo jménem Leamhurst a zjistíte všechno o panu Henrym Weldonovi, který tam má farmu.“

„Ano, mylorde.“

„Je to jenom malá vesnička, takže budete potřebovat nějaký důvod, proč jste tam přijel. Navrhuji, abyste si pronajal vůz a kvůli nějaké záludné závadě motoru tam musel přenocovat.“

„Přesně tak, mylorde.“

„Tady máte 30Ł. Kdybyste potřeboval víc, ozvěte se.“

„Ano, mylorde.“

„Pochopitelně tam zůstanete v místní hospodě a šetření provedete ve výčepu.“

„Pochopitelně, mylorde.“

„Zjistíte o tom Weldonovi všechno co půjde - zvláště jakou má pověst a jak si na tom stojí finančně.“

„Rozumím, mylorde.“

„Zjistěte to co možná nejrychleji, abyste se mohl co nejdřív vrátit.“

„Ano, mylorde.“

„Takže se do toho hned dejte.“

„Ano, mylorde.“

„Můžete běžet.“

„Ano, mylorde. Smokingové košile vašeho lordstva jsou v druhé zásuvce a hedvábné ponožky v přihrádce v pravé části skříně, motýlky najdete nad nimi.“

„Ano, Buntře,“ řekl Wimsey automaticky.

O deset minut později už Bunter s kufříkem v ruce odcházel na nádraží.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ HADA

„Je jeden malý, vlasatý, zelenooký had,
jenž hlas má jako lesní slavík,
a vždy tak sladkobolně pěje,
ten hnízdí v kostech Smrtky -
a je její nejdražší přítel a druh.“
Kniha žertů paní Smrtky

STŘEDA, 24. ČERVNA

Po návštěvě turecké lázně se slečna Harriet Vaneová vydala nakupovat. Bylo to už druhé podobné dobrodružství po jejím příjezdu do Wilvercombe a v obou případech ji k nákupu vedlo přání potěšit muže. V tomto případě potřebovala šaty na odpoledne. A proč? Chystala se vyrazit na piknik.

Nedávno na pikniku byla, s lordem Petrem. Pro něho byla stará tvídová sukně a obnošený svetr dobrý dost - ale dneska by tohle oblečení neobstálo. Dneska měla schůzku s paní Weldonovou a Henrym.

Ty zvláštní zábrany, které jí vedly k tomu, aby se k Wimseymu chovala příkře a podrážděně, ji ve styku s Henrym Weldonem opouštěly. Jemu předváděla všechny skryté půvaby sladkého ženského pohlaví s chutí, jež by Wimseyho překvapila. Vybrala si přiléhavé šaty, jež byly ušity - jak píše mužská část spisovatelské obce - „z jakéhosi jemného, přilnavého materiálu“, s živůtkem těsně obepínajícím tělo a s dlouhou sukní, která se bouřlivě vlnila kolem kotníků. Půvab šatů ještě zdůraznila maxikloboukem, jehož jeden okraj stínil obličej a dotýkal se

ramene, zatímco druhý byl ohnut vzhůru a odhaloval černé prstence vlasů, umně upravené vrchním kadeřníkem hotelu Resplendent. Béžové střevíce s vysokými podpatky, průhledné hedvábné punčochy, vyšívané rukavice a kabelka doplňovaly toto přitažlivé oblečení tak evidentně nevhodné pro piknik. Kromě toho si nalíčila obličej s uměleckou zdrženlivostí, takže naznačoval úžasnou zkušenost, jež se tváří jako neuvěřitelná nevinnost. Takto vyzdobena zaujala místo vedle Henryho, jenž seděl za volantem velkého vozu paní Weldonové. Ta seděla na zadním sedadle s přepychovým piknikovým košem u nohou a krabicí s tekutým občerstvením po boku.

Henry vypadal potěšeně, že si dala takovou práci, aby na něj udělala dojem, a jeho potěšení dále vzrostlo, když slečna Vaneová vyjádřila neskrývaný obdiv nad jeho řidičskými kvalitami. Pravda ovšem byla, že Henry se při řízení vztekal, vytahoval se a liboval si v tom, že naháněl strach ostatním řidičům. Harriet sama také řídila a jako všichni řidiči trpěla, když jela autem a řídil někdo jiný, nicméně i když Henry řezal zatáčky rychlostí padesát mil za hodinu a zahnal cyklistu do škarpy, poznamenala pouze (po pravdě), že rychlá jízda ji znervózňuje.

Shovívavý úsměv zmrzl Henrymu Weldonovi na rtech, když se mu téměř před chladičem neočekávaně objevilo stádo krav. Dupl zoufale na brzdu a s rachocením zařadil nižší stupeň.

„S těmahle pitomýma mašinama nemá cenu jezdit pomalu," řekl. „To nejni jako kůň - nejsou živý. Jsou dobrý jenom, aby se člověk dostat z jednoho fleku na druhý."

Čekal, až se krávy odkolébají, pak pustil spojku tak prudce, že auto poskočilo a zásoba pití málem spadla na podlahu.

„Mně nenamluvíte, že řídit auto je nějaká zábava," pokračoval Weldon. „Já mám rád čerstvej vzduch - ne tyhle zatracený zatuchlý krabice, co smrději benzínem. Jeden čas jsem choval koně - ale trh se zhroutil. Zatracená smůla."

Harriet souhlasila a prohlásila, že i ona koně miluje. Život na farmě musí být úžasný.

„Je fajn, když se tím nemusíte živit," vrčel pan Weldon.

„Věřím, že to je dneska dost těžké."

„Zatraceně těžký," řekl Henry Weldon a - jako by si to dodatečně rozmyslel - dodal: „Ne že bych si já musel nějak moc stěžovat."

„Ne? To ráda slyším. Chci říct, je to od vás moc hezké, že jste nechal vší práce a přijel sem. Když je hospodářství dobře vedené, tak běží samo, viďte?"

Pan Weldon se na ni podíval téměř jako by ji podezříval, že to nemyslí vážně. Usmála se bezelstně a Henry řekl:

„No, popravdě řečeno mi to udělalo dost velkou čáru přes rozpočet. Ale co můžu dělat? Nemůžu tu nechat matku samotnou v týhle kaši."

„Pochopitelně, že ne. Podle mě jste se zachoval úžasně, že jste přijel, abyste ji podpořil. A pak - prostě, je to k nezaplacení, když si člověk může promluvit s někým opravdu milým."

„To je od vás hezký, že to říkáte."

„Chci říct, že to musí být strašně důležité pro vaši matku."

„Pro vás ne, co? Pro vás jsou dobrý jenom vévodi a lordi, co?"

„Ale no tak!" Harriet pokrčila rameny. „Jestli narážíte na lorda Petra - ten je docela fajn, ale je trošku - no, víte jak to myslím."

„Trošku snob, co?" ušklíbl se Weldon. „Proč si strká do oka tu směšnou věc?"

„To se ho ptám já taky. Není to zrovna mužný, co?"

„Samý afektovaný gesta," prohlásil Henry Weldon. „Seberte takovýmuhle chlápkovi sluhu, auto a ty jeho smokingy, a jaký bude? Dělá, že umí jezdit na koni, protože se občas připlete k nějakýmu tomu hogofogo honu, při kterým se projížději lidem po polích a nechávaji otevřený branky. Rád bych ho viděl -"

Henry se odmlčel.

„Viděl - při čem?“

„Ale nic. Nechci mluvit špatně o vašem příteli. Heleďte, a o co mu tady vlastně jde?“

Harriet se cudně usmála pod sklopeným okrajem svého směšného klobouku. „Tvrdí, že ho zajímá ten zločin tady, nebo co se to tu vlastně stalo.“

„Ale vy si o tom myslíte svoje, co?“ Henry důvěrně dloubl Harriet pod žebra. „Nemám mu to za zlý, ať dělá co umí, dokud může, ale opravdu bych byl rád, kdyby nevzbuzoval falešný naděje v mý matce. Ten váš klobouk ale vážně překáží.“

„Nelíbí se vám?“

„Je úžasnej - a děsně vám to v něm sekne, ale držíte si s ním člověka strašně daleko od těla... Nechci moc křičet, aby nás máti neslyšela. Heleďte, slečno Vaneová -“

„Ano?“

„Poslyšte,“ Henry k ní přistrčil hlavu tak blízko, jak to jenom Harrietin klobouk dovolil, a zašeptal jí do tváře: „Mohla byste pro mě něco udělat?“

„Samozřejmě. Všechno, co bude v mých silách.“

„To jste hodná. Přesvědčete toho Wimseyho, ať toho tady nechá. Dokud si matka bude myslet, že na tom s těma bolšánama něco je, tak jí odsud nedostanu ani párem koní. Nedělá jí to tu dobře - je to morbidní zůstávat tady. Kromě toho, je tady všem pro smích. Potřebuju jí odsud dostat pryč a vrátit se ke svý práci.“

„Samozřejmě, to je úplně pochopitelný... Udělám, co budu moct.“

„Hodná holka!“ Henry ji pochvalně poklepal na stehno. „Já věděl, že my dva si budeme rozumět.“

Harriet se usmála.

„Ale nevím, jestli se mi ho podaří přesvědčit. Nerad si nechává radit. Znáte to, jaký chlapi jsou.“

„Vsadím se, že vy to určitě víte líp. Podle mě toho nebude moc, co byste o nich nevěděla, co?“ Henry zřejmě dobře věděl, že hovoří s dámou dosti pochybné pověsti. Přidušeně se zasmál.

„Nechte si to pro sebe, že jsem vám něco říkal. Prostě zkuste, co s ním dokážete. Vsadím se, že ho máte omotanýho kolem prstu - jen chtít, co?“

„Ale, pane Weldone! Já nejsem takový ten rozkazovačný typ.“

„Ani nemusíte. Vsadím se, že vy dobře víte, jak dosáhnout svýho. Koukněte na mě - můžete si se mnou dělat, co chcete.“

„Takhle nesmíte mluvit.“

„Nesmím? Prostě to tak je! Vy to se mnou zkrátka umíte - co?“

Harriet si přála, aby neříkal v jednom kuse 'co?' Také jí šlo na nervy, že mluví vulgárně, má hrubou pleť a chloupky v uších.

„Neměl byste řídit jednou rukou - co kdyby se najednou něco vynořilo proti nám?“

Henry se zasmál a znova jí poklepal na nohu.

„Nebojte se, to je dobrý. Já dám pozor na vás a vy zase na mě, co? Spojenectví v obraně i útoku - jenom mezi náma dvěma, co?“

„No, já nevím.“

„A až tahle pitomá záležitost bude za náma, musíte se přijet na mě a na matku podívat. Máti si vás moc oblíbila. Musím ji přimět, aby vás přemluvila. Bude se vám u nás líbit. Co vy na to?“

„Moc ráda.“ (Jestli Henry chce, abych ho sváděla, má to mít.) „Víte, ti muži, co je člověk potkává v Londýně, mě už unavují. A ty snobské, omezené, literární večírky! Vy se asi do Londýna nedostanete, pane Weldone, viďte?“

„Moc často ne. Mě Londýn nezajímá.“

„Aha. Takže asi nemá cenu, abych vás pozvala na návštěvu.“

„Že ne? To se ví, že za váma bych přijel! Jako na koni! Bezvadnej nápad. Kde bydlíte?“

„Mám malý byt v Bloomsbury.“

„Sama pro sebe?“

„Ano.“

„Nejste tam trochu osamělá?“

„No, mám přece spoustu přátel. A jedna žena mi tam chodí uklízet. Mohl byste přijít na čaj, kdybyste měl chuť mě někdy přijít obveselit.“

„To je od vás strašně milý. Taky bychom si mohli zajít na nějakou show, nebo tak.“

„Moc ráda.“

Ne - s Henrym to bylo příliš snadné. I při své neuvěřitelné domýšlivosti si přece nemohl myslet, že ji opravdu ulovil. Ale fakt byl, že seděl vedle ní se samolibým úsměvem a téměř hlasitě předl spokojeností. Nepochybně si myslel, že Harriet Vaneová je k mání na kývnutí prstu. Opravdu se mohl domnívat, že kdyby měla nějaká žena volit mezi ním a lordem Petrem, že by zvolila - vlastně, proč ne? Jak by to mohl vědět? Nebylo by to poprvé, co si nějaká žena vybrala proti vší logice. Když nic jiného, může brát jako kompliment, že podle něho není na peníze. Nebo si snad myslí (přišerná myšlenka), že je naprosto promiskuitní?

To je ono - zřejmě si to myslí! Protože jí právě velice srozumitelně sděloval, že chlap jako on pro ni bude prima změna a že vlastně nechápe, co hezká holka jako je ona může vidět na chlapovi jako je Wimsey. Vztekem nebyla chvíli mocna slova. Pak jí to začalo připadat docela zábavné. Jestli si tohle myslí, pak už je ochoten uvěřit úplně všemu. Že prý si dokáže omotat muže kolem prstu? Tak to provede s ním. Omotá si ho tak důkladně, že na to nikdy nezapomene.

Požádala ho, aby nemluvil tak nahlas; paní Weldonová by ho mohla slyšet.

Připomínka matčiny přítomnosti se neminula účinkem. Henry se uklidnil, a když dorazili na místo vyhlédnuté pro piknik, nezbylo mu, než se vrátit k počáteční zdvořilosti.

Piknik proběhl bez jakéhokoliv pozoruhodného incidentu a Henrymu se nepodařilo zmocnit se Harriet jenom pro sebe, dokud nedojedli a nešli spolu umýt talíře v potůčku, jenž tekl poblíž. I pak se jí podařilo držet si ho od těla tím, že ho poslala umýt nádobí a sama stála opodál s utěrkou v ruce. S milým úsměvem mu dávala různé příkazy, Henry poslouchal a s rozkošnou ochotou a s vyhrnutými rukávy pilně pracoval. Nicméně nakonec přišel ten nevyhnutelný okamžik, kdy se vrátil a předal jí umyté talíře. Rozhodnut využít příležitosti, přiskočil k ní a nemotorně ji objal. Harriet pustila talíře a pokoušela se mu vykroutit a odstrčit ho, hlavu skloněnou, aby její věrný a trvale strádající klobouk byl mezi nimi.

„Zatraceně!“ vztekal se Henry. „Mohla byste snad dovolit, abych -“

V té chvíli se Harriet skutečně vyděsila. Vykřikla, ne už jako v divadle, ale zaječela doopravdy a udeřila vší silou Henryho pěstí do ucha. Henry užasle uvolnil sevření paží. Rychle ho odstrčila a v tu chvíli se přivábena výkřikem objevila na břehu nad nimi paní Weldonová.

„Copak se to tu děje?“

„Viděla jsem hada,“ řekla zděšeně Harriet. „Určitě to byla zmije.“

Znovu vykřikla a paní Weldonová hned po ní, protože se hadů děsila. Henry posbíral spadlé talíře a zavrčel na matku, aby nebláznila.

„Pojďme do auta,“ řekla paní Weldonová. „Na tomhle příšerném místě už nechci být ani vteřinu!“

Vrátili se do vozu. Henry vypadal zachmuřeně a ublíženě; měl pocit, že se k němu Harriet nezachovala hezky, což byla pravda. Ale Harriet byla opravdu bílá jako křída, takže nebylo pochyb, že utrpěla nefalšovaný šok. Trvala na tom, že zpáteční cestu absolvuje na zadním sedadle vedle paní Weldonové, a ta ji

zahrnula všemožnou péčí, dávala jí čichat vonnou sůl a vykřikovala děsem a soucitem.

Když dorazili zpátky do Wilvercombe, Harriet se už natolik vzpamatovala, aby Henrymu řádně poděkovala a omluvila se, že se zachovala tak hloupě. Ale stejně nebyla ve své kůži, odmítla jít do hotelu a trvala na tom, že půjde pěšky do svého privátu u paní Lefrancové. Nechtěla, aby ji Henry doprovodil - to nepřipadá v úvahu! Je zcela v pořádku a procházka jí prospěje. Henry, pořád ještě trochu uražený, nenaléhal. Harriet odešla, nezamířila však k domu paní Lefrancové, ale zapadla do první telefonní budky a zavolala hotel Bellevue. Je přítomen lord Petr Wimsey? Ne, je momentálně pryč. Může mu nechat vzkaz? Ano. Ať lord Petr je tak laskav a jakmile se objeví, zajde okamžitě za slečnou Vaneovou. Je to strašně důležité. Určitě mu to vyřídí. Ne, nezapomenou.

Harriet se pak odebrala domů, posadila se do Alexisova křesla a hleděla na Alexisovu ikonu. Pořád ještě byla pěkně rozčilená.

Hodinu tak seděla, přemýšlela, a ani si neodložila klobouk a rukavice. Konečně zaslechla hluk na schodech, někdo bral schody po dvou, pak se dveře rozlétly tak těsně po zaklepání, že to zaklepání ani nemohlo být myšleno vážně.

„Ahojtě, ahojtě! Takže jsme zase všichni pohromadě. Co se děje? Něco vzrušujícího? Strašně se omlouvám, že jsem nebyl po ruce - Ale no tak! Hlavu vzhůru! Už je všechno v pořádku - tedy, je to v pořádku, nebo ne?“

Wimsey něžně vyprostil paži z Harrietina křečovitého sevření a zavřel dveře.

„Takže, miláčku, povídej! Co se stalo? Vypadáš jako kdybys viděla strašidlo.“

„Petře! Já myslím, že mě políbil vrah!“

„Vážně? To je trest za to, že tě může kdekdo líbat, jen já ne! Panebože! Máš spoustu námitek, aby tě políbil tak přátelský a

celkem počestný muž jako jsem já, a najednou se dozvídám, že se vyžíváš v nechutných objetích s vrahem. Na mou duši, já těmhle moderním holkám prostě nerozumím.“

„Přesně vzato mě nepolíbil - jenom mě objal.“

„Jak jsem právě řekl - 'nechutné objetí'. A co je ještě horší, pošleš mi do hotelu naléhavý vzkaz, abys mě tu měla a mohla mi tu zprávu škodolibě vmést do tváře. Je to ohavné. Odporné. Sedni si. Sundej si ten vulgární a směšný klobouk a prozraď mi, kdo je ten hanebný, zabedněný, prostopášný vrah s ptačím mozkem, který se ani nedokáže soustředit na to svoje vraždění a místo toho běhá po venkově a objímá zmalované ženské, které patří k někomu jinému.“

„Připrav se na pořádný šok. Byl to Haviland Martin.“

„Haviland Martin?“

„Haviland Martin.“

Wimsey zamyšleně přešel ke stolu poblíž okna, odložil na něj klobouk a hůl, vysunul židli a posadil na ni Harriet, pak se sám usadil na druhé, a řekl:

„Vyhrálas. Žasnu. Jsem ohromen. Laskavě mi to vysvětli. Myslel jsem, žes byla odpoledne s Weldonovými.“

„Taky že ano.“

„Je snad Haviland Martin Weldonovým kamarádem?“

„Haviland Martin je Henry Weldon.“

„Ty ses vilně objímala s Henrym Weldonem?“

„Pouze v zájmu spravedlnosti. Kromě toho jsem ho praštila pěstí do ucha.“

„Pokračuj. Co takhle začít od začátku?“

Harriet tedy začala od začátku. Povídání o tom, jak hrála před Henrym Weldonem prostopášnou ženu, nesl Wimsey celkem statečně, omezil se pouze na poznámku, že doufá, že Henry Weldon nebude později příliš otravovat. Pak trpělivě poslouchal, až Harriet došla ke scéně při mytí talířů.

„Snažila jsem se mu vykroutit, protože jsem nechtěla, aby mě vážně políbil. A jak jsem se koukala dolů, uviděla jsem jeho ruku - držel mě kolem pasu, víš?“

„Jo, to jsem pochopil.“

„Uviděla jsem, že má vytetovaného hada na pravé paži - přesně tak jako ten Martin. A pak jsem si vybavila, jak když jsem Henryho poprvé uviděla, zdála se mi jeho tvář nějaká povědomá - a došlo mi, že Weldon je Martin!“

„Řeklas mu to?“

„Ne. Jenom jsem zaječela, přiběhla paní Weldonová a ptala se mě, co se děje. Tak jsem řekla, že jsem uviděla hada - nic jinýho mě nenapadlo... A taky to byla pravda.“

„Co na to Henry?“

„Nic. Jenom byl trochu nevrlý. Samozřejmě si myslel, že tak vyvádím kvůli tomu polibku. Jenomže to matce říct nemohl.“

„To ne - ale myslíš si, že mu to došlo?“

„Myslím, že ne. Aspoň doufám, že ne.“

„Taky doufám - jinak by nejspíš vzal roha.“

„Já vím. Měla jsem se ho držet jako klíště. Ale nedokázala jsem to. Nemohla jsem, Petře, vážně, byla jsem příšerně vyděšená. Já vím, že to zní bláznivě, ale viděla jsem v duchu Alexise s tím prořízntutým hrdlem, všude kolem samá krev - bylo to příšerný. A to pomyšlení, že - fuj!“

„Tak moment! Zopakujme si to. Jsi si naprosto jistá, že se s tím hadem nepleteš? Je Weldon stoprocentně Martin?“

„Jo, jsem si tím jistá. Teď už je mi to úplně jasné. Mají stejný profil. A když si to vybavuju, jsou stejně vysoký, stejné postavy a mají stejný hlas. Barva vlasů je samozřejmě jiná, ale vlasy si mohl snadno obarvit.“

„To mohl. A když už o tom mluvíme, tak jeho vlasy opravdu vypadají, že je nedávno nabarvil a odbarvil. Všiml jsem si, že jsou nějaké divné... Pokud Weldon je Martin, tak není pochyb, že na

tomhle případu je něco velice podivného. Ale Harriet, pusť už jednou z hlavy, že by Martin mohl být vrah. Dokázali jsme přece, že to udělat nemohl. Nestihl by se tam včas dostat. Zapomnělas?“

„Ano - asi jsem na to v tý chvíli zapomněla. Připadalo mi to tak jasné, že když byl Weldon tady v Darley, v přestrojení, musí do toho všeho být nějak zapletený.“

„Samozřejmě, že do toho je nějak zapletený. Ale jak? I kdyby se přestrojil za Belzebuba, nemohl být současně na dvou místech.“

„Ne, to nemohl - já vím. Jsem pitomá. Sedím tu už hodinu vyděšená jako králík a lámu si hlavu, jak to jenom, proboha, řekneme paní Weldonové.“

„Obávám se, že jí to nejspíš budeme muset tak jako tak říct,“ usoudil Wimsey. „Vypadá to, že s největší pravděpodobností její syn do té vraždy namočený je, i když to nebyl on, kdo držel v ruce tu břitvu. Otázka teď je, když Henry-Martin není vrah, tak co tu v Darley dělal?“

„To ví jen bůh.“

„Určitě to má nějakou spojitost s tou hnědou klisnou. Ale jakou? Jakou roli v tom ten kůň vůbec hrál? Nerozumím tomu, Harriet. Prostě to nechápu.“

„To já taky ne.“

„Každopádně teď máme jenom jednu možnost.“

„A sice?“

„Zeptat se ho.“

„Henryho?“

„Ano. Zeptáme se ho. Přece jen tu je taky možnost, že má nějaké celkem nevinné vysvětlení. A když se ho zeptáme, nějaké vysvětlení nám bude muset říct.“

„Jo-o. Takže otevřená válka.“

„Třeba ne. Nemusíme mu říct o všech našich podezřeních... Myslím, že bude líp, když to necháš na mně.“

„Taky si myslím. Obávám se, že jsem to s Henrym nezvládla tak dobře, jak jsem chtěla.“

„To bych netvrdil. Každopádně jsi zjistila velice cennou informaci. Neboj se, než budeme s naším přítelem Weldonem hotovi, budeme o něm vědět úplně všechno. Mrknu se teď do Resplendentu, jestli se náhodou nevyplašil a nezmizel.“

Jak řekl, tak udělal. Henry měl k útěku daleko: večeřel a hrál bridge s dalšími třemi hotelovými hosty. Mám tam na ně vrazit a začít se ho vyptávat přede všemi? dumal lord Petr. Nebo mám radši počkat? Usoudil, že bude lepší, když sečká a schová si otázky na ráno během mírumilovné konverzace. Dohodl se ještě s nočním recepčním, že mu dá vědět, kdyby se pan Weldon chystal v noci odcestovat, a odebral se do svých pokojů přemýšlet o celé záležitosti.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ PŘEVLEČENÉHO MOTORISTY

„Buď se přizná - nebo do kobky s ním -
Pauza!“
Kniha žertů paní Smrtky

ČTVRTEK, 25. ČERVNA

Henry Weldon neutekl. Wimsey ho ráno bez problémů zastihl a byl rád, že rozhovor včera odložil, protože mezitím obdržel dopis od vrchního inspektora Parkera.

Milý Petře,

s čím asi přijdeš příště? Mám pro tebe pár předběžných informací, a pokud se dozvím časem něco dalšího, dám ti vědět.

Tak v prvé řadě ten Tvůj Haviland Martin není žádný bolševický agent. Účet v Cambridgi má už dost dlouho a na kraji města má i menší zařízený dům s jistou dámou. Pokud vím, tak ho koupil někdy v roce 1925 a čas od času se tam objevuje, tmavé brýle na nose, a tak. Bance ho doporučil jistý pan Henry Weldon z Leamhurst, Hunts. Účet je malý a nikdy s ním žádné potíže nebyly. Panuje přesvědčení, že Martin je obchodním cestujícím v té či oné branži. Z toho všeho bych soudil, že dotyčný džentlmen možná vede dvojí život, ale můžeš zapomenout na to, že by byl bolševik.

Dneska večer jsem sehnal Morrise, který je na bolševiky expert. Neví o tom, že by se nějaký komunistický nebo ruský agent potloukal kolem Wilvercombe a myslí si, že s těmi bolševiky jsi šlápl vedle.

Mimochodem, cambridgeská policie, z které jsem musel tyhle informace po telefonu vyrazit, by ráda věděla, o co jde. Nejdřív Wilvercombe, pak já! Naštěstí se znám dobře s jejich superintendentem, takže jsem ho dokázal přesvědčit, aby ty informace z banky vymáčkl. Mám dojem, že si teď myslí, že jde o nějaký případ bigamie.

Když už mluvím o bigamii, pozdravuje Tě Mary a ptá se, jestli se Ti už podařilo přiblížit se k monogamii. Řekla mi, že Ti ji mám doporučit na základě vlastní zkušenosti, takže to tímto činím - přesně jak zněl příkaz.

Srdečně zdraví Tvůj

Charles

Vyzbrojen těmito informacemi Wimsey vyhledal Henryho Weldona. Ten ho přivítal s obvyklou urážející důvěrností. Lord Petr to strpěl po dobu, již považoval za rozumnou, pak bezstarostně prohodil:

„Mimochodem, Weldone, vy jste slečnu Vaneovou včera pěkně vyděsil.“

Henry na něho dosti nepřívětivě pohlédl.

„Neříkejte? Každopádně nechápu, co vám je do toho.“

„Nemám na mysli vaše chování,“ vysvětlil Wimsey, „i když i to bylo poněkud zarážející. Ale pročpak jste se jí nezmínil, že vy dva jste se už setkali?“

„Asi z toho prostýho důvodu, že jsme se nikdy nesetkali.“

„Ale no tak, Weldone! A co takhle před týdnem odpoledne, na Hink's Lane?“

Weldon dostal nezdravou barvu.

„Nechápu, o čem to mluvíte.“

„Vážně? No, to je jistě jenom váš problém, ale když chcete cestovat po venkově pod cizím jménem, měl byste se zbavit toho tetování na ruce. Pokud vím, tak tyhle věci jdou odstranit. Co

takhle nechat si to přetetovat v barvě kůže? To by myslím bylo nejjednodušší.“

„Cože?“ Henry na Wimseyho chvíli civěl, pak se pomalu začal usmívat.

„Tak tohle ta káča myslela, když řekla, že uviděla hada. Bystrá holka, Wimsey! Koho by napadlo, že si toho všimla.“

„Ovládejte se!“ řekl Wimsey. „Laskavě se o slečně Vaneové vyjadřujte slušně a ušetřete mě trapné povinnosti vyrazit vám pár zubů.“

„Dobře, jak si přejete. Ale rád bych viděl, jak byste to chtěl udělat.“

„Neviděl byste to. Měl byste o pár zubů míň, ani byste nevěděl jak. Ale nehodlám mařit čas srovnávací fyziologií. Chtěl bych vědět, co jste v přestrojení vyváděl v Darley?“

„Co vám je do toho?“

„Nic. Ale možná by to zajímalo policii. Momentálně je zajímá všechno, co se tady ten minulý čtvrtek odehrálo.“

„Jo tak, vy na mě chcete něco shodit. Máte smůlu, to se vám nepodaří, běžte se vycpat. Prostě jsem tady byl pod jiným jménem. A proč ne? Nechtěl jsem, aby se máti dozvěděla, že tu jsem.“

„Pročpak?“

„Podívejte, ten matčin románek s Alexisem se mi vůbec nezamlouval. Nevidím nic špatnýho na tom, že se k tomu přiznávám. Řekl jsem to už předtím a klidně to zopakuju. Chtěl jsem zjistit, co se tady děje. Pokud by to vypadalo doopravdy na svatbu, chtěl jsem tomu zabránit.“

„Nemohl jste to udělat přímo? Aniž byste si obarvil vlasy na černo a chodil v tmavých brýlích?“

„Samozřejmě, že jo. Mohl jsem na ty dvě zamilovaný hrdličky vlítnout, udělat scénu a troufám si říct, že bych dokázal Alexise od toho románku odradit. Ale co pak? Podstoupit šílenou scénu s matkou a skončit bez jediného šilinku? Ne, můj plán spočíval v

tom, že tady vyčmuchám, jestli to s tou svatbou myslí doopravdy, a když jo, zajít za tím mizerou a zaplatit mu, aby zmizel.“

„Na to byste ale byl potřeboval nějaké peníze,“ poznamenal Wimsey suše.

„To není jistý. Donesly se ke mně nějaký zprávy, že tu Alexis měl nějakou holku, chápete? A kdyby se o tom dozvěděla máti -“

„Jo, už chápu - takové malé vydírání. Začínám tomu vašemu nápadu rozumět. Chtěl jste ve Wilvercombe získat informace o Alexisově předchozích pletkách a pak mu dát na vybranou: buď o tom paní Weldonové řeknete a on nejspíš nedostane nic, nebo mu něco zaplatíte a on si přestane hrát na věrného milence. Je to tak?“

„Přesně tak.“

„A proč Darley?“

„Protože jsem nechtěl, abych se tady ve Wilvercombe někde srazil s mátí. Místní křupany tmavejma brejlema a černýma vlasama oblafnu, ale pro bystrý oko mateřský lásky by to přestrojení nemuselo bejt neprůhledný jako cihlová zeď.“

„To jistě. Smím se zeptat, jestli jste ve svém delikátním vyšetřování uspěl?“

„Nijak zvlášť. Dostal jsem se sem až v úterý večer a skoro celou středu jsem strávil spravováním auta. Ty mizerové v půjčovně mi ho pronajmou a -“

„Aha, moment, prosím! To bylo vážně nutné v zájmu utajení si půjčit i auto?“

„To bylo, protože máti by moje auto určitě poznala. Má takovou nezvyklou barvu.“

„Koukám, že jste to měl neobyčejně důkladně promyšlené. Neměl jste potíže s půjčením toho auta? Vlastně, to je hloupost, v půjčovně jste přece mohl uvést pravé jméno.“

„Mohl, ale neudělal jsem to. Mám-li být skutečně upřímný - ale co, klidně vám to povím! Mám tohle rezervní jméno i s adresou pohotově už delší dobu. Občas tajně vyklouznu do Cambridge,

víte, navštívit jednu dámu... Vy mě jistě chápete. Milá dámička - oddaná bytost, a tak. Manžel je někde v tramtárii, nechce se s ní rozvíst a mně to nevadí. Vyhovuje mi to, jak to je. Jenomže zase - kdyby se o tom dozvěděla máti, byly by z toho potíže a nechtěl jsem se s ní zase hádat. V Cambridgi je to všechno v nejlepším pořádku - tam jsme naprosto počestnej pár - pan a paní Martinovi. Takže, kdykoliv si chci užít trochu domácího štěstí, prostě si odskočím do Cambridge. Chápete?“

„Chápu vás velice dobře. To se v Cambridgi taky promenádujete v přestrojení?“

„Když jdu do banky, beru si brýle. Pár mých dobrých sousedů tam má svoje účty.“

„Takže jste měl připravenou druhou existenci, jen do ní vklouznout. Upřímně vám gratuluju k tak užitečným opatřením. Naplňují mě obdivem - paní Martinová je nepochybně neobyčejně šťastná žena... Tím víc mě ovšem překvapuje, že jste tak neodbytně pronásledoval svou přízní slečnu Vaneovou.“

„No a? Když si o to ta mladá dáma koledovala - a pak, chtěl jsem zjistit, co ta holka - ta mladá dáma, teda, co má za lubem. Když máte zazobanou matku, chápete? snadno získáte dojem, že ostatní lidi koukaji, jak z ní nějaký prachy vyrazit.“

Wimsey se zasmál.

„Takže jste si myslel, že ulovíte slečnu Vaneovou a dozvíte se to. Jak podobně bystré mozky uvažují! Slečna Vaneová měla téměř stejné úmysly s vámi. Bylo jí divné, proč se nás oba tak usilovně snažíte vystrnadit z Wilvercombe. Takže mě nepřekvapuje, že jste se tak rychle sblížili. Slečna Vaneová mi řekla, že se už začínala bát, že jste prohlédl naší hru a děláte si z ní legraci. Každopádně teď můžeme vyložit karty na stůl a promluvit si úplně na rovinu, pěkně od srdce, se vším všudy, co říkáte?“

Henry Weldon se na Wimsey podezíravě zadíval. Měl matný pocit, že byl vmanipulován do absurdní pozice. Bylo sice prima, že

ta zatracená holka a tenhle užvaněný cvok, co si hraje na detektiva, mají údajně v úmyslu chovat se přátelsky, ale zároveň ho napadlo, že v jejich představách bude ta upřímnost trochu jednostranná.

„Ale jo, co by ne," řekl bez valného nadšení a s obavou dodal: „Nebudete to doufám vykládat mý máti, co? Nelíbilo by se jí to."

„Matce třeba ne," řekl Wimsey. „Ale co policie? Vážně nevím - co britské zákony, občanská povinnost a tak dále, však to znáte. Nemůžu zabránit slečně Vaneové, aby šla za inspektorem Umpeltym. Je to nezávislá žena - a mám takový pocit, že vám není zrovna dvakrát nakloněná."

„Copak policie, tý se nebojím!" Weldonovi se rozjasnila tvář. „Před těma nic tajit nemusít. Ani to nejmenší. Heleďte, kamaráde - co kdybych vám to všechno vyklopil a vy za nima pak zajdete a řeknete jim, ať mě nechají na pokoji. Vy jste přece s tím Umpeltym jedna ruka - když mu řeknete, že je se mnou všechno v pořádku, tak na vás dá."

„Ale ano, inspektor, to je fajn chlap. Ten mlčí jak hrob. A já nevidím absolutně žádný důvod, proč by o tomhle paní Weldonová měla cokoliv vědět. My chlapi musíme držet spolu."

„Přesně tak!" Neodrazen nedávnou zkušeností, uzavřel Henry Weldon promptně nové spojenectví, obranné i útočné. „Tak poslouchejte. Přijel jsem do Darley v úterý večer a dostal jsem povolení utábořit se na Hink's Lane."

„Zřejmě jste to tam dobře znal, co?"

„V životě jsem tam nebyl. Proč?"

„Omlouvám se, ale znělo to, jako byste o Hink's Lane věděl už předtím, než jste tam přijel."

„Cože? Jo tak. Už rozumím. Poradil mi to nějakej chlap v hospodě v Heathbury. Jak se jmenoval, to nevím."

„Jasně."

„Trochu jsem nakupoval a tak, načež jsem se utábořil. Druhej den - to bylo ve středu - jsem si řekl, že bych měl začít s tím svým

vyptáváním. Počkat, ne, to bylo až odpoledne. Dopoledne jsem se tam jen tak poflakoval - bylo nádherně a byl jsem utahanej z cesty, zvlášť protože mě zlobilo to auto. A po obědě jsem vyrazil. Trvalo mi celou věčnost, než jsem nastartoval, ale nakonec auto naskočilo a odjel jsem do Wilvercombe. Nejdřív jsem jel na oddávací úřad a zjistil, že tam žádná žádost o uzavření sňatku podaná není. Tak jsem začal objíždět kostely. Tam jsem taky nic nezjistil, ale to pochopitelně moc neznamenalo, protože se mohli chystat nechat se oddat v Londýně nebo jinde, kde by dostali povolení k sňatku.

Načež jsem si sehnal adresu toho Alexise od lidí v Resplendentu. Dal jsem si přitom dobrý pozor, abych se vyhnul máti - zavolal jsem ředitelství hotelu a namluvil jsem jim, že mám balíček, který omylem doručili mně, a adresu jsem z nich vyrazil. Načež jsem zajel na tu adresu a snažil se něco dostat z tý ženský tam, ale to nevyšlo. Řekla mi jenom, že Alexise můžu najít v nějaký restauraci, tak jsem šel tam. Alexis tam nebyl, ale dal jsem se do řeči s nějakým Španělem nebo Taliánem, kterej tam přišel, nevím jak se jmenuje, ale z nějaký jeho poznámky jsem nabyl dojem, že to co potřebuju, bych se mohl dozvědět ve Winter Gardens.“

Henry se odmlčel.

„Já vím,“ řekl posléze, „potom, co se stalo hned další den, vám to musí připadat hrozně podezřelý, že jsem se tam potloukal a vyptával se na Alexise, ale vykládám vám přesně to, co jsem dělal... Takže jsem se vrátil k autu a měl jsem s ním ještě větší potíže než předtím. Začal jsem proklínat ty pitomce, co mi ho půjčili, a řekl jsem si, že s ním radši zajedu do nějaký garáže. Pochopitelně, že jakmile to jednou naskočilo a motor se zahřál, běžel docela slušně a v garáži na něm nemohli nic špatnýho najít. Pár věcí odmontovali a pár věcí utáhli, napočítali si půlkorunu, a bylo to. Když jsem odjížděl, byl jsem z toho auta tak otrávenej, že jsem si řekl, že udělám nejlíp, když s tím krámem odjedu domů,

dokud motor běží. Jel jsem teda do Darley, celou cestu mi motor vynechával. Pak jsem se šel ještě projít a to bylo ve středu všechno, akorát jsem se ještě později stavil U tří per na pivo.“

„Kterým směrem jste se procházel?“

„Šel jsem kousek po pláži, proč?“

„Jen mě napadlo, jestli jste nedošel až k Žehličce.“

„Čtyři a půl míle? To těžko. Popravdě řečeno jsem na tom místě ještě nebyl, a ani po tom netoužím. Každopádně přicházíme ke čtvrtku, a to je ten den, co vás zajímá, ne? Se všema podrobnostma, jak se to píše v detektivkách, co? Asi v devět jsem posnídal - vajíčka na slanině, když to chcete vědět přesně - a pak jsem si řekl, že bych se měl nějak dostat do Wilvercombe. Tak jsem zašel do vesnice a stopnul jsem si projíždějící auto. To mohlo být - řekněme - krátce po desátý.“

„Kde přesně to bylo?“

„Tam, kde do Darley ústí hlavní silnice od Wilvercombe.“

„Proč jste si radši nepronajal v Darley auto?“

„Viděl jste ty auta, co si můžete v Darley pronajmout? Kdyby jo, tak byste se neptal.“

„Nemohl jste zatelefonovat do garáže ve Wilvercombe, aby přijeli a odvezli vás i s morganem?“

„To jsem sice mohl, ale neudělal jsem to. Jediná garáž, kterou jsem ve Wilvercombe znal, byla ta, co jsem v ní byl den předtím, a o tý jsem věděl, že nestojí za nic. Kromě toho, co je špatnýho na tom, když vás někdo sveze?“

„Nic. Pokud si řidič nedělá starosti s pojištěním.“

„Aha. Tohle byla řidička, byla moc fajn a žádný starosti si zřejmě nedělala. Měla velkej červenej kabriolet bentley. Byla moc ochotná.“

„Jméno asi nevíte, co?“

„Nenapadlo mě, abych se zeptal. Ale pamatuju si poznávací značku - byla totiž legrační: OI 01-01 - to si člověk pamatuje, i

když nechce; je to jako: OI-OI-OI! Řekl jsem jí, že mi to připadá legrační a oba jsme se tomu zasmáli.“

„Ha-ha!“ řekl Wimsey. „To je vážně legrace. Oi-oi-oi.“

„Jo - rozesmálo nás to. Vzpomínám si, že jsem jí řekl, že to musí mít s takovým číslem těžký, protože si ho každej polda zapamatuje. Oi-oi-oi,“ zajódloval Henry Weldon rozdováděně.

„Takže jste jel do Wilvercombe.“

„Ano.“

„A co jste tam dělal?“

„Ta dobrá dáma mě vysadila na Market Square a zeptala se mě, jestli budu chtít svízt taky zpátky. Řekl jsem jí, že by to od ní bylo moc milý a kdy se bude vracet. Pověděla mi, že musí odjet před jednou hodinou, protože má v Heathbury nějakou schůzku. Řekl jsem, že mi to tak vyhovuje, a domluvili jsme se, že přijdu zase tam na Market Square. Pak jsem teda šel do Winter Gardens. Ten chlapík, co jsem s ním den předtím mluvil, mi řekl, že ta Alexisova holka má něco společnýho s Winter Gardens - že tam zpívá nebo co.“

„Přesně vzato to není pravda,“ poznamenal Wimsey. „Její současný mládenec tam hraje v orchestru.“

„Jo, teď už to vím taky. Nějak to měl ten chlápek popletený. Každopádně jsem tam šel a promarnil jsem tam spoustu času posloucháním nějakýho pitomýho koncertu klasický hudby - můj ty bože! Bach v jedenáct dopoledne! Pořád jsem čekal, kdy začne ta pravá show.“

„Bylo tam hodně lidí?“

„Víte že jo? Spousta starejch panen a invalidů. Brzy jsem toho měl dost a vydal jsem se k hotelu Resplendent. Chtěl jsem si tam s někým promluvit, ale jaký už mám štěstí, rovnou jsem narazil na máti. Zrovna vycházela z hotelu, tak jsem skočil za jednu z těch pitomých palem, co tam mají, aby mě neviděla. Napadlo mě, že má možná schůzku s tím jejím Alexisem, tak jsem šel za ní.“

„A sešla se s Alexisem?“

„Ne. Šla do nějakýho pitomýho kloboučnictví.“

„To člověka naštve.“

„To mi věřte. Chvíli jsem tam čekal a ona vyšla a zamířila do Winter Gardens. 'No ne!' řekl jsem si. 'Kampak to jde? Nemáme náhodou stejnej cíl?' Tak jsem šel zase za ní a víte, kde jsem skončil? Na tom samým příšerným koncertě a ona si tam klidně seděla sama! Můžu vám dokonce říct, co hráli. Jmenovalo se to symfonie Eroica. Něco příšernýho!“

„Hm-hm. Jaká oběť.“

„Jo, myslel jsem, že puknu vzteky. Divný jenom bylo, že se máti tvářila, jako by tam na někoho čekala, pořád se rozhlížela a byla celá nervózní. Ale vydržela tam celej koncert, až když začali hrát Bože, chraň krále, došla jí trpělivost a vyrazila zpátky do hotelu. Vypadala hrozně zklamaná, jako kočka, který seberou myš, co si s ní hrála. Kouknul jsem se na hodinky a ono už bylo skoro tři čtvrtě na jednu.“

„Jak smutné, takhle promarnit čas. Zřejmě jste se tedy vzdal možnosti svézt se s tou laskavou dámou bentleyem do Darley.“

„Cože? Ani náhodou. Byla to moc fajn dáma. Řekl jsem si, že Alexis mi neuteče, a šel jsem rovnou na Market Place a ona tam fakt byla a jeli jsme domů... A to je myslím všechno. Ne, vlastně ne. Koupil jsem si pár límečků v obchodě u toho pomníku obětem války. Dokonce si myslím, že ještě někde mám účet... Jo, tady ho mám. Vždycky dávám všechny stvrzenky do jedný kapsy... Mám jeden z těch límečků zrovna na sobě, jestli máte zájem se na něj podívat.“

„Ne, děkuju - věřím vám.“

„Fajn! To bude zhruba všechno - oběd jsem si dal U tří per. Moje dobrodějka mě tam vysadila a myslím, že pokračovala dál po Heathbury Road. Po obědě - to bylo asi ve tři čtvrtě na dvě - jsem se šel podívat, jak to vypadá s tím mým autem a za živýho boha

jsem z něj nemohl vykřesat jedinou jiskru ve svíčkách. Tak jsem si řekl, že zkusím místního mechanika, jestli by s tím něco nesvedl. Šel jsem za ním a odvedl ho k autu a za nějakou chvíli přišli na to, že je vadný kabel od indukční cívky a spravili to.“

„Vypadá to všechno úplně jasné. V kolik vás ta dáma s bentleyem u hospody vysadila?“

„Byla zrovna jedna. Pamatuju se, že zrovna bily hodiny na věži a že jsem jí řekl, že doufám, že stihne to svoje tenisový utkání.“

„A kdy jste se vydal do garáže?“

„To fakt nevím. Řekl bych tak ve tři, v půl čtvrtý. Ale to by vám nejspíš řekli v tý garáži.“

„Jistě, ti to budou mít někde zapsané. Tomu říkám štěstí - mít takovou spoustu svědků, co člověku poskytnou alibi. Jinak - jak jste sám konstatoval - by ta vaše přítomnost tady mohla vypadat podezřele. Ještě jedna věc - když jste byl ve čtvrtek na Hink's Lane, nevšiml jste si, že by se tam někdo pohyboval po pláži?“

„Ani živá duše. Ale jak jsem se vám pokoušel vysvětlit, byl jsem tam ráno jenom do desíti, a pak zase až po tři čtvrtě na dvě. Takže není moc pravděpodobný, že bych něco viděl.“

„Nikdo tam neprošel mezi tři čtvrtě na dvě a třemi hodinami?“

„Cože? Mezi tři čtvrtě na dvě a třemi hodinami? Myslel jsem, že vás zajímá ta doba předtím. Jo, viděl jsem tam jednoho chlápka - takový nedochůdče, v kraťasech a brýlích s kostěnnou obroučkou. Přišel po Hink's Lane, zrovna když jsem se vrátil z Wilvercombe - za pět minut dvě, abych byl přesnější - ptal se mě totiž, kolik je hodin.“

„Neříkejte. A odkud přišel?“

„Z vesnice. Přesněji vzato směrem od vesnice. Vypadal, že není místní. Řekl jsem mu kolik je hodin a on sešel dolů na pláž, sednul si a něco tam jedl. Pak pokračoval v cestě - tedy, když jsem se vrátil z garáže, už tam nebyl. Moc jsem toho s ním nenamluvil.

Přesněji vzato, neměl chuť dávat se se mnou do řeči - potom, co jsem ho kopnul do zadku.“

„Kristepane! A za co?“

„Za čumění. Bojoval jsem tam s tím zatraceným autem a on si stoupne vedle mě a má pitomý otázky. Řekl jsem, ať pokračuje v cestě, a on stojí dál a ptá se mě: 'Nechce vám to chytit?'. Blbec jeden.“

Wimsey se zasmál. „To stejně nemůže být náš člověk.“

„Jaký náš člověk? Myslíte jako vrah? Pořád se z toho snažíte udělat vraždu? Každopádně se vsadím, že tenhle chudáček s tím neměl nic společnýho. Víte, jak mi připadal? Jako učitel z nedělní školy.“

„A to byla jediná živá bytost, kterou jste viděl? Nikoho jiného? Muže? Ženu? Dítě? Ani ptáčka? Nějaké zvíře?“

„Cože? Ne... Nic.“

„Mhm. Pak už nezbývá než vám poděkovat za vaši upřímnost... Budu muset informovat Umpeltyho, ale předpokládám, že vás nebude moc obtěžovat. A nevidím vůbec žádný důvod, proč by bylo třeba informovat vaši matku.“

„Říkal jsem vám, že o nic nejde.“

„Já vím. Mimochoden, kdy jste v pátek ráno odjel?“

„V osm hodin.“

„To jste si přivstal, co?“

„Pak už přece nemělo smysl tu zůstávat.“

„Proč ne?“

„No, Alexis už byl po smrti, ne?“

„Jak jste to věděl?“

Henry se rozchechtal.

„Asi si myslíte, že jste mě nachytal, co? Věděl jsem to, protože jsem to slyšel v hospodě. Byl jsem ve čtvrtek večer U tří per a tam už samozřejmě všichni mluvili o tom, že se našla mrtvola. Chvilku po mně přišel místní polda - nebydlí v Darley, ale čas od času tam

zajede na kole. Říkal, že byl kvůli něčemu ve Wilvercombe, a že už mají fotografii toho mrtvýho a identifikovali ho jako nějakýho Alexise z hotelu Resplendent. Zeptejte se toho poldy, potvrdí vám to. Tak jsem si řekl, že bych měl koukat být zase doma, protože mě tam bude máti určitě hledat, až bude potřebovat utěšit. Co vy na to?“

„Dojemné,“ řekl Wimsey.

Ponechal Henryho Weldona osudu a vydal se na policii.

„Neprůstřelné, absolutně neprůstřelné,“ mumlal si pro sebe. Ale proč zalhal o tom koni? Když tam ten kůň volně pobíhal, tak ho musel vidět. Leda že by utekl z ohrady až po osmé ráno. A proč taky ne? Neprůstřelné... absolutně neprůstřelné. Podezřele neprůstřelné alibi.

DVACÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ ŘIDIČKY

„Madam, my se neznáme:
a přesto je mi vaše postava povědomá.“
Tragédie nevěsty

ČTVRTEK, 25. ČERVNA

Když se superintendent s inspektorem dozvěděli o identifikaci pana Havilanda Martina, byli spíš překvapeni než potěšeni. Měli pocit, že ti dva amatéři jim vypálili rybník. Oba však hned spěšně poznamenali, že i po tom odhalení zůstává případ stejně nejasný, není-li teď dokonce ještě nejasnější. Jinými slovy, šlo-li o vraždu, nebyl případ o nic jasnější. Naproti tomu fakta svědčící pro sebevraždu vypadala teď možná přesvědčivěji, i když pokrok byl jen nepřímý - místo zlověstného pana Havilanda Martina, jímž mohl být kdovíkdo, byl tu jenom pan Henry Weldon, kterého už znali. Samozřejmě, bylo zcela jasné, že pan Weldon měl velice dobrý důvod, aby Paul Alexis zmizel ze scény, ale jeho vysvětlení, co v Darley dělal, vypadalo rozumně (i když poněkud bláhově) a každopádně tu byla jistota, že ve dvě hodiny v žádném případě u Žehličky být nemohl. Krom toho, po zjištění, že Henry Weldon už dobrých pět let vystupuje jako Haviland Martin s tmavými brýlemi na nose, nevypadalo už jeho přestrojení tak podezřele. Postava pana Martina nebyla vytvořena pouze pro tuto příležitost, a ježto už byla tak dlouho na světě, bylo jenom přirozené, že ji Weldon použil pro špiclování své matky.

Pokud šlo o podrobnosti Weldonovy výpovědi, ty mohly být snadno ověřeny. Účet za límečky byl z 18. června a nevypadalo to,

že by datum bylo jakkoliv pozměňováno. Krom toho, telefonát do obchodu koupi potvrdil a přinesl dodatečné informace: účet patřil k poslednímu půltuctu účtů toho dne vystavených, a jelikož každý čtvrtek obchod zavírá už v jednu hodinu, bylo zřejmé, že ke koupi došlo někdy těsně před touto hodinou.

Další v pořadí důležitosti byla výpověď darleyského policisty. Byl rychle kontaktován a přiznal, že Weldonův popis událostí je pravdivý. Ten čtvrtek byl večer v devět hodin ve Wilvercombe navštívit dámu svého srdce (to už měl po službě) a přitom před hotelem Resplendent potkal jednoho z wilvercombských policistů jménem Rennie. Zeptal se ho, jestli je něco nového s tou mrtvolou z Žehličky, a Rennie se zmínil o identifikaci mrtvého. Rennie pak výpověď potvrdil a nebyl důvod pochybovat, že to tak bylo: fotografie byly vyvolány během hodiny poté, co policie dostala do ruky film, a hotel byl zase jedním z prvních míst, který policie navštívila; k identifikaci skutečně došlo někdy před devátou večer a Rennie byl s Umpeltym, když se inspektor ředitele hotelu vyptával. Darleyský konstábl dále přiznal, že v hospodě U tří per o identifikaci mluvil. Do výčepu přišel krátce před zavírací hodinou (protože chtěl zjistit, zda tam není jistá osoba stíhaná pro drobný přestupek) a jasně si pamatoval, že „pan Martin“ byl přítomen. Oba policisté byli napomenuti za přílišnou hovornost, ale faktem zůstalo, že Weldon se o identitě mrtvého dozvěděl už ve čtvrtek večer.

„Takže co nám z toho všeho zbylo?“ zeptal se superintendent Glashier.

Wimsey zavrtěl hlavou.

„Nic moc - ale něco přece. Za prvé: Weldon něco ví o tom koni - vsadím se, že to tak je. Zaváhal, když jsem se ho zeptal, jestli tam opravdu neviděl nějakou osobu, věc nebo zvíře. Jsem si téměř jistý, že váhal, jestli má říct 'ne', anebo si něco vymyslet. Za druhé: ta jeho historka je strašně prostoduchá. I dítě by si počínalo

líp, než co on předvedl při tom svém slavném pátrání. Proč jel dvakrát do Wilvercombe a zase se vrátil, aniž by tam cokoliv kloudného podnikl? Za třetí: ta jeho historka je tak úhledná, tak plná přesných časových údajů. Proč - pokud si promyšleně nepřipravoval alibi? Za čtvrté: zrovna v té nejdůležitější chvíli se jako na zavolanou objeví neznámý člověk, který se ho zeptá, kolik je hodin. Proč by nějaký chlap, který zrovna prošel vesnicí plnou lidí a hodin, musel dojít až na Hink's Lane, aby se zeptal náhodného táborníka, kolik je hodin? Člověk, co se ptá, kolik je hodin, je běžnou rekvizitou všech lidí, co potřebují mít alibi. Celá ta Weldonova historka mi připadá hrozně krkolomná a podezřelá - vám ne?“

Glashier přikývl.

„Souhlasím, je podezřelá. Ale co z toho plyne?“

„To vám nepovím,“ přiznal Wimsey. „Ale myslím si, že ať už Weldon podnikl ve Wilvercombe cokoliv, bylo to něco jiného, než to, co nám tvrdí. Mohl být ve spojení se skutečným vrahem. A co říkáte tomu autu s číslem OI 01-01?“

„Je to číslo -ského hrabství, ale z toho nic neplyne. Dneska kdekdo kupuje ojetá auta. Samozřejmě se ho pokusíme najít. Začneme tím, že pošleme telegram na tamní úřady. Ale co dělal Weldon ten den později, to se z toho stejně nedozvíme.“

„To jistě ne, ale neuškodí, když tu ženu seženeme. A ověřovali jste si ve Winter Gardens ten čtrteční dopolední program?“

„Ano, konstábl Ormond tam zrovna je - moment! Tady ho máme.“

Konstábl Ormond zjistil program do všech podrobností. Jednalo se o koncert vážné hudby, který začal v 10:30 a sice Mozartovou Eine Kleine Nachtmusik. Následoval Mendelssohn s Lieder ohne Wörter, Bachův Smyčcový koncert G dur, Händelova Suita a po přestávce Beethovenova Eroica. Bach a Beethoven se hráli zhruba v udaný čas a neexistoval žádný tištěný program,

který by si někdo mohl odnést a naučit se ho nazpaměť. A co víc, Eroica byla zařazena na poslední chvíli místo Pastorální symfonie kvůli komplikacím s nějakými nástroji. Každá skladba byla oznámena dirigentem z pódia. Pokud chtěl někdo i nadále podezřívat pana Weldona, že na tomto koncertě nebyl, pak mohl podezření opírat pouze o překvapující fakt, že si dotyčný tak přesně pamatoval, co slyšel. Přímo však jeho účast nikdo nepotvrdil, i když konstábl Ormond svědomitě vyzpovídal všechen personál. Muž s tmavými brýlemi? Milý pane, těch tam bylo tolik, kolik tu máme v suterénu švábů.

O ověření další části Weldonovy výpovědi se o chvíli později dozvěděli od dalšího z konstáblů. Mluvil s paní Lefrancovou, a ta mu potvrdila, že nějaký džentlmen v tmavých brýlích hledal ve středu Paula Alexise a snažil se z ní vytáhnout informace o Leile Garlandové. Paní Lefrancová zvětřila potíže a s nevrlým komentářem ho nasměrovala do restaurace, kde Alexis zpravidla obědval. Vlastník restaurace se na Weldona upamatoval. Ano, má dojem, že ten pán mluvil s někým z orchestru, co sem náhodou zašel. Bavili se o Winter Gardens. Ne, nebyl to pan da Soto, byl to mnohem nenápadnější džentlmen, který hraje jedny z druhých houslí. Konečně, po dotazech v hlavních wilvercombských garážích, byl nalezen mechanik, který si vzpomněl na pána, co si stěžoval na špatné zapalování svého morgana. Mechanikovi se nepodařilo objevit žádnou závadu kromě poněkud opotřebených platinových kontaktů, které mohly mít špatné startování studeného motoru na svědomí. Ve vztahu k vraždě Paula Alexise (byla-li to vražda) neměla všechna tato zjištění valný význam - dohromady však přispěla k věrohodnosti Weldonovy výpovědi.

Jednou z věcí, která každého detektiva mírně žere, je neúměrně dlouhá doba, která zpravidla uplyne, než přijde odpověď na otázky, jež při pátrání vyvstanou. Než ústředna spojí

meziměstské hovory, trvá to celou věčnost; lidé, jejichž výpověď nutně potřebujete, nejsou doma; dopisy cestují pomalu... Tím překvapivější bylo zjištění, že identifikace majitele vozu s poznávací značkou OI 01-01 probíhala jako po másle. Během jediné hodiny přišel telegram z Rady -ského hrabství, že posledním vlastníkem dotyčného vozu je paní Morecambová, bytem v Londýně, Kensington, Popcorn Street číslo 17. Během deseti minut se wilvercombská telefonní ústředna dovolala do Londýna a za dalších patnáct minut zazvonil u superintenedenta Glashiera telefon a služebná paní Morecambové mu z Londýna sdělovala, že její paní je momentálně na faře v Heathbury. Zavolali na faru a někdo okamžitě zdvihl sluchátko. Ano, paní Morecambová u nich bydlí. Ano, je doma. Ano, dojdou pro ni. Ano, u telefonu je paní Morecambová. Ano, jasně se pamatuje, že minulý čtvrtek vezla nějakého pána z Darley do Wilvercombe a nazpět. Ano, myslí si, že si vzpomene, kdy přesně to bylo. Když uváží, v kolik hodin z Heathbury ráno odjela, musela mu zastavit tak v deset a v Darley ho zase vysadila tak v jednu, protože se dívala na hodinky, jestli stihne oběd a tenis u plukovníka Crantona, který bydlí v opačné části Heathbury. Ne, předtím toho pána nikdy neviděla, ale myslí si, že kdyby bylo třeba, poznala by ho. O žádném obtěžování nemůže být řeč - je ráda, že se policie nezajímá o ni samotnou (dívčí zachichotání), protože když jí služebná řekla, že ji volá superintenedent, už se lekla, že přejela plnou čáru, parkovala, kde se nemá, nebo něco takového. Zdrží se na faře až do příštího pondělí a ráda policii pomůže, bude-li to v jejích silách. Doufá, že nesvezla nějakého gangstera na útěku nebo podobně.

Superintenedent se poškrábal na hlavě. „Je to přímo zázračné. Všechno to do sebe zapadá, ani ten telefon nepřeskočil na špatné číslo! Nicméně pokud je ta dáma přítelkyně reverenda Trevora, je s ní jistě všechno v pořádku. Reverend už tu bydlí patnáct let a je

to ten nejhodnější člověk, jakého si můžete představit - takový ze staré školy. Stačí zjistit, jak dobře se s tou paní Morecambovou zná... Ale nejspíš to bude v pořádku. A pokud jde o tu identifikaci, nevím, jestli to má vůbec cenu zkoušet.“

„Nejspíš nemůžeme čekat, že by Weldona poznala, když nebude mít tmavé brýle a není už černovlasý,“ řekl Wimsey. „Je to užasné, jak se lidi změní, když mají zakryté oči. Můžete mu samozřejmě taky říct, ať si ty brýle nasadí... Co dostat tu dámu sem a nechat jeho, aby identifikoval ji? Povím vám, co bychom mohli udělat. Brnkněte jí, jestli by mohla přijet hned teď. Seženu Weldona, posadím se s ním na terasu v Resplendentu, a vy tam s ní můžete nenápadně projít. Když ji pozná, fajn. Když pozná ona jeho, může nám to být divné.“

„To není špatný nápad,“ řekl Glaisher. „Zkusme to.“ Zavolal znovu heathburskou faru a po chvilce řekl: „Je to v pořádku, jede sem.“

„Fajn. Zaběhnu do Resplendentu a pokusím se odtrhnout Henryho od jeho matinky. Kdyby byla přítomna tomu setkání, náš milý Henry by byl v pěkné kaši. Kdybych ho nesehnal, tak zavolám.“

Henryho Weldona našel Wimsey snadno. Popíjel v hotelové hale s matkou čaj, ale když se Wimsey objevil a požádal ho o soukromý rozhovor, omluvil se matce a následoval Wimseyho na terasu, kde se usadili. Weldon objednal dva drinky a Wimsey se dal do zevrubné zprávy o dopoledním rozhovoru na policii. Detailně líčil, jak musel přemlouvat superintenedenta Glaishera, aby se záležitost nedostala k uším paní Weldonové, a Henry vyjádřil příslušnou vděčnost.

Po chvíli se objevila hřmotná postava vypadající přesně jako policejní konstábl v civilu a vedle něho kráčela dáma, jejíž křiklavě elegantní oblečení se snažilo budit dojem, že jeho nositelka je o pár let mladší. Dvojice pomalu přecházela terasu

poměrně hustě obsazenou hosty a mířila k prázdnému stolu na opačném konci. Wimsey sledoval, jak se dáma rozhlíží po přítomných - její pohled se na okamžik zastavil na Wimseyho tváři, pak přeskočil na Weldona a bez jakékoliv známky poznání se přesunul na mladého muže v modrých brýlích, jenž se nimral v čokoládovém moučníku u sousedního stolu. Tam se na okamžik zastavil, aby pokračoval dál. V té chvíli sebou Weldon křečovitě škubl.

„Promiňte," přerušil Wimsey svůj monolog. „Říkal jste něco?"

„Já - no - ne," koktal Weldon. „Jen jsem měl pocit, že jsem někoho poznal. Nejspíš to bude jenom náhodná podoba." Jak paní Morecambová přicházela blíž, Weldon z ní nespouštěl oči, pak váhavě zdvihl ruku ke klobouku.

Paní Morecambová si toho pohybu všimla a s mírným údivem pohlédla na Weldona. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale pak si to rozmyslela. Weldon zdvořile nadzdvihl klobouk a povstal.

„Dobrý den," řekl. „Nejspíš mě asi nepoznáváte..."

Paní Morecambová se na něj dívala se zdvořilým překvapením.

„Ale ano, určitě jste to vy," řekl Weldon. „Nedávno jste byla tak hodná a svezla mě."

„Vážně?" podivila se paní Morecambová a zadívala se na Weldona pozorněji. „Ano, máte asi pravdu... Ale neměl jste tmavé brýle?"

„Ano, měl - to člověka dost změní, co?"

„Nebyla bych vás poznala. Ale váš hlas mi povědomý je. Jenom - měla jsem dojem... Nemám moc velký pozorovací talent, ale měla jsem dojem, že jste tmavovlasý. To asi kvůli těm tmavým brýlím. Takhle hloupě se splíst! Doufám, že váš morgan je už v pořádku."

„Samozřejmě, děkuju. To je ale náhoda! Svět je malý, co?"

„Neobyčejně. Doufám, že máte příjemnou dovolenou.“

„Děkuju, teď, když mi auto zase jezdí, tak jo. Jsem vám hrozně vděčný, že jste mě tenkrát svezla.“

„Bylo mi potěšením.“

Paní Morecambová se maličko uklonila a spolu se svým společníkem pokračovala v chůzi. Wimsey se uculil.

„Tak tohle je ta vaše přitažlivá dáma. Hleďme, hleďme... Vy jste dítko štěstěny, Weldone. Mladé i staré, všechny vám padají kolem krku, ať už máte brýle, nebo ne.“

„Nechte toho!“ řekl Henry potěšeně. „Tomu říkám klika, že se tu objevila, co?“

„Neuvěřitelná náhoda,“ přikývl Wimsey.

„Zato ten chlap, co s ní šel, se mi moc nelíbí. Nějaký místní křupan, co?“

Wimsey se znovu uculil. Je možné, že by někdo byl takový tupec, jako ze sebe Weldon dělá?

„Měl jsem se jí zeptat, jak se jmenuje,“ pokračoval Henry, „ale nechtěl jsem vypadat dotěrný. Ale oni ji stejně najdou, ne? Chápete, že pro mě to je dost důležitý.“

„Jo, to věřím. Vypadá atraktivně a podle toho jak je oblečená, musí být taky pěkně prachatá. Gratuluju vám, Weldone. Mám pro vás zjistit, kdo to je? Jako prostředník jsem neobyčejně obratný a dokážu výborně dělat křena.“

„Neblázněte, Wimsey, ta žena je přece moje alibi!“

„To je, a přišlo jako na zavolanou.“

S potutelným pokašláváním se Wimsey zvedl a odkráčel.

„Fajn,“ řekl Glaisher, když mu Wimsey všechno vylíčil. „Taky už máme docela přesné informace o té dámě. Její matka je stará přítelkyně paní Trevorové ze školy. Je v Heathbury už tři neděle a tráví tu pár týdnů každé léto. Manžel je zaměstnán v City - občas sem na víkend taky zajede, ale letos tu ještě nebyl. Ten oběd a

tenis s plukovníkem Crantonem taky souhlasí. Nikde žádná levota - Weldon je prostě v pořádku.“

„Kdyby vás slyšel, ulevilo by se mu. Byl z tohohle alibi dost nervózní. Když paní Morecambovou uviděl, škubnul sebou jako v posledním tažení.“

„Vážně? Nejspíš radostí. Koneckonců, co se divíte? Nemůže přece vědět, na kterou dobu alibi potřebuje, protože to se nám podařilo před tiskem utajit. Nejspíš si myslí - stejně jako nejdřív my - že Alexis byl po smrti už nějakou dobu předtím, než ho slečna Vaneová našla. Pochopitelně dobře ví, že měl k zabití Alexise mimořádně pádný důvod a že tady byl za hodně podezřelých okolností... Každopádně ho teď musíme vynechat, protože kdyby to byl on, kdo vraždil - nebo u té vraždy asistoval - tak by tak nelpěl na tomhle alibi pro falešnou dobu. Má nahnáno, a já se mu nedivím. Tahle neznalost ho zbavuje podezření stejně dokonale, jako kdyby měl neprůstřelné alibi na druhou hodinu.“

„Mnohem dokonaleji, vážený pane,“ přikývl Wimsey. „Až když zjistím, že někdo má opravdu neprůstřelné alibi, začnu ho podezřívat. I když Weldonovo alibi na druhou hodinu vypadá tak neprůstřelné, že lepší snad ani být nemůže. Ale teprve až se objeví někdo, kdo bude svatosvatě přísahat, že přesně ve dvě hodiny viděl Weldona, jak se věnoval něčemu absolutně nevinnému, pak začnu splétat konopnou oprátku. Pokud ovšem -“

„Ano?“

„Pokud ovšem nebyl Weldon domluven na vraždě s někým druhým a faktickou vraždu neprovedla ta druhá osoba. Teď mi napadá, co třeba kdyby v tom jeli Weldon a náš přítel Bright spolu a tu špinavou práci měl udělat Bright - řekněme někdy v jedenáct, zatímco Weldon by si zajistil na tu dobu dokonalé alibi. Třeba se něco zvrtlo a Bright nemohl Alexise zabít dřív než ve dvě... Co když to Weldon neví a drží se původního plánu - co tomu říkáte?“

„Je v tom spousta kdyby,“ mínil superintenedent. „Bright - nebo ať už to byl kdokoliv - měl spoustu času se s Weldonem domluvit. Neudělal by takovou chybu, aby mu to neřekl.“

„To je pravda. Mně se ten nápad taky dvakrát nezamlouvá. Bright se mi na tu roli nezdá.“

„Kromě toho i Bright má dokonalé alibi na druhou hodinu.“

„Já vím. Právě proto ho podezřívám. Chtěl jsem jenom upozornit, že Brightovi jsme zatím nepřiřadili žádnou roli. Ale i kdyby setkání s Weldonem bylo příliš riskantní, mohl mu napsat nebo zatelefonovat a totéž mohl udělat Weldon. Nemáte náhodou někoho v lochu, kdo by nám sem pasoval? Nebo nějaké náhlé úmrtí? Napadá mě jenom, že ten Weldonův komplic může být na nějakém takovém místě, odkud s nikým nemůže komunikovat - jako je třeba kriminál nebo pěkná jilmová rakev.“

„Co takhle nemocnice?“

„Ano, máte pravdu, třeba i nemocnice.“

„Zajímavý nápad,“ přikývl Glaisher. „Prověříme to, mylorde.“

„Škodit to nemůže - i když moc optimistický nejsem. Poslední dobou jako by mě opustil optimismus, jak říkávají kladní hrdinové. No, naštěstí už je čas večeře, jíst se dá vždycky. Ale - ale - ale, copak to je za rozruch?“

Superintenedent Glaisher vyhlédl z okna. Zvenku se ozýval hluk mnoha kroků.

„Nesou něco dolů do márnice. Možná -“

Bez předchozího varování se rozlétly dveře a dovnitř vpadl zmáčený, ale triumfální inspektor Umpelty.

„Promiňte, pane,“ řekl. „Dobrý večer, mylorde. Máme tu mrtvolu.“

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ SOUDU

„Při slovech 'zavraždili mě'
žalářnící mrtvých odsunou náhrobní kámen,
rozštěpí hluboký oceán a rozevřou horu,
aby mrtvý mohl projít.“
Kniha žertů paní Smrtky

PÁTEK, 26. ČERVNA

Soudní ohledání těla Paula Alexise se konalo 26. června. Inspektor Umpelty nijak nezastíral, jak se mu ulevilo, a jen zářil. Měl pocit, jako by už celou věčnost vyšetřoval cosi nehmatatelného. Nebýt Harrietiných fotografií, málem by si ve svých slabších okamžicích myslel, že ta mrtvola je jenom přelud. Teď se však tělo Paula Alexise nezvratně zhmotnilo do podoby skutečné, bytelné - či aspoň relativně bytelné - mrtvoly. Pravda, k zodpovězení všech otázek, které inspektor měl, nepřispělo tak, jak doufal. Nemělo na sobě přišpendlenou cedulku s jednoznačným nápisem: SEBEVRAŽDA, NEKLOPIT nebo LETOŠNÍ MODEL ZAVRAŽDĚNÝCH - BRIGHTOVA KREACE. Nicméně, mrtvola byla na světě a to byl jistě krok vpřed. Inspektor teď mohl směle citovat lorda Petra (který se zřejmě zaměřil na dodávání výstižných veršů) a recitovat:

Z toho by se člověku uchlastat chtělo,
když nemá ni corpus delicti, ni tělo;
Po zákeřných hrátkách osudu mám teď pocit libý:
aspoň mám mrtvolu - když už corpus delicti chybí.

Chvíli se příslušné orgány dohadovaly, jestli vůbec soudní ohledání mrtvoly konat a celou záležitost tam ventilovat, nebo tu složitou řadu stop a podezření utajit a soudní ohledání odložit, až vyšetřování dále postoupí. Nakonec ale padlo rozhodnutí dát věcem normální průběh. Třeba se během projednávání objeví něco užitečného; člověk nikdy neví. Každopádně potenciální podezřelí touhle dobou už stejně vědí, jak si stojí. Jisté stopy - jako například ona koňská podkova - si ovšem policie směla nechat pro sebe.

Prvním svědkem byl inspektor Umpelty. Krátce vysvětlil, že mrtvola byla nalezena pevně zaklíněna do hluboké pukliny na vnějším okraji Mlýnských kamenů, odkud musela být obtížně vyproštěna pomocí potápěčů. Do pukliny jí zřejmě zahnalo bouřlivé moře předchozího týdne. Když tělo našli, bylo značně nafouklé plyny, ale neplavalo, protože ho dolů táhl speciální opasek, v němž bylo tři sta liber ve zlatých mincích. (Pozdvižení v sále.)

Inspektor pak předložil porotě opasek a zlato (které si porota prohlédla se zbožným údivem) a rovněž cestovní pas nalezený u mrtvého. V pase bylo nedávno udělené vízum do Francie. Dva další pozoruhodné nálezy byly v náprsní kapse mrtvého. Prvním byla nezarámovaná fotografie krásné dívky s charakteristickými ruskými rysy a s perlovým diadémem na čele. Pod obrázkem bylo tenkým, neanglicky vyhlížejícím písmem napsáno jméno Feodora. Na fotografii nebylo jméno žádného fotografa a buď nebyla nikdy zarámována, nebo byla z rámu velice opatrně vyjmuta. Byla poměrně dobře zachovaná díky tomu, že byla zasunuta v jednom z oddílů elegantní kožené peněženky, která ji částečně ochránila. Peněženka pak už obsahovala pouze pár bankovek, několik známek a zpáteční lístek z Wilvercombe do Darley Halt s datem 18. června.

Druhý z nálezů byl záhadnější. Byl to list papíru, jehož rukou psaný text byl tak poznamenán skvrnami od krve a mořské vody, že byl téměř nečitelný. Papír nebyl uložen v peněžence, ale volně vložen do náprsní kapsy za peněženku. To, co z textu bylo možno rozluštit, bylo napsáno hůlkovým písmem červeným inkoustem; slova byla sice rozmazána, ale na to, že papír přebýval týden ve vodě, vzdoroval celkem úspěšně. Pár vět bylo možno i přečíst, ale výsledek nebyl příliš povzbudivý. Tak například bylo možno rozluštit pasáž, jež začínala melodicky znějícím slovem 'SOLFA', po němž text rychle ztratil půvab, neboť pokračoval: 'TGMZ DXL LKKZM VXI', načež zmizel ve špinavé rudé skvrně. O něco dále bylo možno rozluštit: 'AIL AXH NZMLF', 'NAGMJU KC KC' a 'MULBY MS SZLKO'. Závěrečná skupina písmen, což mohl být podpis, zněla: 'UFHA AKTS'.

Koroner se inspektora zeptal, zda může nález nějak objasnit. Umpelty odvětil, že by to podle jeho mínění mohli učinit dva svědkové, načež své místo přepustil paní Lefrancové.

Paní bytná, rozrušená na nejvyšší míru, samé slzy a pudr, byla dotázána, zda identifikovala tělo. Odpověděla, že tak učinila podle šatů, vlasů, vousů a prstenu, jejž zesnulý vždy nosil na levé ruce.

„Ale pokud jde o jeho tvář," vzlykala paní Lefrancová, „nic bych nepoznala, ani kdybych byla jeho vlastní matka, a že jsem ho milovala jako svýho syna. Obličej měl celej ožranej od těch příšernejch potvor, a ať mě Bůh ztrestá, jestli ještě někdy pozřu sousto nějakýho kraba nebo humra. Za život jsem mockrát jedla krabí salát - z nevědomosti, a vůbec se nebudu divit, jestli budu mít noční můry, když teď vím, čím se ty mrchy živí!"

Publikum se zachvělo a ředitelé hotelu Resplendent a Bellevue, kteří byli v sále, chvatně poslali poslíčky se vzkazy do kuchyně, aby aspoň čtrnáct dní za žádných okolností nezařazovali na jídelní lístek kraby a humry.

Paní Lefrancová pak vypověděla, že Alexis pravidelně dostával z ciziny dopisy, na jejichž přečtení potřeboval spoustu času, stejně jako na napsání odpovědi. Poslední z nich obdržel v úterý ráno, načež se choval divně a byl v povznesené náladě. Následující den pak zaplatil všechny účty a spálil spoustu papírů, večer ji políbil a tajuplně se zmínil, že možná v blízké budoucnosti odcestuje. Vylíčila, že ve čtvrtek ráno toho moc nesnědl, nezabalil si žádné šaty, a když pak odešel, vzal si s sebou klíč od pokoje, jako by měl v úmyslu se vrátit.

Po předložení fotografie ujistila soud, že: obrázek v životě neviděla; také nikdy neviděla dívku na něm; nikdy neslyšela, že by Alexis o nějaké Feodoře mluvil; pokud jde o ženy v Alexisově životě, znala jedině Leilu Garlandovou, s níž se Alexis před nějakým časem rozešel, a paní Weldonovou, dámu s níž byl v době smrti zasnouben a kterou si měl vzít.

Tím se pozornost přítomných soustředila na paní Weldonovou. Henry jí podal lahvičku s vonnou solí a něco jí řekl, na což paní Weldonová zareagovala chabým úsměvem.

Dalším svědkem byla Harriet Vaneová, jež detailně popsala, jak mrtvolu našla. Koronera obzvláště zajímala přesná poloha těla a stav krve. Harriet byla ovšem vynikající svědkyně, neboť jako autorka detektivních románů dokázala tyto podrobnosti stručně a jasně popsat.

„Tělo leželo s pokrčenými koleny, jako kdyby se do této polohy zhroutilo při pádu. Oblek nebyl nijak pomačkaný nebo v nepořádku. Levá paže byla ohnutá, jako kdyby se oběť snažila sáhnout si na krk. Pravá paže visela přes okraj skály k moři. Obě ruce až po ramena, stejně jako celá přední část těla, byly zbroceny krví. Krev vytvořila kalužv dutině skály pod hrdlem oběti, a když jsem mrtvého našla, pořád ještě po skále stékala. Jestli v dutině byla kromě krve i mořská voda, to nemohu říct. Na plošině skály, ani na žádné jiné části těla než na pažích a hrudi krev nebyla.

Celkový dojem byl, jako kdyby krk oběti byl prořízнut, když se nakláněla dopředu - asi jako když se člověk naklání nad umyvadlem. Když jsem tělem pohnula, z prořízнutých tepen volně vytékala spousta krve. Jestli nějaké loužičky krve byly vysušené sluncem, jsem si nevšimla. Ale myslím, že ne, protože krev ve skalní dutině i pod tělem byla proti slunci chráněna tělem mrtvého. Když jsem nadzdvihla mrtvolu, vyhrnula se krev - jak už jsem řekla - a stékala po skále. Byla kapalná a volně tekla.

Měla jsem v rukou rukávy a klopy jeho obleku a rukavice. Všechno bylo nasáklé krví a mokré. Nebyly ztvrdlé a nebyly ani lepkavé. Byly ohebné a mokré. Viděla jsem obvazy nasáklé krví a vím, jak zatvrdne krev, která je sražená, a jak je lepkavá. Tohle oblečení takové absolutně nebylo. Podle mě bylo nasáklé čerstvou krví.

Na dotek bylo tělo teplé. Povrch skály byl rozpálený, protože byl horký den. Tělem jsem prakticky nepohnula, jen jsem ho trochu pootočila a nadzdvihla mu hlavu. Omlouvám se, že jsem se ho nepokusila dovléci na břeh, ale myslela jsem, že nemám dost síly na to, abych to zvládla, a hlavně jsem předpokládala, že rychle seženu někoho, kdo mi pomůže.“

Koroner řekl, že porota jistě nemá slečně Vaneové za zlé, že se nesnažila tělo přemístit a poděkoval jí za duchapřítomnost, s níž mrtvolu vyfotografovala a shromáždila různé důkazy. Fotografie pak byly předány porotě, a když Harriet ještě vysvětlila různé potíže, které musela překonat, než se jí podařilo spojit se s policí, byla ze svědecké lavice propuštěna.

Dalším svědkem byl policejní lékař doktor Fenchurch. Po shlédnutí fotografií a vyšetření těla došel k závěru, že krk oběti byl prořízнut jedinou řeznou ranou ostrého předmětu. Krabi a humři sice uhryzali většinu měkých částí, ale fotografie tu sehrály neobyčejně cennou roli a prokázaly nad vší pochybnost, že hrdlo bylo prořízнuto na první pokus, aniž by došlo k povrchovým

řezným ranám. Tento závěr podpořilo vyšetření svalových tkání, které nenesly známky sekundárních poranění. Všechny hlavní krční tepny a svaly, včetně karotisu a tepen hrdelních, jakož i štěrbina hlasivková byly řezem jasně přerušeny. Rána byla vedena od levého ucha dolů k pravé straně hrdla a pronikla až k páteři, která však už poškozena nebyla. Takovýto řez je charakteristický pro sebevraždy praváků. Stejný vzhled by měl ale i vražedný řez, pokud by vrah stál při útoku za obětí.

„Takové zranění by zřejmě mělo za následek velké krvácení, že?“

„To ano.“

„V případě, že by šlo o vraždu a pachatel by stál, jak jste uvedl, byly by jeho ruce a oděv silně zakrváceny?“

„Pravá ruka a paže pravděpodobně ano. Šaty by nemusely být zakrváceny vůbec, protože by byly chráněny tělem oběti.“

„Provedl jste pitvu, abyste se ujistil, že smrt nemohla mít nějaké jiné možné příčiny?“

Lékař se maličko pousmál a odpověděl, že, jak je obvyklé, otevřel tělo a hlavu, ale nic podezřelého nezjistil.

„Takže jaká byla podle vašeho názoru příčina smrti?“

Doktor Fenchurch pořád ještě s úsměvem řekl, že dle jeho mínění byly příčinou smrti akutní krvácení spolu s přerušením dýchací trubice. Oběť zemřela, protože měla prořízнuté hrdlo.

Koroner, jenž byl právník, zřejmě neměl v úmyslu nechat proběhnout lékařskou expertizu zcela v réžii lékaře.

„Nesnažím se zdržovat nějakými absurdními dotazy,“ prohlásil kousavě. „Ptám se vás, jestli můžeme považovat za prokázané, že příčinou smrti byla skutečně řezná rána v krku, nebo jestli existuje možnost, že oběť byla zabita jiným způsobem a řezná rána byla provedena dodatečně, aby vznikl dojem, že jde o sebevraždu.“

„Ach tak! Pak mohu prohlásit, že je zcela nepochybné, že bezprostřední příčinou smrti byla ona řezná rána. Jinými slovy, ten

muž byl naživu, když došlo k proříznutí hrdla. Tělo ztratilo téměř všechnu krev. V oblasti srdce jsem nalezl něco sražené krve, ale jen pozoruhodně málo. To se dá ovšem při tak rozsáhlém zranění očekávat. Pokud by ve chvíli, kdy byla zasazena řezná rána, byl muž už mrtev, nedošlo by k žádnému nebo jen k malému krvácení.“

„Jistě. Je důležité, že jsme si to vyjasnili. Řekl jste, že proříznutí hrdla bylo bezprostřední příčinou smrti. Co jste tím přesně chtěl říct?“

„Chtěl jsem tím vyloučit možnost, že zesnulý mohl rovněž požít jed. V případě sebevraždy je dost obvyklé, že se sebevrazi pojistí i tímto způsobem. V tomto případě však vnitřní orgány nejevily žádné známky, že by k požití jedu došlo. Pokud byste si to přál, mohu provést analýzu vnitřních orgánů.“

„Děkuju, možná to bude vhodné. Předpokládám, že je stejně tak možné, že muž byl nejprve omámen jinou osobou a teprve pak došlo k útoku, který skončil proříznutím hrdla?“

„Nepochybně. Mohlo mu být předem podáno nějaké hypnotikum, aby pak byl útok usnadněn.“

Inspektor Umpelty v této chvíli vstal a požádal koronera, aby věnoval pozornost svědectví slečny Vaneové, že oběť došla ke skále pěšky a sama.

„Děkuji, inspektore, k tomu se dostaneme později. Teď dovolte, abych dokončil lékařskou expertizu. Pane doktore, slyšel jste svědectví slečny Vaneové, že když ve 14:10 tělo našla, krev byla stále ještě tekutá. Jaké z toho vyvozujete závěry ohledně doby smrti?“

„Řekl bych, že ke smrti došlo pár minut předtím, než mrtvolu nalezla. Řekněme, že to nemohlo být před druhou hodinou.“

„Jak rychle člověk zemře na následky takového zranění, jaké jste popsal?“

„Zemře okamžitě. Srdce může ještě několik vteřin dál pumpovat krev do tepen díky spasmodickým svalovým kontrakcím, ale člověk je mrtvý od chvíle, kdy byly přerušeny hlavní tepny.“

„Takže můžeme předpokládat, že ta rána nebyla zasazena před druhou hodinou?“

„Ano, tak to je. Dvě hodiny je nejzazší mez. Já osobně bych ten okamžik posunul ještě na později.“

„Děkuji. Ještě poslední otázka. Slyšel jste, že v blízkosti těla byla nalezena břitva. Pane inspektore, podejte laskavě svědkovi doličný předmět... Pane doktore, odpovídá vzhled rány tomu, že mohla být zasazena tímto předmětem?“

„Zcela jistě. Tato nebo podobná břitva by byly pro tento účel ideální.“

„Je podle vašeho názoru při použití tohoto nebo podobného instrumentu zapotřebí velké síly k takové ráně?“

„Značné síly - to ano. Výjimečné síly - ne. Mnoho by záviselo na okolnostech.“

„Můžete to blíže vysvětlit?“

„V případě odhodlaných sebevrahů jsou známy případy, kdy si takováhle zranění přivodily osoby průměrné i podprůměrné fyzické konstituce. V případě vraždy hodně záleží na tom, jestli by se oběť účině bránila.“

„Nalezl jste na těle této oběti nějaké známky zápasu?“

„Ani jedinou.“

„Žádné stopy po škrcení nebo škrábance?“

„Žádné. Stopy, které jsem zjistil, je možno připsat normálnímu působení moře. Jediné, co nebylo zcela obvyklé, je absence posmrtných skvrn. To vysvětluji tím, že v těle nezůstala prakticky žádná krev, a také tím, že tělo nezůstalo ležet v jedné poloze, ale krátce po smrti bylo spláchnuto ze skály a převalovalo se ve vlnách.“

„Nasvědčuje podle vašeho názoru stav těla spíše sebevraždě nebo vraždě?“

„Podle mé zkušenosti, a když vezmu v úvahu všechny okolnosti, je sebevražda pravděpodobnější. Jediné, co mluví proti ní, je absence povrchových zranění. Je poměrně vzácné, aby byla sebevražda úspěšná hned při prvním pokusu - i když by to rozhodně nebyl první případ.“

„Děkuju vám.“

Do svědecké lavice pak přišla slečna Leila Garlandová, jež potvrdila svědectví paní Lefrancová ohledně šifrovaných dopisů. To pochopitelně vedlo k otázkám ohledně vztahu mezi slečnou Garlandovou a panem Alexisem. Slečna Garlandová vypověděla: že jejich vztah se zakládal na pevných, až viktoriánských mravních zásadách; že pan Alexis byl příšerně sklíčený, když ona jejich známost ukončila; že pan Alexis rozhodně nebyl muž, který by měl sklon k sebevraždě; že (na druhé straně) měla hrozný strach, aby kvůli jejich rozchodu neprovedl nějakou nerozvážnost; že nikdy neslyšela o žádné Feodoře, ale že pochopitelně nemůže vědět, jaká bláznovství mohl podniknout ze zoufalství, že jejich přátelství skončilo; že už strašně dlouho pana Alexise neviděla, takže vůbec nechápe, proč si někdo myslí, že by ona měla s touhle příšernou záležitostí cokoliv společného. Pokud jde o ty dopisy, myslela si, že pan Alexis je vydírán, ale nemá pro to žádné důkazy.

Teď bylo zřejmé, že žádná síla nemůže zabránit tomu, aby se na svědecké lavici neobjevila i paní Weldonová. Oděna téměř do vdovské černi protestovala rozhořčeně proti domněnce, že by snad Alexis chtěl ukončit vlastní rukou život, ať už kvůli Leile, či čemukoliv jinému. Líp než kdokoliv jiný věděla, že Alexis ve skutečnosti nebyl oddán nikomu jinému než jí. Připustila, že nemá vysvětlení pro fotografii podepsanou „Feodora“, ale se vším důrazem trvala na tom, že Alexis až do posledního dne jen zářil štěstím. Naposledy ho viděla ve středu večer a měli se opět sejít ve

čtvrtek dopoledne ve Winter Gardens. Nedostavil se a je si naprosto jistá, že musel být vylákán na ono místo osobou, jež usilovala o jeho život. Ona sama už mnohokrát řekla, že se obává, že jde o bolševické spiknutí a podle jejího názoru by policie měla začít ty bolševiky hledat.

Tento výpad se neminul účinkem na porotu a jeden z porotců vznesl dotaz na policii, zda podnikla nějaké kroky, aby vypátrala podezřelé cizince, kteří se v okolí usadili nebo se tu potulují. On sám, pravil porotce, si všiml na silnici řady podezřele vypadajících individuí. Musí rovněž s lítostí konstatovat, že v tom samém hotelu, kde pracoval Alexis, je zaměstnaný jako profesionální tanečník jeden Francouz a řada dalších cizinců hraje v orchestru ve Winter Gardens. Mrtvý byl rovněž cizinec. Že získal britské občanství, to podle jeho názoru na věci nic nemění. Považuje za skandální, aby v době, kdy dva miliony dělníků, kteří se v Británii opravdu narodili, jsou bez zaměstnání, bylo téhle chátře vůbec dovoleno, aby v Anglii zakotvila. To říká jako obchodník Britského impéria a člen Zdravotní komise.

Koroner pak zavolal pana Pollocka. Rybář vypověděl, že v kritický den byl kolem druhé hodiny se svým člunem v okolí Mlýnských kamenů, ale trval na tom, že byl daleko od břehu a dokud se na scéně neobjevila slečna Vaneová, nic neviděl; tím směrem se vůbec nedíval; věnoval se svojí práci. Na dotaz, co ta práce byla, odpovídal vyhýbavě, ale žádné naléhání ho nepřimělo ustoupit od zatvrzelého ujišťování, že neví absolutně nic. Jeho vnuk Jem (mezitím se vrátil z Irska) stručně potvrdil jeho výpověď, ale dodal, že on sám se díval na pobřeží dalekohledem - myslí, že to bylo tak ve 13:45 - a viděl nějakého člověka na Žehličce, který tam buď seděl nebo ležel; jestli byl živý, nebo mrtvý, to říct nemůže.

Posledním svědkem byl William Bright, jenž vypověděl svůj příběh s břitvou téměř týmiž slovy, jako když o něm mluvil s

Wimseym a na policii. Koroner pohlédl na lístek, který mu podal inspektor Umpelty, a když Bright skončil, zeptal se ho:

„Řekl jste, že tohle všechno se stalo o půlnoci v úterý šestnáctého června?“

„Krátce po půlnoci. Slyšel jsem odbíjet hodiny těsně předtím, než se ten muž objevil.“

„Jak to bylo v té době s přílivem?“

Bright poprvé znejistěl. Rozhlédl se kolem, jako by vycítil, že jde o léčku a nervózně si olízl rty.

„Nevyznám se v takových věcech... Já v těchhle končinách nežiju.“

„Ale v tom působivém líčení vašeho rozhovoru jste se zmínil, že vlny narážely na opěrnou zeď Kolonády. Takže z toho vyplývá, že byl příliv, ne?“

„Zřejmě ano.“

„Možná vás tedy překvapí, že o půlnoci šestnáctého tohoto měsíce byl naopak odliv.“

„Možná, že jsem tam seděl dýl, než jsem si myslel,“ navrhl pan Bright.

„Seděl jste tam šest hodin?“

Žádná odpověď.

„Co říkáte tomu, že moře nikdy nedosahuje na zeď Kolonády - vyjma chvíle, kdy příliv vrcholí, což tohoto data nastává v šest hodin večer?“

„Můžu jenom přiznat, že jsem se zřejmě spletl. Asi jsem se nechal unýst představivostí.“

„Ale trváte na tom, že k tomu rozhovoru došlo o půlnoci?“

„Ano, tím jsem si jistý.“

Koroner Brighta propustil s varováním, aby byl opatrnější v tvrzeních před soudem, a zavolal inspektora Umpeltyho, aby referoval o prověření Brightovy výpovědi.

Pak koroner shrnul všechna svědectví. Přitom nijak neskrýval vlastní názor, podle něhož si zesnulý vzal život sám. (Nesouvislé protestní reakce paní Weldonové.) Upozornil, že není úkolem poroty stanovit, proč to udělal. Byly navrženy různé motivy a porota musí mít na paměti, že mrtvý byl podle místa narození Rus, a proto člověk nevyrovnaný a náchylný k návalům melancholie či zoufalství. On sám četl mnoho děl ruské literatury a ujišťuje porotu, že sebevražda je mezi příslušníky tohoto nešťastného národa častým jevem. Nám, kdo máme to štěstí, že jsme Britové, se to může zdát těžko pochopitelné, ale porota se na něj může spolehnout, že to tak prostě je. Slyšeli zcela jasné líčení, jak se břitva do Alexisových rukou dostala, a koroner soudí, že Brightově chybě ohledně přílivu není třeba přikládat velký význam. Jelikož se Alexis neholil, tak k čemu jinému by mohl potřebovat břitvu než k sebevraždě? Nicméně (on, koroner) chce být naprosto objektivní, a tak vyjmenuje několik faktů, které hypotézu o sebevraždě nepodporují. Je tu skutečnost, že Alexis měl u sebe zpáteční lístek. Je tu jeho cestovní pas. Je tu opasek se zlatými mincemi. Je proto možné se domnívat, že zesnulý se chystal odjet ze země. Ale i kdyby to tak bylo, není pravděpodobné, že v poslední chvíli ztratil odvahu a zvolil si tu nejkratší cestu nejen ze země, ale i z tohoto světa? Pak je tu podivná okolnost, že zesnulý spáchal sbevraždu v rukavicích, ale sebevraždy jsou známé tím, že jsou podivné. Konečně tu je svědectví paní Weldonové (k níž musíme všichni cítit hluboké sympatie) pokud jde o duševní rozpoložení zesnulého. Ale proti tomu jsou tu opačná svědectví Williama Brighta a paní Lefrancové.

Zkrátka a dobře, máme tu muže ruské národnosti a ruského temperamentu, jenž má problémy v citovém životě, dostává záhadné dopisy a je evidentně psychicky labilní. Byl unaven těmito pozemskými záležitostmi a opatřil si břitvu. Byl nalezen na opuštěném místě, kam zřejmě došel sám, byl nalezen mrtev s

osudnou zbraní poblíž ruky. V písku nebyly žádné jiné stopy než jeho a osoba, která jeho tělo objevila, přišla na místo činu tak brzy po době smrti, že to vylučuje možnost, aby nějaký vrah mohl po břehu utéct. Svědek Pollock přísahal, že v době, kdy smrt nastala, byl na moři a nikde poblíž žádný jiný člun nebyl, což potvrzuje i slečna Vaneová. Kromě toho neexistuje žádný důkaz, že by někdo mohl mít sebemnší důvod, aby usiloval zesnulému o život - leda že by porota věnovala pozornost nejasným zmínkám o vydírání či o bolševicích, pro což žádné důkazy neexistují.

Wimsey se s úsměvem otočil na Umpeltyho, když slyšel toto shrnutí, v němž jisté části účelově chyběly a jiné byly zdůrazněny. Nepadla zmínka o puklině ve skále, koňské podkově či disponování s penězi paní Weldonové. Porota se shlukla a začala si šeptat. V nastálé pauze se Wimsey zadíval na Henryho Weldona: mračil se a evidentně ignoroval, co mu matka vzrušeně šeptá do ucha.

Po chvilce předseda poroty - statný muž vypadající jako farmář - vstal a řekl:

„Všicky jsme se shodli, že příčinou smrti byl ten podříznutej krk. Většina z nás si myslí, že si vzal život sám, ale některý“ (pohlédl na obchodníka Britského impéria) „si mysleji, že to udělali bolševici.“

„Většinový výrok stačí,“ řekl koroner. „Došla většina k názoru, že jde o sebevraždu?“

„Ano, pane,“ řekl předseda poroty a hlasitě zašeptal: „Vidíš, Jime Cobbley, já ti to říkal.“

„Výrok poroty tedy zní, že zesnulý zemřel poté, co si sám prořízl hrdlo?“ ujišťoval se koroner.

„Ano, pane.“ (Další porada.) „Ještě bysme chtěli dodat, že si myslíme, že policejní nařízení vohledně cizinců by vopravdu měly bejt zpřísněný, protože ten mrtvej byl cizinec a sebevraždy a

vraždy jsou nepříjemný v místě, kam jezdí v létě takovejch návštěvníků.“

„To nemohu akceptovat,“ namítl rozpačitě koroner. „Zesnulý byl naturalizovaný britský občan.“

„Podle nás to na věci nic nemění,“ prohlásil porotce zarputile. „Vopravdu si myslíme, že ty předpisy se museji zpřísnit, a na tom jsme se shodli všicky. Zapište to, pane, je to náš názor.“

„Tady to vidíte,“ řekl Wimsey inspektorovi. „To jsou muži, kteří vybudovali britské impérium. A když se jedná o impérium, jde logika stranou. Předpokládám, že tím to tady skončilo, ne? Poslyšte, inspektore...“

„Ano, mylorde?“

„Co plánujete s tím rozmáčeným papírem?“

„Vlastně pořádně nevím. Myslíte, že by se z něj dalo něco vyčíst?“

„Myslím, že ano. Pošlete ho do Scotland Yardu, ať se na něj podívají experti na fotografování. S barevnými filtry se dají udělat zázraky. Obraťte se na inspektora Parkera - dohlédne na to, aby se to dostalo do povolaných rukou.“

Inspektor přikývl.

„Dobře, uděláme to. Osobně si myslím, že ten kus papíru může být důležitý - jde jenom o to ho rozluštit. Povím vám, že na takhle divným případu jsem ještě nedělal. Vypadá to jako jasná sebevražda, až na jednu dvě věci. A přitom, když se na tyhle věci podíváte jednotlivě, tak se vám jejich význam rozplývá před očima... Vezměte třeba toho Brighta. Myslel jsem, že ho aspoň v té jedné věci dostaneme. Ale kdepak! Všimnul jsem si, že devět z deseti lidí z vnitrozemí skutečně nemá ponětí, jestli je příliv nebo odliv. Myslím si, že lhal; vy si to myslíte taky - ale nemůžeme čekat, že porota pověsí chlapa za vraždu kvůli tomu, že tvrdil, že je příliv, když byl odliv. Budeme toho chlapa sledovat, ale nevidím důvod, kvůli kterému bychom ho tady mohli zadržovat... Výrok

poroty je sebevražda (což nám svým způsobem vyhovuje), takže jestli bude Bright chtít odjet, my ho tu držet nemůžeme... Leda že bychom mu tady dál platili byt a stravu a to by se zase nelíbilo daňovým poplatníkům. Nemá žádnou trvalou adresu a vzhledem k tomu, jak se živí, to ani nemůžeme čekat. Můžeme vydat obecný příkaz, aby si ho policie všímala, ale to je tak asi všechno, co je v našich silách. Navíc si teď určitě zase změní jméno.“

„Nebere nějakou podporu v nezaměstnanosti?“

„Ne,“ zavrčel inspektor. „Říká, že má na to příliš nezávislou povahu. Podle mě už i tohle je podezřelé. Kromě toho si nárokuje odměnu, kterou vypsal Morning Star, takže nějakou dobu teď nebude žádnou podporu potřebovat. Ale ať už peníze má, nebo ne, držet ho ve Wilvercombe nemůžeme.“

„Sežeňte pana Hardyho a zjistěte, jestli by proplacení té odměny nemohli trochu pozdržet. Když se pak Bright neukáže, aby si ji vyzdvihl, budeme mít jistotu, že s ním něco není v pořádku. Pohrdání penězi, milý inspektore, je kořen - nebo každopádně aspoň výrazný znak - všeho zla.“

Inspektor se usmál.

„Uvažujeme stejným způsobem, mylorde. Skutečně je na tom něco divného, když si nějaký chlápek nevezme všechno, co může dostat. Máte pravdu, promluvím si s panem Hardym. A zkusím se domluvit s Brigtem, aby se tu ještě pár dní zdržel. Jestli je v tom nějak namočený, bude se bát zmizet, aby to nevypadalo podezřele.“

„Podle mě bude mnohem podezřelejší, když bude souhlasit, že tu zůstane.“

„Jistě, mylorde, ale on takhle uvažovat nebude. Nebude chtít dělat potíže. Vsadím se, že tu ještě pár dní zůstane. Musím se přiznat, že už mě napadlo, že by se hodilo, kdybychom ho mohli zadržet kvůli něčemu jinému, nějaké drobnosti... Nevím, vypadá prohnaně, ale stejně by mě udivilo, kdybychom nenašli nějakou

záminku, abychom si ho tu mohli nechat,“ zamrkal významně inspektor.

„Myslíte na něj něco narafičit?“

„Proboha, to ne. To v týhle zemi nejde. Ale existuje spousta drobností, kterými člověk přestoupí zákon, ani neví jak. Sázení načerno, opilství a rušení pořádku, nakupování po zavírací hodině, a tak dále - drobnosti, které se občas hodí.“

„No ne,“ usmál se Wimsey. „To je poprvé, co si někdo pochvaluje Doru!* No, musím už běžet... Dobrý den, Weldone, nevěděl jsem, že jste tu taky.“

„Bylo to celý nějaký divný,“ Weldon mávl neurčitě rukou. „Že lidi ale semelou spoustu hloupostí, co? Člověk by řekl, že tahle záležitost je jednoduchá jako facka, jenomže moje matinka pořád vede svou o nějakých bolševikách. Tu nějakej koroner jen tak nepřesvědčí. Ženský! Člověk se může umluvit, uvádí jim jeden důvod za druhým, až z toho chraptí, a stejně melou tem samej nesmysl pořád dokola. Ty jejich řeči je nejlíp rovnou ignorovat, co?“

„Nejsou všechny stejné.“

„To se jen tak říká. Ale to všechno pramení z těch nesmyslů s rovnoprávností! Vemte si třeba tu slečnu Vaneovou. Fajn holka, docela hezká, když si dá tu práci a vezme si na sebe něco slušnýho -“

„Copak, něco se vám na ní nelíbí?“ přerušil ho ostře Wimsey a vzápětí si pomyslel: Zatraceně, to mám z toho, že jsem zamilovaný - přestávám být nad věcí. Weldon se ušklíbl.

„Nic ve zlým,“ řekl. „Ale vemte si třeba tu její výpověď. Jaký může mít holka jako ona znalosti o krvi a takovýchhle věcech? Chápete? Ženský vždycky mají pocit, že je všude samá krev. Pořád něco čtou. Ležel v tratolišti krve. Takovejhle žánr. Nemá cenu je o něčem přesvědčovat. Vidí prostě to, co si myslí, že by vidět měly. Chápete?“

„Koukám, že jste znalec ženské psychologie,“ podotkl Wimsey ironicky.

„Jo, v ženských se vyznám docela dobře,“ přikývl spokojeně Weldon.

„Chcete říct,“ pokračoval Wimsey, „že ženy myslí v klišé.“

„Cože?“

„Ve frázích. Není nad mateřský instinkt. Psi a děti to vždycky vycítí. Laskavé srdce je nad všechny klenoty. Utrpení zušlechťuje charakter - takovéhle kecy, i když fakta svědčí o pravém opaku.“

„Jo-o,“ připustil Weldon. „Chci říct, že si myslí, že něco by mělo bejt tak-a-tak, takže řeknou, že to tak je.“

„Ano, tušil jsem, že jste to takhle myslel,“ řekl Wimsey a napadlo ho, že pokud nějaká lidská bytost opakuje fráze, aniž by pořádně věděla, co znamenají, pak je to právě Weldon. Nicméně pronášel ta kouzelná slova s jistou pýchou, jakoby mu patřily zásluhy za to, že je vynalezl.

„Takže pokud vám rozumím, vy si tedy myslíte,“ pokračoval Wimsey, „že na svědectví slečny Vaneové se prostě nedá spolehnout. Podle vás slyšela výkřik, našla chlapa s prořízntutým hrdlem a vedle břitvu, všechno vypadalo na sebevraždu, tak považuje za jisté, že ten chlap v tu chvíli spáchal sebevraždu. V tom případě by z něj měla ještě kapat krev. Načež si namluví, že z něj ta krev skutečně kape. Je to tak?“

„Přesně tak,“ přikývl Weldon.

„Načež porota vynese výrok o sebevraždě. Ale vy a já, kteří o ženách víme svoje, dobře víme, že s tou krví to nejspíš vůbec tak nebylo, takže to klidně mohla být vražda. Takhle jste to myslel?“

„Ne, to rozhodně ne,“ protestoval Weldon. „Jsem si naprosto jistý, že to sebevražda byla.“

„Tak na co si potom stěžujete? Zdá se, že to do sebe všechno perfektně zapadá. Kdyby byl Alexis zavražděn někdy po druhé hodině, slečna Vaneová by byla viděla vraha. Ale ona vraha

neviděla. Takže to byla sebevražda. Důkaz, že šlo o sebevraždu, je tudíž založený na svědectví slečny Vaneové, podle něhož ten muž zemřel až po druhé hodině. Nemám pravdu?“

Pan Weldon se chvíli vyrovnával s touto překvapující ukázkou logického myšlení, ale nepodařilo se mu v ní objevit žádnou formální logickou chybu a jeho tvář se rozjasnila.

„Samozřejmě,“ řekl. „Ano, už to chápu. Je jasný, že to byla sebevražda. Svědectví slečny Vaneové sebevraždu dokazuje. Takže nakonec musí mít slečna Vaneová pravdu.“

Tohle je tak monstrózní sylogismus, že předčí i ten předchozí, pomyslel si Wimsey. Chlap, který je schopen takhle uvažovat, není schopen uvažovat vůbec. Což ho inspirovalo k novému sylogismu pro vlastní potřebu.

Muž, který Alexise zavraždil, nebyl žádný hlupák.

Weldon je hlupák.

Proto Weldon Alexise nezavraždil.

Což ostatně vypadalo jako pravdivé tvrzení. Ale co v tom případě Weldona trápí? Vypadalo to, jako by byl nervózní, že na tu druhou hodinu nemá dost dobré alibi. To ovšem dělalo starosti i Wimseymu. Každý pořádný vrah má na dobu vraždy alibi.

A pak náhle se mu v hlavě rozjasnilo, jako když reflektor ozáří tmavou krajinu. Panebože, pokud tohle je pravda, uvědomil si, pak Weldon rozhodně není žádný trouba! Pak byl jedním z nejrafinovanějších zločinců, s nimiž se kdy nějaký detektiv potýkal. Wimsey pozoroval Weldonův zarputilý výraz - je to vůbec možné? Ano, možné to bylo - a taky ten plán mohl klidně vyjít, nebýt Harriet Vaneové a jejího svědectví.

Měl bych to zkusit domyslet, rozhodl se Wimsey, zjistit, jak to vypadá s možností, že Weldon Alexise na Žehličce ve 14:00 zavraždil... Řekněme, že měl kobylu někde přivázanou a když odešel v 13:30 z hospody U tří per, seběhl po Hink's Lane a bez prodlení nasedl na koně. Pak musel ujíždět jako blesk. Řekněme,

že se mu podařilo urazit čtyři míle za pětadvacet minut. To by se dostal ve dvě jenom půl míle před Žehličku. Takže to nestačí, musí být rychlejší... Ať tedy vyrazí z Hink's Lane v 13:32 a řekněme, že z té kobyly vyrazí devět mil za hodinu - pak by to téměř stihl. Řekněme, že je v 13:55 jen pět minut od skály. Co udělá pak? Pošle kobylu domů. Pět minut předtím, než se Harriet probudí, mohl pustit koně, aby zpátky odklusal po pláži sám. Dojde ke skále a ve dvě hodiny je na Žehličce. Zabije Alexise. Slyší přicházet Harriet. Schová se v puklině skály. Mezitím kobyla buď dorazila domů nebo se dostala na cestu u rybářských domků a běžela po ní, nebo -

Čert vem kobylu, nějak se dostala ke své ohradě a ke svému potůčku... Tyhle časy byly poněkud našponované, celé to bylo absurdně komplikované - ale tak nemožné, jak si nejdřív myslel, to zase nebylo. A teď, kdyby se tam byla Harriet neobjevila, co by se stalo? Během několika hodin by mrtvolu stejně odplavila voda. Počkat, pokud byl ale vrahem Weldon, tak by nechtěl, aby se mrtvola ztratila. Chtěl by, aby matka věděla, že Alexis je mrtev. Jistě, ale za normálních okolností by se tělo už dávno objevilo. To jen díky spojenému úsilí bouřlivého jihozápadního větru a tří set zlatých sovereignů za pasem se mrtvola tak dlouho ukrývala. A i tak se tělo nakonec nalezlo. A dál: kdyby byla Harriet nenašlo to tělo už po druhé hodině, nebylo by tu nic, co by bránilo předpokladu, že smrt nenastala už mnohem dřív - řekněme mezi 11:30 a 13:30 - což je doba, pro niž má Weldon alibi. Už to, že oběť přijela do Darley Halt tak brzy, naznačuje, že ta dřívější doba připadá jako doba smrti mnohem pravděpodobnější. Proč by vrah vylákal oběť na osamělé místo v 11:30 a pak čekal jeden a půl hodiny, aby ji zlikvidoval? Jedině proto, aby vzbudil dojem, že k vraždě došlo někdy mnohem dřív. A pak je tu ten povedený páreček - pan Pollock a jeho vnuk - s tím jejich neochotným přiznáním, že viděli na Žehličce ležet nějakou postavu ve 13:45. Ti

v tom musí jet taky. Takhle to bylo. Takhle to muselo být. Ta vražda měla vypadat jako dopolední vražda - a proto Weldon tak zvláštně lpěl na tom svém alibi a cestě do Wilvercombe. Vždycky podezřívej toho, kdo má stoprocentní alibi - cožpak právě tohle není ten první axiom učebnice detektivního umění? A tady ho máme - nevyvratitelné alibi, které obstojí ve všech zkouškách. A jakpak by taky ne, když je pravdivé. Vypadalo podezřele, protože podezřele vypadat mělo. Přímo volalo po prověření. Jeho jediným účelem bylo odvrátit pozornost od kritického okamžiku, jímž byla druhá hodina. A kdyby byla Harriet náhodou neobjevila mrtvolu tak těsně po vraždě, bylo by to všechno krásně vyšlo. Jenomže Harriet tam byla a celý ten pracný plán se zřítil pod tíhou jejího svědectví. To teda byla nečekaná rána! Není divu, že Weldon dělá, co umí, aby zpochybnil to nepříjemné svědectví, pokud jde o dobu smrti. Lépe než kdo jiný ví, že smrt ve dvě hodiny žádným důkazem sebevraždy není, ať už si koroner a porota myslí cokoliv. Weldon není hlupák. Dělá ze sebe hlupáka, a dělá to velice dobře.

Wimsey si nejasně uvědomil, že Weldon něco říká a zřejmě se chystá k odchodu. Ochotně ho nechal jít. Potřeboval si to všechno znovu promyslet.

Chvíle soustředění v soukromí hotelového pokoje stačila, aby mohl rozvíjet svou hypotézu dál s dostatečnou důvěrou v závěry z ní plynoucí.

Původní Weldonův plán se po Harrietině svědectví ocitl v troskách. Co bude Weldon dělat?

Nemusel by dělat nic. To by bylo nejjistější. Mohl se spolehnout na výrok koronera a poroty a věřit, že policie i Wimsey s Harriet se s tím smíří. Má však Weldon tu odvahu, aby takhle chladnokrevně uvažoval? Je to možné - pokud si není vědom, že v tom šifrovaném dokumentu je něco, co by prokázalo, že šlo o vraždu a ne o sebevraždu. Pokud tam něco takového je - nebo pokud by ztratil rozvahu - pak se bude muset uchýlit do druhé

obranné linie, kterou je však co? Nepochybně alibi pro 14:00 - skutečnou dobu vraždy.

Co o tom vlastně zatím řekl? Wimsey se začetl do svých poznámek, které se za poslední dny značně rozrostly. Weldon se letmo zmínil o potenciálním svědkovi, nějakém muži, jenž procházel Darley a zeptal se ho, kolik je hodin.

Jistě, tenhle svědek mu byl podezřelý od samého začátku - typická postava z detektivní literatury - muž, jenž se ptá, kolik je hodin. Wimsey se zasmál. Teď se jeho podezření změnilo v jistotu. Všechno je připraveno, aby tenhle užitečný svědek vystoupil na scénu, kdyby to bylo opravdu zapotřebí. Teď, když dopolední alibi nevyprovokovalo nepřítele k palbě, přijde na řadu alibi na druhou hodinu. Jenomže tentokrát nebude neprůstřelné. Bude falešné. Nepochybně bude zfalšováno šikovně, ale přece jenom zfalšováno. A pak se na pana Weldona začne snášet chladný a temný stín vězení.

„Pokud k vraždě došlo, kdy k ní došlo - pak to udělal Weldon," prohlásilo jeho lordstvo. „A jestli mám pravdu, tak se ten dvouhodinový svědek velice rychle vynoří. A až se vynoří, budu vědět, že jsem se nemýlil."

Což byla logika ve stylu pana Weldona.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ MODELKY

„Všichni čestní lidé, milý Melchiore,
vás mají rádi -
a proto, jaký jste, myslím, a život za to dám -
vám také věří.“
Torrismond

SOBOTA, 27. ČERVNA
NEDĚLE, 28. ČERVNA

Harriet Vaneová se v bytě po Paulu Alexisovi docela dobře zabydlela. Zdvořilý dopis od její literární agentky s dotazem „zda její nový román bude na podzim připraven k publikování“ obrátil její pozornost opět k problému s věžními hodinami, ale nějak se na něj nedokázala patřičně soustředit. Ve srovnání s pozoruhodně spletitým případem Alexisovy smrti jí vlastní zápletka začala připadat plytká a příliš přímočará, a co víc, její hrdina--opičák, Robert Templeton, začínal mít znechucující sklon mluvit jako lord Petr Wimsey. Harriet se přistihla, že opakovaně práci na románu odkládá a nechává ji uležet (jako by to byl zrající sýr). Spisovatelé, kteří zabřednou do nesnází při vymýšlení zápletky, mají sklon přenechat touto cestou řešení problému mocným silám svého podvědomí. Naneštěstí však Harrietino podvědomí mělo napilno s jinými věcmi, které Harriet uložila k dozrání již dříve, a zcela rozhodně odmítalo zabývat se věžními hodinami. Za takových okolností nemá ani smysl se na podvědomí o radu obracet. A tak ve chvílích, kdy měla psát, Harriet usedala do pohodlného křesla a četla si některou z knížek z Alexisovy knihovny; doufala, že si

přitom podvědomí odpočine a bude se moci dát do práce. Díky tomu její vědomí absorbovalo pozoruhodné množství různých informací o ruském carském dvoře a ještě pozoruhodnější množství romantických příběhů o lásce a válce v různých fiktivních zemích.

Paul Alexis měl evidentně velice vyhraněný čtenářský vkus. Měl rád příběhy o mladých mužích, štíhlých a pohledných, kteří i ve velice svízelných podmínkách dospějí v dokonalé džentlmeny, aby se nakonec ukázalo, že jsou vlastně dědicové královského trůnu. V poslední kapitole stanou ti ušlechtilí mužové v čele vzpoury svých oddaných přívrženců, překazí machinace zlovolných prezidentů a oděni do modré uniformy zdobené stříbrem promlouvají za nadšeného potlesku z balkónu k rozjásaným a osvobozeným poddaným. Občas jim pomáhají statečné, krásné a bohaté dědičky z Anglie či Ameriky, které jim dají své bohatství k dispozici. Občas hrdinové překonají pokušení a zůstanou věrní nevěstám své vlastní národnosti a v poslední chvíli je zachrání před nešťastným manželstvím se zlovolným prezidentem či s jeho ještě zlovolnějším rádcem. Čas od času hrdinové spolupracují s mladými Angličany, Iry nebo Američany ostře řezaných rysů, kteří překypují energií, a v každém případě absolvují řadu dobrodružství a útěků po souši, moři či vzduchem, při nichž vstávají vlasy hrůzou na hlavě. Jenom odporná individua jako zlovolní prezidenti se věnují něčemu tak mrzkému, jako je vydělávání peněz či politické pikle, k čemuž evropské mocnosti a Organizace spojených národů zásadně jen mlčky přihlížejí. Nástup i pád vlád je líčen jako soukromá záležitost, pro větší pohodlí odsunuta kamsi mezi malé balkánské státy, jejichž poloha je popsána jen velice matně a které evidentně nepěstují žádné jiné styky než samy mezi sebou.

Pro uvolnění podvědomí by se jen ztěží nalezla lepší literatura - a přesto Harrietino podvědomí zatvrzele odmítalo pracovat.

Harriet poklesla na duchu a uchýlila se ke křížovkám, v ruce Chambersův slovník - bibli fanoušků křížovek - který našla na polici mezi paperbackem tištěným v azbuce a románem Boj o trůn.

Lord Petr Wimsey si rovněž našel četbu, která příjemně zaměstnávala jeho vědomí i podvědomí. Byl to dopis odeslaný z Leamhurstu v Huntingdonshiru a zněl takto:

Mylorde,

V souladu s instrukcemi Vašeho lordstava jsem se zde usídlil na několik dní a čekám na opravu magneta svého vozu. Navázal jsem přátelské styky s mužem jménem Hogben, jenž vlastní samovaz a zná všechny větší farmáře ve zdejším okolí.

Od něho jsem se dozvěděl, že pan Henry Weldon se nachází v dosti choulostivé situaci a že jeho hospodářství (Fourways) je zatíženo velkou hypotékou. Všeobecně se má za to, že si od řady místních lidí vypůjčil během posledních jednoho či dvou let peníze s tím, že očekává příjem od své matky. Jelikož ho však paní Weldonová poslední dobou nenavštěvuje a rozšířila se fáma, že jejich vztahy jsou poněkud napjaté, panuje ohledně krytí těchto dluhů nejistota.

Hospodaření farmy je momentálně v rukou jistého Waltera Morrisona, muže bez velkých znalostí, který vlastně není nic víc než obyčejný zemědělský dělník, i když má jinak značné zkušenosti. Všeobecně se považuje za podivné, že pan Weldon v tuhle dobu hospodářství opustil. Vzhledem k telegramu Vašeho lordstva ze středy večer, v němž mě informujete o tom, že pan Henry Weldon byl identifikován jako pan Haviland Martin, Vás jistě nepřekvapí, že pan Weldon odsud odjel v neděli čtrnáctého a vrátil se sem v neděli dvacátého prvního, aby zase odjel už následujícího dne ráno. Poslední dobou se vyskytly problémy s vyplácením mezd dělníkům, výplaty se zpožďují, a to do jisté míry zapříčinilo, že Morrison má teď potíže dostat sena pod střechu.

Také jsem se doslechl, že pan Weldon měl potíže s hypotékami kvůli údržbě budov, zídek, plotů a podobně. Vzhledem k tomu jsem se vypravil na Fourways, abych si hospodářství osobně prohlédl. Shledal jsem je ve stavu, jak jsem Vám je popsal. Řada zdí a stodol jsou značně zchátralé a zídky ohraničující pole jsou často rozpadlé v důsledku špatné údržby. Také drenáže (a ty mají, jak Vaše lordstvo ví, v této části Anglie zásadní důležitost) jsou na mnoha místech defektní. Konkrétně jedno velké pole (o 16 akrech) zůstalo (jak mi bylo řečeno) celou zimu podmáčené. Příprava na meliorizaci této orné půdy započala už loni, ale zůstalo u zakoupení potřebného množství melioračních trubek - další postup prací ztroskotal na financích. V důsledku toho tenhle kus země (který sousedí s mokřinami, do nichž ve 100 stopách nad mořem prosakuje příliv) je v současné době kyselý a nepoužitelný.

Osobně je pan Weldon mezi lidmi celkem oblíben, pouze jeho chování k dámám je údajně příliš lehkovážné. Je považován za sportovce a často je viděn v Newmarketu. Také se o něm říká, že si vydržuje nějakou dámu v přepychovém domku v Cambridgi. Panuje přesvědčení, že pan Weldon to umí velice dobře se zvířaty, ale pokud jde o rostlinnou výrobu, jeho znalosti buď pokulhávají, nebo je nedbalý.

Jeho domácnost spravuje starší muž s manželkou, kteří krom toho ještě fungují jako pasák krav a dojička. Vypadají počestně a z rozhovoru, který jsem s dotyčnou ženou vedl, když jsem požádal o sklenici mléka, soudím, že jsou to poctiví lidé, kteří nemají co skrývat. Dozvěděl jsem se, že když je pan Weldon doma, žije poklidně a straní se společnosti. Kromě místních farmářů má jen zřídkakdy návštěvu. Během šesti let, co pro něj manželé pracují, ho matka navštívila třikrát (a sice během prvních dvou let). Krom toho měl dvakrát návštěvu z Londýna - menší, vousatý džentlmen, údajně invalida. Naposledy se tu tento džentlmen zdržel v únoru

tohoto roku. Tato žena (paní Sterneová) zachovávala naprostou diskrétnost ohledně finanční situace svého zaměstnavatele, ale od pana Hogbena vím, že se ona i manžel diskrétně poptávali po nějakém zaměstnání.

To je vše, co se mi v této krátké době podařilo zjistit. (Snad bych měl ještě zmínit, že jsem jel vlakem do Cambridge a zde si pronajal auto, abych mohl vystupovat v roli, o niž jste mě požádal, a sem jsem dorazil ve čtvrtek kolem poledne.) Pokud si to Vaše lordstvo bude přát, mohu zde zůstat a pokračovat v pátrání. Prosím Vaše lordstvo za prominutí, ale dovolím si připomenout, že předtím, než dáte košile do prádelny, je třeba vyjmout manžetové knoflíčky. S velkými obavami se smiřuji s tím, že nebudu v pondělí na místě, abych na to mohl osobně dohlédnout, a nesl bych velice těžce, kdyby mělo dojít k nějakému politováníhodnému nedopatření jako při mé poslední nepřítomnosti. Také jsem zapomněl před odjezdem informovat Vaše lordstvo, že ten proužkovaný večerní oblek nesmí za žádných okolností nosit, dokud nebude zašita roztržená podšívka v pravé kapse. Nedovedu si ten otvor vysvětlit jinak, než že Vaše lordstvo uložilo do této kapsy nějaký těžký ostrý předmět.

Doufám, že se Vaše lordstvo těší z příjemného klimatu a že pátrání pokračuje podle očekávání. S uctivým pozdravením slečně Vaneové,

Váš oddaný
Mervyn Bunter

Wimsey obdržel dopis v sobotu odpoledne, a když ho večer přišel navštívit inspektor Umpelty, dal mu ho k přečtení.

Inspektor přikývl.

„Naše informace jsou zhruba stejné,“ konstatoval. „Váš člověk jde trochu do větších podrobností. Každopádně můžeme považovat za prokázané, že náš přítel Weldon má hluboko do kapsy. Ale

kvůli tomu jsem za vámi nepřišel. Jde o to, že se ozval originál té fotografie.“

„Neříkejte? Blonďatá Feodora?“

„Ano,“ potvrdil inspektor s náznakem triumfu, nicméně Wimsey zaslechl v jeho hlase i jistou opatrnost. „Blonďatá Feodora - až na to, že prý není Feodora.“

Wimsey nadzdvihl obočí, či máme-li být přesnější, to obočí, které nebylo zaměstnáno přidržováním monoklu.

„Když Feodora není Feodora, tak kdo to tedy je?“

„Říká, že se jmenuje Olga Kohnová. Mám ten její dopis s sebou.“ Inspektor zašátral v náprsní kapse. „Je to na pěkném papíře a má hezký rukopis.“

Wimsey od policisty přijal modrý list papíru a upřel na něj zkušený pohled.

„Velice elegantní. Přímo od Selfridge, z nóbl pultu pro šlechtice a lepší lidi. Ozdobná iniciála 'O' na královské modři a zlatu. Jak říkáte, hezký rukopis sebevědomé ženy. Neobyčejně elegantní obálka ladící s papírem... Odesláno z okolí Piccadilly v pátek večer a adresováno wilvercombskému koronerovi. To jsou věci. Takže, copak nám ta dáma píše.“

159 Regent Square,
Bloomsbury.
Vážený pane,

v dnešním večerníku jsem si přečetla líčení soudního projednávání smrti Paula Alexise a velice mě překvapilo, když jsem v novinách uviděla svou fotografii. Ujišťuji vás, že nemám s tímto případem vůbec nic společného a nedovedu si vysvětlit, jak se moje fotografie mohla ocitnout u mrtvého, či proč je podepsána cizím jménem. Pokud vím, nikdy jsem se nesetkala s nikým, kdo by se jmenoval Alexis, a rukopis na fotografii není můj. Pracuji jako manekýna, takže existuje spousta mých fotografií, a zřejmě se

tahle dostala někomu do ruky. Bohužel, o tom nešťastném panu Alexisovi nevím vůbec nic, takže Vám nemohu nijak pomoct ve vyšetřování, ale řekla jsem si, že bych vám měla napsat a sdělit vám, že ta dívka na fotografii v novinách jsem já.

Vůbec nechápu, jak se ta fotografie do tohoto případu mohla připlést, ale samozřejmě ráda odpovím na vaše případné dotazy. Uvedená fotografie je stará asi rok a byla pořízená v ateliéru Messrs Frith na Wardour Street. Přikládám vlastní exemplář, abyste viděl, že obrázek je totožný. Je to fotografie, kterou jsem používala, když jsem hledala místo jako manekýna, takže jsem ji rozeslala značnému počtu ředitelů velkých firem a některým divadelním agentům. V současné době pracuji jako manekýna pro firmu Messrs Doré & Cie, Hanover Square. Jsem u této firmy šest měsíců a mohou vám tam dát o mně reference.

Byla bych ráda, kdyby se objasnilo, jak se moje fotografie dostala do rukou panu Alexisovi, protože džentlmena, s nímž jsem zasnoubená, se tato událost velice dotkla. Omlouvám se, že vás obtěžuji, ale myslela jsem si, že bude správné, když vás budu informovat, i když vám bohužel nemůžu být příliš užitečná.

S úctou

Olga Kohnová

„Tak co tomu říkáte, mylorde?“

„Ta dívka může samozřejmě lhát, ale můj dojem je, že nelže. Mám pocit, že ta zmínka o džentlmenovi, kterého se to dotklo, je pravdivá. Olga Kohnová - podle jména ruská židovka - nebude zrovna dáma z vyšších kruhů, jak by podotkla moje matka, a zjevně nevystudovala ani Oxford, ani Cambridge, ale ačkoliv se dosti opakuje, mluví k věci a sdělila nám spoustu užitečných faktů. Krom toho, jestli je jí ta fotografie podobná, bude na ní příjemný pohled. Co říkáte tomu, že bychom zajeli do Londýna a promuvili si s ní? Postarám se o dopravu, a jelikož zítra je neděle, mohli

bychom ji zastihnout doma. Že bychom se jako dva veselí staří mládenci rozjeli za Olgou Feodorou a pozvali ji na čaj?“

Inspektor vypadal, jako by se mu ten nápad zamlouval.

„Zeptáme se jí, jestli nezná pana Henryho Weldona, toho miláčka žen,“ dodal Wimsey. „Mimochodem, doufám, že máte jeho fotografii?“

Inspektor měl perfektní obrázek, který udělal během soudního projednávání jeden z fotoreportérů. Odeslali tedy slečně Kohnové telegram, v němž jí upozornili na blížící se návštěvu, inspektor učinil potřebná opatření na policejní stanici, načež složil své mohutné tělo do Wimseyho daimleru a byl ďábelskou rychlostí odtransportován do Londýna. Do města dorazili pozdě v noci, pár hodin si odpočinuli ve Wimseyho bytě a ráno se rozjeli na Regent Square.

Regent Square rozhodně není místem, kde by se usadili zámožnější lidé; obyvatele tu tvoří hlavně umouněné děti a ženštiny pochybné pověsti - ale na to, jak blízko je odtud do centra, je tu poměrně nízké nájemné. Wimsey se svým společníkem vyšli po tmavém a špinavém schodišti a byli příjemně překvapeni, když nahoře nalezli čerstvě natřené zelené dveře s bílou jmenovkou, na níž bylo úhledným písmem napsáno: Sl. Olga Kohnová. Mosazné klepadlo se jen lesklo. Na jeho zaklepání se dveře rozevřely a v nich se objevila půvabná mladá žena, originál fotografie.

„Inspektor Umpelty?“ usmála se.

„Ano, slečno. A vy jste nepochybně slečna Kohnová, že? Tohle je lord Petr Wimsey, který byl tak hodný a svezl mě do Londýna.“

„Těší mě,“ řekla slečna Kohnová. „Pojďte dál.“ Zavedla je do hezky zařízeného pokoje s oranžovými záclonami, vázami růží umístěnými porůznu na nízkých stolcích a s atmosférou nesoucí

pečeť jisté umělecké vytříbenosti. Před krbem stál tmavovlasý muž semitských rysů, který se s nimi zamračeně pozdravil.

„Pan Simons, můj snoubenec," vysvětlila slečna Kohnová. „Prosím, posaďte se a zapalte si. Mohu vám nabídnout něco k jídlu?"

Inspektor odmítl pohoštění a s tichým přáním, aby pan Simons někam zmizel, přešel rovnou k záležitosti dotyčné fotografie. Jak on, tak Wimsey brzy došli k závěru, že to, co jim slečna Kohnová v dopise sdělila, je naprostá pravda. S tváří, v níž se zračila naprostá upřímnost, je opakovaně ujišťovala, že žádného Paula Alexise nezná a že mu nikdy nedala fotografii ani pod jménem Feodora, ani pod žádným jiným. Ukázali jí Alexisovu fotografii, ale dívka jen zavrtěla hlavou.

„Jsem si naprosto jistá, že jsem ho v životě neviděla."

Wimsey navrhl, že ji třeba Alexis mohl vidět na módní přehlídce a pokoušel se s ní seznámit.

„Samozřejmě, že mě mohl vidět. Mě vidí spousta lidí," souhlasila slečna Kohnová s důležitostí vlastní umělcům. „Někteří z nich se snaží navázat se mnou známost, pochopitelně. Děvče v mém postavení se o sebe musí umět postarat. Ale myslím si, že kdybych ho viděla, tak bych si ho pamatovala - mladík s bíbrem je poměrně nápadný, ne?"

Podala fotografii panu Simonsovi, který na ni znechuceně upřel pohled tmavohnědých očí. Jeho výraz se náhle proměnil.

„Poslyš, Olgo," řekl, „myslím, že tohohle muže jsem někde viděl."

„Ty, Lewisi?"

„Jo, jenže nevím kde. Ale je mi nějak povědomý."

„Se mnou jsi ho určitě neviděl," pospíšila si dívka dodat.

„Ne, to ne. Nevím, nejsem si zase tak úplně jistý, že jsem ho viděl... Ta tvář, co se mi vybavila, je trochu starší - možná, že jsem ho viděl někde na fotografii a ne živého... Nevím."

„Tahle fotografie se objevila v novinách,“ navrhl Umpelty.

„Já vím, ale to není ono. Když jsem ten obrázek uviděl, napadla mě jistá podoba - s někým... Ale nevím přesně v čem. Snad to jsou ty oči, možná -“

Muž se odmlčel a inspektor na něj s nadějí hleděl, jako by čekal, že pan Simons snese každou chvíli zlaté vejce, nicméně se nedočkal.

„Ne, nevzpomenu si,“ řekla pan Simons nakonec a vrátil fotografii.

„Mně ta fotografie nic neříká,“ opakovala Olga Kohnová. „Doufám, že mi věříte.“

„Já vám věřím,“ prohlásil náhle Wimsey, „a dovolím si navrhnout jisté vysvětlení. Tenhle Alexis byl tak trochu romantik. Myslíte si, že by bylo možné, že někde uviděl vaši fotografii a tak říkajíc se do ní zamiloval? Že se třeba vyžíval jenom ve své fantazii - taková, abych tak řekl, vášeň na dálku. Představoval si, že ho milujete a všechno co k tomu patří, a dokonce vám v tom svém fiktivním vztahu dal i fiktivní jméno - rozumíte mi?“

„Možné to je,“ mínila Olga Kohnová. „Ale připadá mi to jako velmi bláhové počínání.“

„Mně to připadá absolutně praštěný,“ řekl inspektor pohrdlivě. „A kromě toho - kde sebral tu fotografii? To je to, co nás zajímá.“

„To nemuselo být tak obtížné,“ řekla slečna Kohnová. „Byl tanečníkem ve velkém hotelu. Mohl se snadno setkat s mnoha manažery z divadel a někdo mu ten obrázek mohl dát. Ti lidé je dostávají od divadelních agentů.“

Inspektor Umpelty se přeptal na podrobnosti o divadelních agentech a obdržel jména tří mužů, jejichž kanceláře se nacházely na Shaftesbury Avenue.

„Ale pochybuju, že vám k tomu budou moct něco říct,“ varovala ho Olga Kohnová. „Projde jim kanceláří spousta lidí. Ale

zkuste to, byla bych strašně ráda, kdyby se ta záležitost vyjasnila. Věříte mi, viďte?“

„Věříme vám, slečno Kohnová, tak bezvýhradně, jako věříme v druhou větu termodynamickou,“ řekl slavnostně Wimsey.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se podezřívavě snoubenec.

„Druhá věta termodynamická,“ vysvětlil Wimsey, „udržuje vesmír na svém místě a bez ní by čas běžel pozpátku jako špatně přetočený film v kině.“

„Vážně?“ řekla potěšeně slečna Kohnová.

„Oltáře se mohou zakymácet,“ pokračoval Wimsey, „pan Snowden* se může zříct zásad volného obchodu, ale druhá věta termodynamická zůstane s námi, dokud bude paměť sídlit v té zmatené kouli, čímž Hamlet mínil svou hlavu, ale čímž já, jenž ho intelektuálně převyšuji, míním planetu, kterou máme to potěšení obývat. Inspektor Umpelty vypadá šokovaně, ale já vás ujišťuju, slečno Kohnová, že neznám přesvědčivější způsob, jak vyjádřit svou absolutní důvěru ve vaši naprostou hodnověrnost.“ Wimsey se usmál. „Na vaší výpovědi, milá slečno, se mi obzvláště zamlouvá, že dovádí k naprosté dokonalosti záhadnost problému, který se spolu s inspektorem pokoušíme objasnit. Činí z něho kvintesenci nepochopitelné absurdity. A proto ve druhé větě termodynamické, podle níž se každou hodinu a každou vteřinu víc a víc blížíme stavu většího a většího chaosu, se nám dostává povzbuzujícího ujištění, že se spokojeně a bezpečně pohybujeme správným směrem. Třeba se vám to bude zdát přehnané,“ nechával se Wimsey spokojeně dál unášet na křídlech fantazie, „ale dospěl jsem nyní do stádia, v němž by mě sebemenší náznak normálnosti vnesený do tohoto absurdního případu nejen zneklidnil, ale ťal by mě přímo do srdce. Už jsem zažil případy nepříjemné, případy obtížné a složité, či dokonce případy rozporuplné, ale případ, který je založen na čirém chaosu, s tím jsem se ještě nesetkal. Je to pro

mne nová zkušenost, a přes veškerou svou blazeovanost přiznávám, že mě nevýslovně vzrušuje.“

„No dobře,“ pravil inspektor Umpelty a vstal. „Jsme vám velice zavázáni, slečno, za vaše informace, i když se zdá, že nám v téhle chvíli příliš nepomohly. Pokud by vás něco napadlo ve spojistosti s panem Alexisem, nebo pokud byste si vy, pane, vybavil, kde jste ho viděl, byli bychom vám povděčni, když nám dáte vědět... A nesmíte brát moc vážně, co vám tady jeho lordstvo říkalo, protože on je tak trochu básník a občas rád žertuje.“

Inspektor usoudil, že tímto obnovil v mysli slečny Kohnové důvěru v policejní pátrání, a odváděl svého společníka ke dveřím. Nicméně to byl Wimsey, k němuž se děvče otočilo, zatímco policista hledal v předsíňce klobouk.

„Inspektor mi nevěřil ani slovo,“ zašeptala mu úzkostlivě, „ale vy ano, viďte?“

„Já ano,“ ujistil ji Wimsey. „Víte, já totiž dokážu něčemu věřit, i když tomu nerozumím. Je to jenom věc cviku.“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ DIVADELNÍHO AGENTA

„Jste čestný, nebo muž mnoha činů
a mnoha jim odpovídajících tváří? Jste intrikán,
jste politik.“
Kniha žertů paní Smrtky

PONDĚLÍ, 29. ČERVNA

Inspektor s Wimseym strávili neděli v Londýně a v pondělí vyrazili na Shaftsbury Avenue. Na prvních dvou adresách vyšli naprázdno; buď tito agenti nikomu fotografii Olgy Kohnové nedali, nebo se na to prostě nepamatovali. Třetím z agentů byl pan Isaac Sullivan. Kancelář měl menší a chudší než předchozí dva. Předpokoj byl plný zájemců o práci, kteří trpělivě čekali, až je zavolají dovnitř. Inspektor požádal o rozhovor prostřednictvím zasmušilého tajemníka, jenž vypadal, jakoby celý život nedělal nic jiného, než říkal lidem „ne“ a dostával za to vynadáno. Nic se nedělo. Wimsey se odevzdaně usadil na kraj lavice, na níž už sedělo dalších osm lidí, vyndal noviny a dal se do luštění křížovky. Inspektor začal být nervózní. Ve dveřích se opět objevil tajemník, načež ho okamžitě obstoupilo klubko zákazníků. Mladík je nesmlouvavě, i když slušně odstrčil a usedl ke stolu.

„Podívejte, mladý muži,“ řekl mu inspektor, „Musím okamžitě mluvit s panem Sullivanem. Jde o policejní vyšetřování.“

„Pan Sullivan nemá čas,“ řekl tajemník neoblomně.

„Tak si ho musí udělat,“ naléhal inspektor.

„Za chvíli,“ ujistil ho tajemník a přepisoval cosi do velké knihy.

„Nemám čas na nějaké čekání,“ prohlásil inspektor a namířil si to k dveřím do Sullivanovy pracovny.

„Pan Sullivan není přítomný!“ vykřikl tajemník a jako úhoř vklouzl mezi policistu a dveře.

„Ale ano, je,“ odpověděl inspektor. „A teď mně přestaňte bránit při výkonu mé funkce!“ Jednou rukou odstrčil mladíka, druhou rozevřel dveře dokořán, čímž se přítomným odhalil pohled na minimálně oděnou mladou ženu, která ukazovala své vnady dvojici statných mužů s doutníky.

„Sakra, zavřete ty dveře!“ zavrčel jeden z mužů, aniž by se otočil. „Je tu děsnej průvan a ještě se sem všichni nahrnou!“

„Který z vás je pan Sullivan?“ zeptal se inspektor neústupně s pohledem upřeným na další dveře na protější straně místnosti.

„Sullivan tu nejni. Zavřete už laskavě ty dveře?“

Inspektor se rozpačitě stáhl zpět přivítán v čekárně hlasitým potleskem.

„Heleďte, inspektore,“ otočil se k němu Wimsey. „Co ten trouba může tímhle myslet: září mu oči, když spolkne bezkřídlého dvojnožce? Ledaže by to byl ten tygr, co vozil mladou dámu z Rigy.“*

Inspektor si pohrdlivě odfrkl.

Chvíli se nic nedělo, pak se dveře pracovny otevřely a vyšla dotyčná mladá dáma, již oblečena a zřejmě v nejlepším rozmaru, protože se usmívala a poznamenala ke své známé sedící vedle Wimseyho:

„O.K., zlato. Létající dívka. Zpívám a tančím v první řadě, začínám příští týden.“

Známá jí přiměřeně pogratulovala, ze dveří kanceláře vyšli dva muži s doutníky a klobouky na hlavě, načež se všechny přítomné pokusily nahrnout do kanceláře.

„No tak, dámy!“ snažil se je odradit tajemník. „Tohle nemá cenu. Pan Sullivan má práci.“

„Poslyšte!“ ozval se inspektor.

V té chvíli se dveře pracovny o zlomek coulu pootevřely a zevnitř kdosi netrpělivě zařval: „Horrocksi!“

„Ohlásím vás!“ řekl tajemník chvatně a protáhl se obratně skrz pootevřené dveře, čímž zmařil pokus štíhlé zlatovlásky proniknout dovnitř.

Vzápětí se dveře znovu otevřely a zevnitř zaburácelo:

„To je mi fuk, musí čekat, i kdyby to byl samotnej bůh všemohoucí. Pošlete sem tu holku - pozor, Horrocksi!“

Tajemník se otočil právě včas, aby zadržel zlatovlásku. Na prahu došlo k ostré hádce a strkanici, načež se dveře rozlétly dokořán a vyplivly v jednom chumlu tajemníka, zlatovlásku a neuvěřitelně tlustého muže s mírným výrazem ve tváři, jenž kontrastoval s jeho pánovitým hlasem.

„No tak, Grace, holka zlatá, přestaň se pořád dobejvat dovnitř. Dneska pro tebe nic nemám. Měj rozum, zbytečně mě vokrádáš o čas. Když se něco objeví, dám ti vědět. Nazdar Phyllis, už jsi tu zase? Dobře, možná pro tebe budu něco mít příští tejden. Ne, Mámo, žádnou šedovlasou matičku dneska nikdo nechce. Já - no ne!“

Sullivanův zrak spočinul na Wimseym, jenž se zadrhl při luštění křížovky a teď se zamyšleně rozhlížel kolem, jak hledal inspiraci.

„Koukněte na něj, Horrocksi! Jak to, že jste mi nic neřek? Za co vás asi tak platím? Škoda slov! Hej, vy, jak se jmenujete? Vy jste tu ještě nebyl, co? Váš typ zrovna potřebuju! Vítám vás. Rosencrantzi!“

Ve dveřích kanceláře se objevil další džentlmen, o něco méně objemný, i když se sklonem k buclatosti.

„Říkal jsem ti, že tu budu mít někoho, kdo se ti bude hodit,“ halasil první z mužů nadšeně.

„Pro kerou roli?“ zeptal se pan Rosencrantz bezbarvě.

„Pro kterou?“ opakoval rozčileně agent. „Přece pro Červa, co se bránil, to je přece jasný! Viděls v životě takovej perfektní typ? Chlapče, našels u mě hotovej poklad! Budou z něj mrtvý! Už jenom ten jeho nos zaručí tý tvý hře úspěch.“

„To je všecko hezký, Sullivane, ale umí hrát?“ namítl pan Rosencrantz.

„Jesli umí hrát?“ vybuchl Sullivan. „Ten nemusí nic hrát. Tomu stačí jenom po jevišti chodit. Koukni na něj. Copak to nejni perfektní Červ? Hej, vy, tak něco řekněte! Umíte mluvit?“

„Teda, fakt, no todle,“ Wimsey si pevněji nasadil monokl. „Čoveče, já sem z vás úplně paf.“

„Slyšíte ho?“ řekl Sullivan vítězně. „Hlas jako polnice. Vypadá v těch šatech docela přirozeně, co? Přece víte, Rosencrantzi, že já bych vám neprodal chlapa, kterej nejni dobrej.“

„Nejni špatnej,“ připustil neochotně Rosencrantz a vybídl Wimseyho. „Můžete se mi tady trochu projít?“

Wimsey poslechl a cupital noblesně směrem k Sullivanově pracovně. Agent plul za ním, následován Rosencrantzem. Horrocks vyděšeně chytil svého zaměstnavatele za rukáv.

„Heleďte, opatrně. Myslím, že jde o omyl.“

„Jakej omyl?“ ohradil se nevrle pan Sullivan. „Nevim sice, kdo to je, ale je perfektní, tak se do toho nepleťte!“

„Hrál ste někdy hlavní roli?“ zeptal se pan Rosencrantz Wimseyho.

Lord Petr se zastavil na prahu a pobaveně přehlédl ohromené publikum napravo i nalevo.

„Hrál jsem hlavní roli,“ oznámil, „před všemi korunovanými hlavami celé Evropy. Přišel čas odhodit masku! Červ se brání. Já jsem lord Petr Wimsey, Detektiv z Piccadilly, na stopě Vraždy.“

Vtáhl oba ohromené muže dovnitř a zavřel za nimi dveře.

„Dobrej výstup!“ poznamenal kdosi.

„No tohle!“ vydechl inspektor, vyrazil ke dveřím a tentokrát se ho Horrocks ani nepokusil zadržet.

„To jsou věci,“ ulevil si pan Sullivan. „Hm, hm, hm.“ Otáčel v ruce Wimseyho navštívenku a civěl na ni. „Taková škoda! Šlapete si po štěstí, co, Rosencrantzi? S tou vaší vizáží byste moh vydělávat balík!“

„Koukám, že z toho nic nebude,“ konstatoval Rosencrantz, „takže pudu. Tenhle Červ je dobrej Červ, jak říká Shakespeare, jenomže nejni k mání, Sullivane. Leda že by to lord Petr chtěl přeci jenom prubnout. Publikum by ho bralo, co? V titulní roli lord Petr Vimsey! Šlechta sice zrovna moc nefrčí, ale lord Petr je známej. Důležitý je, že něco dělá. Dneska všicky chtěji někoho, kdo něco dělá. Bejt lord nejni lidem dost, ale lord, co přeletěl přes Atlantik, nebo prodává klobouky, nebo vobjasňuje vraždy - to by moh bejt sukses, co myslíte?“

Pan Sullivan se s novou nadějí zadíval na Wimseyho.

„Je mi líto,“ řeklo jeho lordstvo, „ale z toho nic nebude.“

„Doba je zlá,“ poznamenal Rosencrantz, jenž o Wimseyho stál tím víc, čím nepravděpodobněji jeho angažmá vypadalo, „ale udělám vám dobrou nabídku. Co takle dvě kila tejdně, no?“

Wimsey zavrtěl hlavou.

„Tři kila?“ navrhl Rosencrantz.

„Lituju, dobrý muži, ale nejsem k mání.“

„Tak pět stovek!“

„Když dovolíte!“ ozval se inspektor.

„Nemá to cenu,“ poznamenal Sullivan. „Je to smutný, ale nemá to cenu. Asi ste prachatej, co? Velká škoda. Ale prachy nebudete mít furt, chápete? Přijdou daně, dědický poplatky. Lepší mít dobrej flek, dokud to jde. Ne?“

„S konečnou platností: ne,“ zavrtěl Wimsey hlavou.

Pan Rosencrantz si povzdechl.

„No dobře, tak já teda jdu. Nashle zejtra, Sully. Seženeš mi někoho do zejtřka, ne?“

Rosencrantz se vzdálil, nikoliv přes čekárnu, ale soukromými dveřmi na druhém konci místnosti. Pan Sullivan se otočil k návštěvníkům.

„Přišli jste za mnou? Vyklopte co chcete a stručně, mám spoustu práce.“

Inspektor mu ukázal fotografii Olgy Kohnové.

„Slečna Kohnová, co? Copak s ní je? Žádné potíže, ne? Fajn holka. Pracovitá. Já o ní nemůžu říct jediný špatný slovo.“

Inspektor vysvětlil, že chtějí jen vědět, jestli nedávno někomu nedal její fotografii.

„Aha, tak počkejte... Už tu hezkou chvíli nebyla. Myslím, že dělá nejspíš manekýnku. To je pro ni lepší. Slušná holka a dobře vypadá. Ale hrát neumí, chudinka. Počkejte moment. Kde je ten Horrocks?“

Přešel ke dveřím, ostražitě je pootevřel a zařval: „Horrocksi!“ Tajemník vklouzl dovnitř.

„Horrocksi, znáte tuhle fotku tý Kohnovic holky? Neposílali jsme ji nedávno někomu?“

„Jistě, pane. Nevzpomínáte si? Ten chlapík, co tvrdil, že chce nějaké ruské typy někam na venkov.“

„Jo, máte pravdu! Já věděl, že jsme ji někomu dávali. Ale nikdo známej to nebyl, že ne?“

„Ne, pane. Říkal, že rozbíhá vlastní společnost. Jmenoval se - moment -“ Sundal z police knihu a nasliněným prstem v ní zalistoval. „Jo, tady to je. Maurice Vavasaur.“

„Bezvadný jméno,“ zamumlal Sullivan. „Pochopitelně že ne jeho. Nikdy neřeknou pravý jméno. Nejspíš se jmenuje Potts nebo Spink. S takovým jménem by ale žádná společnost nemohla prosperovat. Není to dost noblesní... Už si na něho vzpomínám. Menší chlápek s vousama. Tvrdil, že hledá obsazení pro nějaký

romantický drama a potřebuje ruskej typ. Nabízeli jsme mu Livinskou a tu malou Petrovnu a ještě jednu nebo dvě Rusky. Ale on se zbláznil do týhle fotky. Řekl jsem mu, že jako herečka je Petrovna zkušenější, ale on, že prý na tom nezáleží. Byl to nesympatickej chlap.“

„Vážně?“

„Nemám rád tyhle chlapy, co chtěji hezký holky, i když neuměji hrát. Starej Sullivan je možná otrlej chlap, ale takový věci nedělá. Řekl jsem mu, že ta holka už má místo, ale on, že to stejně zkusí. Ale nepřišla za mnou, takže si myslím, že tu nabídku odmítla. Kdyby za mnou přišla, rozmluvil bych jí to. Tak moc mi zase na nějaký tý provizi nezáleží, můžete se zeptat mých holek, potvrdí vám to. O co vlastně jde? Dostal jí ten Vavasour do nějakýho maléru?“

„Přesně vzato ani ne,“ řekl Wimsey. „Pořád je ještě zaměstnaná jako manekýna. Ale ten Vavasour - inspektore, mohl byste ukázat panu Sullivanovi tu druhou fotografii? Je tohle ten člověk?“

Pan Sullivan s Horrocksem se sklonili nad fotografií Paula Alexise a svorně zavrtěli hlavou.

„Ne, to není on,“ řekl Horrocks.

„Takhle vůbec nevypadal,“ potvrdil Sullivan.

„Víte to jistě?“

„Takhle vůbec nevypadal,“ opakoval důrazně Sullivan. „Jak starej je tenhle mládenec? Vavasourovi bude aspoň čtyřicet. Propadlý tváře a hlas jako Sirup matky Siegelový. Byl by z něj dobrej Jidáš, jestli vám to pomůže.“

„Nebo Richard III.,“ navrhl Horrocks.

„Pokud byste ho hrál jako úlisnýho chlapa,“ upřesnil Sullivan. „Ale nedovedu si ho pak představit v pátým jednání. Ten výstup s měšťanama, to by zvládnul, víte kterej? Vstoupí Richard mezi dvěma mnichy a čte. A když už o tom mluvíme,“ dodal, „Richard

III. je těžká role. A podle mě je rozporná. Třeba vás to udiví, ale já taky čas od času trochu čtu a přemejšlím, a říkám vám, že podle mě nebyl Shakespeare při psaní týhle hry pořádně koncentrovanej. Je to příliš rozbředlý na začátku a moc sevřený na konci. Je to proti přírodě. Ne že by se ta hra špatně hrála, na to je v ní šťávy až dost. Má spád. Ale ten jeho Richard - to jsou dva chlapi v jednom, to je to, co mi na tý hře vadí. Jeden je slizkej, intrikánskej chlápek a ten druhej vodvážnej, nabitej energií, má záchvaty vzteku a seká lidem hlavy. Připadá mi, že to nějak nejde dohromady, nemyslíte?“

Inspektor Umpelty začal nervózně pohupovat nohou.

„Já měl vždycky dojem,“ ozval se Wimsey, „že Shakespeare myslel svého Richarda jako jednoho z těch lidí, co pořád hrajou divadlo - co dělají všechno na efekt, abych tak řekl. Myslím si, že ty jeho výbuchy vzteku nejsou o nic reálnější než jeho milování. Ta scéna s jahodami - to je evidentně jenom takové divadýlko.“

„Možná. Ale co ta scéna s Buckinghamem a hodinami? Možná máte pravdu. Nikdo ode mě snad nečeká, že se vyznám v Shakespearovi, ne? Moje parketa je, aby holky ve sboru měly pěkný nohy. Ale celej život jsem se točil kolem divadla a divadlo nejni jenom o ženskejch nohách a postelovejch scénách. Vy se smějete? Že tohle říkám zrovna já? Něco vám povím, občas mi je z tohodle povolání na zvracení. Polovina z těch manažerů nechtějí herce a herečky - chtějí typy. Když můj táta dělal ředitele divadla, potřeboval herce - chlapy, co dovedou bejt jeden večer Jágo, druhej večer Brutus a mezi tím hrát v nějaký frašce nebo nóbl komedii. A dneska? Když nějakej chlap začne kariéru tím, že zazáří jako koktavý s monoklem, musí hrát koktavý chlápky s monoklem až do devadesáti... Chudák starej Rosencrantz. Vážně ho to vzalo, že jste odmítnul hrát toho Červa. Ale myslíte, že by na tu roli angažoval zkušenýho herce? Ani náhodou! Mám tu chlápka, kterej by to zahrál - fajn chlap - fakt chytrej. Jenomže ten si udělal

jméno v Růžích kolem dveří jako dobráckej starej farář s prošedivělýma vlasama, a teď by ho nikdo nenajal, leda jako prošedivělýho faráře. Jako herce ho to zničí - ale komu na tom záleží? Jenom starýmu Sullivanovi, kterej musí brát život tak jak je, a tvářit se přívětivě.“

Inspektor Umpelty vstal.

„Jsme vám velice zavázaní, pane Sullivane,“ řekl. „Nebudeme vás už zdržovat.“

„Bohužel, moc jsem toho pro vás udělat nemohl. Jestli ještě někdy toho Vavasoura uvidím, dám vám vědět. Ale ten už nejspíš dávno zkrachoval. Opravdu z toho nemá ta Kohnovic holka potíže?“

„Myslíme si, že ne, pane Sullivane.“

„Je to fajn holka,“ opakoval Sullivan. „Zatraceně by mě mrzelo, kdyby šlápla vedle. Asi si myslíte, že jsem starej trouba.“

„Nic takového,“ ujistil ho Wimsey.

Odešli soukromým východem a mlčky scházeli po úzkém schodišti.

„Vavasour, no ne!“ bručel inspektor. „Rád bych věděl, kdo to je a co měl za lubem. Myslíte si, že ten tlustej trouba v tom jede s ním?“

„Zcela určitě o tom nic neví,“ řekl Wimsey. „A když řekl, že žádného Vavasoura nezná, tak se můžete vsadit, že ten chlap ve skutečnosti nemá s divadlem nic společného. Tihle lidé se všichni vzájemně znají.“

„Sakra práce. No to nám je hodně platný!“

„To je fakt. Jen bych rád věděl -“

„Co?“

„Rád bych věděl, proč Horrockovi připomněl Richarda III.“

„Asi ho napadlo, že ten chlap je křivák. Nebyl Richard ten chlápek, co se rozhod, že se dá na zločineckou dráhu?“

„To byl. Jenomže mám dojem, že Horrock není zrovna velký znalec povah. Myslím, že je úplně spokojený s politováníhodnou praxí škatulkovat herce... Něco mě napadlo, ale teď si nemohu vybavit co.“

Inspektor zakopl o bednu a se zaklením vyšel na Wardour Street.

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ UČITELE

„To zbabělé, poddajné lidstvo.“
Kniha žertů paní Smrtky

PONDĚLÍ, 29.ČERVNA
ÚTERÝ, 30.ČERVNA

Paul Alexis byl pohřben v pondělí s mnoha květinami a za přítomnosti spousty diváků. Lord Petr byl sice s inspektorem stále ještě v Londýně, ale důstojně ho zastoupil Bunter, jenž se ráno vrátil z Huntingdonshiru a - výkonný jako vždy - dostavil se na pohřeb i s docela hezkým věncem s příslušným nápisem.

Paní Weldonová byla hlavní truchlící; její žal pomáhal nést Henry oblečen v důstojné černi. Personál Resplendentu vyslal své zástupce a dodal květinový emblém v podobě saxofonu. Kapelník, zarputilý realista, tvrdil, že sádrový odlitek páru tanečních mokasinů by se jako symbol hodil lépe, ale obecné mínění bylo proti a převládal názor, že ho k námitkám vede jen profesionální závist. Slečna Leila Garlandová se objevila ve střízlivé verzi smutečních šatů a veřejně potupila paní Weldonovou, když v nejdojemnější chvíli vhodila do hrobu obrovskou kytici parmských fialek, načež ji žal dočista zmohl a musela být odvedena v záchvatu hysterického pláče. Obřad byl podrobně popsán v anglickém tisku, reportáže doplněny fotografiemi, a jídelna hotelu Resplendent byla ten večer tak přeplněna, že museli servírovat večeře ještě v sousedním salónku.

„Teď už asi brzy z Wilvercombe odjedete, viďte?“ zeptala se Harriet paní Weldonové. „Tady to ve vás bude vždycky budit smutné vypomínky.“

„Přesto, moje milá, neodjedu. Chci tu zůstat tak dlouho, dokud nebude Paulova památka očištěna. Já vím bezpečně, že byl zavražděný sovětskými agenty - je to prostě skandál, že policie něco takového dopustí.“

„Kdybyste tak dokázala přesvědčit máti, aby odjela,“ ozval se Henry. „Neprospívá jí to, když tu zůstává. Vy sama, počítám, se už dlouho nezdržíte, co?“

„Nejspíš ne.“

Vlastně nikdo už neměl žádný vážný důvod se ve Wilvercombe zdržovat. William Bright požádal policii o svolení odjet a taky ho dostal, s podmínkou, že bude policii informovat o místě svého pobytu. Promptně tedy odjel do Seahamptonu, sbalil si věci a odcestoval na sever. „Můžeme jenom doufat,“ řekl superintendent Glaisher, „že tam na něj dohlídnou. Nemůžeme ho sledovat ve všech hrabstvích po celé Anglii. Nic na něj nemáme.“

Když se Wimsey s inspektorem vrátili v úterý dopoledne do Wilvercombe, dozvěděli se poslední novinu.

„Našli jsme Perkinse,“ oznámil jim superintendent.

Ukázalo se, že poté, co pan Julian Perkins opustil Darley a odjel v pronajatém autě do Wilvercombe, nasedl do vlaku a odcestoval do Seahamptonu, odkud pokračoval v pěší túře. Po nějakých dvaceti mílích cesty ho srazilo nákladní auto. Následkem toho ležel pak téměř týden v bezvědomí v místní nemocnici. V jeho ruksaku nenalezli nic, podle čeho by ho mohli identifikovat, a tak teprve když nabyl vědomí a začal vnímat věci kolem, byla jeho totožnost zjištěna. Když pak byl natolik v pořádku, že se mohl přidat ke klábosení ostatních pacientů, zjistil, že se všichni baví o wilvercombském soudním vyšetřováním, a tak se s jistou hrdostí zmínil, že se setkal s onou dámou, která mrtvolu našla. Jedna ze

sester si pak vzpomněla, jak v rádiu zaslechla, že policie hledá jistého Perkinse právě v souvislosti s tímto případem - nemocnice se spojila s wilvercombskou policií a konstábl Ormond byl vyslán, aby Perkinse vyslechl.

Teď se tedy vyjasnilo, proč se v době vysílání naléhavé rozhlasové výzvy neozval ani Perkins, ani žádný z jeho známých. Vyjasnilo se i to, proč se nikdo nepozastavil nad Perkinsovým zmizením. Pan Perkins byl učitel na londýnské střední škole a vzhledem ke špatnému zdravotnímu stavu dostal roční dovolenou. Byl svobodný a sirotek, neměl žádné bližší příbuzné a bydlel v ubytovně poblíž Tottenham Court Road. Ubytovnu opustil v květnu s tím, že vyráží na pěší túru a nebude mít žádnou stálou adresu. Domluvil se, že čas od času napíše, kam mu mají poslat poštu. Shodou okolností od jeho posledního dopisu (z 29. května z Tautonu) mu žádná pošta do Londýna nedošla. V důsledku toho ho nikdo nepostrádal, a jelikož v policejním hlášení bylo uvedeno pouze jeho příjmení, nebylo jasné, zda Perkins hledaný policií je totožný s Julianem Perkinsem bydlícím v dotyčné ubytovně. V každém případě stejně nikdo nevěděl, kde by mohl být, takže neexistovaly ani žádné informace, které by bylo možno policii předat. Teď policie kontaktovala ubytovnu a nechala si poslat Perkinsovu poštu. Ta pozůstávala z reklamního dopisu nějakého levného krejčího, upozornění na poslední příležitost účastnit se loterie Irish Sweep* a dopis od nějakého Perkinsova žáka týkající se skautských aktivit.

Pan Julian Perkins nevypadal právě jako zločinec, ale člověk nikdy neví. Během výslechu seděl v posteli v červeném nemocničím pyžamu, úzkostlivá a neholená tvář obtočená obvazy, z nichž trčely brýle s velkými kostěnými obroučkami, jež dodávaly celé scéně nádech grotesky.

„Takže vy jste opustil původní trasu,“ konstatoval konstábl Ormond, „a šel jste s tou mladou dámou do Darley. Proč jste to udělal?“

„Chtěl jsem podle svých možností té dámě pomoct.“

„Jistě, to je naprosto přirozené... Ale popravdě řečeno, vy jste jí moc pomoct nemohl.“

„Ne, to ne.“ Perkins si rozpačitě urovnával přikrývku. „Řekla mi, že hledá někoho, kdo by se postaral o tu mrtvolu. No - na to jsem se já necítil. Nejsem zrovna nějaký silák a pak, začínal zrovna příliv. Myslel jsem -“

Konstábl Ormond trpělivě čekal.

Pan Perkins se náhle rozhodl ulevit svému svědomí a vyhrkl: „Povím vám pravdu: nechtělo se mi jít samotnému po té silnici. Bál jsem se, že by tam někde mohl být schovaný ten vrah.“

„Vrah? Jak jste na to přišel, že šlo o vraždu?“

Pan Perkins se přikčil mezi polštáři.

„Ta mladá dáma mi to naznačila. Víte, já nejsem zrovna moc statečný člověk. Po té nemoci jsem nervózní - hrozně nervózní. A nemám zrovna velkou sílu. Ta představa se mi vůbec nelíbila.“

„To vám jistě nikdo nemůže vyčítat,“ řekl policista. Předstíraná policejní srdečnost Perkinse vylekala, jako by zaslechl v těch slovech nějaký falešný tón.

„Takže když jste došli do Darley, měl jste dojem, že ta mladá dáma je už v dobrých rukou a další ochranu nepotřebuje, ano? Neřekl jste ani 'Sbohem' a zmizel jste.“

„Ano, ano - víte, nechtěl jsem se do ničeho zaplést. Při mém povolání by to nebylo chytré... Učitel si musí dávat pozor. A kromě toho -“

„Ano, kromě toho?“

Pan Perkins se už podruhé rozhodl vylít si srdce.

„Přemýšlel jsem o tom všem a připadalo mi to všechno nějaké divné. Napadlo mě, že ta mladá dáma - už jsem o takových věcech

slyšel - dohoda o sebevraždě, a tak - chápete? Nechtěl jsem mít s něčím takovým nic společného. Jsem od přírody dost ostýchavý člověk a po té nemoci jsem opravdu dost slabý, a tak... a tak jedno s druhým -“

Konstábl Ormond, jenž měl jistou představivost a značný (i když trochu primitivní) smysl pro humor, zakryl dlaní úsměv. Náhle v duchu viděl Perkinse, jak celý vyděšný kulhá s puchýřem na patě, štván představou vraždícího maniaka od Žehličky, jenom aby se ho vzápětí zmocnil děs, že jde ve společnosti bezohledné a nejspíš i amorální vražedkyně.

Naslinil tužku a pokračoval.

„Úplně vás chápu, pane. Byla to velice nepříjemná situace. A teď - čistě pro pořádek, víte, musíme prověřit pohyby všech osob, které ten den šly po té pobřežní komunikaci. Takže se nemusíte nijak znepokojovat.“ Tužka byla zřejmě inkoustová a zanechávala v ústech nepříjemnou pachuť. Olízl si růžovým jazykem rudě zbarvené rty a Perkinsově zjitřené představivosti náhle připadal jako obrovský pes, jenž si pochutnává na šťavnaté kosti. „Kdepak jste se pohyboval kolem druhé hodiny, pane Perkinsi?“

Pan Perkins zůstal na policistu zírat s otevřenými ústy.

„Já - já -“ začal roztřeseně.

Ošetřovatelka, která seděla poblíž, rychle zasáhla.

„Doufám, že to nebude trvat příliš dlouho, pane konstáble,“ řekla odměřeně. „Nemůžu připustit, aby se pacient rozrušil.“ Podala Perkinsovi skleničku. „Napijte se tohohle, dvaadvacítko, a musíte se snažit zůstat klidný.“

„To bude dobré,“ ujistil ji Perkins, napil se a dostal zase normální barvu. „Vlastně vím docela přesně, kde jsem ve dvě hodiny byl. Je to šťastná náhoda, že jde zrovna o tuhle hodinu. Neobyčejně šťastná. Byl jsem v Darley.“

„Aha,“ řekl policista. „To je velice uspokojivá okolnost.“

„A můžu do dokázat. Víte, šel jsem z Wilvercombe. Koupil jsem si tam opalovací mléko a vsadím se, že si mě tamní drogista pamatuje. Já mám velice citlivou pleť, a tak jsme se o tom chvíli bavili. Nepamatuju se přesně, kde ten obchod byl, ale jistě ho najdete. A pokud jde o dobu - ne, to si přesně nepamatuju... Pak jsem šel do Darley. Jsou to čtyři míle. Muselo mi to trvat něco přes hodinu, takže z Wilvercombe jsem zřejmě vyrazil kolem jedné.“

„Kde jste spal noc předtím?“

„Ve Wilvercombe. V Trust House. Najdete tam moje jméno v knize hostů.“

„To jste vyrazil na cestu dost pozdě, co?“

„To je pravda. Ale měl jsem za sebou špatnou noc. Myslím, že jsem měl horečku. Úpal, víte - já na to trpím. Někteří lidi k tomu mají sklony. Dostal jsem vyrážku - velmi bolestivou. Jak jsem už řekl - mám choulostivou pleť a minulý týden slunce hrozně pálilo. Doufal jsem, že mě to přejde, ale naopak se to zhoršilo. Když jsem se měl oholit, bylo to děsné, skutečně děsné... Takže jsem zůstal v posteli do desíti, nasnídal se až v jedenáct a do Darley jsem dorazil ve dvě. Vím, že byly přesně dvě, protože jsem se tam zeptal nějakého muže, kolik je hodin.“

„Skutečně, pane Perkinsi? Tak tomu říkám štěstí. To budeme jistě schopni ověřit.“

„Určitě ano. Měli byste ho snadno najít. Nebylo to přímo ve vesnici, ale kousek za ní. Nějaký džentlmen tam kempoval. Tedy, mluvím o něm jako o džentlmenovi, ale musím říct, že se tak nechoval.“

Konstábl Ormond téměř nadskočil. Byl to mladý muž, svobodný a plný nadšení. Kromě toho byl nesmírným obdivovatelem lorda Petra Wimseyho. Obdivoval Wimseyho obleky, jeho vůz a jeho zázračnou schopnost předvídat, co se stane. Wimsey se nechal slyšet, že mrtvola bude mít u sebe zlato, a vida - bylo tam. Jakmile skončilo soudní projednávání, jež

stanovilo dobu smrti, prohlásil, že Henry Weldon vytáhne z rukávu alibi na druhou hodinu. A to alibi tu je, dostavilo se v předpověděnou chvíli s přesností hodnou Měsíce a přílivu. Wimsey také předpověděl, že to alibi bude možné rozbít. Konstábl Ormond se toho úkolu podjal.

Poněkud podezíravě se Perkinse zeptal, proč zjišťoval čas při tak náhodném setkání a neudělal to ve vesnici.

„Ve vesnici mě to nenapadlo. Nikde jsem se nezastavoval, až když jsem prošel Darley a začal jsem pomýšlet na oběd. Podíval jsem se předtím na hodinky asi míli před Darley - to bylo půl druhé a pět minut a já se rozhodl, že dojdu k moři a tam se najím. Pak jsem prošel vesnicí, a když jsem se na hodinky podíval znova, ukazovaly pořád stejně, čímž jsem zjistil, že se zastavily... Uviděl jsem úzkou cestu vedoucí k moři, tak jsem se po ní vydal. Na konci bylo otevřené prostranství a na něm stálo auto a malý stan a nějaký muž se v tom autě zrovna vrtal. Pozdravil jsem ho a zeptal se, kolik je hodin. Byl to vysoký, tmavovlasý muž s brunátným obličejem a tmavými brýlemi na nose. Řekl mi, že je za pět minut dvě. Nařídil jsem si hodinky, poděkoval mu a řekl jsem mu něco pochvalného, jako že si našel hezké místo ke stanování. Něco zavrčel, tak mě napadlo, že je naštvaný kvůli tomu autu, a zeptal jsem se ho - velice zdvořile - jestli má potíže s autem. Nic víc jsem neřekl. Nechápu, proč ho to tak naštvalo. Ohradil jsem se a vysvětlil, že jsem se ptal jenom ze zdvořilosti a abych zjistil, jestli bych mu třeba nemohl nějak pomoct, načež mi začal sprostě nadávat a -“ pan Perkins zaváhal a zrudl.

„A co?“ pobídl ho policista.

„Lituju, že to musím říct, ale přestal se natolik ovládat, že mě napadl,“ vysvětlil pan Perkins.

„Vážně? A co udělal?“

„Nakopl mě,“ řekl Perkins a hlas mu přeskočil do fistule, „kopl mě, abych tak řekl - zezadu.“

„No ne!“

„Ano, udělal to. Samozřejmě, že jsem mu to neoplatil. Nebylo by to vhodné. Řekl jsem mu jen, že doufám, že až se uklidní, tak se za to svoje chování bude stydět. S politováním musím říct, že mě pak hodlal znova napadnout, takže jsem si řekl, že udělám nejlíp, když se od něj budu držet co nejdál. Došel jsem na pláž a tam jsem se dal do jídla.“

„Na pláži?“

„Ano. On totiž - jak bych to tak řekl - stál jsem tím směrem, když mě napadl a - a nechtělo se mi kolem toho nepříjemného chlapa znova procházet. Z mapy jsem věděl, že z Darley se dá dojít do Lesston Hoe podél pobřeží. Tak jsem si řekl, že to tak radši udělám.“

„Aha. Takže jste snědl oběd na pláži. Kde to tak asi bylo? A jak dlouho jste se tam zdržel?“

„No, zůstal jsem asi padesát yardů od té cesty. Chtěl jsem, aby ten chlap viděl, že jsem se nenechal zastrašit. Posadil jsem se tak, aby mě mohl vidět a jedl jsem.“

Konstábl Ormond si pomyslel, že to kopnutí do zadku nemohlo být zase tak prudké, když mohl Perkins sedět.

„Myslím, že jsem tam zůstal sedět tak tři čtvrtě hodiny.“

„A kdo kolem vás během té doby po pláži prošel?“ zeptal se konstábl dychtivě.

„Kdo kolem prošel? Nikdo.“

„Žádný mužský, ženská nebo dítě? Nebo kůň? Neviděl jste aspoň nějaký člun? Nic?“

„Neviděl jsem vůbec nic. Pláž byla úplně opuštěná. Nakonec i ten nepříjemný chlap někam zmizel. Myslím, že těsně předtím, než jsem odcházel já. Sledoval jsem ho, víte, abych viděl, jestli si nechce zase něco začít.“

Konstábl Ormond se kousl do rtu.

„A co dělal celou tu dobu? Pořád se hrabal v tom autě?“

„Ne, to dodělal celkem rychle. Motal se tam kolem ohně. Myslel jsem, že si něco vaří k jídlu. Pak se sebral a šel po té cestě pryč.“

Konstábl se na chvíli zamyslel.

„Co jste dělal potom?“

„Zvolna jsem šel po pláži a došel jsem k takové cestě mezi dvěmi zídkami, co vede od moře k nějakým domkům. Dostal jsem se po ní na silnici a šel směrem k Lesston Hoe a pak jsem potkal tu mladou dámu.“

„Viděl jste ten den toho muže v tmavých brýlích znovu?“

„Ano, viděl. Potkali jsme ho, když jsem se s tou dámou vracel do Darley. Šel proti nám a ona se úplně zbytečně zastavila a začala se ho vyptávat, což mě namíchlo. Šel jsem napřed - nechtěl jsem zažít nějakou další ukázku jeho hrubiánství.“

„Jistě. Popsal jste to všechno velice jasně. Teď bych vám rád položil velice důležitou otázku. Když jste pak později měl možnost porovnat svoje hodinky s přesným časem - šly napřed, nebo pozadu, a o kolik?“

„Srovnal jsem je s hodinami v darleyské garáži. To bylo půl šesté a ukazovaly naprosto přesně.“

„A do té doby jste je neseřizoval?“

„Ne - proč bych to dělal?“

Konstábl Ormond se přísně zahleděl na Perkinse a s klapnutím zavřel notes. Bojovně vysunul bradu a řekl tiše, ale důrazně.

„Něco vám povím, pane Perkinsi! Vyšetřujeme vraždu a my víme, že po té pláži mezi druhou a třetí někdo prošel. Co kdybyste nám radši řekl pravdu?“

V Perkinsových očích kmitl strach.

„Já přece - já přece -“ začal chabě a křečovitě sevřel deku. Pak omdlel a sestra, která chvatně přiběhla, vykázala policistu od jeho lůžka.

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ SLOVNÍKU

„Je to jenom bezvýznamná šifra.“
Tragédie nevěsty

ÚTERÝ, 30. ČERVNA

Jedna věc je jistota, že Perkinsovo svědectví je nepravdivé, uvažoval konstábl Ormond, druhá věc je to dokázat. V podstatě existovala dvě vysvětlení. Buď Perkins lhal, nebo ho Weldon úmyslně oklamal. V prvním případě čekal policii dobře známý problém, jak toto svědectví vyvrátit. V druhém případě by pravděpodobně situaci vyjasnila návštěva Polwhistlovy garáže v Darley.

Pan Polwhistle i jeho mechanik byli samá ochota policii pomoct. Na pana Perkinse se dobře pamatovali - což není nic překvapujícího: když si úplný cizinec přijde v Darley půjčit vůz, je to událost. Oba muži se také upamatovali, že pan Perkins vytáhl hodinky, porovnal je s hodinami v garáži, a přitom se zmínil, že se mu předtím hodinky zastavily a musel se zeptat na čas náhodného kolemjdoucího. Nakonec poznamenal: „Vypadá to, že už jdou dobře,“ načež se ještě zeptal, jestli hodiny v garáži jdou správně a jak dlouho mu bude trvat, než dojede do Wilvercombe.

„A jdou ty vaše hodiny správně?“

„Ten den se dá říct, že jo.“

„Jak to myslíte - ten den?“

„No, trochu se nám zpožďujou, to je fakt, ale ve čtvrtek ráno jsme je nařídili, že je to tak, Tome, viď?“

Tom potvrdil, že ano, a dodal, že hodiny jdou osm dní na jedno natažení a že pravidelně každý čtvrtek je natáhnou a nařídí; čtvrtek je totiž důležitý den, protože v Heathbury je trh a kolem heathburského trhu se točí všechen místní obchod.

Vypadalo to, že tohle svědectví nemá trhliny. Ani pan Polwhistle, ani Tom sice Perkinsovy hodiny sami neviděli, ale oba svorně tvrdili, že prohlásil: „Vypadá to, že jdou dobře.“ Pokud tedy časový údaj ve skutečnosti nesouhlasil, musel Perkins úmyslně hodinky držet z dohledu. Konstáblovi se zdálo poněkud zvláštní, s jakou úporností Perkins zdůrazňoval, že hodinky jdou správně. Nasedl na motocykl a rozjel se do Wilvercombe, přesvědčen více než předtím, že Perkins je bezcharakterní lhář.

Inspektor Umpelty s ním souhlasil. „Podle mě to není normální,“ soudil, „aby chlap, který je tak nervózní a rozčilený, se zajímal o přesný čas, sotva vejde do garáže. Problém je, že když bude tvrdit, že Weldona ve dvě viděl, a my nebudeme moct dokázat že lže, tak co potom?“

„Napadlo mě,“ oponoval mu Ormond, „že jestli Weldon nebo někdo jiný jel na koni po pláži mezi Darley a Žehličkou, někdo ho přece musel vidět! Mluvili jsme se všemi lidmi, co tou dobou šli nahoře po útesu?“

„Doufám, že si nemyslíš, že mě to nenapadlo, chlapče?“ řekl zasmušile inspektor. „Mluvil jsem se všema, kdo se tam mezi jednou a druhou vyskytli. Nikdo z nich tam žádnýho koně nezahlídnul.“

„A co ty lidi, co tam bydlí v těch chalupách?“

„Ti?“ Inspektor si posměšně odfrkl. „Ti nevidí nikdy nic, na to můžeš vzít jed - kdepak, z těch nic nedostaneš, zvlášť když je do toho starý Pollock namočený, jako že si myslíme, že je - pořád ovšem za předpokladu, že došlo k něčemu, v čem by namočený být mohl. Ale když chceš, klidně tam běž a zkus to ještě jednou. Jestli z nich něco vytáhneš, máš to u mě k dobru. Starý Pollock je

na nás naštvaný a ani on, ani jeho švagr, Billy Moggeridge, policii nic neprozradí. Ale stejně tam běž. Jsi pohledný svobodný kluk, třeba se ti podaří vytáhnout něco z jejich ženských.“

Ormond se tedy vypravil k rybářským chalupám a ke své velké úlevě zjistil, že mužské osazenstvo je skutečně pryč. Ženy praly prádlo. Nejdřív ho přivítaly bez valného nadšení, ale když si svlékl sako uniformy, pomohl mladší paní Pollockové točit klikou mandlu a přinesl dvě vědra vody ze studně pro paní Moggeridgovou, atmosféra roztála a mohl začít s vyptáváním.

Nicméně výsledky mu přinesly jen zklamání. Ženy mu uvedly velice přesvědčivý důvod, proč ve čtvrtek 18. června nemohly vidět ani koně, ani jezdce na něm. Ten den byl jako obvykle ve dvanáct hodin oběd a po něm musely dokončit žehlení. Konstábl Ormond může vidět na vlastní oči, co toho prádla musí paní Pollocková a paní Moggeridgová zvládnout, protože tu bydlí dědeček Pollock a babička Pollocková a Jem, který je na košile a límečky obzvláště háklivý, pak tu jsou Arthur a Polly a Rosie a Billy Moggeridgeovi a Susie a Fanny a malý David a mimino a další mimino jménem Charles, co patří Jenny Moggeridgové, narodilo se neplánovaně a paní Moggeridgová se o něj musí starat, protože Jenny je pryč ve službě, se všema je spousta práce, takže kolikrát nejsou s praním hotovy dřív než v sobotu, což jistě není překvapující, když uvážíte všechny ty svetry a ponožky pro chlapy a kdovíco ještě a každou kapku vody sem musíte přinýst. To čtvrteční odpoledne se nikdo nedostal ven, leda snad za dům, a teprve někdy po třetí šla Susie na zahrádku před domem oškrábat brambory k večeři. Susie tam uviděla nějakého džentlmena v kraťasech s ruksakem na zádech, jak jde po cestě od moře, ale o toho jistě panu Ormondovi nejde, protože ten sem pak přišel později s tou dámou a řekl jim, že se našla mrtvola.

Nicméně pana Ormonda zmínka o tomto džentlmenovi potěšila. Tento džentlmen, dozvěděl se, měl brýle s kostěnou

obroučkou, šel kolem „někdy mezi půl čtvrtou a čtvrtou“ a pokračoval dál po silnici rovnou na Lesston Hoe. Byl to nepochybně Perkins a krátký výpočet prokázal, že tenhle časový údaj rozumně odpovídá jak Perkinsově výpovědi, tak tomu, co tvrdila Harriet Vaneová. Slečna Vaneová Perkinse potkala asi půl míle odsud kolem čtvrté hodiny. To všechno ovšem nic nedokazovalo a kritická doba mezi půl druhou a třetí hodinou zůstávala zahalena tmou stejně jako předtím.

Ormond, zmatený a nespokojený, se tedy pomalu vydal zpátky do Darley. Cestou si všiml, jak překvapivě malá část pláže je viditelná shora ze silnice. Vlastně byla vidět jenom asi jedna míle pláže na obě strany od Žehličky, jen tam silnice vedla dostatečně blízko při kraji útesů. V místě, kde právě šel, bylo mezi ním a hranou útesu široké pole, takže písčitá pláž ležela skryta kdesi dole. Jet za bílého dne po pláži na koni a spáchat na Žehličce vraždu by vlastně nemuselo být zase tak riskantní, jak se zdálo, a také se přestával divit, že nikdo z těch, kdo šli nebo jeli po silnici, si koně nevšiml. Ale proběhl tam ten kůň opravdu? Svědčila o tom podkova a kruh zapuštěný ve skále. Zvláště ten kruh nešel konstáblovi z hlavy, protože pokud by nebyl určen pro koně, tak k čemu tam byl? A podle Wimseyho nejnovější teorie bylo nezbytné, aby tam ten kůň ani nedoběhl a vrah ho pustil a poslal zpátky dřív, než vůbec k Žehličce dojel.

Ale to by bylo z hlediska vraha velice riskantní. Jak si mohl být jistý, že se ten kůň vrátí a že tam nezůstane stát a neupoutá něčí pozornost? Po pravdě řečeno, potom co kůň utíkal tryskem čtyři a půl míle, bylo mnohem pravděpodobnější, že hned tak nikam nepoběží. A když už tedy člověk vyřadí ze hry ten kruh ve skále, nebylo by možné, že vrah klisnu někde cestou přivázal, aby na ni nasedl při zpáteční cestě? Tahle teorie měla ovšem vážnou slabinu: na břehu nebyl žádný kůl nebo hráz k přivázání koně, a kdyby vrah s koněm šel až k samému útesu, zanechal by v písku

dvě řady stop - koňské z cesty k Žehličce a vlastní, až by se ke koni vracel... Ale třeba si myslel, že když bude dost daleko od místa vraždy, tak to nebude vadit. Možná by stálo zato se vrátit a prozkoumat břeh ze zorného úhlu této teorie.

Konstábl otočil kolo, dojel až přímo nad Žehličku a tam sešplhal ze silnice na pláž po stejné pěšince, kterou kdysi použila i Harriet, načež se pomalu vydal podél paty útesu směrem k Darley. Asi po půlhodině nalezl, co hledal. V útesu byla rozsedlina, do níž se před časem zřítila část skály. Mezi balvany byl skřípnut i velký kůl, který původně patřil k plotu nad útesem; plot tam někdo postavil nepochybně proto, aby zvířata nezabloudila nebezpečně blízko ke kraji skály. Kdyby klisna dojela až sem, mohla být snadno přivázána k tomuto sloupku a přitom vzhledem ke skále nad hlavou a hromadě spadlých kamenů by zůstala prakticky neviditelná jak ze silnice nahoře, tak od moře.

Objev Ormonda potěšil, nicméně ještě víc by ho potěšilo, kdyby tu našel nějakou stopu, že se to opravdu stalo. Písek tu byl tak hrubý a vyschlý, že nad hranou přílivu nebylo možno očekávat žádné zachovalé stopy, a ani pečlivé prozkoumání kůlu pomocí lupy neobjevilo žádnou stopu, že by byl kůl použit k uvázání koně. V téhle chvíli by nález vlákna provazu nebo koňské žíně potěšil konstábla víc, než kdyby tu našel ztracenou bankovku. A kdyby tu snad objevil hromadu koňského trusu, měla by pro něj stejnou cenu jako hromádka rubínů stejné váhy. Ale žádný z těchto přirozených přírodních produktů jeho bdělý zrak neobjevil. Byl tu ten kus dřeva, skalní rozsedlina a to bylo všechno.

Zklamaně potřásl hlavou, došel až k moři a rozběhl se k Žehličce. Zjistil, že když uhání tak rychle, jak rychle může za horkého slunného dne uhánět plně oblečený a statný policista, dorazí ke skále přesně za dvanáct minut. Bylo to příliš daleko. Pětiminutová chůze, to byl horní časový limit, který Wimsey povolil Weldonovi při svých výpočtech. Ormond se vyškrábal

nahoru na silnici, nasedl na kolo a během jízdy si začal dávat všechna ta fakta dohromady.

Než dojel na policejní stanici, měl pohromadě celou teorii.

„Podle mě se musíme na ten případ dívat jinak," řekl superintendentovi Glaisherovi. „Zatím jsme předpokládali, že Perkins poskytl alibi Weldonovi. Co když to bylo naopak a Weldon poskytl alibi Perkinsovi? Co vlastně o tom Perkinsovi víme? Jenom to, že je učitel a že od konce května nikdo nevěděl, kde je. Tvrdí, že spal ve Wilvercombe a nevyrazil z města dřív než v jednu. Už to je dost divný. Má pro to jediný důkaz - že si něco koupil v drogérii, ale nevzpomíná si, ve které a kdy to bylo. My ale víme, že to dopoledne byl ve Wilvercombe i Weldon a o něm taky pořádně nevíme, kde byl. Co když se tam ti dva sešli a vymysleli ten plán společně? Perkins si pak jde do Darley pro koně."

„Musíme zjistit, jestli ho někdo neviděl, když tou vesnicí procházel."

„To je pravda, pane. To musíme samozřejmě prověřit. Ale řekněme, že do Darley dorazil kolem čtvrt na dvě. Pak by měl spoustu času, aby dojel na klisně až k té rozsedlině, přivázal ji tam ke kůlu, došel pěšky ke skále a zavraždil Alexise."

„Počkejte," namítl Glaisher. „Z toho vašeho místa je to ke skále aspoň čtvrt hodiny rychlé chůze."

„Spíš čtvrt hodiny rychlého běhu, pane."

„A ještě k tomu po mokrém písku, dokonce vodou. Kolik to bude, něco přes míli? Dobře. Takže na tu klisnu zbydou tři a půl míle. Kdyby dělala osm mil za hodinu, tak to máme - osm mil za šedesát minut, jednu míli za šedesát děleno osmi," - tyhle úlohy vedoucí na trojčlenku musel Glaisher vždy počítat písemně, nejlépe v rohu savého papíru; byla to ta největší překážka, s jakou se potýkal na cestě k povýšení - „třicet krát sedm děleno osmi - panebože! Děleno dvěma - krát - děleno -"

Ormond, jenž dokázal sčítat z hlavy tři sloupce čísel najednou, uctivě vyčkával.

„Vychází mi to na šestadvacet minut," konstatoval Glaisher.

„Ano, pane."

„To znamená -" Glaisher se zadíval na nástěnné hodiny a úporně pohyboval rty, „ - že musíme odečíst patnáct minut od dvou - 13:45. A ještě odečíst těch šestadvacet minut - to máme 13:19."

„Ano, pane. Když mu dáme čtyři minuty na uvázání koně, musel by vyjet z Darley v 13:15."

„Přesně tak. Jenom jsem si ověřoval ty vaše výpočty. V tom případě by musel procházet tou vesnicí tak ve 13:10."

„Je to tak, pane."

„A kdy a jak toho koně zase vyzvedl?"

„Nechal ho tam, pane. Aspoň podle mě."

„Tak co se s ním pak stalo?"

„Podle mě, pane, jsme doteď dělali chybu, když jsme si mysleli, že do té vraždy je zapletena jenom jedna osoba. Místo toho předpokládejme, že Perkins spáchá vraždu ve dvě hodiny, a pak se schová do toho výklenku pod Žehličkou, tak jak jsme si to zatím představovali. Jak víme, nemůže odtamtud odejít až do 14:30, protože až do té doby tam je slečna Vaneová. Takže v půl třetí slečna Vaneová odchází a zároveň odchází i on a vydá se zpátky."

„Proč by ale šel zpátky? Proč by nepokračoval dál na Lesston Hoe? Jo, jistě - musí sladit svoje pohyby, aby časově souhlasily s Weldonovým alibi v 13:55."

„Ano, pane. Pollockova chalupa je od Žehličky dvě míle. Kdyby šel rovnou tam rychlostí řekněme tři míle za hodinu, došel by tam v 15:10. Ale Susie Moggeridgová tvrdí, že ho uviděla jít kolem až mezi půl čtvrtou a čtvrtou. A podle mě nemá žádný důvod, aby nám lhala."

„Může do toho být taky namočená. Považujeme starého Pollocka za jednoho z podezřelých.“

„Ano, pane. Ale v tom případě by lhala obráceně. Nedávala by mu víc času, než potřeboval, aby k ní od Žehličky došel. Ne pane, Perkins se musel něčím zdržet, a já myslím vím, co to bylo. Doktor může klidně tvrdit, že chlap, který někomu podřízne krk, se nemusí umazat od krve - ale z toho ještě neplyne, že umazaný nebyl - a je dokonce mnohem pravděpodobnější, že od krve byl. Podle mě se Perkins musel zastavit a tu časovou diferenci použil k tomu, aby se převlíknul. Klidně mohl mít rezervní košili a kalhoty v tom svým ruksáčku. Taky je možný, že si přemáchnul to, co měl na sobě. Řekněme, že to udělal, takže dorazil k Pollockově chalupě někdy ve tři čtvrtě na čtyři. Přijde po cestě od pláže, Susie Moggeridgová ho vidí, a on pokračuje dál, a když ujde zhruba půl míle, potká ve čtyři slečnu Vaneovou - jak už víme.“

„Hmm,“ Glaisher zvažoval Ormondovu teorii z různých stran. Měla své klady, ale také zavdávala příčinu ke spoustě otázek.

„Zapomněl jste na tu klisnu, Ormonde.“

„Podle mě, pane, je tu jenom jedna osoba, která ji mohla přivést zpátky, a tou je Weldon. A jediná chvíle, kdy to mohl udělat, je mezi 16:00, kdy se rozloučil s Polwhistlem a Tomem, a 17:20, kdy ho v Darley potkala slečna Vaneová. Přesvědčme se, pane, že to vychází! Od Hink's Lane k místu, kde Perkins nechal kobylu, jsou to tři a půl míle. Ve čtyři mohl vyrazit a za hodinu nebo o maličko dřív tam mohl být. Nasedl na koně, takže v 17:20 už mohl být zpátky, aby se potkal s těma dvěma. Všechno to vychází, nemyslíte?“

„Vychází to, to máte pravdu, ale podle mě jen tak tak. Proč myslíte, že se Perkins vrátil se slečnou Vaneovou, místo aby pokračoval do Lesston Hoe?“

„Třeba chtěl zjistit, co slečna Vaneová udělá. Nebo chtěl vypadat jako nevinný pocestný. Určitě ho překvapilo, že ji potkává

- netušil, že předtím odbočila na Brennerton - a když ho oslovila, tak bych se vůbec nedivil, že ho to zaskočilo. Mohl si myslet, že když se otočí a půjde s ní, bude to sice riskantní, ale nejchytřejší. Anebo znervózněl a chtěl se ujistit, jestli je Weldon v pořádku zpátky s tou klisnou... Když pak se slečnou Vaneovou Weldona potkali, velice pečlivě se mu vyhnul - šel napřed, jako by chtěl zdůraznit, že s ním nechce mít nic společného. A že se pak nakonec vypařil, to je úplně přirozené, když uvážíte, že měl v ruksaku kalhoty a další věci samou krev."

„Vy máte odpověď na všechno, Ormonde. Takže jistě víte i tohle: proč, prokristapána, jestli je tohle všechno pravda, nedojel Perkins na tom koni až k té skále? Mohl tu kobylu přivázat na zpáteční cestě."

„Jistě, pane. A soudě podle toho kruhu ve skále to takhle asi původně plánovali. Ale prohlížel jsem si tam dneska ty útesy a zjistil jsem, že asi tak jednu míli od Žehličky vede silnice tak blízko ke kraji útesu, že je dobře vidět dolů na pláž. Když si to uvědomili, možná si řekli, že jezdec na koni by v tom úseku byl příliš nápadný. Proto nakonec Perkins jel jenom tak daleko, aby ho nebylo zeshora vidět, a pak běžel zbytek cesty po pláži s tím, že ho spíš někdo přehlídne."

„Jo, na tom něco je. Ale všechno to záleží na tom, v kolik hodin Perkins v Darley byl. Musíme se to pokusit zjistit. Netvrdím, Ormonde, že jste neodvedl dobrou práci, a rád vidím, že jste iniciativní a snažíte se uvažovat samostatně; ale nesmíme jít tak daleko, abychom překroutili fakta."

„Ne, pane, to jistě ne. Ale na druhé straně, i kdyby to nebyl Perkins, pořád by to ještě mohl být někdo jiný."

„Kdo by mohl být někdo jiný?"

„Ten komplic, pane."

„To bychom ale pak museli začít znova od začátku."

„Ano, pane."

„No dobře, teď běžte a prověřte to, o čem jsme mluvili.“

„Ano, pane.“

Když Ormond odešel, Glaisher si zamyšleně třel bradu. Tenhle případ mu dělal starosti. Ráno mu volal vrchní konstábl a měl spoustnu nepříjemných řečí. Vrchní konstábl byl voják ze staré školy a podle jeho názoru dělal Glaisher kolem celého případu zbytečný rozruch. Podle něj bylo jasné, že to poněkud zavrženíhodné individuum (cizinec a tanečník) si samo podřízlo krk, takže bude nejlíp do toho zbytečně nešťourat. Glaisher sám by si všechno šťourání rád odpustil, jenomže v hloubi duše byl přesvědčen, že tak jednoduché to není. Neměl z toho případu dobrý pocit - už od samého počátku. Bylo tu příliš mnoho divných okolností: břitva, rukavice, Weldonovo nepochopitelné chování, Pollockovo zatvrzelé mlčení, podkova, kruh ve skále, Brightův omyl ohledně přílivu, a hlavně - šifrované dopisy a fotografie záhadné Feodory. Jeden každý z těch faktů uvažován odděleně mohl mít nějaké obyčejné a jednoduché vysvětlení, ale ne všechny - rozhodně ne všechny. Vylíčil vrchnímu konstáblovi svoje pochybnosti a obdržel neochotné svolení, aby pokračoval ve vyšetřování. Ale ke spokojenosti měl superintendent daleko.

Přemýšlel, co asi dělá Umpelty. Vyslechl si zprávu o jeho cestě s Wimseym do Londýna a měl pocit, že výsledky jejich pátrání celý případ ještě více zatemnily. Pak tu byly ty potíže s Brightem. Podle zpráv, které dostával, se Bright přesunoval do Londýna. Sledovat ho bude stále obtížnější - zvláště, když byl Glaisher dosti nevrle upozorněn, že musí pro to sledování najít nějaký dobrý důvod. Jenomže, co vlastně Bright udělal? Byl podivná existence a řekl u soudu, že byl příliv, když ve skutečnosti byl odliv - ve všem ostatním to vypadalo, že mluvil pravdu. Glaisher si uvědomoval, že na základě značně nicotných důvodů dělá věci, kvůli nimž začíná být nepopulární u policie půl tuctu hrabství.

Násilím zapudil myšlenky na Alexisův případ z hlavy a až do večera se zabýval rutinními záležitostmi spojenými s drobnými krádežemi a přestupky motoristů. Ale po večeři ho případ Paula Alexise začal znovu trápit. Z Umpeltyho hlášení se dozvěděl výsledky několika rutinních šetření ohledně Perkinse. Jediným zajímavým zjištěním bylo, že Perkins byl členem Sovětského klubu a měl údajně sympatie ke komunistům. Přesně tohle se od něj dalo čekat, pomyslel si Glaisher: vždycky to jsou tihle slabí, mírní a plaše vypadající lidé, kdo touží po revoluci a krveprolití. Ale ve spojitosti s těmi šifrovanými dopisy tohle zjištění nabývalo jisté závažnosti. Napadlo ho, kdy asi dostane nazpět fotografie dopisů, co našli u Alexise. Celý ustaraný se pohádal se ženou, šlápl na kočku, načež se rozhodl, že zajde do Bellevue a vyhledá lorda Petra Wimseyho.

Wimsey v hotelu nebyl a po kratším pátrání superintendent zamířil k paní Lefrancové, kde nalezl nejen Wimseyho, ale také inspektora Umpeltyho, jak sedí spolu s Harriet Vaneovou v pokoji, kdysi obývaném Paulem Alexisem, a všichni tři zřejmě hrají nějakou slovní hru. Na podlaze ležely poházené knihy a Harriet s Chambersovým slovníkem v ruce z něj předčítala svým společníkům.

„Zdravíčko, superintendente!“ přivítal ho Wimsey. „Přidejte se k nám. Naše hostitelka má určitě radost, že jste přišel. Udělali jsme řadu objevů.“

„Opravdu, mylorde? My taky - tedy aspoň ten mládenec, Ormond. Abych tak řekl, všechno rozvrtal.“

Superintendent dal pak k lepšímu Ormondovu teorii. Byl rád, že může zjisit, jak se na ni budou tvářit ostatní. Umpelty nespokojeně brumlal. Wimsey popadl mapu a kus papíru a začal měřit vzdálenosti a poznamenávat si časy. Pak se pustili do diskuse. Přeli se o rychlost dotyčné klisny. Wimsey se klonil k

názoru, že možná její rychlost podcenil. Rozhodl se, že si zvíře půjčí a provede test...

Harriet mlčela.

„A co tomu říkáš ty?“ otočil se na ni neočekávaně Wimsey.

„Nevěřím z toho jedinému slovu,“ prohlásila Harriet.

Glaisher se zasmál.

„Intuici slečny Vaneové se to nezdá,“ poznamenal ironicky.

„Nejde o intuici,“ namítla Harriet. „Nic takového neexistuje. Tady jde o normální smysl pro realitu. Nebo o tvůrčí smysl pro realitu, jestli se vám to líbí víc. Všechny ty vaše teorie - jedna je horší než druhá! Jsou nepřirozené - jsou příšerně vykonstruované.“

Glaisher se opět zasmál.

„Tohle je nad moje chápání.“

„Vy chlapi,“ pokračovala Harriet. „Necháte se unést všemi těmi vašimi čísly a časy a úplně zapomenete, o co vlastně jde. Ale je to všechno násilné. Skřípe vám to v tisíci místech. Je to... Je to jako špatná zápletka vystavěná na nápadu, který nefunguje. Vezmete si prostě do hlavy, že do toho musíte zaplést Weldona a toho koně a Perkinse, ať to dává smysl nebo ne. A když to někde nehraje, prostě prohlásíte: 'Nevadí, nějak to zvládneme. Přimějeme ho, aby udělat tohle nebo tamto.' Ale vy nemůžete donutit lidi, aby něco dělali jenom proto, že se vám to hodí - ve skutečném životě to nejde. Proč do toho musíte všechny ty lidi mermomocí zaplétat?“

„Nemůžete přece popřít, slečno Vaneová, že je tu řada faktů, které vysvětlení vyžadují!“ namítl inspektor Umpelty.

„Samozřejmě, že tu je spousta věcí nejasných, jenomže ta vaše vysvětlení jsou ještě neuvěřitelnější než to, co mají vysvětlit. Takhle prostě nikdo vraždu neplánuje. Na jedné straně vám všichni vycházejí příliš mazaní a na druhé straně se chovají jako idioti. Ať už je vysvětlení jakékoliv, musí být jednodušší než to

vaše - nesmí být tak křečovité. Copak nerozumíte, jak to myslím? Vy prostě ten případ znásilňujete!“

„Já ti rozumím,“ přikývl Wimsey.

„Připouštím, že to zní trochu moc komplikovaně,“ ustoupil Glaisher. „Ale jestli tenhle zločin nemají na svědomí Weldon a Bright a Perkins, nebo dva z nich nebo aspoň jeden z nich - tak kdo tedy? Jsou snad za tím bolševici? Dobře, Perkins bolševik je, nebo komunista chcete-li, a když on, tak musí být i Weldon, protože si vzájemně poskytli alibi.“

„Jistě, já vím. Jenomže to vaše řešení vypadá takhle: nejdřív se rozhodnete, že to udělal Weldon, protože chce matčiny peníze. Z toho podle vás plyne, že Perkins musí být jeho komplic, protože poskytuje Weldonovi alibi. Teď zase chcete, aby to udělal Perkins, protože je komunista, a tak tvrdíte, že Weldon musí být jeho komplic, protože poskytl alibi Perkinsovi. Ale není přece možné, aby ty teorie byly obě dvě správné. A odkud se vůbec ten Perkins a Weldon znají?“

„Ještě jsme s vyšetřováním neskončili.“

„Dobře, ale přece jen to vypadá nepravděpodobně, nemyslíte? Učitel střední školy na Tottenham Court Road a farmář z Huntingdonshiru. Není to nezvyklé? Není to nepravděpodobné? A pokud jde o Brighta, nemáte nic - absolutně nic, co by ho spojovalo ani s jedním, ani s druhým. A kdyby ta jeho historka byla pravdivá, tak nemáte sebemenší důkaz, že se Alexis nezabil sám. Každopádně, jestli chcete dokázat, že to byla vražda, musíte najít spojení mezi Brightem a tím, kdo to udělal, a je nepochybné, že zatím jste nenašli jedinou stopu po jeho kontaktu ani s Weldonem, ani s Perkinsem.“

„Dostal Bright nějaké dopisy?“ zeptal se Wimsey inspektora.

„Ani řádku. Aspoň během té doby, co byl tady.“

„Pokud jde o Perkinse,“ ozval se Glaisher, „brzy se dozvíme víc. Ten týden, na který beze stopy zmizel, potom co ho srazilo

auto, musel být pro jeho komplice stejně záhadný jako pro nás. Možná, že na nějaké smluvené adrese pod cizím jménem na něj někde čeká spousta dopisů.“

„Vy pořád trváte na tom, že to udělal Perkins,“ rozčílila se Harriet. „Vy si vážně myslíte, že Perkins by byl schopný jet na koni bez sedla po pláži a podřezal někomu krk břitvou?“

„Proč ne?“ řekl Umpelty.

„Vypadá snad na to?“

„'Copak na to vypadám? řekl Spodek. To rozhodně nevypadal, protože byl z lepenky.'* Nikdy jsem toho chlapíka neviděl, ale připouštím, že jeho popis moc povzbuzující není,“ culil se Wimsey. „Ale na druhé straně, miláčku, náš přítel Henry mě taky považoval za neškodného barového floutka.“

Harriet krátce přehlédla Wimseyho štíhlou a pružnou postavu.

„No jasně,“ řekla chladně. „Všichni víme, že se tak nemohoucně jenom tváříš, ale že ve skutečnosti dovedeš těmi svými intelektuálskými prsty udělat na pohrabáči uzel. Perkins má svaly jako tvaroh, krk jako kuře a ruce jako z gumy.“ Otočila se k Glaisherovi. „Perkinse si prostě jako zločince představit nedovedu. To už to vaše původní podezření proti mně dávalo lepší smysl.“

Glaisher překvapeně zamrkal, ale přijal ten útok flegmaticky.

„Ano, slečno Vaneová. Mluvilo pro něj řada věcí, to je pravda.“

„Samozřejmě. Mimochodem, proč jste ho vlastně zavrhl?“

Instinkt zřejmě Glaishera upozornil, že se pohybuje po tenkém ledě.

„No, abych tak řekl, bylo by to až příliš jednoduché. A kromě toho, nemohli jsme najít žádnou spojitost mezi vámi a zesnulým.“

„Bylo to jistě prozíravé, že jste si mě prověřil. Koneckonců jsem neměla žádné svědky na nic z toho, co jsem vám řekla. Ty fotografie byly jasným důkazem, že jsem neobyčejně

chladnokrevná a můj dosavadní život byl - řekněme - plný vzrušení.“

„Je to tak, slečno Vaneová,“ upřel na ni superintendent bezvýrazný pohled.

„Když už o tom mluvíme, koho jste se na mě ptal?“

„Posluhovačky,“ přiznal Glaisher.

„Cože? Vy myslíte, že by moje posluhovačka věděla, jestli jsem se znala s Paulem Alexisem?“

„Podle naší zkušenosti právě takové věci posluhovačky většinou vědí,“ ujistil ji superintendent.

„Asi ano. A už jste mě definitivně přestal podezírat?“

„Panebože, to víte že ano.“

„Díky tomu, že se vám moje posluhovačka za mě zaručila?“

„Když jsme vzali v úvahu i naše vlastní pozorování.“

„Aha.“ Harriet se vyzývavě zahleděla na Glaishera, ale ten byl vůči podobným výslechům třetího stupně imunní a pouze se na Harriet mírně usmíval. Wimsey naslouchal té výměně názorů s kamenným výrazem, v duchu rozhodnut udělit flegmatickému policistovi první cenu za takt. Využil odmlku a chladně řekl superintendentovi:

„Poté, co jste si se slečnou Vaneovou navzájem sepsuli svoje teorie, by vás třeba mohlo zajímat, co jsme dělali dneska večer my tady.“

„Pochopitelně, mylorde.“

„Začali jsme tím, že jsme znova prohledali všechno, co tu po mrtvém zbylo,“ referoval Wimsey. „Doufali jsme, že najdeme něco, co by vrhlo světlo na tu Feodoru nebo ty šifrované dopisy. Inspektor Umpelty byl tak laskav a souhlasil se svou milou přítomností. Mám-li říct pravdu, inspektorova pomoc byla přímo neocenitelná. Sedí tu s námi už dvě hodiny, sleduje, jak to tu prohledáváme, a pokaždé, když nakoukneme do nějakého koutu

nebo škvíry a nic tam nenajdeme, ujistí nás, že do toho rohu nebo díry se už také díval a také tam nic nenašel.“

Inspektor Umpelty se uchechtl.

„Jediná věc, kterou jsme objevili,“ pokračoval lord Petr, „je Chambersův slovník, a ten jsme nenašli dneska večer, ale slečna Vaneová ho objevila už dřív, když mařila čas luštěním křížovek, místo aby pokračovala v psaní románu. Zjistili jsme, že ve slovníku je spousta slov zaškrtnutých tužkou. Zrovna jsme je sepisovali, když jste vešel. Přečtu vám jich pár jen tak namátkou: peculiar, diplomacy, courtesan, furnished, viscount, squander, sunlight, chasuble, clergyman, luminary, thousand, poverty, cherubim, treason, cabriolet, rheumatics, apostle, costumier, viaduct. Je jich ještě spousta. Co si o těch slovech myslíte? Některá mají církevní nádech, ale jiná zase ne. Například kurtizána. K níž můžu připojit tamburínu, zápasení a módu.“

Glaisher se zasmál.

„Podle mě to vypadá, že ten mládenec taky rád luštil křížovky. Jsou to hezká dlouhá slova.“

„Ale zdaleka ne ta nejdelší. Existuje spousta delších slov, jako třeba: supralapsarian, monocotyledenous a diaphragmatic. Ta opravdu dlouhatánská slova si nezaškrtl. Nejdelší, co jsme našli zaškrtnuté, je rheumatics s desíti písmeny. Ale zato až doteď měla všechna ta slova dvě zvláštní společné vlastnosti - a ty jsou dosti průkazné.“

„A sice, mylorde?“

„V žádném z nich se jedno písmeno neobjevuje vícekrát a žádné nemá méně než sedm písmen.“

Superintendent Glaisher náhle zvedl pravačku vzhůru jako dítě ve škole.

„Ty šifrované dopisy!“ vykřikl.

„Přesně tak, šifrované dopisy. Připadá nám, že by to mohla být klíčová slova k šifrám a vzhledem k tomu, že se v nich písmena

neopakují, si troufám říct, že se dá odhadnout, o jakou šifru jde. Problém je v tom, že jsme už napočítali pár set slov a ještě nejsme na konci abecedy. Z čehož bych udělal poněkud skličující závěr.“

„A sice?“

„Že každý dopis měl jiné klíčové slovo. Myslím si, že to fungovalo takhle: v každém dopise bylo klíčové slovo pro dopis následující, takže tahle zaškrtnutá slova představují zásobu, kterou si Alexis předem připravil, aby je měl pohotově pro dopisy, které sám odesílal.“

„Nemůžou to být klíčová slova, která už byla použitá?“

„Těžko. Nezdá se mi, že by od března, kdy ta korespondence začala, odeslal dvě stě dopisů. Tolik by jich nebylo, i kdyby psal jeden dopis denně.“

„To jistě ne, mylorde. Ale když ten dopis, co jsme u něj našli, je jedním z těch šifrovaných dopisů, pak klíčové slovo k němu bude jedno z těchhle slov. To by nám mělo přece jenom trochu pomoct.“

„Obávám se, že ne. Myslím, že tohle jsou klíčová slova pro dopisy, které odesílal Alexis. V každém svém dopise uvedl klíčové slovo pro svůj příští dopis. Ale jeho partner dělal totéž, takže klíčové slovo pro dopis, který jsme u mrtvoly našli, s velkou pravděpodobností nebude žádné z těch, co si označil Alexis. Leda že by ten dopis byl jedním z těch, co sám napsal - což ale není moc pravděpodobné.“

„Dokonce ani tohle říct nemůžeme,“ zaúpěl Glaisher. „Protože ten Alexisův partner mohl náhodou použít některé ze slov, které si Alexis dopředu připravil. Všechno je možné.“

„Přesně tak. Z toho všeho můžeme udělat jenom jeden užitečný závěr - jelikož klíčové slovo je v angličtině, byly i ty dopisy nejspíš anglicky. Nemusí to tak nutně být, mohly by být i francouzsky nebo německy nebo italsky, protože všechny ty jazyky používají stejnou abecedu jako angličtina. Ale rozhodně

nemůžou být rusky, protože ruská abeceda je úplně jiná. Apoň v tomhle je osud milosrdný.“

„Pokud v tom nějakým způsobem mají prsty bolševici,“ řekl Glaisher zamyšleně, „bylo by to trochu divné, že by si nedopisovali rusky. To by pro ně bylo dvojnásob bezpečné. Už samotná ruština by působila komplikace a ruská šifra - to by byl konec.“

„Přesně tak. Ale jak už jsem řekl, ta bolševická teorie se mi nezdá. Na druhé straně - čert aby to vzal! Ty dopisy mi taky vůbec nezapadají do nějakého plánu, ve kterém figuruje Henry Weldon.“

„Já bych rád věděl tohle,“ ozval se inspektor, „jak ti vrazi, ať už to byl kdokoliv, přiměli Alexise, aby přišel na Žehličku? Nebo, jestli ho tam dostali bolševici, jak se Weldon & spol. dozvěděli, že tam bude? Podle mě to musí být jedna parta - ti, co ho tam dostali, i ti, co mu podřízli krk. Z čehož plyne, že buď Weldon & spol. napsali ten dopis, nebo ta cizí parta má na svědomí tu vraždu.“

„Svatá pravda, ó králi.“

„A jak se do toho zapletla ta Olga Kohnová?“ zeptala se Harriet.

„Správná otázka!“ řekl Wimsey. „Tohle je ta největší záhada ze všech. Přísahal bych, že to děvče nám řeklo pravdu, a stejně bych odpřísáhl, že pravdu mluvil i ten neobyčejně neirský pan Sullivan. Květinko v rozpukané zdi, trhám tě z pukliny, a, jak pokračuje básník,* stačí porozumět a věděl bych, kdo je ten vrah. Jenže já tomu nerozumím. Kdo je ten záhadný vousatý džentlmen, co žádal pana Sullivana o obrázek rusky vypadající dívky? A jak se ten obrázek s podpisem Feodora dostal do náprsní kapsy mrtvého? Nemáme ponětí, Watsone.“

„Vracím se ke svému původnímu názoru,“ zavrčel inspektor. „Začínám věřit, že ten chlap byl cvok, podříznul si krk a to je všechno. Nejspíš měl mánii sbírat dívčí fotografie a posílat si šifrované dopisy.“

„A posílá si je z Československa?“

„No dobře, někdo mu je posílal. Podle mě nemůžeme rozumně obvinit ani Weldona, ani Brighta. A obvinění proti Perkinsovi je děravé jako cedník. A pokud jde o bolševiky - kde je máte? Váš přítel, mylorde, vrchní inspektor Parker, se na bolševiské agenty působící v Anglii přeptal a zjistil, že o žádném z nich není známo, že by se v těchhle končinách vyskytoval. A pokud jde o čtvrtek osmnáctého, vypadá to, že všichni byli někde jinde. Můžete namítnout, že jde o neznámého bolševického agenta, ale ti jsou vzácnější, než si myslíte. Lidi v Londýně o těchhle věcech vědí daleko víc, než si veřejnost uvědomuje. Kdyby se kolem Alexise dělo něco divného, byli by v tu ránu tady.“

Wimsey s povzdechem vstal.

„Jdu domů si lehnout,“ oznámil. „Musíme počkat, až dorazí fotografie toho dopisu. Život stojí za starou belu. Nemůžu dokázat svoje teorie a Bunter mě zase opustil. Zmizel z Wilvercombe ve stejný den jako William Bright a zůstala po něm jenom zpráva, že se při praní ztratila jedna z mých oblíbených ponožek a že si stěžoval ředitelství hotelu. Slečno Vaneová, či smím-li vám říkat Harriet, provdáte se za mne, abyste mohla dohlížet na moje ponožky? Zároveň byste se stala první spisovatelkou, která kdy přijala nabídku k sňatku v přítomnosti jednoho policejního superintendenta a jednoho inspektora.“

„Ani kvůli titulkům v tisku!“

„Já si to myslel. Už ani publicita není co bývala. A co vy, superintendente? Nevsadíte se se mnou, že Alexis ani nespáchal sebevraždu, ani nebyl zavražděn bolševiky?“

Superintendent opatrně odvětil, že se ze zásady nesází.

„Další prohra!“ zaúpělo jeho lordstvo. „Přesto slibuju,“ prohlásilo se zábleskem dřívější jistoty, „že to alibi vyvrátím, i kdybych přitom měl vypustit duši.“

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ HNĚDÉ KOBYLY

„Sláva, svatyně krve!“
Tragédie nevěsty

STŘEDA, 1. ČERVENCE

Fotografie listiny nalezené u mrtvoly dorazily spolu s originálem hned ráno. Wimsey, jenž je v přítomnosti Glaishera a Umpeltyho porovnával, konstatoval, že experti odvedli skutečně dobrou práci. Dokonce i původní listina byla teď mnohem čitelnější. Chemikálie, které odstranily skvrny od krve a od barvy, kterou pustila kožená taška, splnily dobře svoje poslání, stejně tak jako chemikálie, která obnovila barvu původního písma. Barevné filtry, které propustí jednu barvu a potlačí jiné, pak z vylepšeného originálu umožnily pořídit fotografie, v nichž jenom pár písmen sem a tam bylo nevratně ztraceno. Ovšem přečíst text byla jedna věc, rozluštit ho druhá. Všichni tři smutně zírali na nepochopitelné shluky písmen.

XNATNX
RBEXMG
PRBFX ALI MKMG BFFY, MGTSQ JMRRY. ZBZE FLOX P.M. MSIU FKX FLDYPC FKAP RPD KL DONA FMKPC FM NOR ANXP.
SOLFA TGMZ DXL LKKZM VXI BWHNZ MBFFY MG, TSQ A NVPD NMM VFYQ, CJU ROGA K.C. RAC RRMTN S.B. IF H.P. HNZ ME? SSPXLZ DFAX LRAEL TLMK XATL RPX BM AEBF HS MPIKATL TO HOKCCI HNRY. TYM

VDSM SUSSX GAMKR, BG AIL AXH NZMLF HVUL KNN RAGY QWMCK, MNQS TOIL AXFA AN IHMZS RPT HO KFLTIM. IF MTGNLU H.M. CLM KLZM AHPE ALF AKMSM, ZULPR FHQ - CMZT SXS RSMKRS GNKS FVMP RACY OSS QESBH NAE UZCK CON MGBNRY RMAL RSH NZM, BKTQAP MSH NZM TO ILG MELMS NAGMJU KC KC.

TQKFX BQZ NMEZLI BM ZLFA AYZ MARS UP QOS KMXBJ SUE UMIL PRKBG MSK QD.

NAP DZMTB N.B. OBE XMG SREFZ DBS AM IMHY GAKY R. MULBY M.S. SZLKO GKG LKL GAW XNTED BHMB XZD NRKZH PSMSKMN A.M. MHIZP DK MIM, XNKSAK C KOK MNRL CFL INXF HDA GAIQ.

GATLM Z DLFA A QPHND MV AK MV MAG C.P.R. XNATNX PD GUN MBKL I OLKA GLDAGA KQB FTQO SKMX GPDH NW LX SULMY ILLE MKH BEALF MRSK UFHA AKTS.

Po jedné či dvou vyčerpávajících hodinách byly učiněny následující závěry:

1. Dopis je napsán na tenkém, ale pevném papíru, zcela odlišném od papírů nalezených v pozůstalosti Paula Alexise. Tím vzrůstá pravděpodobnost, že jde o dopis, který Alexis obdržel, a ne o dopis, který sám napsal.
2. Text je psán rukou červeným inkoustem, který je opět odlišný od toho, jaký používal Alexis. Z toho byl učiněn závěr, že pisatel buď nevlastní psací stroj, nebo se bál, že by psací stroj mohl být vypátrán.
3. Text nebyl napsán s pomocí šifrovacího stroje nebo metodou, která spočívá v běžném nahrazení jednoho písmena abecedy jiným písmenem.

„Každopádně,“ řekl zvesela Wimsey, „máme spoustu textu, se kterým si můžeme hrát. Jestli chcete znát můj názor, tak je to buď jeden z těch ďábelských kódů založených na knize - a v tom případě to musí být jedna z knih, kterou mrtvý vlastnil, takže stačí je všechny prohlédnout - nebo je to úplně jiný typ kódu - šifra, na kterou jsem si vzpomněl včera, když jsme našli ta zatržená slova ve slovníku.“

„Co to je za šifru?“

„Je to dobrá šifrovací metoda,“ řekl Wimsey, „a dost zamotaná, když neznáte klíčové slovo. Používala se během války. Dokonce jsem ji používal i já sám, když jsem se při své detektivní práci kratší dobu vydával za Němce. Ale není to nic, na co by mělo patent ministerstvo války. Náhodou jsem ji nedávno viděl v jedné detektivní povídce. Je to -“

Odmlčel se a oba policisté na něho hleděli plni očekávání.

„Chtěl jsem říct, že to je přesně ten typ šifry, ke kterému se uchýlí amatérský spiklenec. Není průhledná, a přitom je dostupná a snadno se s ní pracuje. Je to postup, který by se Alexis snadno naučil používat jak ke kódování, tak dekódování. Nevyžaduje žádné rozměrné přístroje. Pracuje prakticky se stejným počtem písmen jako původní zpráva, takže je velice vhodná pro takové dlouhé povídání jako je tohle.“

„Jak se to používá?“ zeptal se Glaisher.

„Velice důvtipně. Zvolíte si klíčové slovo o šesti nebo více písmenech, z nichž žádné se neopakuje. Řekněme třeba slovo KOSTRA. Pak si uděláte tabulku o pěti řádcích a pěti sloupcích a umístíte do ní klíčové slovo takhle:

K O S T R

A

Načež vepíšete do ostatních políček všechna písmena abecedy, při čemž vynecháte ta, co už tam máte.“

„Nemůžete vepsat šestadvacet písmen do pětadvaceti polí,“ namítl Glaisher.

„To nemůžete. Takže předstíráte, že jste ve starém Římě, nebo že jste středověký mnich, a považujete I a J za stejné písmeno. Tím dostanete:

K O	S	T	R
A B	C	D	E
F G	H	IJ	L
MN	P	Q	U
V W	X	Y	Z

Teď si vezměme nějakou zprávu - co třeba: PRASKLO TO RYCHLE ZMIZ - to je taková klasická zpráva. Napíšeme ji v jednom kuse, a pak ji zleva doprava rozdělíme na skupiny po dvou písmenech. Kdyby se někde k sobě dostala dvě stejná písmena, tak mezi ně napíšeme třeba Q nebo Z nebo něco, co nezmate příjemce. Takže naše zpráva teď zní: PR AS KL OT OR YC HL EZ MI Z.“

„Na konci je ale jenom jedno písmeno.“

„Ano, proto tam přidáme zase ono Q nebo Z, aby to vyšlo. Teď vezmeme první skupinu: PR. Vidíme, že leží v rozích obdélníku, jehož druhé dva vrcholy jsou US. Takže jako první dvě písmena kódované zprávy napíšeme US. Podobně AS se stane CK a KL zaměníme za RF.“

„Ale teď máme OT,“ vyhrkl Glaisher, „a ta leží v jednom řádku. Co s tím?“

„Zaměníte je písmeny o jedno místo vpravo. A kdyby šlo o poslední písmeno v řádku, tak použijeme to první.“

„To znamená SR?“

„Ano, SR. Pokračujte.“

„SK,“ řekl Glaisher a spokojeně hledal další diagonálu. „DX-“

„Ne, XD. Pokud první diagonála jde zdola nahoru, musíte brát i tu druhou zezdola nahoru. YC je XD, CY by bylo DX.“

„Samozřejmě... Pak máme IF - Ale co teď?“

„Co se děje?“

„EZ jsou v jednom sloupci.“

„V takovém případě je zaměníte písmeny, co jsou o jedno místo pod nimi.“

Superintenedent tedy vyprodukoval LR a posléze QF a YU.

„Přesně tak. Takže kódovaná zpráva teď zní: US CK RF SR SK XD IF LR QF YU. Aby zpráva vypadala hezčí a neprozradil jste, jak jste to dělal, shluknete písmena do libovolných skupin. Třeba: USCK RFS RSKXD IF LRQF YU. Nebo to můžete vyšperkovat dle libosti interpunkcí: U.S.CKRF.SRSK!XD-IF,LR QFYU. Na tom nezáleží, ten, kdo tu zprávu dostane, všechna znaménka zase vyhází. Rozdělí text zpátky na skupiny po dvou a přečte je pomocí stejné kódovací tabulky. Diagonály bere stejně, ale písmena ve stejném sloupci nahradí písmeny o jedno výš a písmena ve stejném řádku těmi, co jsou o jedno místo vlevo.“

Policisté chvíli studovali šifrovací tabulku a text. Pak Umpelty řekl:

„Je to velice důmyslné, mylorde. Nedá se to vyluštit analýzou nejčastěji se vyskytujících písmen, protože dostáváte pokaždé jinou náhradu podle toho, vedle čeho to písmeno stojí ve dvojici. A nemůžete rozeznat jednotlivá slova, protože nevíte, kde začínají a kde končí. Jde to vůbec vyluštit, když neznáte to klíčové slovo?“

„To víte, že ano,“ ujistil ho Wimsey. „Každý text, který byl zašifrován, může být dešifrován, když na tom pracujete dost

dlouho a dost trpělivě - možná s výjimkou některých šifer používajících šifrovací knížku. Znám jednoho chlapíka, co celé roky nedělal nic jiného. Šifrovací tabulky měl už tak v krvi, že když dostal spalničky, vyrazily se mu čtverečky místo flíčků.“

„Takže by nám to mohl dešifrovat, ne?“ řekl Glaisher dychtivě.

„Levou rukou. Jestli chcete, můžeme mu kopii poslat. Nevím, kde teď zrovna je, ale znám lidi, co to budou vědět. Přehrajeme to na něj? Ušetří nám to spoustu času.“

„Byl bych vám povděčen, mylorde.“

Wimsey vzal jednu kopii dopisu, vložil ji do obálky a přiložil krátký dopis.

Milý Clumpsi,

přikládám jeden šifrovaný dopis. Nejspíš to je Playfair, ale Bungo to bude vědět nejlíp. Mohl bys mu to poslat s tím, že mu budu povděčen, když to vyluští? Prý to přišlo odněkud ze střední Evropy, ale vsadím se deset ku jedné, že je to anglicky. Jak jde život?

Tvůj

Wimbles

Neviděls v poslední době Trotterse?

Dopis adresoval jednomu vedoucímu pracovníkovi ministerstva zahraničí, načež vzal do ruky další kopii šifrovaného textu.

„Jestli dovolíte, tak bych si to vypůjčil,“ otočil se na superintendanta. „Zkusíme to vyluštit s pomocí některého z těch Alexisových vybraných slov... To bude správný úkol pro slečnu Vaneovou a taky příjemná změna po všech těch křížovkách... Copak máme na pořadu dalšího?“

„Nic zvláštního, mylorde. Nenašli jsme vůbec nikoho, kdo by viděl Perkinse procházet skrz Darley, ať už v uvedenou dobu nebo jindy. Ale našli jsme drogistu, co mu prodal ve Wilvercombe to opalovací mléko. Potvrdil, že u něj Perkins byl asi v jedenáct, takže měl spoustu čas, aby se dostal ve čtvrt na dvě do Darley. A Perkinsův zdravotní stav se zhoršil, takže ho nemůžeme znovu vyslechnout. Pak jsme navštívili toho farmáře Newcomba, který potvrdil, že tu hnědku našel v pátek ráno, jak pobíhá po břehu. Taky říká, že když jeho člověk byl ve středu koně zkontrolovat, byla klisna v pořádku ve výběhu a že není možné, aby sama tou škvírou v plotě utekla. To je ovšem normální, nikdo si nepřipustí, že k nějakému incidentu došlo kvůli jeho vlastní nedbalosti.“

„Ovšem že ne. Myslím, že za Newcombem zajedu a promluvím si s ním. Slečna Vaneová zatím udělá, co je v jejích silách, aby s pomocí těch zaškrtnutých slov dopis dešifrovala - uděláš to?“

„Když si to přeješ.“

„Vznešená povaha. Byla by to legrace, kdybychom to zvládli dřív než profesionál. Weldonovi se zřejmě nikam nechystají, že?“

„Vůbec ne. Ale od pohřbu jsem je prakticky neviděla,“ informovala Harriet. „Připadá mi, že Henryho se poněkud dotkla ta epizoda s tím jeho tetováním. A jeho matka -“

„Ano?“

„Ale nic. Jen mám pocit, že se snaží vytáhnout nějaké informace z Antoina.“

„Vážně?“

„Jo, Antoine jí projevuje všemožnou účast.“

„Přeju mu hodně štěstí. Takže, sbohem vespolek.“

Wimsey zajel do Darley, promluvil si s farmářem a požádal ho, aby si mohl půjčit klisnu a uzdu. Pan Newcombe mu nejen ochotně vyhověl, ale nabídl se, že Wimseyho během experimentu

doprovodí. Zpočátku z toho Wimsey moc nadšený nebyl - připadalo mu, že když se člověk chystá hnát něčího koně čtyři míle cestou necestou, je lepší, když to vlastník koně nevidí. Pak ho ale napadlo, že by mu farmář vlastně mohl být užitečný. Požádal ho, jestli by byl tak laskav a nezajel předem k Žehličce. Až se Wimsey s koněm vynoří, mohl by změřit, jak dlouho k Žehličce pojede. Že by útěk jeho koně a tragédie na Žehličce mohly mít něco společného, přijal farmář pobaveně, nicméně ochotně souhlasil, osedlal statného bělouše a vyrazil po pláži k Žehličce. Wimsey se podíval na hodinky a vydal se za hnědkou.

Klisna k němu ochotně přiběhla, nepochybně si ve svém přímočarém koňském mozku spojila Wimseyho s ovsem. Se svolením majitele Wimsey předem obnovil mezeru v plotu, takže teď nasadil hněce uzdu a pobídl ji do klusu.

Klisna se sice nedala prosit, ale jak očekával, žádnou extrémní rychlost nevyvinula. A jelikož pak museli klusat vodou, jejich postup byl poněkud ztížen a pozoruhodně hlučný. Během jízdy sledoval Wimsey útesy nad nimi. Za celou dobu nikoho a nic nespatřil, jen pár pasoucích se kusů dobytka. Silnice byla skryta za skalami. K rybářským chalupám dorazil v dobrém čase a začal se rozhlížet po prolákline ve skalách, o níž mluvil Ormond. Když k ní dorazil, poznal ji podle spadaného kamení a kusů rozbitého plotu nahoře; podíval se na hodinky, byl tu o něco dřív, než předpokládal. Když pohlédl před sebe, uviděl Žehličku, Newcombe už seděl na skále, malá tmavá skvrna asi míli před ním. Zkoumání skalní rozsedliny nechal na zpáteční cestu a pobídl koně k maximálnímu výkonu. Klisna pobídku přijala a poslední míli absolvovali v závodním stylu, až se voda roztřikovala na všechny strany. Teď už viděl farmáře zcela zřetelně. Běláka měl přivázaného k onomu tolik diskutovanému kruhu, stál na skále, hodinky svědomitě v ruce, jak jim měřil čas.

Teprve když byli jen nějakých padesát yardů od skály, jako by si klisna uvědomila, co se děje. Zachvěla se, jako kdyby ji zasáhla střela, pohodila hlavou a zahnula tak prudce, že odstředivá síla přitiskla Wimsey k jejímu krku a měl co dělat, aby z klisny nesletěl. Zmáčkl koleny její holé boky a přitáhl jí uzdu, ale jako většina farmářských koní, i hnědka měla pysky jako ze železa a z ohlávky si nic nedělala. Prostě se otočila a uháněla zpátky, jako by měla v patách samého ďábla. Wimsey si posměšně pomyslel, že podcenil její rychlost, tiskl se pevně ke kohoutku hřbetu a soustředěně přitahoval levou rukou uzdu, aby klisně otočil hlavu k moři. Klisna po chvíli usoudila, že proti tak vytrvalému tlaku uzdy se běžet vpřed nedá, zvolnila tempo a stočila se stranou.

„Pánbůh s námi a zlé pryč," řekl Wimsey mírně. „Copak to s tebou je?"

Klisna ztěžka oddechovala a otřásla se.

„Takhle to nepůjde," domlouval jí Wimsey a chlácholivě poplácal klisnu po zpocené pleci. „Nikdo ti neublíží, neboj se."

Klisna zůstala celkem klidně stát, ale stále se ještě třásla.

„No tak, no tak," chlácholil ji Wimsey.

Znovu ji natočil směrem k Žehličce a uviděl, že pan Newcombe na bělouši se k nim rychle blíží.

„Panebože, co to s ní je? Už jsem myslel, že vás určitě shodí. Vy ale na koni nejste žádný nováček, co?"

„Něco ji vyděsilo," řekl Wimsey. „Už tam u Žehličky někdy byla?"

„Pokud já vím, tak ne," řekl farmář.

„Nemával jste na ni nebo něco takového?"

„Nic takovýho. Díval jsem se na hodinky - a pak koukám... A sakra, ale teď jsem úplně zapomněl, jaký čas jsem vám naměřil. Koukal jsem jako blázen, co se tak najednou vyděsila."

„Má sklon se plašit?"

„Nepamatuju se, že by něco takovýhohle kdy provedla."

„Je to divné,“ řekl Wimsey. „Zkusím to ještě jednou. Držte se za mnou, abychom věděli, že se nepolekala vás.“

Pobídl klisnu a mírným klusem znovu vyrazil ke skále. Hnědka běžela ztěžka a co chvíli obracela hlavu stranou. Nakonec, tak jako předtím, se zastavila a roztřásla se.

Několikrát jí domlouvali a povzbuzovali, ale neuspěli. Odmítala se k Žehličce přiblížit třeba jen o krok, dokonce i když Wimsey sesedl a chtěl ji tam dovést. Prostě a jasně se odmítala pohnout, chvějící se nohy zapříčila do písku a vyděšeně odvracela oči.

„No to jsem blázen,“ konstatoval Newcombe.

„A já jak by smet,“ řekl Wimsey.

„Co to s ní může být -“ dumal farmář.

„Já vím, co s ní je,“ ujistil ho Wimsey, „ale - no, nechme to zatím být a radši se vraťme.“

Pomalu se rozjeli zpátky k Darley. Wimsey už se ani nezastavil, aby si prohlédl rozsedlinu v útesu. Teď už to bylo zbytečné. Teď už věděl docela přesně, co se tady mezi Darley a Žehličkou odehrálo. Během jízdy spojil všechny své teorie, jednu po druhé, v jedinou složitou hypotézu a jako Euklid napsal na její základní kámen:

COŽ JE NEMOŽNÉ

Konstábl Ormond také nebyl optimisticky naladěný. Náhle si vzpomněl, že v Darley přece jenom existuje jedna osoba, která musela Perkinse zaznamenat. Tou osobou byl starý Gaffer Gander, jenž každý den, ať pršelo nebo svítilo slunce, seděl na lavičce v přístřešku postaveném kolem velkého jilmu uprostřed darleyského parčíku. Předchozího dne na pana Gandera zcela neomluvitelně zapomněl, protože podivnou shodou okolností právě včera, kdy se byl Ormond v Darley vyptávat, Gaffer na svém oblíbeném místě pod jilmem nebyl. Jak se ukázalo, navštívil zcela mimořádně

Wilvercombe, kde se účastnil svatby svého nejmladšího vnuka s jednou wilvercombskou dívkou - teď ale už byl zpět a připraven odpovědět na Ormondovy otázky.

Starý pán byl v nejlepším rozmaru. Čilý a zdravý se chystal na podzim oslavit pětaosmdesátiny a chlubil se, že i když má maličko problémy se sluchem, oči mu zaplať pánbůh slouží jako za mlada.

Samozřejmě, na čtvrtek osmnáctého se dobře pamatuje. To je ten den, co našli na Žehličce toho chudáka mládence mrtvého. Byl to krásný den, jenom k večeru bylo trochu větrno. Nikdy mu neujde žádný cizí člověk, který vesnicí prochází. Vzpomněl si, že v deset hodin viděl velký kabriolet. Byl červený, dokonce ví, jaké měl číslo, protože jeho pravnouče Johnie - pane! koukal byste, jakej to je bystrej kluk - si všiml, že to auto má směšné číslo: OI 01-01. Pan Gaffer Gander si ještě pamatuje dobu, kdy žádný tyhle potvory kolem nebyly, a řekl by, že se bez nich lidi klidně vobešli. Ne že by snad byl pan Gander proti pokroku. Zamlada vždycky volil radikály, ale tydle dnešní socialisti zacházejí podle něho trochu moc daleko. Moc rádi utrácejí peníze, co nejsou jejich, přesně tohle dělají. Vděčí panu Lloydovi Georgeovi za to, že dostává starobní důchod, což je jenom správný, protože celej život těžce pracoval, ale neschvaluje, aby osmnáctiletý kluci dostávali podporu v nezaměstnanosti. Když bylo panu Ganderovi osmnáct, vstával ve čtyři ráno a pracoval na poli až do západu slunce - i dýl - za pět šilinků týdně, a jak je vidět, nijak mu to neublížilo. Ženatý byl v devatenácti, deset dětí, z nichž sedm je naživu a těší se dobrému zdraví... Cože? Jo, jistě, to auto se sem vrátilo v jednu odpoledne. Pan Gander zrovna vycházel z hospody U tří per, kde si dal po obědě jedno pivo, a uviděl, jak auto zastavilo a vystoupil z něho ten pán, co kempoval dole pod Hink's Lane. Za volantem seděla nějaká dáma, moc pěkně nastrojená, ale podle Gafferova názoru si jen hrála na mladici. To když on byl mladý, ženské se za svůj věk nestyděly. Ne že by měl něco proti tomu, aby se ženy

snažily vypadat co nejlíp, protože on je všema desíti pro pokrok, ale myslí si, že to dneska ženy trochu přehánějí... Pan Martin - tak se ten pán jmenoval - ho pozdravil, vešel dovnitř a auto pokračovalo dál na Heathbury... Cože? Ano, viděl pana Martina i odcházet. V půl druhý, podle hodin na kostele. A že to jsou dobrý hodiny. Před dvěma lety je nechal farář opravit na vlastní náklad, a když si člověk zapne rádio, může krásně slyšet, jak Big Ben i tyhle kostelní hodiny bijou krásně najednou. Když byl mladý, žádné rádio nebylo, a pan Gander si myslí, že rádio je velká věc a prima vynález. Jeho vnuk Willy, ten, co se oženil do Tautonu, mu daroval krásný přijímač. Hraje tak nahlas, že ho krásně slyší, i když má se sluchem trochu problémy. Slyšel dokonce říkat, že brzy bude rádio ukazovat i obrázky, a tak doufá, že ho tu Pánbůh ještě nechá dost dlouho, aby to viděl. Proti rádiu nic nemá, i když jsou lidi, co říkají, že to zašlo trochu daleko, když si člověk může doma pustit nedělní bohoslužby, aby se tak řeklo, zrovna jako plyn ve sporáku. I když to zase může být dobrá věc pro lidi, co jsou nemocný, ale myslí si, že to má špatný vliv na mladé lidi, protože to podporuje lenost a neúctu. On sám nevynechal jediný nedělní kázání v kostele už dvacet let, od tý doby co si zlomil nohu, když spadl ze stohu sena, a dokud ho Bůh zachová při síle, bude sedět rovnou pod kazatelnou... Cože? Ovšem že se pamatuje na toho divnýho mladíka, co tenkrát odpoledne procházel vesnicí. Samozřejmě, že ho může popsat. Zaplať pánbůh, oči mu ještě slouží a paměť taky. Jenom se sluchem má trochu potíže, ale jak si mohl pan Ormond všimnout, stačí, když lidi mluvěji zřetelně a nemumlaji si pro sebe, jak to mají dneska mladý ve zvyku, a pan Gander je slyší docela dobře. Bylo to takové to městké nedochůdče s velkýma brýlema, baťůžkem na zádech a s holí v ruce, jako všichni tyhle turisti. Trampové jim říkají. Všichni mají hole jako nosí skauti, i když každý zkušený člověk by jim mohl říct, že když se chcete při chůzi opírat, není nad jasanovou větev, co je nahoře

jako držadlo od berle. Protože to dá rozum, je to lepčí vopora, než tyhle dlouhý hole. Ale mladý lidi nikdy neposlouchají, co se jim říká, a o mladých slečnách to platí dvojnásob, a on si teda myslí, že ty to taky přehánějí s těma holýma nohama a šortkama jako noseji fotbalisti. I když pan Gander zase není tak starý, aby ho nepotěšil pohled na hezké ženské nohy. Když on byl mladý, tak ženy takhle nohy neukazovaly, ale zná mužský, co by šli třeba míli, jen aby viděli pár hezkých ženských kotníků.

Konstábl Ormond vložil všechnu svou zbývající energii do poslední otázky.

„V kolik hodin tu ten mladík prošel?“

„V kolik hodin? Nemusíte na mě křičet, mladíku - možná neslyším jako dřív, ale zase nejsem hluchej. Zrovna v pondělí jsem řek našemu farářovi: 'Ta mše, co jste včera sloužil, ta se vám moc povedla.' A on povídá: 'Slyšíte mě dobře na tom místě, co sedíte?' Tak jsem mu řek: 'Možná, že už neslyším jako za mlada, ale vaše kázání slyším dobře, pane farář.' A on mi řek: 'Na svůj věk ste neuvěřitelně fit, Gandere.' A taky že sem.“

„To vážně jste,“ potvrdil konstábl. „Potřeboval bych jenom vědět, v kolik hodin jste tu viděl toho chlapíka v brýlích a s holí.“

„Chvíli před druhou,“ odvětil starý pán vítězně. „Chvíli před druhou. Víte jak to vím? Protože sem si v duchu řek: 'Ty si určitě budeš chtít svlažit hrdlo, mladej, ale to si musíš pospíšit, protože U tří per ve dvě zavíraji.' Ale on šel rovnou dál, přišel od Wilvercombe a mířil rovnou na Hink's Lane. Tak jsem si řek: 'Tss! Jeden z těch abstinentů, vypadá na to, že pije jenom tydlety limonády s bublinkama, samý říhání (s prominutím) a žádnej šmak, todle sem si řek. A ještě sem si řek: 'Gandere, chlapče, aspoň ti to připomnělo, že máš čas na další pintu.' Takže si jdu pro tu druhou pintu, a když přijdu do lokálu, vidím, že ty hodiny nad pultem, co dou dycky vo pět minut napřed, aby chlapi vodešli včas před zavírací hodinou, ukazujou zrovna dvě.“

Konstábl Ormond přijal tu ránu mlčky. Wimsey se mýlil; fatálně se mýlil. Alibi na druhou hodinu bylo neotřesitelné jako skála. Weldon to neudělal; Bright to neudělal; Perkinsova nevina byla nad slunce jasná. Stačí ještě dokázat, že i ta klisna je v tom nevině a celá ta weldonovská teorie se zhroutí jako domeček z karet.

Konstábl potkal Wimseyho v darleyském parčíku a sdělil mu tento depresivní výsledek svého šetření.

Wimsey se na něho zahleděl.

„Nemáte u sebe náhodou jízdní řád?“ promluvil konečně.

„Jízdní řád? Ne, to nemám, mylorde. Ale můžu vám ho opatřit. Nebo bych vám možná mohl -“

„To nevadí,“ řekl Wimsey. „Chtěl jsem jenom zjistit, kdy jede příští vlak do Colney Hatch.“

Teď zůstal civět pro změnu konstábl.

„Ta klisna není nevinná,“ pokračoval Wimsey. „Byla u Žehličky a viděla tu vraždu.“

„Ale, mylorde, myslel jsem, že jste dokázal, že to není možné.“

„To je fakt. Ale přesto se to stalo.“

Wimsey se vrátil do Wilvercombe, aby referoval o svých závěrech superintendentovi Glaisherovi. Policistu zastihl ve stavu nejvyššího podráždění.

„Ti chlapi v Londýně ztratili Brighta,“ přivítal Wimseyho. „Sledovali ho do redakce Morning Staru, kde Bright inkasoval svou odměnu v podobě šeku na doručitele. Šek okamžitě proměnil v hotovost, načež zašel do jednoho z těch velkých obchodů s konfekcí, co mají spoustu výtahů a východů. Abych to zkrátil, oklamal je a zmizel. Myslel jsem, že se na ty lidi v Londýně člověk může spolehnout, ale vidím, že jsem se mýlil. Kéž bychom se nikdy nezapletli do tohohle pochybného případu,“ prohlásil

superintendent zatrpkle. „A vy teď přijdete a vykládáte mi, že tam ta klisna byla, a přitom tam být nemohla, a že nikdo z těch lidí, co na ní mohli jet, na ní nejel. Doufám, že mi příště nebudete tvrdit, že ho ta klisna podřízla vlastní podkovou a pak se změnila v mořského koníka.“

Wimsey se sklíčeně odebral do hotelu Bellevue, kde na něho čekal telegram. Byl odeslán odpoledne z pošty ve West-endu a zněl:

SLEDUJI BRIGHTA. BRZY OČEKÁVÁM VÝSLEDKY. SPOJÍM SE S VRCHNÍM INSPEKTOREM PARKEREM. DOUFÁM, ŽE VÁM STIHNU POSLAT Z BYTU TEN TVÍDOVÝ OBLEK. - BUNTER

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ RYBÁŘOVA VNUKA

„Už je dvanáct? -
Během třiceti minut. Podívej, tady jsem ti nařídila
hodiny, abys mohl sledovat čas.“
Kniha žertů paní Smrtky

STŘEDA, 1. ČERVENCE

„Jedna věc je nad slunce jasnější,“ řekl inspektor Umpelty. „Jestli se někdo projížděl kolem druhé hodiny poblíž Žehličky na koni, Pollock a ten jeho povedený vnuk ho museli vidět. Je absurdní, aby tvrdili opak. Od začátku si myslím, že ti dva jsou v tom namočený až po uši. Nějakou soukromou nenápadnou vraždičku by třeba přehlídnout mohli, ale koně, který se tam volně prohání po pláži, toho určitě ne.“

Wimsey přikývl.

„To mi je od začátku jasné, ale jak to z nich dostaneme? Mám to zkusit já sám? Ten mládenec, Jem, ten nevypadá tak zarputile jako jeho dědeček. Co to zkusit s ním? Nevíte, jestli nemá nějaký vyhraněný zájem, nějaké hobby?“

„No, těžko říct, mylorde, možná, že by připadal v úvahu fotbal. Je prý dobrý hráč a náhodou vím, že si dělá naděje, že bude hrát za Westshirské Tygry.“

„Hmm. Byl bych radši, kdyby šlo o kriket - to je spíš moje parketa. Ale nezbývá nám, než to zkusit. Nevíte kde bych ho dneska večer zastihl? Co takhle v hospodě U tří per?“

„Pokud není se člunem na moři, tak ho tam nejspíš najdete.“

Také že ho tam Wimsey našel. V hospodě lze navázat kontakt vždycky poměrně snadno, a jestli kdy bude pivo zakázáno, bude to pro detektivy černý den. Po hodině zábavné konverzace o kopané a vyhlídkách různých týmů v nadcházející sezóně byl Jem viditelně přístupnější probírat i jiná témata. Wimsey tedy mimořádně opatrně a taktně převedl hovor na téma rybolovu, Žehličky a smrti Paula Alexise. Výsledek nevypadal slibně. Jem rázem přestal být hovorný, úsměv se mu vytratil z tváře a vystřídala ho sklíčenost a chmury. A právě když se Wimsey rozhodl raději opustit nebezpečné téma, mladý muž se zřejmě rozhodl - poposedl si k Wimseymu, přes rameno se ohlédl po hloučku hostů u baru a zamumlal:

„Víte, pane, docela rád by sem si s váma vo tom promluvil."

„Beze všeho. Venku? Výborně!" a hlasitěji dodal: „To je strašně zajímavé. Až tu příště zase pojedu kolem, rád bych se zašel podívat, jak hrajete. Ale teď už musím běžet. Taky už jdete? Jestli chcete, tak vás hodím domů autem - to je maličkost."

„Díky, pane, to by bylo fajn."

„A můžete mi ukázat ty fotografie, o kterých jste mluvil."

Společně se protlačili ke dveřím, pár hostů jim odpovědělo na přání dobré noci, ale Wimsey si povšiml, že darleyští štamgasti se k Jemovi příliš srdečně nechovají. Jakoby ty jejich pozdravy zněly poněkud odměřeně.

Wimsey s mladíkem nasedli do vozu a mlčky dojeli až k železničnímu přejezdu. Teprve pak Jem promluvil.

„Pokud de vo tu záležitost, pane. Řek jsem dědovi, že by měl rači říct poldům, jak to bylo, ale on je hrozně umíněnej a fakt je, že kdyby se to proláklo, šlo by mu vo krk. Ale stejnak to měl říct, protože v týdle záležitosti de vo šibenici a podle mě nemá cenu se do toho nějak zaplíst. Jenomže děda Umpeltymu a těm vostatním nevěří a dybysme já nebo máma něco řekli, vyrazí z nás duši. Povíte něco poldům, vopakuje, a za chvíli to vědi všicky."

„No, to záleží na tom, oč se jedná,“ řekl Wimsey poněkud zaraženě. „Policie pochopitelně nemůže nikoho krýt, tedy myslím žádný kriminální čin, ale -“

„Ne, vo nic takovýho nejde. Teda, aspoň vo nic takovýho, co si asi myslíte. Ale kdyby se to doneslo k Bainesovým a ty to pak vykecali Gurneyemu - sakra! Pořád dědovi říkám, že bysme to neměli dělat, i když to byla od Toma Gurneyho pěkná sprosťárna, co nám tenkrát s těma sítěma proved.“

„Pokud nejde o žádný trestný čin,“ oddechl si Wimsey, „můžete se spolehnout, že já o tom nikomu neřeknu.“

„Já vím, pane. Proto mi taky napadlo, že bych si vo tom měl s váma promluvit. De vo to, že děda teď kvůli těm vyhejbavejm řečem o tom, co sme dělali u Mlýnských kamenů, vypadá podezřelej. Asi jsem to měl tenkrát rovnou vyklopit, ale bál sem se, že si pak děda vyleje vztek na mámě.“

„To je naprosto pochopitelné. Ale co jste tedy tam u těch Mlýnských kamenů dělali?“

„Lovili kraby, pane.“

„Lovili kraby? A co je na tom špatného?“

„Nic, pane. Až na to, že ty humři byli v koších Toma Gurneyho.“

Po krátkém výslechu se vše vyjasnilo. Nešťastný Tom Gurney, který bydlel v Darley, kladl koše na kraby poblíž Mlýnských kamenů a nosil z těchto míst bohatý úlovek. Ale před nějakým časem se dostal do konfliktu se starým Pollockem kvůli jistým rybářským sítím, které údajně zlovolně poškodil. Pan Pollock, když se mu nepodařilo dovolat se spravedlnosti zákonnými prostředky, se uchýlil k jednoduchému způsobu, jak se pomstít. V příhodné chvíli, kdy Tom Gurney byl někde daleko, navštívil jeho koše s kraby, odebral z nich větší část jejich živého obsahu a koše pak vrátil na původní místo. Jem dále vysvětlil, že ani tak nejde o to, aby cena za uloupené kraby vykompenzovala škodu na sítích.

Pollock spatřoval půvab odvety v pocitu, že 'Gurneyho převezl', a těšilo ho, když si občas vyslechl, jak si 'ten Gurney' stěžuje, že krabi jsou už v zálivu vzácní. Jem si myslel, že dělat něco takového je spíš nerozum, a nejradši by s tím neměl nic společného, protože ze společenských důvodů by raději se všemi sousedy dobře vycházel, ale z různých důvodů (kterými, jak Wimsey vyrozumněl, byla Pollockova mrzoutská povaha a možnost, že kdyby ho Jem naštval, mohl by své nemalé úspory odkázat někomu jinému) se Jem podvolil a kradl kraby s dědou.

Wimsey byl ohromen. Takže žádná velká záhada. Takových tajností a nakonec se z toho vyklube obyčejná místní rozmíška. Zkoumavě se podíval na Jema. Stmívalo se a z jeho tváře viděl než nevyzpytatelný tmavý profil.

„Dobře, Jeme, to je všechno hezké," řekl nakonec, „ale proč jste ty i tvůj dědeček trvali na tom, že jste na břehu nikoho neviděli?"

„Ale to je pravda, pane, my sme nikoho neviděli. Povím vám, jak to bylo. Vyjeli sme na moře a na místo jsme dopluli, když začínal příliv, protože sme věděli, že vostatní čluny tou dobou pojedou domů. A děda mi řek: 'Koukni na břeh, Jeme, jesli tam někde neuvidíš nějakýho Gurneye.' Tak sem koukal, jesli někdo na pláži je, ale nebyla tam živá duše, leda ten chlap na tý Žehličce. Chvíli sem si ho prohlížel a vidím, že spí nebo co, a že stejně od pohledu nejni místní, tak sem řek dědovi, že tam akorát na skále leží ňákej chlap z města."

„Říkáte, že spal?"

„Vypadal tak. Děda se na něj mrknul a povídá: 'Ten nejni nebezpečnej, ale dávej bacha, jesli neuvidíš někoho nahoře na útesu.' Dával sem bacha a na břehu sem neviděl živou duši a to je pravda, nebo ať visím."

„Počkejte, Jeme,“ namítl Wimsey, „slyšel jste přece všechny ty důkazy u soudu, takže víte, že ten chudák zemřel někdy kolem druhé hodiny.“

„To je fakt, a tím pádem sem si absolutně jistej, že se musel zabít sám, protože se k němu nikdo nepřiblížil - teda až na tu mladou dámu. Leda že by to bylo během tý doby, co sme vyndavali ty koše s humrama. To je možný, že v tý chvíli někdo moh utýct naší pozornosti. Byli sme s tím hotový asi ve dvě - přesnějc vám to neřeknu, ale to už tak asi tři čtvrtě hodiny byl příliv, když sem na toho chlápka mrknul znova a povídám: 'Dědo, ten chlap na tý skále je nějakej divnej. Skorem jako by se mu něco stalo.' Tak sme zamířili trochu blíž ke břehu a najednou se tam vobjevila ta mladá dáma a začala tam poskakovat. Tak děda povídá: 'Kašlem na to. Kašlem na to. Nemá cenu se do něčeho zaplíst.' Tak sme se zase votočili a jeli pryč. Chápete, pane, kdybysme se tam nějak zapletli a přišlo by se na to, že máme loď plnou humrů, co patřeji Tomovi Gurneyovi, asi by se mu to nelíbilo.“

„Váš dědeček řekl, že jste si Alexise poprvé všimli kolem tři čtvrtě na dvě.“

„Řek bych, že to bylo vo něco dřív. Ale tím nechci říct, že sme ho celou dobu pozorovali.“

„Kdyby tam - řekněme mezi tři čtvrtě na dvě a druhou - někdo přišel, byli byste ho viděli?“

„Myslím, že jo. Ne, pane, ten ubohej mládenec se voddělal sám, je to jasný. Prostě si tam na tý skále tiše podříznul krk. Jinak to bejt nemohlo.“

Wimsey nevěděl, co si má myslet. Jestli tenhle mládenec nemluví pravdu, pak zdání upřímnosti bylo překvapivě dokonalé. Ale jestli mluví pravdu, lze teď hypotézu o vraždě ospravedlnit ještě obtížněji než předtím. Každé další svědectví jako by podporovalo závěr, že Alexis na té skále zemřel vlastní rukou.

Jenže na druhé straně - proč ta klisna odmítla doběhnout až k Žehličce? Je snad možné - Wimsey si na pověry nepotrpěl, ale věděl, že takovéhle věci se už staly - je možné, že nešťastný duch Paula Alexise se stále ještě zdržuje u Žehličky a že na rozdíl od člověka zvíře jeho přítomnost vycítilo? Setkal se už s koněm, který odmítal projet místem, kde kdysi dávno došlo ke zločinu.

Náhle Wimseyho napadla další věc, kterou by při této příležitosti mohl ověřit.

„Jeme, myslíte, že bude u vás doma ještě někdo vzhůru?“

„To jistě, pane. Máma na mě určitě čeká.“

„Rád bych si s ní promluvil.“

Jem nic nenamítal a Wimsey tedy vešel do Pollockovy chalupy. Paní domu ho přijala zdvořile a zatímco míchala v hrnci polévku pro Jema, vyslechla Wimseyho otázku.

„Ne, pane,“ zavrtěla hlavou, „dneska odpoledne jsme na pláži žádnýho koně neslyšely.“

Takže tím to bylo vyřízeno. Pokud mohl Wimsey projet kolem, aniž by si ho někdo všiml, mohl kolem projet nepovšimnut kdokoliv.

„Dneska fouká vítr od pevniny,“ dodala paní Pollocková.

„A ten minulý čtvrtek, pořád ještě jste si jistá, že jste nic takového neslyšela?“

„Odpoledne ne,“ řekla paní Pollocková a sundala hrnek z plotny. „Na to se mě ptala už policie. Ale Susie si vzpomněla, že kolem poledne opravdu slyšela něco jako dusot koně. Mohlo to být někdy kolem dvanáctý. Ale měla práci a tak se nešla podívat.“

„Ve dvanáct?“

„Tak nějak, pane. Vzpomněla si na to najednou, když sme se bavily o tom, na co se nás ptal mladej Ormond.“

Když Wimsey vyšel z chalupy, měl v hlavě dokonalý zmatek. Jestliže ten čtvrtek někdo jel v poledne po pláži na koni, vysvětlilo by to tu podkovu, ale nevysvětlilo by to vraždu. Že by se nakonec

totálně mýlil, když té podkově připsal takový význam? Nemohl se nakonec nějaký uličník jen tak pro legraci projíždět na koni, který se bezprizorně potuloval po pláži? A nemohla nakonec ta kobyla opravdu utéct z pastviny sama?

Jenomže pak se mu vybavilo, jak podivně se klisna odpoledne chovala. Navíc tu byl problém toho kruhu ve skále Žehličky. Mohl být ten kruh používán k nějakému jinému účelu? A co kdyby vrah přijel na koni za Alexisem v poledne a mluvil s ním až do dvou? Jenomže Jem tvrdil, že na skále viděl jenom jednu postavu... Skrýval se snad vrah ve skalní štěrbině, dokud nepřišla správná chvíle udeřit? Ale proč? Přece jediným důvodem, proč by vrah jel na schůzku na koni, muselo být alibi. Ale když někdo pak čeká dvě hodiny, tak to alibi znehodnotí. A jak se ta klisna pak dostala domů? Pokud mohl Jemovi věřit, tak mezi jednou a druhou hodinou už na pláži nebyla. Pak si Wimsey ze zoufalství chvíli pohrával s myšlenkou, že na tom koni jeli dva muži - jeden spáchal vraždu a druhý odjel na koni zpět, ale vypadalo to přitažené za vlasy a absurdní.

Pak dostal zbrusu nový nápad. Během všech těch diskusí o zločinu pokládali za samozřejmé, že Alexis přišel k Žehličce po silnici. Ale ověřil někdo tenhle předpoklad? Proč by tím jezdcem nemohl být sám Alexis?

Tím by se sice mohlo vysvětlit, proč kůň proběhl po pláži v poledne, ale ostatní problémy přetrvávaly stejně úporně jako plevel na zahradě. Kdy by na toho koně nasedl? Wimsey si vzpomněl, že Alexise viděli, jak opouští Darley Halt a jde po silnici směrem na Lesston Hoe. Že by se po chvíli vrátil, přivedl si z pastviny klisnu a odjel na ní? Když ne, tak kdo na ni jel a s kým se chtěl setkat? A opět, jak se dostala nazpátek?

Nakonec se rozhodl, že musí vyhledat inspektora Umpeltyho a svěřit se mu se svými problémy.

Inspektor se právě chystal do postele, a když Wimseyho vítal, neznělo to příliš srdečně. Nicméně poněkud ožil, když mu Wimsey sdělil nejnovější informace.

„Tihle Pollockovi a Moggeridgovi jsou největší lháři pod sluncem," poznamenal. „A jestli opravdu došlo k vraždě, nepřekvapilo by mě, kdyby do toho byli všichni zapletení. Ale pokud jde o to, jak se tam Alexis dostal, můžete být úplně klidný. Našli jsme šest svědků, kteří ho viděli na různých úsecích silnice mezi 10:15 a 11:45. Takže pokud se nám tu neprocházel nějaký jiný mládenec s černým bíbrem, můžete považovat za prokázané, že k Žehličce došel po silnici."

„To ho žádný z těch svědků osobně neznal?"

„Neznal," připustil inspektor, „ale není pravděpodobné, že by se tam zrovna v tuhle dobu procházelo víc vousatých mladých mužů v modrém obleku, leda že by se za Alexise někdo úmyslně přestrojil, ale jaký by to mohlo mít smysl? Chci říct, jediný důvod, proč by se za něj někdo vydával, by mohl být, že buď chtěl předstírat, že Paul Alexis byl v tý době tam, když ve skutečnosti byl někde jinde, nebo že byl naživu, když ve skutečnosti už byl po smrti. My ale víme, že se tam v těch místech opravdu vyskytoval, takže tím padá důvod číslo jedna; a taky víme, že byl zabit ve dvě hodiny a nikoliv dřív, čímž padá důvod číslo dvě. Pokud, ovšem," dodal inspektor, „skutečný Alexis neměl v úmyslu provést mezi čtvrt na jedenáct a jednou hodinou něco nekalého a tenhle druhý pro něj nevyráběl alibi. O téhle možnosti jsem neuvažoval."

„Doufám, že ten mrtvý byl opravdu Paul Alexis," ozval se Wimsey. „Tvář už mrtvola neměla, takže máme v rukou jenom šaty a fotografie."

„Každopádně to byl někdo, kdo měl vousy," prohlásil inspektor. „A koho by podle vás mohl Alexis chtít zabít?"

„Bolševiky,“ navrhl Wimsey rozmarně. „Mohl tam mít schůzku s nějakým bolševikem, který ho chtěl zavraždit, ale nakonec zavraždil Alexis toho bolševika.“

„Tím byste si ale moc nepomohl. Ať už by vraždil kdokoliv, musel se od Žehličky nějak dostat. A jak by se mu podařilo si s obětí vyměnit šaty? Na to neměl čas.“

„Po té vraždě už ne.“

„Tak co z toho? Jenom jste to ještě víc zkomplikoval. Jestli chcete znát můj názor, tak mně se docela zamlouvá ten nápad, že by se na té klisně mohl v jinou dobu projíždět nějaký uličník. Proti tomu nemluví nic, leda ten kruh ve skále, ale ten tam mohl někdo dát z úplně jiných důvodů. Tím bychom měli tu kobylu ze hry, což by nám neobyčejně usnadnilo život. Pak se můžeme soustředit na to, že se Alexis buď podříznul sám, nebo ho zavraždila nějaká zatím neznámá osoba, která k němu prostě došla po svých. Že ji ani jeden z Pollocků neviděl, není podstatný. Jak jste řekl, mohl se skrývat za tou skálou,. Potíž je jenom v tom, kdo to je. Nebyl to Weldon, nebyl to Bright a nebyl to ani Perkins. Ale na světě je ještě plno dalších lidí.“

Wimsey přikývl.

„Mám z toho mírnou depresi,“ konstatoval. „Vypadá to, že tenhle případ je trochu nad moje síly.“

„Je to divnej případ,“ řekl Umpelty. „Ale na druhý straně - pracujeme na něm teprve čtrnáct dní. A co to je čtrnáct dní? Musíme mít trpělivost, mylorde, musíme počkat, až budeme mít v rukou ten dešifrovaný dopis. Třeba jsou v něm odpovědi na všechny naše otázky.“

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ ŠIFRY

„Nevím, jestli chápu smysl toho,
co chcete říct: pokud ano,
spočívá na vlnkách vašich slov,
nezřetelný jako večerní stín padající na potok.“
Fragment

PÁTEK, 3. ČERVENCE

Dopis od Clumpse z ministerstva zahraničí dorazil až v pátek a jeho obsah Wimseyho nepotěšil.

Milý Wimblesi,
dostal jsem Tvoje dlouhé povídání. Bungo je v Číně a snaží se tam zlikvidovat nějaký průšvih, ale poslal jsem mu tvou přílohu, jak jsi mě žádal. Možná se už chystá zpátky, ale nejspíš tu nebude dřív než za pár týdnů. Jak se daří? Trottera jsem potkal minulý týden v Carltonu. Měl nějaké problémy s otcem, ale vypadá to, že to zvládl. Pamatuješ se na tu Newton-Carberryho aféru? Konečně je to vyřešené a Flops vyrazil do Evropy. Měj se!
S pozdravem
Clumps

„Trouba jeden,“ řekl naštvaně Wimsey. Hodil dopis do koše, nasadil si klobouk a vyrazil k paní Lefrancové. Harriet nalezl v pilné práci nad šifrovaným textem. Oznámila však, že nevyluštila zhola nic.

„Podle mě nemá absolutně žádný smysl zkoušet ta zatržená slova,“ řekl Wimsey. „A s Bungem to taky nevyšlo, takže musíme spojit kapacitu našich geniálních mozků a dát se do toho sami. Podívej, první problém, který si musíme ujasnit, je, co v tom dopisu může být, že ho nespálil s těmi ostatními.“

„Teď, když to říkáš, tak je to vážně divné.“

„Moc divné. Tenhle dopis dorazil v úterý ráno. Ve středu Alexis zaplatil účty a v noci spálil všechny dokumenty. Ve čtvrtek ráno vyrazil na vlak. Považuješ za přehnané, když z toho usoudím, že to všechno udělal podle instrukcí v tom dopisu?“

„Připadá mi to pravděpodobné.“

„Mně taky. To znamená, že v tomhle dopisu byl požádán o schůzku na Žehličce. Ale proč ten dopis nespálil s těmi ostatními?“

Harriet probírala v duchu problém v kontextu detektivní literatury, s níž byla více méně obeznámena.

„Já ve svých knížkách obvykle nechám zločince končit dopis slovy: 'Tenhle dopis vezměte s sebou,'“ řekla nakonec. „Z hlediska zločince to má logiku - získá tím jistotu, že dopis byl zničen. Já pak ovšem ještě nechám kousek dopisu vězet v ztuhlých prstech mrtvoly, abych usnadnila práci Robertu Templetonovi.“

„Přesně tak. Předpokládejme tedy, že náš zločinec zcela nepochopil dvojí účel tvého počínání a prostě si řekl: 'Harriet Vaneová a ostatní slavní spisovatelé detektivek vždycky nechají vraha, aby oběti napsal, že má přinést dopis s sebou. Nepochybně se to tak má dělat.' Tím bychom vysvětlili, proč jsme ten dopis u Alexise našli.“

„Musel by to být zločinec-amatér.“

„Proč ne? Pokud to přece jenom není dílo profesionálního bolševického agenta, tak to nejspíš amatér bude. Myslím si, že někde v tom dopisu - nejspíš na konci - skutečně najdeme větu: Tenhle dopis vezměte s sebou. Čímž se přítomnost dopisu vysvětlí.“

„Dobře. Proč jsme ho ale našli v náprsní kapse a ne v ruce oběti, jak se sluší a patří?“

„Možná, že oběť nevěděla, že se to sluší a patří.“

„Pak ale měl vrah oběť prohledat a dopis si odnést.“

„Zřejmě zapomněl.“

„Fatální chyba.“

„Přesto se stala. Ten dopis tu prostě je. A nepochybuju, že je plný důležitých a inkriminujících informací. Vrah na něj musel zapomenout, protože pokud je v dopise žádost o tu schůzku, tak to téměř dokazuje, že Alexis nespáchal sebevraždu, ale byl zavražděn.“

„Počkej - co když si přece jen Alexis vzal ten dopis prostě proto, že jsou v něm pokyny, jak se dostat k Žehličce a tak. Třeba jenom chtěl mít jistotu, aby na nic nezapomněl.“

„To ne. Už z toho důvodu, že pak by ho měl po ruce - a ne zastrčený za peněženkou v náprsní kapse. A kromě toho -“

„Mohl ho mít po ruce, dokud nedorazil na místo, a zastrčit ho do kapsy až tam. Konec konců, seděl tam přece asi hodinu na té skále úplně sám, ne?“

„To ano, ale chtěl jsem říct něco jiného. Pokud by chtěl ten dopis kvůli nějakým údajům, vzal by si s sebou dekódovaný text a ne ten šifrovaný, ze kterého něco vyčíst dá spoustu práce.“

„To máš pravdu - ale - ale tím se pak vyjasňuje úplně všechno, chápeš? Vzal si překlad s sebou, a když se ho ten padouch zeptal: 'Přinesl jste ten dopis?' Alexis mu automaticky dal dekódovaný text, zločinec si ho odnesl a zničil. Nenapadlo ho, že by Alexis mohl mít u sebe i originál.“

„Máš pravdu,“ řekl Wimsey. „Máš stoprocentně pravdu. Tak to muselo být. Dobře, to bychom měli, ale tím vším jsme moc nepokročili. I když teď máme určitou představu, co v tom dopisu muselo být, a to nám hodně pomůže při dešifrování. Taky víme, že

ten darebák musí být amatér - což je ovšem jasné už z toho dopisu.“

„Proč?“

„V záhlaví dopisu jsou dvě skupiny šifer, každá o šesti písmenech. Jedině amatér by nám dal k dobru izolovanou šestici kódovaného textu, natož dvě šestice! Profík by to všechno napsal v jednom kusu. Tyhle skupiny můžou být jenom dvě věci. Buď to je klíč k té šifře a jde o substituční šifru, ale to se mi nezdá, protože jsem to zkoušel a vůbec, nikdo snad nemůže být takový cvok, aby poslal šifrovaný text a klíč k němu v jednom dopise. Taky by to mohlo být klíčové slovo pro příští dopis, ale to se mi taky nezdá. Slovo o šesti písmenech je příliš krátké na ten typ šifry, o který myslím že jde, a dvanáctipísmenové slovo, v němž by se žádné písmeno neopakovalo musí zase být velice vzácné v jakémkoliv jazyce.“

„No, a nemohlo by to být libovolné slovo, ze kterého by se prostě opakovaná písmena vypustila?“

„To by mohlo. Ale podle těch pečlivě vybraných slov v Alexisově slovníku soudím, že tahle jednoduchá metoda ty amatéry nenapadla. Takže pokud ty dva řádky nejsou klíčová slova, tak si myslím, že jde o adresu, nebo - ještě pravděpodobněji - o adresu a datum. To umístění tomu napovídá. Nemyslím pochopitelně, že jde o celou adresu - spíš jenom o jméno města - jako Berlín nebo Londýn, a pod tím datum.“

„To je možné.“

„Nezbývá než to prostě zkusit. O tom městě, odkud ty dopisy přicházejí, toho moc nevíme - jenom to, že snad je v Československu. Ale můžeme vyjít z data.“

„Jak by kódovali datum?“

„Zkusme na to přijít... Ta písmena můžou představovat číslice udávající den, měsíc a rok. To znamená, že jedno z písmen je jenom do počtu, protože ke kódování je třeba sudého počtu

písmen, a dvoučíselný údaj pro měsíc nepřichází v úvahu, jelikož tenhle dopis došel 17. června... Nevím přesně, jak dlouho může trvat, než sem dojde pošta odeslaná ze střední Evropy, ale určitě to není víc než tak tři čtyři dny. Z čehož plyne, že dopis musel být odeslán po desátém červnu. Pokud ta písmena nejsou všechno jenom zakódovaná čísla, tak můžeme předpokládat, že to RBEXMG představuje buď toho-a-toho června, nebo červen toho-a-toho. Dále, při zakódování číslic mohl náš spiklenec použít buď schema 1=A, 2=B, 3=C, a tak dále, nebo mohl nahradit číslici 1 prvním písmenem klíčového slova, a tak dál. Ta první možnost je rozumnější, protože nevyzrazuje klíčové slovo.* Předpokládejme tedy, že 1=A, takže původní text zněl A? JUNE nebo JUNE A?, a pak byl text standardním způsobem zakódován; přitom ? zastupuje neznámou číslici, která musí být menší než 5. Výborně. Teď - co je pravděpodobnější? Zápis červen tolikátého-a-tolikátého nebo tolikátého-a-tolikátého června?“

„Většina Angličanů píše nejdřív den a pak měsíc,“ mínila Harriet. „Přinejmenším to platí o obchodní korespondenci. Ale konzervativní lidi píší pořád ještě nejdřív měsíc.“

„Dobře. Zkusíme tedy nejdřív předpoklad, že RBEXMG znamená A? JUNE... Výborně, uvidíme, co z toho všechno plyne. Přepišme si kód do dvojic a pro jednoduchost vynechme zatím RB. Takže EX=JU... Teď, jednu věc je u tohohle kódu užitečné vědět: jestliže v šifrovací tabulce dvě písmena spolu sousedí - ať už svisle nebo vodorovně - musí mít původní a kódovaný text jedno písmeno společné. Řekněme, že klíčové slovo zní SQUANDER, což je jedno ze slov, co jsme našli Alexisem zatržené ve slovníku:

S Q U A N

D E R

Když kóduješ třeba dvojici DE, pak bereš písmena o jedno místo napravo a dostáváš, že DE=ER; písmeno E je jak v původním, tak v kódovaném textu. Totéž platí, když písmena sousedí přímo svisle. Jelikož u naší první dvojice EX=JU se to nestalo, můžeme prozatím předpokládat, že se kódovala podle diagonály:

J E

X U

Když považujeme tahle písmena za vrcholy obdélníku, můžeme říct, že J a X musí ležet v témže sloupci nebo téže řádce diagramu, a totéž platí o JE, EU a UX.“

„Dobře, ale co když JU sice leží v témže sloupci nebo řádce, ale nesousedí spolu?“ namítla Harriet.

„To je jedno. To by jenom znamenalo, že by v téže řádce nebo sloupci ležela všechna čtyři písmena, jako třeba: ?JEUX nebo XUE?J nebo nějaká podobná kobinace. Takže když vezmeme všechna naše písmena a napíšeme je podle diagonály, dostáváme:

J E N M A R

X U G E B ?

Bohužel, žádná písmena neleží vedle sebe. Moc by nám pomohlo, kdyby to tak bylo, ale člověk nemůže mít všechno.

První pozoruhodná věc je, že U a X leží v jedné přímce, takže je velice pravděpodobné, že jsou spolu v poslední řádce. V abecedě následuje po U pět písmen, ale my pro ně máme jenom čtyři okénka. Jedno z těch písmen se tedy musí vyskytovat v klíčovém slově. Riskneme to a budeme předpokládat, že to není Z.

V opačném případě budeme muset začít znova, ale z něčeho vyjít musíme. To Z prostě riskneme. Pak máme pro poslední řádek tři možnosti: UVXYZ s tím, že v klíčovém slově je W, nebo UWXYZ, když v klíčovém slově bude V, nebo UVWXZ, když tam bude Y. Ve všech těch případech bude muset být U v levém spodním rohu. Když se znovu podíváme na naše diagonály, vidíme, že E a U musí zase ležet v témže sloupci. Přitom E nemůže být hned nad U, protože kdyby mezi E a U byla jen čtyři volná pole, bylo by to klíčové slovo nereálně dlouhé. Takže pro E máme tři možnosti:

```
e
e
e
U           Z
```

Není to nic moc, ale je to začátek. Takže teď se zaměřme na X. Víme, že na jednom poli být nemůže, a sice hned za U - pak by totiž byly mezi X a Z dvě místa, ačkoliv mezi nimi leží jedině Y. Takže X může být buď ve třetím nebo čtvrtém poli poslední řádky. Tomu odpovídají dva možné diagramy:

```
e             e
e             e
e             e
U     X   Z   U         X   Z
```

(1) (2)

Díváme-li se na naše dvojice v diagonálách, zjišťujeme, že J a X jsou ve stejném sloupci a přitom J a E musí být v témže řádku. To znamená, že J nemůže ležet bezprostředně nad X, takže ho umístíme do sloupce s X opět do prvních tří řádků. A teď přicházíme k důležitému bodu: M a N musí ležet ve stejné řádce. V diagramu jedna to strašně svádí, abychom je umístili napravo od J s tím, že K a L jsou v klíčovém slovu. Ovšem v diagramu dvě to nejde, protože v řádku není dost místa. Pokud je správný druhý diagram, tak musí M nebo N nebo M i N být v klíčovém slově... M a E leží ve stejné přímce, přičemž N nemůže sousedit přímo s E - tím padá pár uspořádání, ale pořád tu je ještě spousta možností... Naše klíčové slovo nemůže začínat EN, to je jisté... Moment, pokud máme E správně ve třetí řádce, pak N nemůže být na stejné řádce na konci, protože pak by se při dekódování posunutím o jedno místo vpravo dostalo vedle E. Tím pádem v prvním diagramu nemůže v té řádce být JMN nebo JLN. Pak nám zbývá jen JLM, což by znamenalo, že N je v klíčovém slovu, protože N nemůže sousedit s E, a přitom musí být s M ve stejné přímce.“

Wimsey si prohrábl vlasy a začal si pro sebe cosi mumlat.

„Vypadá to, že už jsme z těch pěti písmen vyždímali, co se dalo,“ řekla Harriet. „Co zkusit použít něco ze zbytku té zprávy? Mám už ji celou rozbitou do dvojic... Heleď, tady máme naše staré známé EXMG uprostřed textu.“

„Neříkej?“ ožil Wimsey. „Jestli se nepleteme, tak je to další datum v červnu. Nechce se mi věřit, že by to patřilo dvěma slovům, z nichž první končí na J nebo I nebo Ju nebo IU nebo IUN nebo JUN. Jestli v tom dopise někdo zval Alexise na schůzku 18. června, tak to by ta dvě písmena před tím mohla kódovat číslo 18, což je AH... Každopádně to zkusíme. Co to je za dvojici?“

„OB.“

„Takže OB=AH. To nám je houby platné. Dobře, stejně si to napišme

O A

H B

Takže O a A jsou v jedné přímce, O a H taky, a rovněž A a B, což už jsme věděli předtím. To sice vypadá, že jsme na dobré stopě, ale moc nám to nepomůže, protože žádné z písmen, které jsme už umístili, se v tom nevyskytuje.

„Moment," přerušila ho Harriet. „Něco mě napadlo! To město v záhlaví - má to být nějaké město ve střední Evropě. Má šest písmen a poslední dvě jsou ta první dvě, jenže v opačném pořadí. Co takhle Warsaw?"*

„Kristepane! To je geniální! Hned to zkusíme. Takže to by znamenalo, že platí:"

W X R A

N A T S

„W a X jsou v jedné přímce," konstatoval, „a tudíž jsem ve velkém pokušení umístit W do poslední řádky hned vedle X. Jinak by muselo přijít do klíčového slova. Takže ho tam jen tak pro zajímavost do obou diagramů dejme... Koukněme, tohle je zajímavé: W a N jsou v jednom sloupci a také X a A. Nemůžeme N dát až do čtvrté řádky nad W, protože vedle něj by muselo být A, což by znamenalo základní slovo aspoň na 17 písmen, a to není možné. N nemůže být ani ve třetí řádce, protože mezi ním a U by bylo osm míst, ale mezi N a U je jenom šest písmen. Takže pokud

máme W na správném místě, musí být N na prvním nebo druhém řádku - z čehož plyne, že určitě patří do klíčového slova.“

Harriet nakreslila odpovídající dvě možnosti.

e	n	ij			e		n	ij	
e	n	ij			e		n	ij	
e								ij	
U	W	X	Y	Z	U	V	W	X	Z
		(1)					(2)		

„Ten první diagram se mi nějak nezdá,“ poznamenala. „Ale proč? Jo, už vím. E a N nemohou být vedle sebe, takže je-li první diagram dobře, musí být E až ve třetím řádku.* No jo, to by ale znamenalo klíčové slovo o jedenácti písmenech!“

„Ne nutně. E tam může být prostě jako písmeno z doplněné abecedy. Ale jestli je první diagram správný, je pro E třetí řádek jediné správné místo. Pokračujme. S a T jsou v jedné přímce, a právě tak R a T, ale RST nejdou po sobě, protože z RS by se stalo ST, což není pravda. Líbilo by se mi dát ST na poslední dvě místa ve čtvrtém řádku před U, ale jisté to není... No, čert to vem, dám je tam - když to bude špatně, začneme znovu, o nic nejde. Tak! To by znamenalo, že R musí být v klíčovém slově, to jest v posledním sloupci na prvním nebo druhém místě. Pak RS dá něco-T...“

„Co je RS, to přece víme! Když platí AT=RS, tak RS=AT.“

„Panebože, jasně. To je fajn. To podle mě téměř dokazuje, že máme S a T správně. Teď taky víme, že A a R spolu musí sousedit v klíčovém slově.“

Harriet chvíli zkoumala diagram, pak řekla:

„Nemůžeme nějak použít, že NX=AW? Jo - podívej se! Když dáme A do obou možných poloh v prvním diagramu tak, aby NX=AW, tak nedostaneme A vedle R! Takže buď jsme celou dobu vedle, nebo je první diagram špatně.“

„Bravo! Jsi geniální! Ten první diagram mě od začátku štval. Takže se obrátíme k neobyčejně nadějnému diagramu číslo dvě.“

e N ia R

e N ia R

e i

S To

U V W X Z

„Jsem ráda, že ti připadá nadějný! Co teď využít toho, že M a N jsou v jednom řádku nebo sloupci?“

„Proč ne, jdeme na to. Když dáme M do třetího řádku pod N, budeme mít mezi ním a S pět polí, ale jenom tři písmena abecedy, která tam můžou být, protože víme, že N a R jsou v klíčovém slově. Takže M musí být na jednom ze čtyř míst v levém horním rohu. Taky víme, že NE=MG. Je jasné, že G nemůže být někde mezi E a N, protože to bychom měli klíčové slovo obsahující MNG, čemuž nevěřím. To všechno ještě připouští několik variant. Napadá tě něco, na co jsme zapomněli?“

„Můžeme před S dát taky Q - nemůže být dost dobře v klíčovém slově bez U,* a o R už taky zhruba víme.“

„Ano. Už ho tam mám. Mimochodem, nedávají některé ty naše dvojice už v tom dopisu smysl?“

„Ne, snažila jsem se, ale nějak mi naše dvojice moc nepomáhají. Je tu skupina AT GM, která by měla být RS EN, ale to může být část čehokoliv. A hned v prvním řádku je TS následované QJ. TS=SQ, takže by další dvojice měla být U-něco, ale není, protože QJ musí být S-něco.“

„Taky že je. Z toho vidíme, že jsme na správné stopě - to Q jenom odděluje dvě S. Je to zvláštní, jak málo člověk v téhle fázi luštění dokáže z kódovaného textu vytáhnout. Z čehož je vidět, že ta šifra je opravdu zapeklitá, nemyslíš? Počkej - před tím TS tam je MG a MG=NE, takže dohromady máme NESS. To je rozumná koncovka, ale může patřit k čemukoliv... Tady je ještě jednou! Ať už to je cokoliv, vypadá to, že to je důležité slovo - BFFY následované NESS, ale to BFFY je prostě záhada... Nevidím jinou cestu, než válčit s tím levým horním rohem. Zkusme napsat všechny možné kombinace pro NE=MG.“

M	N				M		N
E	G	M		N			
		E		G	E		G
(1)			(2)			(3)	

„Podle mě je jasné,“ upozornila Harriet, „že mezi M a N musí přijít nějaká samohláska a tou nemůže být ani A, ani E, ani I, ani U, protože ty už máme jinde. Musí to tedy být buď O nebo Y.“

„Hlasuju pro O. Počet slov, co obsahujou MYN musí být omezený. Ale Y někde v klíčovém slovu být musí. Nejpravděpodobněji až na konci. Ve druhém diagramu to dává MONY a klíčové slovo o devíti písmenech. Což je docela rozumné. Ale musí začínat E-něco-G, což je méně rozumné. EBG,

ECG, - projděme si abecedu. EHG - to těžko. EIG - to už je vyslovitelné, jenomže I už máme jinde. ELG - kde je slovník? Nic takového tam není. ENG je vyloučené, kde je N už víme, totéž platí pro ERG. Děvenko, tím jsme se slovem končícím na MONY skončili.“

„Takže na diagram dvě můžeme zapomenout.“

„Máme už určeno MON a taky E a G, teď už to nemůže dlouho trvat. Dopiš to tam! Něco mě napadlo - podívej se na tu trojku! Mezi to E a G musí přijít F, to vypadá naprosto přirozeně.“

Harriet třesoucí se rukou namalovala:

MO	N	ia	R
		ia	R
E F	G	i	
	Q	S	T
U V	W	X	Z

„Tohle už vypadá líp,“ připustila. „Podívejme se, jestli bychom teď už nevyluštili něco z toho dopisu. Je to otrava, kolik dvojic ještě neznáme! Pořád ještě nevíme, co je to BFFY. Počkat, tady je něco! MZ TS XS RS. Víme, že MZ je něco-U, a dost možná RU; přinejmenším s pravděpodobností jedna polovina. TS je SQ a XS je S-něco, z čehož plyne, že Q je jenom takové to vycpávací písmeno. Předpokládejme, že XS=SI - proč ne, a pak RS je pravděpodobně AT - tomu nic nebrání. A když teď předpokládám, že všechny ty předpoklady byly správné, tak MZTSXSRS je RUSQSIAT. Když vyhodíme Q, tak máme RUSSIAT. Takže dešifrované slovo by mohlo být RUSSIA,* ne?“

„To by mohlo! Vyjděme z toho a zapiš tam ty předpoklady. MONAR...Panebože, Harriet!“

„Ještě se neraduj!“

„Musím se radovat - vždyť to klíčové slovo tím pádem máme: MONARCH. A moment. Máme ještě tři místa před E a chybí nám už jenom B a D. Ne, zapomněl jsem na Y - naše staré dobré Y! MONARCHY! Třikrát hurá! Máme to! A tady je ta tvoje úplná tabulka. A musím říct, že vypadá moc pěkně.“

MO	N	A	R	
C	H	Y	B	D
E	F	G	IJ	K
L	P	Q	S	T
U	V	W	X	Z

„Petře, to je fantastický! Pojď, budeme tančit nebo něco takovýho!“

„Nesmysl. Pokračujme v práci. Teď není čas na tvoje lehkovážnosti. Začínáme. PR BF XA LI MK MG BF FY MG TS QJ - ať už jednou provždy máme to BF FY za sebou. Já budu číst ty diagonály a ty je zapisuj.“

„Tak dobře. T - O - H - I... To his serene - může to být?“

„Anglicky to rozhodně je. Dělej - honem to BFFY.“

„To His Serene Higness** - Petře! Co to všechno znamená?“

Lord Petr náhle zbledl.

„Panebože!“ vykřikl. „Je to možné? Že bychom se všichni mýlili a ta směšná paní Weldonová měla pravdu? Dožiju se snad toho, že budu pátrat po bandě bolševiků? Čtěme dál.“

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ DOPISU

„V tom jednom slovu slyš, co všichni brzy uslyší:
Král je muž, a já nebudu mužem
dokud nebudu králem.“
Kniha žertů paní Smrtky

PÁTEK, 3. ČERVENCE

„TO HIS SERENE HIGHNES GRAND DUKE PAVLO ALEXEIVITCH heir to the throne of the Romanovs.

Papers entrusted to us by your Higness now thoroughly examined and marriage of your illustrious ancestress to Tzar Nicholas First proved beyond doubt .“ *

Harriet se odmlčela. „Co to má znamenat?“

„Víbůh. Mikuláš I. nebyl žádný světec, ale pochybuju, že se kdy oženil s někým jiným než s Charlotte-Louisou Pruskou. A kdo pro všechno na světě je vznešená prabába Paula Alexise?“

Harriet nechápavě zavrtěla hlavou a pokračovala ve čtení.

„All is in readiness. Your people groaning under oppression of brutal Soviets eagerly welcome return of imperial rule to Holy Russia.“ **

Wimsey zavrtěl hlavou.

„Pokud to je pravda, je to rána pro mé socialistické přátele. Zrovna tuhle jsem se od nich dozvěděl, že ruští komunisté si vedou skvěle a životní úroveň měřená spotřebou bot na osobu stoupla z

nuly na jeden pár za tři roky. Přesto se zřejmě mohou nalézt Rusové, jejichž mysl je natolik zatemněna, že je tento stav neuspokojuje.“

„Alexis vlastně pořád tvrdil, že je vznešeného původu, vzpomínáš?“

„To tvrdil. Zřejmě našel někoho, kdo mu to i uvěřil. Čti dál.“

„Treaty with Poland happily concluded. Money and arms at your disposal. Your presence alone needed.“ *

„Aha!“ zvolal Wimsey. „Konečně to začínám chápat - proto ten pas a tři sta zlatých sovereignů.“

„Spies at work. Use caution. Burn all papers all clues to identity.“ **

„To provedl až moc důkladně!“ přerušil ji Wimsey. „Vypadá to, že se konečně dostáváme k jádru věci.“

„On Thursday 18 June take train reaching Darley Halt ten-
-fifteen walk by coast-road to Flat Iron Rock. There await Rider from the Sea who brings instruction for your journey to Warsaw. The word is Empire.“ ***

„Jezdec z moře? Dobrotivý bože! Má to snad znamenat, že Weldon - že ta kobyla - že - ?“

„Čti dál. Třeba v téhle hře vystupuje Weldon jako hrdina a ne jako padouch. Ale proč nám v tom případě nic neřekl?“

Harriet pokračovala.

„Bring this paper with you. Silence, secrecy imperative. BORIS.“ ****

„Tak jo,“ ozval se Wimsey. „V tomhle případu, od samého začátku až doteď, jsem předpověděl správně jenom jednu věc. Řekl jsem, že v tom dopisu bude napsáno: 'Tento dopis vezměte s sebou!' A taky to tu je. Ale všechno ostatní je nad moje chápání. 'Pavlu Alexejeviči, dědici trůnu Romanovců!' Myslíš, že by ta tvoje bytná mohla dodat něco, co by se při dobré vůli dalo nazvat pitím?“

Po přestávce s občerstvením si Wimsey přisunul židli ke stolu a dlouze si prohlížel dešifrovanou zprávu.

„Takže abychom měli jasno: jedno je jisté, tenhle dopis dostal Paula Alexise na Žehličku. Poslal ho nějaký Boris, ať už to je kdokoliv. Takže: je Boris přítel, nebo nepřítel?“

Prohrábl si nervózně vlasy a pomalu pokračoval.

„Na první pohled to vypadá, že Boris je přítel a že ti bolševičtí špioni, o nichž v dopise mluví, se dostali k Žehličce dřív než on a Alexise zavraždili - a Borise možná taky. Jakou roli v tom případě hraje ta Weldonova kobyla? To na ní přijel Jezdec z moře na schůzku s Alexisem? Je Weldon tím Alexisovým přítelem pomáhajícím mu k Impériu? To je docela možné, protože - ne, není. Je to divné...“

„Co je divné?“

„Chtěl jsem říct, že v tom případě mohl Weldon jet na koni k Žehličce ve dvanáct hodin, kdy paní Pollocková slyšela cvakání kopyt, ale to by nešlo, tou dobou byl Weldon ve Wilvercombe. Ale mohl tam jet někdo jiný - třeba Weldon tu klisnu půjčil nějakému příteli.“

„Jak se tam pak dostal vrah?“

„Šel vodou a schoval se v té puklině, než jsi odešla. Pak stejnou cestou utekl. S časem byly problémy jenom pokud jsme uvažovali, že vrahem je Weldon nebo Bright nebo Perkins. Ale kdo byl ten Jezdec z moře? Proč se neobjevil a veřejně neprohlásil:

'Měl jsem s tím člověkem schůzku. V tu a tu dobu byl ještě živ a zdráv'?“

„Proč? Protože se bojí, že ten, kdo zavraždil Alexise, zavraždí i jeho. Ale je to hrozně zamotané. Teď hledáme místo jednoho neznámého dokonce dva: Jezdce z moře, který ukradl klisnu a někdy v poledne na ní cválal k Žehličce, a vraha, který tam dorazil ve dvě odpoledne.“

„Jo, je to všechno nějaké složité. Každopádně se teď vysvětluje, proč se ani Weldon, ani Perkins o té kobyle nezmínili - zmizela a zase se vrátila dávno předtím, než se ti dva na tom tábořišti sešli... Jenomže, moment! to je divné... Jak mohl ten Jezdec z moře vědět, že Weldon bude celé dopoledne ve Wilvercombe? Zřejmě to byla jenom shoda okolností.“

„Možná, že Jezdec z moře schválně poškodil Weldonovi auto.“

„Dobře, ale i kdyby - kde měl jistotu, že Weldon odjede? V tom případě by bylo naopak mnohem pravděpodobnější, že tam zůstane trčet a bude se hrabat v motoru.“

„Třeba věděl, že se Weldon každopádně potřebuje do Wilvercombe dostat. Pak by měl naopak smůlu, že ten vadný kabel situaci zkomplikoval. A že se Weldon nakonec stejně do Wilvercombe dostal, to měl zase pro změnu štěstí.“

„Ale jak se o Weldonových plánech dozvěděl?“

„Možná o nich taky nic nevěděl. Weldon přijel do Darley v úterý a tohle všechno bylo naplánováno dávno předtím, jak je vidět z data toho dopisu. Možná, že se ten Jezdec z moře - ať už to je kdokoliv - pěkně vyděsil, když zjistil, že se mu Weldon utábořil na Hink's Lane. A když pak ve čtvrtek dopoledne zmizel, spadl mu kámen ze srdce.“

Wimsey zavrtěl hlavou.

„Samá náhoda! No dobře, třeba to tak bylo. Pojďme dál. Jezdec si domluvil s Alexisem schůzku na Žehličce, kam Alexis

dorazil řekněme v 11:45. Jezdec se tam s ním sešel a předal mu instrukce - předpokládejme, že ústně. Pak jel zpátky do Darley, klisnu nechal běžet a šel po svých. Fajn. Řekněme, že ta instruktáž skončila někdy ve 12:30 nebo ve 12:45 - každopádně to muselo být dřív než ve 13:30, protože jinak by Weldon viděl Jezdce, jak se vrací. Co tam ale Alexis celou tu dobu dělal? Místo aby se sebral a věnoval se svým záležitostem, sedí si tiše na Žehličce a čeká, až někdo přijde a ve dvě hodiny ho zavraždí.“

„Možná bylo součástí těch instrukcí, že tam má nějakou dobu zůstat, aby neodcházel zároveň s Jezdcem. Anebo - a to je lepší: když Jezdec odjede, Alexis čeká jen chvilku - řekněme pět minut - každopádně tak dlouho, než jeho přítel zmizí z dohledu. Vtom vyleze vrah z té pukliny ve skále, kde předtím všechno tajně vyslechl a dá se s Alexisem do hovoru. A ta rozmluva skončí ve dvě hodiny vraždou. Pak se tam objevím já a vrah se znova schová v tý puklině. Co tomu říkáš? Vrah se neukázal během Alexisovy schůzky s Jezdcem, protože se nechtěl pouštět do křížku se dvěma muži najednou.“

„Fakta by to vysvětlovalo. Jenom se divím, že když už byl v tom vraždění, nevyřídil i tebe.“

„Pak by nemohl předstírat, že šlo o sebevraždu.“

„Svatá pravda. Ale jak to, žes neviděla, jak se dva chlapi na Žehličce hádají, když jsi tam v jednu hodinu přišla a rozhlížela ses tam?“

„To ví jen bůh. Ale kdyby vrah stál vedle skály na té straně od moře - nebo kdyby tam stáli oba - tak bych nic neviděla. A klidně tam být mohli, protože byl odliv a písek tam byl tou dobou suchý.“

„Jo, to byl. A jak se ten rozhovor protahoval, všimli si, že nastává příliv, a tak si vylezli nahoru na skálu, aby byli v suchu. Tou dobou jsi ty už spinkala. Ale stejně mi je divný, že jsi je neslyšela během té doby, cos obědvala. Hlasy se podle vody nesou daleko.“

„Možná mě slyšeli, jak slézám dolů, a tak se odmlčeli.“

„Možná. A pak ten druhý, když věděl, že jsi za rohem, klidně spáchal vraždu, abych tak řekl, tobě rovnou pod nosem.“

„Třeba si myslel, že jsem odešla. Věděl, že ho nemůžu vidět, protože on neviděl mě.“

„Načež Alexis vykřikl a ty ses vzbudila a vrah se musel schovat.“

„Tak nějak. Připadá mi, že to do sebe zapadá docela rozumně. Z čehož plyne, že se musíme poohlédnout po zbrusu novém vrahovi, který měl možnost zjistit, že se Alexis má sejít s Borisem. A navíc,“ dodala s nadějí v hlase, „to nemusí být žádný bolševik. Může to být někdo, kdo měl nějaký osobní důvod, proč chtěl Alexise zlikvidovat. Co třeba ten mládenec da Soto, který po Alexisovi zdědil Leilu Garlandovou - co když mu o Alexisovi napovídala nějaké strašné věci?“

Wimsey mlčel, ponořený v úvahách. Po chvilce řekl:

„Ano, jenomže my náhodou víme, že da Soto hrál celou tu dobu ve Winter Gardens. Teď bych se na to rád podíval z jiné strany. Co ten dopis? Je pravý? Je psaný na obyčejném papíru, bez vodoznaku, může tudíž pocházet odkudkoliv, takže z toho nic nepoznáme. Ale jestli ten Boris opravdu není Angličan, proč psal Alexisovi anglicky? Jestli je bojovníkem za ruské impérium, byla by ruština jistější a přirozenější... A dál - všechny ty řeči o brutálních Sovětech a Svaté Rusi na začátku toho dopisu - je to tak vágní a povrchní. Připadá ti to jako dopis skutečného spiklence, co doopravdy připravuje převrat? Žádná jména. Žádné podrobnosti o té smlouvě s Polskem. A na druhé straně spousta zbytečných slov o 'vznešené prabábě' a 'Jeho Jasnosti'. Nezní to věrohodně. Nezní to, jako by šlo o skutečný převrat. Spíš jako když má někdo velice povrchní představu, jak se dělá převrat, a snaží se jen podporovat monomanii toho ubohého kluka, že je urozeného původu.“

„Povím ti, jak to vypadá,“ řekl Harriet. „Vypadá to přesně jako něco, co bych napsala do detektivky, kdyby tam měl někdo vypadat jako spiklenec, a přitom bych o Rusku houby věděla a nechtěla s tím ztrácet moc času.“

„Přesně tak!“ přikývl Wimsey. „Máš absolutně pravdu. Zní to jako příběh z jedné z těch romantických slátanin, co měl Alexis tak rád.“

„A teď už taky víme, proč je měl v takové oblibě. Patřily k té jeho utkvělé představě! Mělo nám to už dávno dojít!“

„A ještě něco: všimla sis, že první dva odstavce jsou zakódovány dost ledabyle? Věty od sebe nejsou pořádně oddělovány, jako kdyby autorovi moc nezáleželo na tom, jestli je Alexis správně vyluští. Ale jakmile se ten dobrák Boris dostane ke svým instrukcím, začíná na konec každé věty přidávat Q a X, aby nedošlo při dekódování k nějakému omylu. Ta Žehlička mu leží na srdci mnohem víc než celá Svatá Rus a rozčilení Poláci.“

„Jinými slovy, podle tebe ten dopis vypadá na léčku.“

„Ano. Ale i v tom případě je těžké s jistotou říct, kdo ho poslal a proč. Pokud v tom má prsty Weldon, jak jsme si původně mysleli, tak máme potíže se všemi těmi alibi. Jestli to Weldon není, tak kdo tedy? A pokud vyšetřujeme záležitost, která má politické pozadí, tak kdo doopravdy Alexis byl? Proč by měl někdo zájem ho odstranit? Leda že by skutečně byl někdo důležitý, čemuž se zdráhám uvěřit. Nemohl si o sobě ani myslet, že patří do carské rodiny - jeho věk tomu absolutně neodpovídá. Člověk sice pořád slyší nějaké zvěsti, že carevič přežil revoluci, ale ten se jmenuje Alexej Nikolajevič a ne Pavel Alexejevič. A jejich věk by se vůbec neshodoval - a kromě toho, o něm nikdo nikdy nepochyboval, že je potomkem Mikuláše I. Nenašla jsi v některé z těch Alexisových knížek nějakou poznámku, ze které bychom poznali, za koho se to vlastně považoval?“

„Vůbec nic.“

Wimsey shrábl papíry na stole dohromady a vstal.

„Dám to Glaisherovi, aby měl taky o čem uvažovat. Rád vidím, když i ostatní občas trochu pracují... Uvědomuješ si, že už je skoro čas na odpolední čaj a my ještě neobědvali?“

„Když se člověk příjemně baví, tak čas rychle míjí,“ poučila ho Harriet.

Wimsey položil klobouk a papíry na stůl, otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Sebral zase všechno a zamířil ke dveřím.

„Tak ahoj,“ řekl přátelsky.

„Ahoj.“

Když se za Wimseym zavřely dveře, Harriet seděla a chvíli na ně zírala.

„Díkybohu,“ řekla nahlas, „že mě konečně přestal nabízet manželství. Bude mnohem lepší, když ten nápad pustí z hlavy.“

Zřejmě jí to leželo na srdci, protože tu poznámku několikrát opakovala.

Wimsey pojedl v tu nezvyklou dobu v Grill-baru, pak zašel na policejní stanici, aby předal dešifrovaný dopis překvapenému superintendentovi, načež se rozjel do Darley. Pořád mu nešla na rozum ta náhoda, že v kritickou chvíli se Weldon na Hink's Lane nevyskytoval. V Darley zamířil za panem Polwhistlem.

„Jó, mylorde,“ řekl ten ctihodný muž, „závada byla vopravdu v tom kabelu. Zkoušeli jsme magneto, ale to šlapalo jako hodinky. A se svíčkama taky nic nebylo. Tak jsme se v tom ještě chvíli vrtali, načež tady Tom povídá: 'Teď už mi napadá jenom vadnej kabel!' Že to tak bylo, Tome?“

„Jo, bylo. Mám motorku a s kabelem jsem už potíže měl, prorazila se mi izolace proti lamelám chladiče. Tak jsem řek: 'A co kabel?' A ten pan Martin na to: 'To je dobrej tip!' A než bys řek švec, tak ty kabely vyndal ze svorky, co je držela pohromadě, a

vodendal je. 'Prohlídneme je, pane,' povídám. 'Vykašlete se na nějaký prohlížení,“ řek on. 'Tím ty zatracený kabely nespravíte! Píchněte tam novej pár a uvidíme!' Tak jsem vyndal z kabely kus vysokonapěťovýho kabelu, upravil jsem z něj dva přívody a nasadil je. A sotva jsem to udělal, morgan startuje jedna báseň. Takže podle mě, mylorde, tam musela bejt vadná izolace, a jak si den předtím pan Martin stěžoval, že mu motor běží nepravidelně a špatně startuje, zřejmě se mu občas ty kabely zkratovaly. Nakonec se nějakým způsobem musely propojit, takže v ten čtvrtek byly prostě trvale zkratovaný.“

„To je velice pravděpodobné,“ přikývl Wimsey. „Prohlídli jste si pak ty kabely?“

Tom se poškrábal na čele.

„Teď, když se na to ptáte, tak si uvědomuju, že vlastně pořádně nevím, co se s těma kabelama pak stalo. Vzpomínám si jenom, že je pan Martin držel v ruce, ale jestli si je vodnes, nebo jestli je tam nechal, to fakt nevím.“

„Tak to zasejc vím já!“ ozval se vítězně pan Polwhistle. „Dyž pan Martin šel startovat, strčil si je do kapcy, ale nějak fušérsky, protože jak pak vyndaval kapesník, aby si votřel ruce vod voleje, vypadly mu na trávník. Sebral sem je, a jelikož sem viděl, že von už je zřejmě potřebovat nebude, strčil sem je do kabely, co s sebou dycky vozím. Jednak protože mám smysl pro pořádek, jednak protože sem si říkal, že by se kus moh hodit třeba na nějakej motocykl nebo tak. A jesli sem je eště na nic nepotřeboval, tak v tý tašce eště sou.“

„Rád bych se na ty kabely podíval.“

„Snadná pomoc,“ řekl pan Polwhistle, položil na stůl malou brašnu na nářadí a začal se v ní přehrabovat. „Snadná pomoc - protože tady sou. Aspoň vidíte, jak vypadá chlap, co má vyvinutej tenhle smysl pro pořádek.“

Wimsey mu vzal z rukou pár kabelů.

„Hmm - jo - vypadá to, že jsou zkratované zrovna tady, kde procházejí pod svorkou.“ Odtrhl kabely od sebe. „Nevypadá to, že by ta izolace byla nějak poškozená... Ale, ale!“

Zlehka přejel prstem po jednom z kabelů.

„Tady je ta příčina všech potíží!“ prohlásil.

Pan Polwhistle rovněž přejel prstem po kabelu a překvapeně vyhrkl: „Je to pěkně vostrý! Co to proboha je?“

„Podle mě to je špička jehly,“ mínil Wimsey. „Podejte sem kapesní nůž a snadno to zjistíme.“

Když rozřízli izolaci, příčina zkratu byla rázem jasná. Kabelem byla propíchnuta jehla a zalomena, aby nebyla zvenku vidět. Když byly oba kabely vedle sebe na svém místě, bylo zřejmé, že jehla prošla oběma, zkratovala obvod a zamezila vzniku jiskry.

„No todle!“ vykřikl pan Polwhistle. „Koho by to napadlo! To je teda pěkně záludnej kousek. Ale kdo to moh udělat, to nechápu! A jak to, že sis Tome nevšimnul, že jsou ty dva kabely spojený dohromady?“

„Když byly kabely na místě, nikdo si toho všimnout nemohl,“ vysvětlil Wimsey. „Ta jehla byla schovaná pod svorkou.“

„A když pak pan Martin ty kabely sám vytrhnul,“ dodal Tom, „tak jsem pochopitelně nic neviděl. Samozřejmě, kdybych je měl potom v ruce já -“

Vyčítavě se zadíval na pana Polwhistla, který jeho pohled ignoroval.

„To teda žasnu,“ řekl pan Polwhistle, „jak vás todle mohlo napadnout, mylorde?“

„Už jsem tenhle trik kdysi viděl. Je to šikovný způsob, jak třeba zdržet motocyklistu na startu závodu.“

„A když jste sem přišel a vyptával se na ty kabely, to jste už čekal, že v nich tu jehlu najdete?“

„To tedy ne, Tome. Já bych se byl postaral, aby to po mně nikdo nenašel. Přišel jsem sem, abych se ujistil, že tam ta jehla není. Heleďte, vy dva, o tomhle nikomu ani muk.“

„Vážně, mylorde? Ale přece bysme měli zjistit, kerej darebák si hrál s autem toho pána.“

„Ne, když to bude nutné, postarám se o to sám. Ale je tu možnost, že tenhle - trik má na svědomí někdo, kdo je namočený do té záležitosti kolem Žehličky, takže nejlepší bude, když si to necháme pro sebe. Chápete? Někdo nechtěl, aby pan Martin ráno odjel do Wilvercombe.“

„Rozumím, mylorde. Dobře, nikomu neřekneme ani slovo. Ale stejně je to podivná záležitost, to teda jo.“

„To máte pravdu,“ přikývl Wimsey. „Moc podivná.“

A byla ještě podivnější, než si pan Polwhistle myslel, i když zvláštní záblesk v Tomových očích naznačoval, že alespoň on si tu podivnost začíná uvědomovat. Jehla zkratující kabely ke svíčkám dvouválcového motoru nemůže způsobit občasné škytání motoru či nepravidelný chod: ta zapalování naprosto vyřídí. A přece ve středu morgan jezdil (i když ne bezchybně) a dovezl Martina na Hink's Lane. A Wimseymu, který věděl, že Martin je Weldon, byla celá záležitost dvojnásob nepochopitelná. Proč si Weldon pronajal ze všech vozů právě morgana, když vezl stan a zavazadla a větší vůz by byl určitě pohodlnější? Je to snad jenom další náhoda, že si vybral právě dvouválec, který jedna jehla může absolutně vyřadit z provozu? Pravda, za morgana jako za tříkolku se platí menší daň než za čtyřkolová vozidla, ale Weldon přece žádnou daň neplatil. Možná byl pronájem vozu o něco lacinější, ale proč by za daných okolností chtěl Weldon škudlit zrovna na týdenním pronájmu?

A přitom - a přitom - ať se na to díval jak chtěl, vždycky našel jen někoho, kdo měl zájem, aby Weldon z Hink's Lane vypadl a ne aby tam zůstal trčet. Že by nějaký vtipálek vyřadil Weldonův

morgan ve čtvrtek ráno zase jenom náhodou? To určitě ne. Ale kdo to tedy udělal? Někdo, kdo chtěl mít Weldona v Darley jako svědka? Nebo někdo nechtěl, aby Weldon ve Wilvercombe pokračoval v pátrání? A proč si Weldon stěžoval na motor den předtím? Další shoda okolností? Že by nějaké nepravidelné škytání motoru, které se samo spravilo? Možná.

Jedna věc byla jistá: Henrymu Weldonovi, jenž přijel do Darley na zapřenou s obarvenými vlasy a tmavými brýlemi, aby si tu zahrát na detektiva, se podařilo vystupovat v takovém propletenci náhod a dohadů, že to téměř vypadalo jako dílo nějakého zlomyslného démona, který si Weldona vzal na mušku.

A pak byla jistá také ještě další věc: že každá teorie, kterou zatím Wimsey o tomhle případu předložil, byla naprosto a totálně vedle.

TŘICÁTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ KOMORNÍKA

„A tak přešli, otočili se a byli tu znovu.“
Druhý Bratr

SOBOTA, 4. ČERVENCE

Mervyn Bunter seděl v ložnici laciného hotelu v Bloomsbury a oči měl upřené přes zašlý dvorek na zaprášené okno ozdobené poněkud špinavou záclonou. Bylo to čtvrté Bunterovo útočiště během čtyř dnů a měl pocit, že jestli to takhle bude pokračovat ještě nějakou chvíli, podaří se mu jen s velkými obtížemi zůstat nezpozorován. První noc strávil na ulici hlídáním dveří laciné noclehárny ve čtvrti Whitechapel. Pak sledoval svou oběť do pochmurného malého penzionu v Brixtonu. Při této příležitosti sehnal nocleh nad trafikou naproti a díky tomu, že zalehl velice pozdě a vstal velice brzy, se mu podařilo ráno zůstat Brightovi na stopě. Sledování dlouhé řady tramvají a autobusů v různých ponurých částech Londýna bylo velice obtížné. Jednou nebo dvakrát se odvážil nastoupit do stejného vozu jako Bright, ale obava, že si ho Bright všimne, ho přiměla, aby většinu detektivní práce provozoval pomocí taxíků - ty však v těchhle částech města bylo těžko sehnat, a když je pak sehnal, připadaly mu zoufale nápadné. Noc strávil poněkud morbidně v kryptě kostela svatého Martina. A teď tedy byli tady a Bunter jen doufal, že tohle utrpení už nebude dlouho trvat. Hned na začátku si koupil příšerný oblek z laciného kepru a prožíval hotová muka, když ho musel nosit. Také se vybavil odpudivou buřinkou podivného tvaru, kostkovanou čepicí, plstěným kloboukem a tmavým převlečníkem. Každý den

si dal tu práci a změnil zevnějšek tím, že si oblékl některý z těchto odpudivých svršků, zatímco zbývající nesl s sebou zabalené v papírových balíčcích. Nakonec se začal obávat, že stálá přítomnost muže ověšeného balíčky vzbudí Brightovu pozornost, a tak ulehčil svým pažím a mysli a zanechal znechucující buřinku pod stolem jídelny svému osudu. Teď, s pyžamem v jedné kapse převlečníku a břitvou, kartáčkem na zuby a čepicí v kapse druhé, seděl, plstěný klobhouk v ruce, připraven vystartovat, jakmile zpozoruje, že se Bright chystá k odchodu.

Poslední čtyři hodiny se Bright jen potuloval po městě. Za celé čtyři dny nenavštívil žádné holičství a nepokusil se získat práci. Buď jen tak zabíjel čas, nebo se úmyslně snažil zkomplikovat eventuální sledování. Jednou či dvakrát navštívil kino, jednou zavítal do Britského muzea a jedno odpoledne prostě proseděl na lavičce v Hyde Parku. S nikým nepromluvil, leda s průvodčími v tramvajích a autobusech, se servírkami a podobnými neškodnými lidmi. A teď seděl u okna hotelového pokoje a četl si román Edgara Wallaceho, který ho Bunter viděl kupovat den předtím na stanici podzemní dráhy Leicester Square.

Náhle Bright sklapl knihu a odstoupil od okna. Bunter napjal zrak a sledoval, jak se Bright sklání, přechází po místnosti a zvedá a spouští paže způsobem, který mu byl důvěrně známý. On sám prováděl stejné úkony nesčetněkrát, a tak ihned věděl, o co jde: muž naproti skládal a ukládal pyžamo a ostatní propriety do zavazadla. Bunter spěšně seběhl do přízemí, vrátil recepčnímu klíč (jelikož neměl žádná zavazadla, musel zaplatit za nocleh a snídani předem) a vyšel na ulici. Tentokrát měl štěstí a uviděl tam čekající taxi s inteligentně vypadajícím řidičem, který byl ochoten účastnit se drobné detektivní akce. Hotel byl ve slepé uličce, a tak Bunter nasedl do taxíku a nechal se odvést na hlavní silnici. Pověřil taxikáře, aby sledoval vjezd do slepé ulice, sám vystoupil a vešel do novinového stánku. Za chvilku Bunter (předstírající, že je

zabrán do četby novin) uviděl, jak taxikář zdvihl paži domluveným gestem. Do slepé ulice vjelo zelené taxi. Posud šlo všechno dobře.

„Popojeďte pomalu na roh," instruoval Bunter řidiče, „a počkejte, až bude to taxi vyjíždět. Jestli bude uvnitř ten pravý cestující, zaklepu na sklo. Pak ho sledujte, ale ne moc zblízka. Hlavně ať se vám neztratí v provozu."

„Samo, pane. Rozvod, co?"

„Vražda," opravil ho Bunter.

„A sakra!" ulevil si řidič. „Policie, co?"

Bunter přikývl.

„No ne!" podivil se řidič. „Nevypadáte jako polda. Asi taky tak vypadat nechcete, co? No jo, to taxi stojí před hotelem. Skrčte se - povím vám, až pojede."

S těmi slovy se taxikář pomalu vysoukal z vozu a otevřel kapotu. Kolemjdoucí policista se na taxikáře zkoumavě zadíval, pak pokýval hlavou a těžkým krokem procházel kolem.

„Zrovna vyjeli," strčil taxikář hlavu do okénka, pak hlasitěji dodal: „Byl to jenom špatnej kontakt, šéfe. Teď chytne hned napoprvý."

Řidič se vrátil na své sedadlo, právě když zelené taxi vjelo na hlavní silnici. Bunter vykukující zpoza novin zahlédl uvnitř vozu Brightovu bledou tvář a zaklepal na skleněnou přepážku. Zelené taxi je minulo ve vzdálenosti sotva jedné stopy. Bunterovo taxi se otočilo a následovalo ho s odstupem nějakých třiceti yardů.

Zelené taxi pak prokličkovalo několika ponurými uličkami, vyjelo na Judd Street a pokračovalo přes Brunswick Square do Guilford Street a po Lamb's Conduit Street a Red Lion Street. Pak zabočilo vpravo na Holborn a nalevo na Kingsway, načež zamířilo do Great Queen Stret a Long Acre. Bunterovo taxi nemělo se sledováním žádné potíže, dokud první vůz nezabočil vlevo mezi rozměrné valníky a trvale parkující dvoukoláky v jedné z úzkých

uliček vedoucích na zeleninový a ovocný trh Covent Garden. Před vjezdem na trh zelené taxi zastavilo.

Bunterovo taxi patřilo k modernějšímu typu vybavenému elektrickým zvukovodem, který skutečně fungoval. Bunter stiskl tlačítko a instruoval řidiče:

„Jestli tady ten muž vystoupí, jeďte pomalu za ten velký vůz a já tam vyklouznu ven. Neohlížejte se a nedívejte se po mně. Nechávám vám deset šilasů na sedadle. Pak pokračujte rovnou dál přes tržiště.“

Řidič přikývl. Levým okénkem Bunter uviděl Brighta stát na chodníku a platit jízdné. Podle instrukcí řidič pokračoval v jízdě a na odvrácené straně vozu Bunter vyklouzl na chodník. Prodavač ovoce, který viděl Bunterův manér, se už chystal zavolat na taxikáře, že mu utekl pasažér, když uviděl, jak se objevila taxikářova ruka a dvířka zabouchla. Prodavač zůstal civět na Buntera, který si v taxíku vyměnil klobouk za čepici, obešel vůz a rozhlížel se po Brightovi.

Ke svému neobyčejnému potěšení ho uviděl, jak stojí na obrubníku a s úlevou ve tváři se dívá za Bunterovým odjíždějícím taxíkem. Po krátkém zkoumání okolostojících dospěl Bright zřejmě k závěru, že není sledován a čiperně vyrazil, kufřík v ruce, směrem k tržišti. Bunter se ubíral v jeho stopách, pod nohama mu mlaskaly odtržené kapustové listy a zbytky ovoce. Bright prošel tržištěm, vešel do Tavistock Street a zamířil na Strand, kde nasedl na autobus mířící na západ; Bunter ho sledoval dalším taxíkem. Tentokrát vedly Brightovy kroky na Charing Cross, kde vystoupil a spěchal k nádraží. Bunter chvatně hodil řidičovi florin a utíkal za ním.

Brightovy kroky vedly do hotelu Charing Cross; Bunter ho musel sledovat poměrně v těsném závěsu, nechtěl-li ho ztratit. Bright zamířil k recepčnímu pultu a dal se do řeči s recepčním. Po menší pauze a předložení navštívenky mu recepční podal balíček.

Bright ho strčil do kufru, otočil se a vyrazil zpět k hotelovým dveřím - Buntera minul ve vzdálenosti sotva pár stop. Jejich pohledy se střetly, ale z Brightova výrazu se nezdálo, že by Buntera poznal. Pokračoval v chůzi a vyšel ven.

Od této chvíle visela Bunterova mise na vlásku. Bright ho viděl, takže teď už Bunter neměl na vybranou a musel se držet z dohledu. Čekal chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, a vyšel ven, právě včas, aby zahlédl Brighta, jak mizí v podchodu do podzemní dráhy.

V té chvíli si Bunter přál, aby ještě měl svou spolehlivou buřinku. Nicméně udělal, co bylo v jeho silách: vyměnil čepici za klobouk a v běhu si navlékl tmavý plášť. Není nutno popisovat podzemní putování, kterým oba muži strávili další hodinu. Nakonec se pronásledovaný i pronásledovatel v pořádku vynořili na Picadilly, odkud Bright zamířil do restaurace Corner House.

Corner House se rozkládá na třech podlažích a do každého vedou dva vchody. Bright nastoupil do výtahu. Vstoupit do kabiny s ním by znamenalo koledovat si o malér, a tak Bunter zůstal stát a hleděl na vzdalující se zdviž jako hledí kočka na myš, která mizí v díře. Nakonec se přesunul k pultu uprostřed místnosti a tvářil se, že si prohlíží vystavené zákusky a sladkosti; ve skutečnosti bedlivě pozoroval všechny dveře výtahů a obě mramorová schodiště. Po desíti minutách usoudil, že může předpokládat, že Bright sem přišel skutečně něco sníst. Vydal se tedy k nejbližšímu schodišti a utíkal jako blesk do prvního podlaží. Cestou ho minula zdviž vracející se do přízemí a Bunter měl příšerný pocit, že v ní stojí Bright a definitivně mu mizí. Nicméně kostky byly vrženy. Opřel se o otočné dveře v prvním patře a pomalu začal procházet mezi plně obsazenými stoly.

Pohled na bloudící zákazníky marně hledající prázdné místo nebyl v Corner House nijak neobvyklý. Nikdo si ho proto nevšímal a Bunter spokojeně dokončil obhlídku s tím, že Bright v místnosti

není. Když druhými dveřmi vycházel ven, byl dotázán, zda byl obsloužen - odpověděl, že hledá svého známého, a utíkal do druhého patra.

Místnost byla přesnou kopií té, kterou právě prohlédl, jen místo pánské kapely v černých oblecích hrající Můj kanárek má kruhy pod očima, byla tady dámská kapela v modrém a hrála úryvky z Gondoliérů. Bunter se začal prodírat přeplněným sálem a vtom mu poskočilo srdce bušící pod ostudným modrým sakem - to zahlédl dobře známou blonďatou hlavu a nestejně vysoká ramena. Bright seděl u stolku se třemi staršími dámami a pokojně pojídal grilovanou kotletu.

Bunter se zoufale rozhlédl. Sehnat prázdné místo někde poblíž vypadalo zprvu beznadějně, ale po chvíli objevil dívku, která si upravovala makeup a vlasy a zjevně se chystala odejít. Vrhl se k jejímu místu a zmocnil se uprázdněné židle. Nějakou chvíli se marně snažil upoutat pozornost servírky, pak se mu podařilo objednat kávu; naštěstí Bright se svou kotletou nijak nespěchal. Jakmile číšnice kávu přineslu, Bunter požádal o účet a pak trpělivě seděl, tolik užitečné noviny rozevřené před sebou.

Bunterovi připadalo téměř nekonečně dlouho, než Bright dojedl, podíval se na hodinky, požádal o účet a vstal. Ve frontě k pokladně stál Bunter o čtyři hosty za ním a dveřmi se protáhl právě včas, aby zahlédl Brightovu světlovlasou hlavu mizet na schodišti. Šťastnou náhodou se v té chvíli objevil výtah, Bunter skočil dovnitř a dorazil do přízemní s předstihem před svým mužem. Bright vyšel na ulici, Bunter v závěsu za ním a po pár minutách kličkování v hustém provozu se ocitl v kinu na Haymarketu a kupoval si lístek do přízemí.

Bright se usadil ve třetí řadě v pásmu za tři a půl šilinku. Bunter chvatně špitl uvaděčce, že nestojí o to být moc vpředu a úspěšně se usadil o pár řad za Brightem. Teď si mohl oddechnout. Ze svého místa viděl Brightovu hlavu, jak se zřetelně rýsuje proti

osvětlenému spodnímu okraji plátna. Nevnímal drama lásky a vášně, které se s blikáním a chrčením odvíjelo od prvního nedorozumění až k závěrečnému dlouhému polibku, a upíral oči na hlavu před sebou tak úporně, až mu po tvářích stékaly slzy.

Film dohrkal ke konci, světla se rozsvítila. Bright náhle vstal a prodíral se do uličky k východu. Bunter se chystal ho následovat, jenže Bright nezamířil k nejbližšímu východu z kina, ale přešel uličku napříč a zmizel za závěsem s ozdobným modrým nápisem PÁNI.

Bunter znova sklesl na křeslo a čekal. Řada pánů vešla dovnitř a zase ven, ale Bright se nevracel. Bunter se vyděsil. Je snad z toalety východ přímo na ulici? Světla se opět ztlumila, pak pohasla a začala jakási komedie. Bunter vstal a klopýtaje přes nohy tří hihňajících se dívek a podrážděného starého pána se protáhl do uličky a pomalu šel k východu.

V té chvíli se závěs kryjící vchod na PÁNY rozevřel a do chodbičky vyšel nějaký muž. Bunter k němu vzhlédl, když ho muž míjel, ale profil mužovy tváře v blikajícím šeru promítacího sálu mu prozradil, že neznámý má vousy. Muž zamumlal omluvu, protáhl se kolem Buntera a pokračoval k východu. Bunter se začal vracet, ale když došel k závěsu toalety, jakýsi instinkt ho přiměl, aby se otočil.

Vousáč právě vycházel na ulici a proti jasnému dennímu světlu Bunter zřetelně viděl jeho záda. V té chvíli se mu vybavilo, co mu kdysi řekl Wimsey: 'Změnit, jak člověk vypadá zepředu, to dokáže každý trouba, ale jen génius dokáže pozměnit, jak vypadá zezadu.' Tahle záda Bunter sledoval pět dní celým Londýnem a znal z nich každý centimetr. O pár vteřin později už vycházel na ulici: vousy nevousy, tohle byl jeho muž.

Následovaly další dva taxíky a pak dlouhá cesta do Kensingtonu. Tentokrát to vypadalo, že Bright konečně směřuje k

nějakému cíli. Jeho taxi zůstalo stát před úhledným domem v dobré čtvrti, Bright vystoupil a otevřel si dveře vlastním klíčem.

Bunter popojel na roh a zeptal se řidiče svého vozu: „Všiml jste si, u kterého čísla zůstali stát?“

„Ano, pane. U čísla sedmnáct.“

„Díky.“

„Rozvod, pane?“ uculil se řidič.

„Vražda.“

„A sakra!“ To byla zřejmě standardní reakce na slovo vražda. „Doufám, že bude viset!“ dodal ještě řidič a odjel.

Bunter se rozhlédl. Kolem čísla 17 si projít netroufal - Bright mohl být pořád ještě na stráži a Bunter měl oprávněný dojem, že kostkovaná čepice i plstěný klobouk jsou už váleční vysloužilci, od nichž nemůže - pokud jde o utajení - očekávat vůbec nic. Opodál zahlédl drogérii a zašel tedy dovnitř.

„Mohl byste mi, prosím vás, říct, kdo bydlí v čísle 17?“ zeptal se.

„To bych mohl,“ ujistil ho prodavač. „Džentlmen jménem Morecambe.“

„Morecambe?“ Bunter měl pocit, že přímo slyší, jak jeden velký díl skládačky s cvaknutím zapadl na správné místo. „Takový pomenší pán s jedním ramenem o maličko výš?“

„Přesně tak.“

„Nazrzlé vlasy?“

„Ano, pane. Nazrzlé vlasy a vousy.“

„Neříkejte? On nosí vousy?“

„Jistě. Pracuje někde v City. Co pamatuju, tak tady bydlí, pane. Velice milý džentlmen. Chtěl jste vědět - ?“

„Ano, jde o tohle,“ vysvětloval Bunter, „doslechl jsem se, že džentlmen v čísle 17 prý hledá komorníka, a tak jsem si řekl, že než se budu o místo ucházet, zjistím si, o jakou rodinu vlastně jde.“

„Aha. No, ta rodina se vám bude jistě zamlouvat, pane. Je tichá, nemají žádné děti. Paní Morecambová je velice milá dáma. Musela být moc hezká, když byla mladá. Prý hrávala divadlo, ale to už musí být hezky dávno. Mají dvě služky, lepší rodinu byste si přát ani nemohl.“

Bunter vyjádřil díky za informace a odešel, aby poslal telegram lordu Petrovi.

Honička skončila.

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ PRODAVAČE PÁNSKÉHO PRÁDLA

„Ha! Co teď?
Jste páže s pohárem čiré radosti -
jenže to byla jen fáma, lež.“
Druhý bratr

PONDĚLÍ, 6. ČERVENCE

„Podle mě,“ řekl superintendent Glaisher, „jestli ten Bright je Morecambe a paní Morecambová je spolčená s Weldonem, pak jsou spolu spolčení i Weldon a Bright - když užiju tohle jméno.“

„To nepochybně,“ přikývl Wimsey. „Ale jestli si myslíte, že po tomhle zjištění bude život jedna óda na radost, tak jste na omylu. Jediné, co z toho plyne, je, že všechny závěry, co jsme až doteď udělali, jsou v háji.“

„Jistě, mylorde. Ten případ ještě není jasný, to je nepochybné. Ale každá drobnost nám pomáhá, a tohle je pro další vyšetřování mnohem víc než drobnost. Co kdybychom si vyjasnili, jak na tom momentálně jsme? Tak za prvé, jestli je Bright Morecambe, tak není žádný holič. Takže nemá žádný rozumný důvod, aby si koupil tu starou břitvu. Z toho plyne, že celá ta historka o břitvě je jenom báchorka, což jsme si od začátku mysleli. No a konečně, teď už je celkem nepochybné, že Paul Alexis nespáchal sebevraždu, ale byl zavražděný.“

„Přesně tak,“ přikývl Wimsey. „A jelikož jsme už věnovali spoustu času a úvah řešení tohohle případu za předpokladu, že se jedná o vraždu, je to úleva vědět, že ten předpoklad je pravděpodobně správný.“

„Moje řeč. Dále, jestli v tom Weldon a Morecambe jedou spolu, pak je pravděpodobné, že motivem k vraždě je to, co jsme si mysleli - peníze paní Weldonové.“

„Je to pravděpodobné,“ souhlasil Wimsey.

„Jak do toho pak ale zapadají ty bolševici?“ ozval se inspektor Umpelty.

„Docela dobře,“ řekl Wimsey. „Nabídnu vám v téhle souvislosti další dvě identifikace. Za prvé si myslím, že Morecambe je ten vousatý chlapík, co přijel koncem února za Weldonem na jeho farmu v Huntingdonshiru. A za druhé, jsem přesvědčen, že Morecambe je taky ten druhý vousatý chlap, co přišel za Sullivanem na Wardour Street a chtěl po něm fotografii rusky vypadající dívky. Zajímavé je, že tomu jeho tajemníkovi Horrockovi - jako člověku s divadelním vzděláním - připomněl okamžitě Richarda III.“

Inspektor Umpelty vypadal nechápavě, ale superintendent udeřil dlaní do stolu.

„Hrbáč!“ vykřikl.

„Ano - ale dneska už Richarda většinou nehrajou jako hrbáče. Obvykle jenom naznačují drobnou deformaci postavy - právě takové sotva postižitelné pokřivení zad jako má Morecambe.“

„Teď, když už víme, že Morecambe nosí vousy, je to celkem jasné,“ řekl Glaisher. „Ale k čemu potřebovali tu fotografii?“

„Zkusme dát všechny části toho příběhu dohromady ve správném pořadí,“ navrhl Wimsey. „Na samém začátku máme Weldona, který je až po uši v dluzích a půjčuje si peníze s tím, že matka dluhy zaplatí. Načež začátkem roku přijede paní Weldonová do Wilvercombe a začne se vážně zajímat o Paula Alexise. V únoru definitivně prohlásí, že si Alexise hodlá vzít, a možná je natolik bláhová, že i přizná, že pokud ke sňatku dojde, odkáže mu všechny peníze. Téměř okamžitě po tomto prohlášení přijíždí Morecambe na Weldonovu farmu a během jednoho či dvou týdnů

začnou Alexisovi chodit podivné kódované dopisy s cizími známkami na obálce.“

„To je průkazné ažaž.“

„Dále, Alexis vždycky lidem naznačoval, že jeho původ je zahalen tajemstvím. Představoval si, že je potomkem ruské šlechty. Podle mě ten první dopis -“

„Když dovolíte, mylorde - kdo podle vás ty dopisy psal?“

„Podle mě je psal Morecambe a nějaký jeho přítel je odesílal z Varšavy. Myslím si, že Morecambe celý ten plán vymyslel. Napsal první dopis - ten byl nepochybně ještě nekódovaný - a v něm informoval Alexise o snaze obnovit carskou moc v Rusku a o jeho úžasné budoucnosti, pokud se mu podaří prokázat svůj vznešený původ. Samozřejmě, celou záležitost je třeba zachovat v naprosté tajnosti.“

„Proč taková opatrnost?“

„Aby se vše odehrávalo v náležitě romantické atmosféře. A Alexis, chudák, spolkne návnadu i s navijákem. Okamžitě odepisuje zpět tak zvanému Borisovi všechno, co o sobě ví nebo co si představuje, že ví. Pak už jsou dopisy kódované, aby byl Alexis udržován v tom správném rozpoložení mysli a aby si měl s čím pohrát. Z těch útržkovitých údajů o Alexisově původu vyrobí 'Boris' - což je Morecambe - příslušnou genealogickou fantasmagorii, do níž Alexisova data zapadnou a rýsuje se úžasná možnost dosadit Alexise na carský trůn. Alexis mezitím čte knihy o ruské historii a ochotně pomáhá vrahovi připravit a nastražit past. Nakonec mu Boris napíše, že je všechno prakticky připraveno - a to je ta chvíle, o které všichni říkají, že Alexis nešetřil záhadnými narážkami a předpovědmi o svém úžasném poslání.“

„Počkejte,“ ozval se Glaisher, „podle mě by přece bývalo bylo pro Morecamba nejjednodušší, kdyby se Alexis s paní Weldonovou prostě rozešel kvůli tomu, že musí do Ruska, kde má

osudové poslání. Tím by Morecambe dosáhl cíle, aniž by museli toho chudáka kluka zlikvidovat!“

„Myslíte?“ řekl Wimsey pochybovačně. „Tak za prvé, podle mě by první romantická reakce paní Weldonové na Alexisovo sdělení byla, že mu věnuje velkou částku peněz na válečné výdaje, aby mu usnadnila cestu k trůnu - to by pány Weldona a Morecamba příliš nepotěšilo. Za druhé, i kdyby věřili, že Alexis zasnoubení zruší a on to opravdu udělal, co by bylo potom? Nemohli přece po zbytek života psát šifrované dopisy o přípravách neexistujícího povstání. Dříve nebo později by si Alexis musel uvědomit, že se tenhle plán nikdy neuskuteční. Svěřil by se s tím paní Weldonové a s největší pravděpodobností by se obnovil status quo. A kdyby dotyčná dáma věřila, že její snoubenec je ve skutečnosti zneuznaný car vší Rusi, byla by ještě žhavější se za něj vdát. Ne, z jejich hlediska bylo nejbezpečnější, když bude celá záležitost uchovávána v naprosté tajnosti, a potom, až přijde ten správný okamžik, vyřídí Alexise úplně a jednou provždy.“

„Jo - to máte pravdu.“

„Teď se dostáváme k Leile Garlandové. Myslím, že není pochyb o tom, že ji Alexis zcela záměrně přehrál na svého nafoukaného přítele da Sota, i když pochopitelně ani da Soto, ani ona by to nikdy nepřipustili. Řekl bych, že Antoineovi to došlo; pravděpodobně je v těchto záležitostech zkušeným pozorovatelem. Kdyby se Leila Garlandová o předstíraném spiknutí cokoliv dozvěděla, bylo by to pro Morecambův plán velice nebezpečné. Určitě by si to nenechala pro sebe, a ani Weldon, ani Morecambe si žádné řeči nepřáli. Musíme si uvědomit, že celý jejich plán měl v prvé řadě za cíl vytvořit zdání, že Alexis spáchal sebevraždu. Mladí imperátoři, kteří se právě chystají stanout v čele úspěšné revoluce, nepáchají sebevraždy. Říct cokoliv Leile znamenalo říct to celému světu: takže Leily se museli zbavit - kdyby dál zůstávala

v kontaktu s Alexisem, bylo by téměř nemožné udržovat ji v nevědomosti.“

„Vypadá to, že Paul Alexis moc charakteru nepobral,“ podotkl inspektor Umpelty. „Klidně pustí k vodě svoje děvče a té nešťastné paní Weldonové předstírá, že souhlasí se sňatkem, který se nikdy nechystal uskutečnit.“

„Musíte se na to dívat z imperiálního hlediska,“ namítl Wimsey. „Princ v exilu může navázat různé neobvyklé známosti, ale jakmile ho povolají, aby se ujal svých vladařských povinností, všechna osobní pouta musí být v zájmu veřejnosti obětována. Vydržovaná holka, jako byla Leila Garlandová, se prostě pustí k vodě nebo přihraje někomu jinému. Osoba, k níž ho pojí počestnější vazby, musí být také obětována, ale důstojnějším způsobem. Nevíme - a už se nikdy nedovzvíme - co přesně Alexis zamýšlel s paní Weldonovou provést. Slyšeli jsme od ní, že Alexis ji připravoval na to, že v jeho životě dojde k jakémusi překvapujícímu a úžasnému zvratu. Paní Weldonová to z pochopitelných důvodů interpretovala mylně. Podle mne jí nejspíš chtěl Alexis po odjezdu do Varšavy napsat dopis, v němž by jí vysvětlil, co se stalo, a nabídl jí svou pohostinnost na carském dvoře. Celá záležitost by byla náležitě romantická a plná sebeobětování a paní Weldonová by z ní byla jistě u vytržení. Ale na jedno bych chtěl upozornit: než celá tahle ruská záležitost vypukla, měl Alexis paní Weldonovou omotanou kolem prstu, ale přesto, pokud vím, od ní zásadně odmítal přijmout jakékoliv větší částky - a to mu podle mě slouží ke cti a dokazuje, že měl zásady jako pravý džentlmen, když už ne přímo jako princ.“

„To je pravda,“ připustil Glaisher. „Předpokládám, že kdyby byli Morecambe s Weldonem nezasáhli, byl by se s paní Weldonovou oženil.“

„Ano, já si to myslím taky,“ přikývl Wimsey. „Oženil by se s ní a plnil by manželské povinnosti v rámci svých představ, které

pravděpodobně - no, které jsou pravděpodobně kontinentální. Byl by z něho roztomilý manžel a vydržoval by si taktně a ve vší počestnosti milenku.“

Inspektor Umpelty vypadal, jako by chtěl polemizovat s výrazem „ve vší počestnosti“, ale Wimsey už pokračoval.

„Mám navíc dojem, že Alexis nejevil dost velkou ochotu poslechnout a rozejít se s Leilou Garlandovou a paní Weldonovou. Možná, že měl Leilu opravdu rád. Nebo mu bylo zatěžko zklamat paní Weldonovou. Proto si na něj vymysleli tu Feodoru.“

„Kdo vlastně ta Feodora měla být?“

„Feodora byla nepochybně vydávána za dámu vznešeného původu, jež se měla stát nevěstou nového cara Pavla Alexejeviče. Co snazšího, než navštívit divadelního agenta, najít fotografii nějaké nepříliš známé herečky ruského původu a poslat ji Alexisovi jako kněžnu Feodoru, půvabnou dámu, která na něj čeká a pracuje pro něj v exilu, než přijde její chvíle, aby vedle něho usedla na carském trůnu? Ty úžasné románky, které Alexis tak rád četl, jsou takovýchhle příběhů plné. Možná, že Alexis dostával od Feodory i dopisy plné něžného očekávání. Už teď velkovévodu Pavla miluje, jenom kvůli tomu, co o něm slyšela. Ta nádherná představa mu učaruje. A pak - je to přece povinnost vůči jeho lidu, aby se s Feodorou oženil. Jak by mohl váhat? A pohled na tu překrásnou tvář lemovanou tím nádherným perlovým diadémem -“

„No jo,“ řekl Glaisher. „Samozřejmě! Proto si vybrali zrovna tuhle fotografii.“

„Samozřejmě. I když ty perly byly nepochybně jenom atrapa - stejně tak jako celý ten dojemný příběh - ale tyhle věci se neminou účinkem... Kristepane, Glaishere, když si představíte toho bláhového kluka, jak si jde na tu opuštěnou skálu pro smrt a přitom se mu točí hlava při pomyšlení, že ho budou korunovat na cara -“

Wimsey se odmlčel otřesen nechtěnou silou svých citů. Policisté se soucitně zavrtěli na židlích.

„Je to hanebnost, mylorde, máte pravdu,“ řekl Glaisher. „Doufejme, že zemřel rychle a dřív, než pochopil, co se děje.“

„Jo, jenomže jak zemřel?“ zdůraznil Wimsey. „To je ten náš problém, chápete? Ale nechme to zatím stranou. Co dál? Jo, je tu těch tři sta liber ve zlatě. To byla zvláštní příhoda a celý ten složitý plán na ní málem vybouchl.

Nevěřím, že to byla součást původního plánu. Morecambe nemohl předvídat, že Alexise napadne shánět to zlato - podle mě to byl Alexisův soukromý příspěvek k celé akci. Zřejmě se v nějaké z těch svých knížek dočetl o zlatu, jak proudí celým světem a tak, tudíž ho napadlo, že by bylo vhodné, aby dobyl trůn s opaskem vycpaným zlatem. Byl to samozřejmě směšný nápad - absurdně malá sumička, přitom objemná a těžká na to, aby s ní člověk chodil - ale bylo to Zlato. Zlato má třpyt! A jak kdosi tvrdí: 'Třpyt - to je zlato'. Zní to jako relativita, ale jde jenom o psychologický efekt. Kdybyste, Glaishere, byl mladý romantický princ, nebo si aspoň myslel, že jím jste - platil byste radši účty nějakými špinavými bankovkami - nebo tímhle?“

Wimsey vyndal z kapsy hrst zlatých sovereignů a hodil je na stůl. Mince se začaly zvonivě kutálet po desce a Glaisher s Umpeltym je hbitě zachytili horlivými prsty dříve než mohly spadnout. Pozdvihli mince a vážili je v dlaních; zkoumavě přejížděli prsty vroubkované okraje a něžně hladili hladký zářící relief svatého Jiří s drakem.

„Jsou příjemné na dotek, co?“ podotkl Wimsey. „Je jich deset a nemají o nic větší cenu než deset papírových librových bankovek* a pro mě nemají už vůbec žádnou cenu, protože jsem trouba a nemůžu se odhodlat je utratit. Ale je to zlato. Neměl bych nic proti tomu mít těch kousků tři sta, i kdyby vážily nějakých pět liber a byla by s nimi spousta potíží. Ale nejkurióznější na téhle záležitosti je, že těch pět liber navíc porušilo citlivou rovnováhu mezi mrtvolou a vodou. Měrná hustota lidského těla je o něco

nižší, než aby se tělo potopilo - ale jenom o maličko. Hodně těžký pár bot nebo opasek plný zlata stačí k tomu, aby se tělo potopilo a zaklínilo mezi podmořské skály Mlýnských kamenů - jak jste se osobně přesvědčil, inspektore. Kdyby se mrtvola vůbec nenašla, bylo by to pro spiklence nanejvýš nepříjemné. Postupem času by sice paní Weldonová třeba uvěřila, že Alexis je mrtev - ale předtím by taky mohla utratit celé jmění na to, aby ho našla.“

„Je to celé velice podivný příběh,“ řekl Glaisher, „a kdo ho nesledoval průběžně od samého začátku, těžko mu uvěří. Ale teď, mylorde, když připustíme, že se to všechno seběhlo tak, jak říkáte - jak to bylo s tou vraždou?“

„Pokud jde o vlastní vraždu, připouštím rovnou, že jsme se nedostali o moc dál. Přípravy k vraždě jsou celkem jasné. Nejdřív ze všeho si někdo musel jít prohlédnout to místo. Nevím jistě, kdo to byl, ale myslím, že se to dá uhodnout. Byl to někdo, kdo už byl obeznámen s tímhle krajem, protože už tady předtím pobýval. Někdo, kdo měl k disposici auto, aby to tu mohl projet. Kdo měl dobrý důvod, aby se tu vyskytoval a natolik důvěryhodné přátele, aby jejich hosté byli mimo podezření.“

„Paní Morecambová.“

„Přesně tak. Paní Morecambová. Možná i pan Morecambe. Můžeme snadno zjistit, jestli ten roztomilý párek nestrávil během posledních pár měsíců nějaký víkend v Heathbury Vicarage.“

„Ano, strávil,“ informoval je Umpelty. „Paní Morecambová tu byla čtrnáct dní koncem února a její manžel sem za ní přijel na jeden víkend. Zjistili jsme to během vyšetřování, ale tenkrát jsme tomu nepřikládali žádnou závážnost.“

„Pochopitelně. Pak, když je všechno připraveno k akci, přijede zbytek té povedené party. Morecambe se tu objeví jako holič a postará se, aby ho v této roli zaregistrovali v celém okolí. Musí to udělat, protože chce koupit břitvu, kterou bude obtížné vypátrat. Můžeme si položit otázku: proč vůbec břitva, když věděli, že se

Alexis neholí? Já si ty důvody představit dovedu. Je to tišší než pistole a je to typická zbraň sebevrahů. Je to bezpečná a neselhávající zbraň, kterou je snadnější nosit u sebe než nějaký řeznický nůž. A kdyby kolem té zbraně byly nějaké pochybnosti, Morecambe mohl vždycky přijít s tou svou přesvědčivou historkou, jak břitvu věnoval Alexisovi.“

„Zrovna o tom přemýšlím,“ ozval se Glaisher. „Myslíte, že by s tou historkou přišel sám, i kdybyste nedal tu zprávu do novin?“

„To je těžko říct. Myslím, že by vyčkával, jak se situace vyvine. Nejspíš by jako náhodný návštěvník přišel na soudní projednávání, a kdyby se koronerovi nechtělo uzavřít případ jako sebevraždu, byl by vstal a dobře volenými slovy by prokázal nade vší pochybnost, že to sebevražda byla. Uvědomme si, že výhoda toho jeho převtělení v holiče byla v tom, že dostal přirozeně příležitost objevovat se a mizet jako kočka Šklíba a stejně tak dle libosti měnit jména. Mimochodem, myslím, že taky zjistíme, že skutečně nějakou dobu žil v Manchesteru, takže věděl, kolik toho může vykládat o tamních zrušených holičstvích a zbořených ulicích.“

„Takže pokud tomu rozumím, v normálním životě nosí vousy?“

„Jistě. Oholil si je, když začal se svou holičskou rolí. Když se pak vrátil do Londýna, stačilo mu nalepit si falešné vousy, které si nechal pod cizím jménem poslat do toho londýnského hotelu, a pak je mít během té krátké jízdy taxíkem do Kensingtonu. Kdyby si náhodou uvědč v kině všiml pána, co si nalepuje na toaletě falešný vous - a všimnout si toho ani nemusel - stejně neměl důvod se do toho plést a Morecambe se postaral, aby setřásl všechny, kdo ho sledovali. Kdyby Bunter nebyl mimořádně vytrvalý a neobyčejně bystrý, byl by se mu Bright určitě rychle ztratil. I tak ho málem propásl v tom kinu. A kdyby byl Bunter zašel za Morecambem na toaletu, Morecambe by odložil manipulaci s

vousy a následovala by další honička. Ale protože Bunter byl natolik chytrý, že zůstal v sále, Morecambe usoudil, že vzduch je konečně čistý... Scotland Yard teď sleduje Morecambův dům, ale podle mě jenom zjistí, že pán domu leží chorý v posteli a pečuje o něho jeho oddaná choť. Objeví se, až mu zase dorostou vousy. Mezitím se paní Morecambová, která je jako bývalá herečka znalá ve věcech makeupu, postará, aby měl manžel vždycky nalepený správný vous, když služebná vejde do manželova pokoje.“

„Tak to bychom měli Morecamba,“ řekl Glaisher. „Ale co Weldon? Jako by nám z celé té záležitosti vypadl. Musíme ho zase vrátit do role, která mu patří. Dva dny před vraždou přijíždí v tom svém morganu a utáboří se na Hink's Lane na místě, které mu někdo předem laskavě vybral. Zřejmě paní Morecambová - dobrá. Svou přítomnost na scéně vysvětluje báchorkou o tom, že chtěl dohlédnout na matčin milostný románek. Budiž. Ale rád bych věděl, proč přijel a vůbec se do toho všeho tak riskantně zapletl? Nepřijel sem spáchat vraždu, protože víme, kde byl ve 13:30, když už ne v 13:55, a jeho účast na vraždě časově nevychází, i kdybychom předpokládali, že Perkins lže, což ale dokázat nemůžeme. Taky nepřijel, aby jel k Žehličce na koni, protože víme, kde byl ve dvanáct -“

„Vážně to víme?“ zeptala se tiše Harriet.

Připojila se k ostatním někdy v polovině jejich sezení a až doteď tiše seděla v křesle, klobouk na kolenou a kouřila.

„Správná otázka - víme to?“ řekl Wimsey. „Mysleli jsme, že ano, dokud byla paní Morecambová nezpochybnitelná svědkyně. Ale teď? Zdá se mi, že slečně Vaneové se rozzářily oči, což je znamení, že pro nás má nějaké překvapení. Mluv! Hořím nedočkavostí. Copak objevil Robert Templeton?“

„Pan Weldon ve čtvrtek osmnáctého nedělal ve Wilvercombe nic nevhodného,“ rozhovořila se Harriet. „Nedělal ve Wilvercombe vůbec nic. On tam totiž nebyl. Nekupoval žádné

límečky. Nebyl ve Winter Gardens. Paní Morecambová přijela do Wilvercombe sama a sama také odjela a neexistuje žádný důkaz, že by kdykoliv během své návštěvy byla ve Weldonově přítomnosti.“

„A kde jsou teď moje věštecké schopnosti! Moje reputace je v tahu! Předpověděl jsem, že alibi na druhou hodinu bude vyvráceno a ono je pevné jako skála. Řekl jsem, že wilvercombské alibi nic nevyvrátí, a ono leží rozbito na kusy jako hliněný džbán. Už nikdy nebudu pátrat po tvém boku, ó sličná panno! Navždy buď sbohem klide mé mysli, má spokojenosti! Sbohem buď Othellovo povolání.* Víš to jistě?“

„Zcela jistě. Šla jsem do toho obchodu s pánským prádlem a požádala je o takové ty límečky, co si tam u nich koupil můj manžel osmnáctého. Prý, jestli mám účet. Nemám. Jak ty límečky vypadaly? No límečky, obyčejné límečky. Jak tedy vypadá můj manžel? Tak jsem popsala Henryho Weldona a jeho tmavé brýle. Nikdo se na něj nepamatoval. Jestli by tedy byli tak laskavi a podívali se do denních záznamů. Tak listovali v té knize, co mají u pokladny, a našli ten nákup. Jo, tyhle límečky - tak na ty se prodavač pamatoval. Prodal je jedné dámě. Dámě? Ach tak, to musela být moje švagrová. Popsala jsem paní Morecambovou. Ano, to je ta dáma! Jiné límečky to dopoledne neprodali? Ne. Takže to musí být ony. tak jsem jich šest koupila - tady jsou - a zeptala jsem se, jestli ten pán nečekal venku ve voze. Protože když jde o nakupování, jsou páni občas trochu stydliví. Ne, žádný džentlmen tam nebyl. Prodavač donesl balíček dámě do vozu a ten byl prázdný. Pak jsem se vydala do Winter Gardens a na Weldona jsem se neptala, protože na toho jste se už ptali, a zeptala jsem se rovnou na paní Morecambovou. Našla jsem tam zřízence, který si ji pamatoval podle vzhledu a oblečení a protože si dělala během koncertu poznámky. Pro Weldona, zjevně. Pak jsem zašla za bobbym, co má službu na Market Square. Takový prima,

inteligentní bobby. Vzpomněl si na to auto, protože mělo takovou legrační poznávací značku, a všiml si, že v něm neseděl nikdo jiný, než dáma za volantem. Všiml si auta i potom, když odjíždělo: a zase v něm byla jenom řidička. Takže takhle se to má. Paní Morecambová mohla samozřejmě Weldona vysadit někde mezi Darley a Wilvercombe, ale že by byl ve Wilvercombe - tak to si dovolím tvrdit, že nebyl. Nebo aspoň nedojel na to náměstí, tak jak nám tvrdil.“

„A teď už nám je dokonce i jasné,“ přikývl Glaisher, „kde doopravdy byl. Jel po pláži na té zatracené klisně - někdy v jedenáct tam a kolem půl jedné zpátky. Ale proč?“

„To je taky jasné. Weldon je ten Jezdec z moře. Ale přesto on Paula Alexise nezabil. Kdo to tedy udělal?“

„Vidíte, mylorde,“ ozval se Umpelty, „budeme se muset vrátit k mojí původní teorii. Weldon přinesl Alexisovi špatné zprávy o tom spiknutí a Alexis se zabil.“

„S Morecambovou břitvou? To ne, tak to nebylo, inspektore. Tomu nevěřím.“

„Nebylo by tedy nejchytřejší zeptat se Weldona, co o tom všem ví? Když zjistí, co víme o Morecambovi, o tom dopisu a vůbec, třeba kápne božskou. Když byl u Žehličky ve čtvrt na jednu, tak přece musel s Alexisem mluvit.“

Wimsey zavrtěl hlavou.

„Samá voda,“ řekl. „Samá voda. Koukněte, mám takový dojem, že se tenhle případ snažíme řešit ze špatného konce... Škoda, že nevíme něco víc o těch dokladech, co Alexis poslal Borisovi, možná bychom se z nich něco důležitého dozvěděli. Kde si myslíte, že by mohly být? Člověka napadne, že ve Varšavě - ale tomu nevěřím. Podle mě byla Varšava jenom poštovní schránka - všechno, co tam došlo, se zase vrátilo k Morecambovi.“

„V tom případě bychom je třeba mohli najít v Londýně,“ navrhl optimisticky Glaisher.

„O tom silně pochybuju. Chlap, co tohle naplánoval, není žádný hlupák. Jestli řekl Alexisovi, aby všechny dokumenty zničil, těžko uvěřit, že by riskoval a nechal si je sám. Ale zkusit bychom to mohli. Máte proti němu dost důkazů, abyste dostali povolení k prohlídce?“

Glaisher se zamyslel. „To ano,“ usoudil nakonec. „Pokud se Morecambe vydával za Brighta, pak poskytl policii nepravdivou informaci. Můžeme ho kvůli tomu zadržet a udělat v jeho domě v Kensingtonu prohlídku. Londýnští kolegové ho sledují, ale nechtěli jsme to uspěchat. Napadlo nás, že se s ním třeba spojí skutečný vrah. V tomhle všem musí přece být angažován ještě někdo další - ten, kdo Alexise skutečně zabil, a my nemáme ponětí, kdo to může být. Ale samozřejmě je v tom riziko - čím dýl necháme Morecamba na svobodě, tím víc bude mít času všechny důkazy zničit. Možná máte pravdu, mylorde, a měli bychom ho sebrat. Jenom musíte mít na paměti, že když ho zatkneme, budeme ho muset obžalovat. Existují takové věci jako Habeas Corpus.“

„Stejně si myslím,“ řekl Wimsey, „že to budete muset risknout. Nepředpokládám, že u něj najdete nějaké doklady, ale třeba tam najdete něco jiného. Papír a inkoust, kterým psal ty dopisy. Nebo nějaké faktografické knížky o Rusku. Knížek se člověk tak snadno nezbavuje jako papírů. A taky potřebujeme přesně zjistit spojení mezi Morecambem a Weldonem.“

„Na tom se už pracuje, mylorde.“

„Fajn. Konec konců, lidi se nespolčí k vraždě jenom pro zábavu. Co paní Weldonová - zná se s Morecambovými?“

„Ne, nezná,“ odpověděla Harriet. „Ptala jsem se jí. Nikdy o nich neslyšela.“

„Pak to spojenectví nebude moc staré. Zřejmě k němu došlo buď v Londýně, nebo v Huntingdonshiru. Mimochodem, co vlastně je ten Morecambe zač?“

„Vydává se za komisionáře, mylorde.“

„Neříkejte? To je povolání, za něž se schová kdejaký hřích. Jděte do toho, superintendente! Pokud jde o mne, budu muset udělat něco drastického, abych obnovil svou sebedůvěru. Bublinu slávy lovit v jícnu nabitých děl.“*

„Vážně?“ Harriet se uličnicky ušklíbla. „Když lord Petr dostane tyhle záchvaty citování, obvykle má něco za lubem.“

„Jak říkáš,“ opáčil Wimsey. „Utíkám se pomilovat s Leilou Garlandovou.“

„Dej si bacha na da Sota.“

„Da Sota klidně risknu,“ řekl Wimsey. „Buntře!“

„Mylorde?“

Z Wimseyho ložnice se vynořil Bunter upravený a nažehlený, jako kdyby se nikdy nepotloukal v ohavné buřince londýnskou periférií.

„Chci vystoupit ve své slavné podobě lva salónů - imitation trŹs difficile.“

„Velmi dobře, mylorde. Dovoluji si navrhnout ten světlehnědý oblek, na němž nám příliš nezáleží, ponožky v barvách podzimního listí a naši enormní jantarovou cigaretovou špičku.“

„Jak soudíte, Buntře, jak soudíte. Máme-li dobýt vítězství, musíme slevit z našich zásad.“

Poslal všem na rozloučenou polibek a zmizel ve svých komnatách.

TŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ RODOKMENU

„Uplyne sto let, možná i víc,
a já se vrátím a dobudu své vévodství zpět.“
Kniha žertů paní Smrtky

PONDĚLÍ, 6. ČERVENCE

Dobývání slečny Leily Garlandové probíhalo obvyklým způsobem. Wimsey ji vyslídil v čajovně, obratně se zbavil dvou dívek, které ji provázely, nakrmil ji, vzal ji do kina a pak ji odvedl do Bellevue na koktejl.

Mladá dáma se téměř s prudérní plachostí odmítala zdržovat kdekoliv jinde než ve veřejných prostorách malebného hotelu a Wimseyho přiváděla téměř k šílenství vytříbeností svého chování u stolu. Nakonec se mu přece jenom podařilo usadit ji za palmou v koutě haly, kde je nikdo nemohl přehlédnout a přitom byli dost daleko od orchestru, aby slyšeli, co ten druhý povídá. Taneční orchestr patřil k vymoženostem hotelu Bellevue, které dohánějí Wimseyho k zuřivosti - produkoval nepřetržitý proud tanečních melodií od čtyř odpoledne až do desíti hodin večer. Slečna Garlandová jeho výkony hodnotila poměrně příznivě, nicméně podotkla, že orchestr nedosahuje kvalit tělesa, v němž vedoucí roli hraje pan da Soto.

Wimsey pak nenápadně zavedl řeč na nepříjemnou publicitu, kterou slečna Garlandová musí snášet ve spojitosti se smrtí Paula Alexise. Slečna Garlandová souhlasila, že ta publicita ji opravdu ani za mák netěší. Pana da Sota navíc neobyčejně rozčiluje.

Žádného džentlmena netěší, když jeho dívku pořád obtěžují různými dotazy.

Lord Peter Wimsey pak pochválil diskrétnost, již slečna Garlandová v této záležitosti projevuje.

Pan Alexis, rozhovořila se Leila, byl moc milý chlapec a za všech okolností dokonalý džentlmen. Byl jí neobyčejně oddán. Ale nebyl to zrovna příliš mužný typ. Každé děvče prostě dává přednost mužným mužům, kteří něčeho dosáhli. Holky už prostě jsou takové! A i když takový muž pochází z velice vynešené rodiny a nic dělat nemusí, stejně něco dělat může, nemám pravdu? (Unylý pohled na lorda Petera.) Takový typ muže se slečně Garlandové líbí. Myslí si, že je mnohem lepší, když muž, který je urozeného původu, je mužem činu, než když člověk urozeného původu jenom mluví o tom, jak je urozený.

„A byl Alexis urozeného původu?“ vyzvídal Wimsey.

„Tvrdil to - ale jak může holka vědět, jestli to je pravda? Ono se to totiž snadno povídá, ne? Paul - tedy pan Alexis - o sobě často vyprávěl úžasné historky, ale podle mě si to všecko vymýšlel. Byl prostě zažraný do těch svých zamilovaných a dobrodružných knížek. Ale já mu řekla: 'K čemu ti to je dobrý? Vždyť ty,“ povídám mu, 'nevydělováš ani polovičku toho, co některý lidi, který bych mohla jmenovat. Tak co z toho, i kdybys byl ruský car?' řekla jsem mu.“

„On o sobě tvrdil, že je ruský car?“

„Ale ne - jenom tvrdil, že kdyby si jeho praprababička nebo někdo takový někoho vzal, tak on by teď byl hrozně důležitý. Ale na to jsem mu řekla: 'Jaký mají tyhle tvoje kdyby smysl?' povídám mu. 'A vůbec,' řekla jsem, 'se šlechtou tam dneska udělali krátkej proces, tak k čemu by ti to bylo?' Už mě unavoval těma řečma o svý prababičce. Takže pak už mi o těchhle věcech nic neříkal. Zřejmě mu došlo, že žádnou holku nemůžou nějaký prababičky moc zajímat.“

„A kdo podle něho ta jeho praprababička vlastně byla?“

„To tedy vážně nevím. Ale pořád s tím obtěžoval. Jednou mi to všecko namaloval a napsal, ale řekla jsem mu: 'Už mě z tebe bolí hlava. A vůbec, podle toho, co o těch svých předcích povídáš, žádnej z nich se nechoval, jak se sluší a patří,' řekla jsem. 'Takže se podle mě nemáš vůbec čím chlubit. Nepřipadají mi zrovna moc úctyhodný,' povídám mu. 'A jestli princezny, co mají spoustu peněz, se nechovají jak se sluší a patří,' řekla jsem mu, 'tak nechápu, proč by se kvůli tomu měl někdo koukat skrz prsty na holky, co si musí samy vydělávat na živobytí.' Tohle jsem mu řekla.“

„Svatá pravda,“ řekl Wimsey. „Zřejmě to u něj byla tak trochu obsese.“

„Byl pošahanej,“ pravila slečna Garlandová, jež na okamžik zapomněla na vytříbené chování. „Chci říct, že v tomhle se choval trochu směšně, nemyslíte?“

„Zdá se, že tomu věnoval nepřiměřeně mnoho pozornosti. Takže on vám to všechno napsal?“

„Jo, napsal. A potom jednou přišel a měl z toho těžkou hlavu. Zeptal se mě, jestli ten papír pořád ještě mám. 'To teda vážně nevím,' řekla jsem. 'Tak strašně mě to zase nezajímalo,' povídám. 'Ty si myslíš, že si schovávám každou řádku, co napíšeš,' řekla jsem mu, 'jako ty hrdinky v tvých románech? Tak to tě ujišťuje, že ne,“ povídám. „Co má nějakou cenu, to si schovám - ale ne pitomej kus papíru.'“

Wimsey si připomněl, že ke konci známosti vyčítala slečna Garlandová Alexisovi nedostatek štědrosti.

„'Když hledáš někoho, kdo si bude všechno schovávat,' řekla jsem mu, 'tak to dávej tý starý bábě, kterou jsi tak okouzlil,' povídám. 'Když se s ní chceš oženit, tak ona je ta pravá, co jí máš dávat věci, který chceš mít schovaný.' Načež řekl, že mu nijak zvlášť nejde o to, abych měla ten papír schovaný. 'Tak proč o tom

mluvíš?' povídám. Načež mi řekl, že jestli jsem to zahodila, tak že to je v pořádku, no a já mu řekla, že vážně nevím, jestli to mám nebo ne, a on řekl, že dobře, že jenom chtěl ten papír spálit a že nemám nikomu říkat, co mi říkal o tý svý praprababičce. Tak jsem mu řekla: 'Jestli si myslíš, že nemám žádný lepší téma, o kterým se s přáteli bavit, než jsi ty a tvoje prababička, tak to jsi na omylu.' Představte si to! Samozřejmě, potom už jsme nebyli tak dobří přátelé jako předtím - aspoň pokud jde o mě, protože on byl do mě pořád blázen. Ale šlo mi na nervy, jak o těchhle věcech dokolečka mluvil.“

„A spálila jste ten papír?“

„To fakt nevím. Teda vy jste s tím papírem skorem tak neodbytný jako byl on. Co na tom pitomém papíru záleží?“

„Papíry mě zajímají,“ řekl Wimsey. „Každopádně, jestli jste ho spálila, tak jste ho spálila. Škoda. Kdybyste ale to lejstro našla, mělo by rozhodně cenu -“

Leiliny krásné oči se upřely na Wimseyho jako když pár reflektorů prosvětlí tmavý večer.

„Ano?“ vydechla.

„Mělo by rozhodně cenu si ho prohlídnout,“ dokončil Wimsey. „Kdybyste třeba prohlídla místo, kam odkládáte různé drobnosti -“

Leila pokrčila rameny. Ten návrh ji nelákal.

„Nevím, k čemu by vám ten kus papíru mohl být dobrý.“

„Dokud ho neuvidím, tak to taky nevím. Ale mohli bychom zkusit se po něm kouknout, co říkáte?“

Usmál se na ni. Leila se taky usmála. Měla pocit, že chápe, oč Wimseymu jde.

„Cože? Jen vy a já? No, víte - nejsem si jistá, že vás můžu k sobě vzít, chápete? Chci říct -“

„Na tom vůbec nic není,“ ujistil ji Wimsey chvatně. „Přece se mě nebojíte! Jak vidíte, snažím se být muž činu, a potřebuju, abyste mi pomohla.“

„Udělám, co je v mých silách - pokud to nebude nic, proti čemu by mohl mít pan da Soto námitky. On strašně žárlí, víte?“

„Na jeho místě bych žárlil taky,“ ujistil ji Wimsey. „Možná by chtěl být u toho a pomáhat nám ten papír najít!“

Leila se usmála a řekla, že to podle ní nebude zapotřebí. Rozhovor poté skončil v místě, kde mu bylo předurčeno skončit, a sice v Leilině zakrámovaném a rozházeném bytě.

Zásuvky, tašky i krabice překypovaly pestrou směsicí osobních potřeb a nejrůznějších zbytečností, které se vršily na posteli, přetékaly na židle, až přepadaly na zem, kde se kupily až do výše kotníků. Kdyby bylo na Leile, přestalo by ji hledání bavit po deseti minutách, ale Wimsey ji hrubým nátlakem spojeným s lichotkami, přemlouváním a velkolepými sliby nelítostně nutil pokračovat dál. Když se na scéně neočekávaně objevil da Soto, zastihl Wimseyho s náručí plnou dámského prádla a Leilu, jak prohrabává kupu zmačkaných účtů a pohlednic, jež byly naházeny na dně jakéhosi kufru. Da Soto usoudil, že tato scéna je sdostatek kompromitující, aby se pokusil o trochu vydírání, a tak se začal vztekat. Wimsey mu bez obalu řekl, aby přestal hloupnout, vrazil mu do náruče Leilino dámské prádlo a začal prohledávat kupu časopisů a gramofonových desek.

Shodou okolností to byl právě da Soto, kdo hledaný papír nalezl. Leilin zájem na probíhající akci zřetelně polevil, jakmile se da Soto objevil - že by měla s lordem Petrem své vlastní plány, které Luisova zamračená přítomnost překazila? Naproti tomu sotva si Luis da Soto uvědomil, že dotyčný papír by mohl mít pro někoho cenu, začal mít o pátrání rostoucí zájem.

„Vůbec by mě nepřekvapilo, miláčku,“ poznamenal, „Kdybys nechala ten papír v některé z těch knížek, co čteš pořád dokola, tak jako to děláš s lístky na autobus.“

„To zní jako dobrý tip!“ řekl dychtivě Wimsey.

Oba dva tedy obrátili pozornost na polici napěchovanou lacinými románky. V jejich útrobách nalezli docela slušnou sbírku nejen autobusových lístků, ale i lístků do kina, účtů, obalů od čokolády, obálek, pohlednic a nakonec, když da Soto vzal za hřbet Dívku, která dala vše a prudce s ní zatřepal, vypadl z jejich vášnivých stránek přeložený list papíru.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se da Soto a hbitě zvedl papír. „Jestli tohle není Alexisův rukopis, tak jsem papež.“

Leila mu vytrhla papír z ruky.

„Jo, to je ono,“ ohlásila. „Pěkná blbina podle mě. Nikdy jsem nepochopila, o co tam jde. Ale jestli to má pro vás cenu,“ otočila se na Wimseyho, „klidně si to nechte.“

Wimsey rychle přehlédl pavoučí nožky rodokmenu, které byly roztaženy od horního kraje listu dolů.

„Takže tohle si myslel, že je. Jsem opravdu rád, že jste to nevyhodila, slečno Garlandová. Tenhle papír může leccos vyjasnit.“

Na tomto místě prohodil pan da Soto cosi o dolarech.

„Jistě,“ přikývl Wimsey, „máte štěstí, že jsem tady já a ne inspektor Umpelty. Umpelty by vás mohl obvinit ze zatajení důležitého svědectví.“ Spokojeně se usmál da Sotově ohromené tváři. „Ale když vidím, že si slečna Garlandová nechala rozházet celý byt jenom kvůli tomu, aby mně vyhověla, myslím, že by z toho mohly koukat nové šaty. Takže poslouchejte, děťátko, kdy jste říkala, že vám tohle Alexis dal?“

„To už je příšerně dávno. Někdy tou dobou, co jsme se seznámili. Už se přesně nepamatuju. Ale vím, že už to je celá věčnost, co jsem tuhle pitomou knížku četla.“

„Celá věčnost zřejmě trvá méně než rok - ledaže byste znala Alexise ještě předtím, než přišel do Wilvercombe.“

„To je pravda. Počkejte moment, koukněte, tady o pár stránek dál je lístek do kina s datem. Ale ano, patnáctýho listopadu - už si

vzpomínám! Byli jsme spolu v biografu a Alexis pak přišel ke mně a vykládal mi o sobě. Bylo to ten samý večer. Čekal, že z toho budu celá pryč.“

„Takže listopad - víte to jistě?“

„Jo, úplně jistě.“

„Každopádně tedy to bylo předtím, než mu začaly chodit ty divné dopisy, ano?“

„Dávno předtím. Když pak začal dostávat ty dopisy, tak o tom přestal mluvit a chtěl tenhle pitomej papír zpátky. To už jsem vám říkala.“

„Já vím, že ano. Dobře, posaďte se, chci si ten papír prohlédnout.“

Papír vypadal takhle:

Francis Josias
vévoda ze Saska-Koburgu-Gothy (1678-1735)

Charles Marie Levannier ========= Anastasia (nemanželská)
(z francouzského vyslanectví) nar. 1728

Mikuláš I. ========= Charlotte (nejml. ze 7 dětí)
ruský car (morganatický nar. 1770
sňatek r. 1815)

Nicole ========= Gaston, nemanž. syn
Louise-Philippa
nar. 1820, zemř. 1847

Kapitán Stěpan Ivanovič Kraski ========= Louise
zemř. 1871 nar. 1848

Alexej Grigorjevič Vorodin ========= Melanie

nar. 1883

Pavel Alexejevič Vorodin, nar. 1909

„Hmm!“ řekl Wimsey. „Rád bych věděl, kde to sebral. V životě jsem neslyšel, že by si Mikuláš I. vzal někoho jiného než pruskou princeznu Charlottu-Louisu.“

„Vzpomínám si, co o tom říkal,“ ozvala se Leila. „Paul tvrdil, že ten sňatek nemůže prokázat. Pořád o tom mluvil. Říkal, že kdyby ho mohl doložit, stal by se z něj princ nebo co. Tahle Charlotte mu strašně ležela v hlavě - mezi náma, musela to bejt příšerná babice. Vždyť jí bylo aspoň pětačtyřicet, když měla to dítě. Divím se, že to přežila. Což je fakt škoda.“

„Mikuláš I. musel být v té době ještě kluk,“ konstatoval Wimsey. „To máme 1815 - zřejmě byl v Paříže po bitvě u Waterloo. Jo, Charlottin otec měl něco společného s francouzským vyslanectvím. To souhlasí. Když byl v Sasku-Coburgu, tak mu vévoda Francis přihrál svou nelegitimní dceru. Ta se s ním pak vrátila do Paříže a porodila mu sedm dětí, z nichž nejmladší byla Charlotte, která se nějak vetřela k mladému imperátorovi a už ho nepustila.“

„'Mrcha jedna stará!' řekla jsem Paulovi, když se zapletl s tou paní Weldonovou. 'Koukám, že brát si starý čarodejnice je u vás v rodině normální.' Ale on na praprababičku Charlottu nedal dopustit. Podle něho byla naprosto výjimečná. Něco jako ta - jak se jmenuje...“

„Ninon de l'Enclos?“

„Jo, myslím, že jo - jestli to je ta bába, co měla milence ještě někdy ve stopadesáti letech. Podle mě se to absolutně nesluší. A nechápu, co z toho ty chlapi měli. Podle mě to nemohli mít v hlavě v pořádku... Každopádně, co jste řek, je zhruba pravda. Několikrát ovdověla - teď myslím tu Charlotte. Byla vdaná za nějakýho

hraběte nebo nějakýho generála - už jsem to zapomněla - a taky byla nějak zapletená do politiky.“

„V roce 1815 byl v Paříži do politiky zapletený každý,“ podotkl Wimsey. „Dovedu si docela dobře představit, jak Charlotte pečlivě manévrovala mezi novou šlechtou. Pak se ta stárnoucí kráska provdá - nebo taky neprovdá - za mladého cara a porodí dceru, kterou pojmenuje po svém vznešeném otci Nicole.* Co se stane pak? Charlotte pokračuje v dobře rozehrané partii a poté, co se spojila s královskou krví, rozhodne se, že se přiživí i na Bourbonech. Žádného legitimního prince pro svou dceru sehnat nemůže, ale řekne si, že lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše a provdá dceru za mládence, kterého přivedl nedopatřením na svět Ludvík-Filip.“

„To teda byla tenkrát povedená společnost!“

„Podle mě si Charlotte možná opravdu myslela, že je za Mikuláše vdaná, a byla strašně zklamaná, když zjistila, že její nároky nejsou brány vážně. Ale proti Mikulášovi a všem těm jeho diplomatům neměla šanci. Zrovna když už si ta vadnoucí kráska myslela, že díky svému šarmu a vtipu udělala terno, že ulovila tu největší rybu a stala se císařovnou. Ve Francii byl chaos, císařství se zhroutilo, a ti, kdo vystoupali k moci na Napoleonových orlích křídlech, se zřítili spolu s ním. Osud interesantní vdovy po nějakém Napoleonově hraběti nebo generálovi byl nejistý. Ale Rusko?! Dvojhlavý orel ještě o žádná pera nepřišel -“

„Čím dýl o tom mluvíte,“ ozvala se netrpělivě slečna Garlandová, „tím míň mi to připadá pravděpodobný. Můj názor je, že si to všechno vycucal z prstu podle těch knížek, co tak miloval.“

„Nejspíš,“ připustil Wimsey. „Chtěl jsem jenom ukázat, že to byl moc hezky vymyšlený příběh. Barvitý, plný nádherných kostýmů a lidských vášní. A souhlasí docela rozumně s historickými fakty. Víte to jistě, že vám tohle všechno vykládal už v listopadu?“

„Samozřejmě, že to vím jistě.“

„Pokud jde o tvůrčí fantazii, začínám mít o Paulu Alexisovi lepší mínění. Měl se věnovat psaní romantických příběhů. Máme tu Charlotte, lpějící na svém přesvědčení o morganatickém manželském svazku a představě trůnu, která provdává dceru Nicole za mladého Bourbona jménem Gaston. To není nic nemožného. Mohl se narodit mezi knížetem de Joinville a Henrim de France, vévodou z Aumal - nevidím žádný důvod, proč by to nešlo. A co se pak dělo s Nicole? Měla dceru - zdá se, že v rodině převládají dcery - jménem Louise. Rád bych věděl, jak se asi vedlo Nicole a Gastonovi během druhého císařství. O Gastonově povolání se nic neříká. Zřejmě se smířil s osudem a o svém královském původu se nešířil. Každopádně v roce 1871 se jeho dcera Louise vdává za Rusa - to je degradace pro takový starobylý rod. Takže 1871. Co mi říká rok 1871? Jasně - francouzsko-pruská válka a Rusko, které se k Francii během pařížských jednání chová poněkud nepřátelsky. Obávám se, že Louise přeběhla se vším všudy k nepřátelům! Možná že ten Štěpán Ivanovič přijel do Paříže v souvislosti s diplomatickou aktivitou ohledně Berlínské smlouvy. Bůhví.“

Leila Garlandová příšerně zívla.

„Každopádně Louise má dceru,“ pokračoval Wimsey, zabraný do svých úvah, „a ta se vdává za dalšího Rusa. Zřejmě s ním žije v Rusku. Dcera se jmenuje Mélanie a jejím manželem je Alexej Grigorjevič, a ti dva jsou rodiče Paula Alexise, jinak také Goldschmidta, kterého kdosi zachrání před revolucí, přiveze do Anglie, kde je naturalizován, stane se z něj gigolo v hotelu Resplendent a je zavražděný na skále zvané Žehlička - ale proč?“

„Bůhví,“ pravila Leila a znova zívla.

Když se Wimsey ujistil, že Leila mu pověděla všechno, co ví, vzal drahocenný kus papíru a poreferoval o celém problému Harriet.

„Bože, to je přece hloupost,“ prohlásila ta praktická mladá dáma, když papír uviděla. „I kdyby se ta Alexisova pra-prababička za Mikuláše I. provdala třeba padesátkrát, stejně by Alexis nebyl dědicem trůnu. Existují tucty lidí, kteří mají na trůn mnohem větší nárok - například velkovévoda Dimitrij - a další a další.“

„No jo, samozřejmě. Jenomže je strašně snadné přesvědčit lidi o tom, čemu chtějí věřit. Zřejmě se tahle tradice v Alexisově rodině táhne už od staré Charlotte...Víš přece, jak je to s těmihle lidmi, co si vezmou do hlavy svůj vznešený původ! Znám jednoho chlápka, který prodává v obchodě s textilem v Leedsu, a ten mi s vážnou tváří tvrdil, že by správně měl být anglickým králem, kdyby jenom mohl najít záznam o sňatku kohosi s Perkinem Warbeckem.* Taková maličkost jako vystřídání několika dynastií ho vůbec neznepokojovala. Vážně si myslel, že by mu stačilo přijít do sněmovny lordů, přednést tam svůj nárok na trůn a přinesli by mu korunu na zlatém podnose. A pokud jde o další pretendenty na carský trůn, asi Alexise ujistili, že se všichni vzdali nároků v jeho prospěch. Kromě toho, jestli opravdu věřil tomuhle rodokmenu, určitě byl přesvědčen, že jeho nárok je oprávněnější než všech ostatních a že jeho prababička je jediným legitimním potomkem Mikuláše I. Pochybuju, že v Rusku platil salický zákon, který vylučoval dědické nároky ženských potomků. Každopádně je teď absolutně jasné, na co Alexise nalákali. Škoda, že se nemůžeme dostat k těm papírům, co Alexis poslal 'Borisovi'! Ale ty už jsou zničené, to je tak jisté, jako že jedna a jedna jsou dvě.“

Inspektor Umpelty doprovázený vrchním inspektorem Parkerem ze Scotland Yardu stiskl zvonek u čísla 17 v Popcorn Street, Kensington, a byl promptně vpuštěn dovnitř. Od vrchního inspektora Parkera bylo laskavé, že se v této záležitosti osobně angažoval, i když Umpelty měl pocit, že by se bez takového významného doprovodu obešel; jenomže vrchní inspektor byl

Wimseyho švagr, a tak nepochybně sledoval případ se zvláštním zájmem. Parker každopádně nechával kolegovi z venkova při vyšetřování volnou ruku.

Paní Morecambová vcupitala do pokoje s půvabným úsměvem.

„Dobré ráno, prosím, posaďte se. Opět něco v souvislosti s tím wilvercombeským případem?“

„Ano, madam. Máme dojem, že došlo k drobnému nedorozumění.“ Inspektor vyndal notes a odkašlal si. „Jde o toho džentlmena jménem Henry Weldon, kterého jste tenkrát ve čtvrtek svezla. Myslím, že jste trvdila, že jste ho dovezla na Market Square, že?“

„Ano. Je to přece Market Square, nebo ne? Hned za městem, s takovým parčíkem a budovou s hodinami?“

„Ne, to není,“ řekl Umpelty poněkud vyveden z rovnováhy. „To je prostor pro trhy, kde se hrává fotbal a pořádají výstavy květin. Tam jste ho vysadila?“

„Ano, tam. Omlouvám se, skutečně jsem myslela, že to je Market Square.“

„Tam se to jmenuje Old Market. Kdežto Market Square je místo v centru města, kde stojí dopravní strážník.“

„Aha, pak se obávám, že jsem vás mystifikovala,“ usmála se paní Morecambová. „Je to moc vážné provinění?“

„Mohlo mít velice závažné důsledky,“ řekl inspektor, „ale samozřejmě, každý se může mýlit. Každopádně jsem rád, že se to vysvětlilo. A teď, čistě pro pořádek: co jste to dopoledne dělala vy, madam?“

Paní Morecambová o tom přemýšlela, hlavu maličko na stranu.

„Trochu jsem nakupovala a pak jsem šla do Winter Gardens... a pak jsem se stavila v Café Oriental a dala si tam kávu - nic zvláštního.“

„Nekupovala jste náhodou nějaké pánské límečky?“

„Límečky?“ Paní Morecambová vypadala překvapeně. „Vidím, inspektore, že jste věnovali spoustu času zjišťování, co jsem dělala. Doufám, že jsem neupadla do podezření z něčeho špatného?“

„To je jenom policejní rutina, madam,“ ujistil ji inspektor s lhostejným výrazem.

„Takže límečky jsem žádné nekoupila, pane inspektore. Ale pár jsem si jich prohlížela.“

„Takže jste si je jenom prohlížela?“

„Ano. Ale neměli ten typ, co manžel chce.“

„Aha. Nepamatujete si náhodou jméno toho obchodu?“

„Ale ano - Rogers & někdo - myslím, že Rogers & Peabody.“

„V tom případě, madam, co říkáte tomu,“ inspektor vzhlédl od svého notesu a přísně pohlédl na paní Morecambovou, „že prodavač u Rogerse & Peabodyho tvrdí, že dáma odpovídající vašemu popisu si to dopoledne koupila u něho límečky a nechala si je donést do vozu?“

„To mě vůbec nepřekvapuje. Ten mládenec byl naprostý ťulpas. Odnášel mi balíček do auta, jenomže ne s límečky. Koupila jsem tam kravaty. Byla jsem totiž v tom obchodě dvakrát - nejdřív pro kravaty, pak jsem si vzpomněla na límečky a vrátila jsem se tam; ale jelikož neměli ty, co jsem chtěla, tak jsem zase odešla. To se odehrálo někdy kolem půl dvanácté, pokud je čas důležitý.“

Inspektor váhal. Nedalo se zcela vyloučit, že to tak opravdu bylo... I ten nejpočestnější svědek se občas splete. Rozhodl se, že pro tu chvíli se s tím vysvětlením spokojí.

„Takže pana Weldona jste pak naložila opět na Old Marketu?“

„Ano. Ale že to byl ten pan Weldon, to jste řekl vy, inspektore. Ke mně prostě nastoupil nějaký muž v tmavých brýlích a já jsem nevěděla, jak se jmenuje, dokud mi to neřekl. Také když jsem ho pak viděla bez brýlí, tak jsem ho ani nepoznala. Po pravdě řečeno

jsem si tenkrát myslela - a doteď si to myslím - že ten muž, co jsem ho svezla, měl černé vlasy. Ten Weldonův hlas mi sice připadal stejný, ale to pro identifikaci není mnoho. Myslela jsem si, že to musí být on, protože to vypadalo, že si na různé detily pamatuje a znal číslo mého auta... Ale kdybych měla odpřísáhnout u soudu, že to byl on - tak to nevím!“ pokrčila paní Morecambová rameny.

„Pochopitelně, madam.“ Inspektorovi bylo docela jasné, o co tu šlo. Poté, co byla zjištěna skutečná doba vraždy, představovalo alibi na dopoledne spíš nebezpečí než užitek, a tak bylo bez milosti obětováno. Další komplikace, pomyslel si mrzutě. Další časové a místní údaje k prověřování. Poděkoval zdvořile paní Morecambové a požádal ji, zda si může promluvit s jejím manželem.

„S manželem?“ podivila se paní domu. „Ten vám k tomu ale přece nemůže nic říct. Vůbec v té době v Heathbury nebyl.“

Inspektor ji ujistil, že si toho je dobře vědom a neurčitě ji ujistil, že jde o čistě formální záležitost. „Předpisy, víte,“ vysvětlil a mlhavě své přání vysvětlil faktem, že pan Morecambe je formálně majitelem onoho bentleye.

Paní Morecambová se půvabně usmála. Shodou okolností je manžel doma. Posledních pár dní není ve své kůži, ale nepochybně inspektorovi pomůže, když je to nutné. Zajde za ním a požádá ho, aby přišel.

Inspektor Umpelty paní Morecambovou ujistil, že to nebude nutné, že ji ochotně doprovodí do manželova pokoje. Vrchní inspektor Parker se té Umpeltyho opatrnosti usmál: touhle dobou už mají Morecambovi jistě všechna eventuální nutná opatření dohodnutá.

Paní Morecambová následována Umpeltym zamířila ke dveřím, cestou se otočila po Parkerovi - zřejmě očekávala, že se k nim přidá, ale ten zůstal sedět. Po drobném zaváhání tedy

ponechala druhého z hostů svému osudu, vyšla na chodbu a zabočila po schodech nahoru; Umpelty, mumlající omluvy a snažící se nedělat hluk, stoupal za ní.

Pokoj v prvním patře, do něhož vešli, byl zařízen jako pracovna. Na jeho konci byly pootevřené další dveře vedoucí do ložnice. V pracovně u stolu seděl mužíček s nazrzlými vousy, jenž se prudce otočil, když vešli.

„Drahoušku, tohle je inspektor Umpelty z wilvercombeské policie. Chce něco kvůli našemu vozu.“

„Jistě, o copak jde pane inspektore?“ zeptal se přátelsky pan Morecambe, ale jeho přátelský výraz nebyl nic proti tomu, jak se rozzářil Umpelty.

„Zdravíčko, Brighte!“ hlaholil inspektor. „Pěkně jste si polepšil do té doby, co jsme se neviděli, co?“

Pan Morecambe se podíval na manželku a pak se srdečně rozesmál.

„Dobrá práce, inspektore!“ řekl. „Neříkal jsem ti to, drahoušku? Britskou policii nikdo neoklame. Náš bystrý inspektor mě poznal na první pohled. Posaďte se, inspektore, napijeme se a já vám povím, jak to všechno bylo.“

Umpelty opatrně složil svou hřmotnou postavu na židli a přijal skleničku skotské se sodou.

„V první řadě vám musím gratulovat, že jste mě vysledovali až sem,“ řekl bodře Morecambe. „Myslel jsem, že jsem se toho vašeho člověka zbavil u Selfridge, ale zřejmě jsem nesetřásl toho chlapíka, co si pořád měnil pokrývky hlavy. Poznal mě navzdory té umělecké kamufláži v kině. Dobře, předpokládám, že byste asi rád věděl, proč Alfréd Morecambe, komisionář z Londýna, se vypravil do Wilvercombe a vystupoval tam jako ošuntělý a neúspěšný holič William Bright. Nedivím se vám. Přiznávám, že to opravdu vypadá dost podivně. Dobře, takže vysvětlení je takovéhle.“

Morecambe sebral se stolu štos popsaných papírů a postrčil je před Umpeltyho.

„Píšu hru pro svou manželku," řekl. „Jistě jste už zjistili, že než jsme se vzali, vystupovala jako slavná Tillie Tulliverová. Napsal jsem už pár her pod jménem Cedric St Denis - je to takové moje hobby, víte - a tahle je o dobrodružství jistého potulného holiče. No, a nejlepší metoda, jak postavě dodat věrohodnost, je sebrat se a zahrát si na jejího hrdinu."

„Jistě, pane."

„Měl jsem vám to všechno tenkrát říct na rovinu," připustil pan Morecambe a zatvářil se omluvně. „Ale připadalo mi, že to není nutné. Po pravdě řečeno, bál jsem se, že bych pak vypadal v City jako hlupák. Oznámil jsem svému partnerovi, že si beru zdravotní dovolenou, a kdyby zjistil, co jsem měl ve skutečnosti za lubem, mohl by se naštvat. Každopádně moje svědectví jste měli, a to bylo přece to jediné, na čem záleželo - a pak, musím se přiznat, že mě docela bavilo hrát přede všemi toho budižkničemu. Sehrál jsem to docela dobře, nemyslíte? Díky manželčině škole, pochopitelně."

„Jistě, pane!" Inspektor se rychle zaměřil na nejzávažnější bod Morecambova svědectví. „Nicméně to vaše líčení, jak jste se setkal s Paulem Alexisem, to bylo pravdivé?"

„Absolutně, v každém detailu. Až na to, že ve skutečnosti jsem pochopitelně neměl nejmenší úmysl spáchat sebevraždu. Popravdě řečeno, moc se mi nezamlouvala představa, že budu muset strávit noc v jedné z těch nocleháren, které odpovídaly mé roli, a tak jsem ten obávaný okamžik oddaloval, jak to jen šlo. Přiznávám, že když jsem s Alexisem mluvil, ten příběh o svém těžkém životě jsem si vymyslel - ale žádné peníze jsem od toho nešťastníka nevzal. To už byla hranice, za kterou bych nešel. Takže ta librová bankovka, kterou jsem platil za nocleh, ta byla moje vlastní. Ale málem jste

mě dostali s tím přílivem! S tímhle malebným detailem jsem to trochu přehnal," zasmál se znovu Morecambe.

„Dal jste nám pěkně zabrat," řekl inspektor a sklopil zrak k rukopisu, který držel v rukou a který - pokud mohl posoudit - podporoval Morecambův příběh. „Škoda, že jste se nám nesvěřil. Nejspíš bychom pak mohli zařídit, aby se nic z toho do novin nedostalo... Ale když mi teď podepíšete novou výpověď, tak se tím ještě dá všechno napravit."

Inspektor se na chvíli odmlčel a vypadal, jako kdyby poslouchal. Pak rychle pokračoval.

„Pokud vám tedy dobře rozumím, vaše nová výpověď prostě potvrdí, co jste vypověděl před koronerem. Nechcete k tomu něco přidat?"

„Absolutně nic."

„Nesetkal jste se, na příklad, někdy s tím Henry Weldonem?"

„S Weldonem?"

„To je ten muž, co jsem ho svezla," ozvala se paní Morecambová. „Jeho matka byla zasnoubená s tím mladíkem, co zemřel."

„Jo ten! Toho jsem v životě neviděl. Podle všeho bych ho ani nepoznal, kdybych ho viděl. U soudu nesvědčil, že ne?"

„Ne, to ne. Takže to bychom měli. Jestli vám to nevadí, tak bychom mohli sepsat tu vaši výpověď. Jenom ještě zavolám kolegu jako svědka."

Inspektor otevřel dveře dokořán. Vrchní inspektor Parker musel čekat za dveřmi, protože okamžitě vešel dovnitř, provázen úctyhodně vyhlížející dámou a hřmotným mužem s doutníkem v ústech. Inspektor nespouštěl oči z Morecamba. Jeho manželka vypadala pouze překvapeně, ale v Morecambovi evidentně hrklo.

„Takže, paní Sternová," řekl vrchní inspektor Parker, „viděla jste někdy tohohle pána?"

„Samozřejmě, pane inspektore. Je to pan Field, který přijel v únoru na Fourways za panem Weldonem. Poznala bych ho všude.“

„Takhle se teda jmenuje?“ řekl zavalitý muž. „Myslel jsem, že se z něj vyklube Potts nebo Spink. Tak co, pane Vavasoure, angažoval jste nakonec slečnu Kohnovou nebo ne?“

Pan Morecambe otevřel ústa, ale nevydal ani hlásku. Inspektor Umpelty se pohledem dorozuměl s kolegou ze Scotland Yardu, odkašlal si, sebral odvahu a popošel ke své oběti:

„Alfrede Morecambe,“ řekl, „alias Williame Brighte, alias Williame Simpsone, alias Fielde, alias Cedricu St Denisi, alias Maurici Vavasoure, zatýkám vás pro účast na vraždě Paula Alexise Goldschmidta jinak Pavla Alexejeviče, a varuji vás, že cokoliv řeknete, může být zaznamenáno a použito jako svědectví, až budete souzen.“

Umpelty si otřel pot z čela.

Alibi nebo ne, teď za sebou spálil všechny mosty.

TŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ TOHO, CO SE MĚLO STÁT

„Pozoruješ, jak to naše dračí símě
vzkvétá s tím, jak dílo zkázy dozrává?“
Kniha žertů paní Smrtky

STŘEDA, 8. ČERVENCE

„Já snad z toho zešedivím,“ bědoval inspektor Umpelty.

„Ani jediná kniha, ani kousek papíru, nebo třeba řádka na pijáku... Ne, dokonce ani žádná lahvička červeného inkoustu... Je mazaný. I ty svoje dopisy si vždycky odesílal sám, aspoň to tvrdí jejich děvčata...

Já vím, snadno se řekne, že tu lumpárnu určitě naplánoval - problém je to dokázat. Víte přece, jaké poroty jsou...

Z těch dvou je hloupější Weldon, jenomže ten mlčí. A na jeho farmě taky nic nenajdeme - Morecambe by mu nikdy nic písemně nesvěřil...

Ne, toho jeho známého ve Varšavě jsme zatím taky nenašli...

Já vím, ale mezitím je musíme z něčeho smysluplného obvinit. A musíme sebou hodit. Existuje cosi, co se jmenuje Habeas Corpus...

Je naprosto jasné, že ani jeden z nich - dokonce ani ta dáma - nemohli být ve dvě hodiny u Žehličky a podříznout tomu mládenci krk. A je trochu nepříjemné postavit před soud tři lidi a obvinit je z účasti na vraždě, když ani nemůžete dokázat, že to vražda je...“

„Přiznávám bez mučení,“ řekl Wimsey, „že tohle je ten nejpodivnější případ, s jakým jsem se zatím setkal. Máme pohromadě všechny důkazy - tedy možná ne všechny, ale

každopádně máme přesvědčivé důkazy, že šlo o důkladně propracovaný plán namířený proti Paulu Alexisovi. A máme taky mrtvolu, která vypadá jako oběť vražedného plánu. Ale když se tyhle dvě věci snažíme spojit dohromady, nehraje to. Všechno vypadá téměř dokonale, až na tu drobnost, že nikdo z těch, co se proti mrtvému spolčili, nemohl tu vraždu provést. Harriet, tohle je tvoje parketa! Jaké řešení tohohle problému nám navrhneš?“

„Nevím,“ přiznala Harriet. „Můžu jedině navrhnout pár metod a precendentů. Tak třeba je tu metoda Rogera Sheringhama. Pracně a detailně dokážete, že vraždu spáchal A, načež s příběhem ještě naposled zatřepete, otočíte ho zbrusu novým směrem a zjistíte, že vrahem je B - ta osoba, kterou jste podezřívali jako první a která vám mezitím zmizela z dohledu.“

„To nám nepomůže. Tohle není náš případ - my nemůžeme dokázat, že to udělal A, natož pak B.“

„Pak je tu metoda Philo Vance. Zavrtíte hlavou a řeknete: 'Bude hůř!' Načež vrah oddělá dalších pět lidí, čímž řady podezřelých natolik prořídnou, že zjistíte, kdo to je.“

„Poněkud neúsporné,“ řekl Wimsey. „A příliš zdlouhavé.“

„To je fakt. Pak máme metodu inspektora Frenche - vyvrátíte nevyvratitelné alibi.“

Wimsey zaúpěl.

„Jestli přede mnou ještě někdo řekne slovo 'alibi', tak já... já...“

„Dobře, dobře. Existuje spousta jiných metod. Třeba Thorndykovo řešení, které podle jeho vlastních slov může být v kostce řečeno takto: 'Máte špatného muže, špatnou krabici a špatnou mrtvolu.' Kdybychom třeba předpokládali, že Paul Alexis je ve skutečnosti -“

„Japonský císař. Díky za radu.“

„To vlastně ani není tak daleko od pravdy. Myslel si přece o sobě, že je císař nebo něco skoro takového. Jenomže i kdyby měl v sobě padesátkrát víc královské krve, nepomohlo by nám to

vysvětlit, jak se mu povedlo nechat se zavraždit, když tam poblíž nikdo nebyl. Všechny naše potíže -“

„Moment!“ přerušil ji Wimsey. „Řekni to ještě jednou!“

Harriet tedy opakovala: „ Všechny naše potíže pramení z toho, že nechápeme, jak kdokoliv - natož Morecambe nebo Henry Weldon - mohl tu vraždu spáchat. Dokonce i kdyby Pollock -“

„ Všechny naše potíže,“ přerušil ji znova Wimsey a hlas mu rozčilením přeskočil, „tkví v době, kdy k vraždě došlo!“

„No, ano... zřejmě jo.“

„Samozřejmě, že ano. Nebýt toho, mohli bychom vysvětlit úplně všechno.“ Wimsey se zasmál. „Už mockrát mě napadlo, že to je divné: pokud Henry Weldon zavraždil Alexise, měl by přece vědět, kdy to udělal! Mám nápad: předstírejme, že jsme tu vraždu naplánovali my a že jsme ji načasovali na dvanáct hodin!“

„K čemu to může být dobrý? Víme přece, že k ní nedošlo dřív, než ve dvě! Nemá cenu to ignorovat, mylorde.“

„Jenom bych chtěl mít představu o tom, jak byla vražda původně naplánována. Já vím, že se vrahové nakonec potýkali s neočekávanou změnou v načasování svého plánu, ale na chvíli dejme dohromady, jak jejich původní plán vypadal. Jste pro? Já ano!“

Inspektor cosi zavrčel a Wimsey pak chvíli seděl v hlubokém zamyšlení. Když zase promluvil, po předchozím vzrušení nebylo ani stopy.

„Je únor,“ začal, „a vy jste Henry Weldon. Právě jste se dozvěděl, že vaše postarší a pošetilá matka se rozhodla provdat za nějakého přivandrovalého tanečníka, který je o třicet pět let mladší, a že vás chce vydědit. Nutně potřebujete peníze a musíte tomu sňatku stůj co stůj zabránit. Snažíte se matku od svatby odradit, ale dopadne to špatně: teď už to vypadá, že přijdete o všechny peníze, nejen o část. Nejste zrovna chlap, co oplývá

nápady, a tak se poradíte - proč se vlastně obrátil právě na Morecamba, inspektore?“

„Vypadá to, že když sem Weldon přijel za matkou, někde tu sbalil paní Morecambovou. Pan Weldon to s ženami umí a ona si zase myslela, že by z toho mohly koukat nějaké peníze, když má tak bohatou matku. Z tohohle omylu ji zřejmě rychle vyvedl a ona pak dostala nápad, že by se mohl poradit s jejím manželem. To je ovšem jenom moje spekulace. Ale zjistili jsme, že tu paní Morecambová byla na návštěvě v Heathbury v té samé době, kdy byl Weldon ve Wilvercombe. Každopádně jedna věc je jistá: ta Morecambova Komisionářská agentura je velice matně formulovaná živnost a mimořádně pochybná. Takže si myslíme, že ta dáma dala ty dva dohromady a že Morecambe slíbil, že něco vymyslí, když se s ním Weldon rozdělí na půl.“

„Že si rozdělí napůl - ale co?“ zeptala se Harriet.

„Matčiny peníze - až je Weldon shrábne.“

„Ale ty přece dostane až po její smrti!“

„To je fakt.“

„Takže - vy myslíte -“

„Myslím, že ti dva do toho mohli jít s úmyslem trhnout na tom, co se dá, slečno,“ řekl inspektor s kamennou tváří.

„Souhlasím,“ přikývl Wimsey. „Každopádně Morecambe se potom sebere a jede do Leamhurst a stráví několik dní s Weldonem. Řekl bych, že tenkrát celý plán domluvili, ale Morecambe je příliš chytrý na to, aby cokoliv z toho dal na papír - s výjimkou těch šifrovaných hloupostí... Weldon se zřejmě Morecambovi zmínil o té romantické báchorce o Alexisově carském původu a to jim vnuklo nápad, jak vylákat oběť na Žehličku. Hned potom začnou přicházet ty tajemné dopisy. Mimochodem by mě zajímalo, jak zdůvodnili, že ten první dopis je anglicky a ne rusky. Protože ten první dopis byl samozřejmě nekódovaný.“

„Jisté zdůvodnění mě napadlo,“ ozvala se Harriet. „Tys přece říkal, že znáš nějaký anglický román, ve kterém je šifra Playfair vysvětlená, ne?“

„Ano, je to v románu od Johna Rhodeho. Proč?“

„Myslím, že v tom prvním dopisu byl prostě titul té knížky s udáním příslušných kapitol a klíčové slovo pro následující dopis. Jelikož ta knížka je v angličtině, bylo celkem přirozené, že byl anglicky i ten dopis.“

„Mrška jedna důvtipná,“ řekl Wimsey. „Myslím tebe. Ale je to docela rozumné vysvětlení. Další podrobnosti už nemusíme znova probírat. Zdrojem informací o topografii a fauně v okolí Wilvercombe a Darley byla zřejmě paní Morecambová. Weldon dostal za úkol ježdění na koni a podříznutí krku, akce, na něž byly zapotřebí jenom svaly. Morecambe pilně posílal dopisy a fotografie a vzbudil v Alexisovi všechna ta úžasná očekávání. Pak, když je všechno připraveno, Morecambe se ujme své role cestujícího holiče.“

„Ale proč si to s tou břitvou tak příšerně zkomplikovali?“ namítla Harriet. „Proč si prostě nekoupili nějakou obyčejnu břitvu? Určitě by pak bylo obtížnější tu koupi vystopovat.“

„Nejspíš ano. I když je překvapující, co všechno se dá vystopovat. Vzpomeň si na Patricka Mahona a jeho sekáček! Morecambe chtěl, aby v zájmu maximální bezpečnosti umožňoval plán dvě nebo tři obranné linie. V první řadě to mělo vypadat jako sebevražda. Za druhé, kdyby vznikly nějaké pochybnosti a začalo se pátrat po původu té břitvy, chtěl, aby byl její původ jasný. A za třetí, kdyby z nějakého důvodu na Morecamba prasklo jeho přestrojení, mělo tu být pro jeho akci vysvětlení.“

„Dobře, pokračuj. Morecambe rozhodně svému plánu naprosto věřil - a každopádně ho připravil velice důkladně.“

„Prozíravý pán. Přiznávám, že mě dokonale oklamal. Dobře, a teď Weldon. Ten už druhou identitu jako Haviland Martin měl,

takže stačilo ji použít. Podle Morecambových instrukcí si pronajal morgana, s potížemi do něj vměstnal stan a svoje svršky a vyrazil kempovat do Darley, hned vedle pastviny pana Newcomba. Tentýž den přijel do Wilvercombe i Morecambe. Jestli se ti dva setkali, a když ano, tak kdy, to nevím. Osobně mám dojem, že celá věc byla pečlivě načasovaná předem a že jakmile se dala poslední fáze plánu do pohybu, už spolu prakticky nekomunikovali."

„To je velmi pravděpodobné," řekl Umpelty. „Vysvětluje to, proč se jim to načasování zadrhlo."

„Možná. Dobře, takže v ten čtvrtek Alexis vyrazí podle instrukcí na Žehličku. Mimochodem, bylo nezbytné, aby se tělo našlo a aby bylo identifikováno - myslím, že právě proto Alexisovi přikázali, aby šel k té skále po silnici. Kdyby se tělo ztratilo, našli by se svědkové, kteří by vypověděli, že Alexise viděli jít tím směrem, a tak by bylo jasné, kde mrtvolu hledat. Alexis se prostě nesměl vypařit jako sníh na rozpáleném písku pouště.

Takže Alexis vyrazil dobývat svou carskou korunu. Mezitím Henry Weldon zkratuje jehlou kabely ke svíčkám na svém morganu, aby měl patřičný důvod jet do Wilvercombe stopem. A teď taky vidíme, proč to byl právě morgan. Musel to být dvouválec, aby mohl celé zapalování vyřadit pomocí jedné jehly: v úvahu připadal jenom morgan, belsize-bradshaw anebo motocykl. Motocykl zřejmě vyloučil, protože je příliš vystavený rozmarům počasí, a vybral si morgana jako nejběžnější dvouválec."

Inspektor Umpelty se uznale pleskl dlaní do stehna, ale pak si uvědomil, že nic z toho neřeší hlavní zádrhel obžaloby, a tak se truchlivě vysmrkal.

„Krátce po desáté se objeví paní Morecambová se svým bentleyem s nápadnou poznávací značkou - ta značka byla ovšem jenom šťastná náhoda, sotva si ji mohli opatřit, ať už počestně nebo nějakým podfukem. Ale přišla jim velice vhod, protože si ji každý zapamatoval. Nikdo se nemohl Weldonovi divit, že si

zapamatoval takovou legrační kombinaci! OI-01-01. OI-OI-OI! K popukání, viďte, inspektore.“

„Kde ho tedy doopravdy vysadila?“ zeptal se Umpelty zamračeně.

„Kdekoliv z dohledu vesnice a procházejících lidí. Na nějakém místě, odkud mohl přejít přes pole zpátky k moři. Mezi Darley a Wilvercombe se silnice dosti prudce stáčí od moře, což je nepochybně důvod, proč Weldonovi ve svém plánu rezervovali tolik času, aby se dostal zpátky. Každopádně někdy kolem 11:15 byl zase zpátky v Darley a pokukoval po Newcombově klisničce. Vytáhne sloupek z plotu, vejde do ohrady, v jedné ruce ohlávku z kusu lana a ve druhé oves.“

„K čemu potřeboval ten oves?“ nechápala Harriet. „Přece kdyby na toho koně zavolal, tak by k němu přiběhl, ne? Připadá mi trochu hloupé všude kolem rozházet oves.“

„Jistě, děvenko,“ přikývl Wimsey. „Ale měl pro to svoje důvody. Myslím, že ten rozházený oves pocházel z předchozího dne, kdy se s tou klisnou přišel spřátelit. Když jednou koně naučíš, aby si k tobě přišel pro oves, přijde příště dvakrát tak rychle. Zklamej ho, a už příště nepřijde.“

„Aha. To máš pravdu.“

„Takže dál,“ pokračoval Wimsey. „Myslím si - i když dokázat to nemůžu - že náš hrdina si teď svlékl většinu šatů. Nejsem si tím jistý, ale připadá mi to jako rozumná obezřetnost. Každopádně nasadil kobyle ohlávku, nasedl na ni a ujížděl pryč. Musíte si uvědomit, že pláž mezi Darley a Pollockovou chalupou není ze silnice vidět, takže riskoval jenom to, že ho uvidí někdo, kdo by náhodou stál hned na kraji útesu. A ani tomu by nebylo nijak divné, že se tam někdo projíždí na koni. Skutečně riskantní okamžik byl jenom, když míjel ty rybářské chalupy, ale pečlivě si k tomu vybral chvíli, kdy pracující třída obědvá. Počítám, že projel kolem poledne.“

„Zhruba tou dobou slyšeli klapání kopyt.“

„Ano. A o chvíli později je uslyšel i Paul Alexis, když seděl na skále a snil o vladařském purpuru. Zdvihl hlavu a uviděl Jezdce z moře.“

„Tak nějak,“ řekl Umpelty. „A co bylo pak?“

„Ale inspektore! Nezapomeňte, že popisuju jenom ideální zločin, ve kterém všechno proběhlo, jak bylo naplánováno.“

„Jistě, já vím.“

„Takže - kdyby všechno probíhalo podle plánu - Weldon přijíždí vodou k Žehličce - uvědomme si, že v tu chvíli zbývá ještě dobrá hodina, než skončí odliv, a že u paty skály je jenom jeden a půl stopy vody. Weldon uváže klisnu ke kruhu ve skále, který tam den předtím zasadili, a vyleze nahoru. Alexis ho možná poznal, možná taky ne. Když ano -“

Wimsey se odmlčel a v očích se mu objevil hněv.

„Ať už ho poznal nebo ne, neměl moc času na zklamání. Řekl bych, že ho Weldon požádal, aby zůstal sedět. Vladaři zůstávají sedět, když obyčejní lidé stojí uctivě za nimi. Weldon požádal o dopis a Alexis mu podal dešifrovaný text. Pak se nad něj Weldon naklonil s břitvou v ruce...

Weldon byl ovšem trouba, pokazil co mohl. Měl Alexisovi stáhnout rukavice a měl si od něj vyžádat i originál dopisu. Možná, že ho měl prohledat, i když to by nejspíš byla ještě větší chyba. Veškerý dojem, že jde o sebevraždu, by mohl být pryč. Znáte to, pohnete bezvládným tělem a už nikdy mu nedáte tu prvotní, delikátní, přirozenou polohu. A kromě toho, kobyla se vzpínala a hrozilo, že se uthne. To by byla bývala katastrofa...

Řeknu vám, že v tomhle před Weldonem smekám klobouk. Viděli jste někdy, co vyvádí kůň, na kterého stříká čerstvá krev? Rozhodně to není pěkný pohled. Koně pro jezdectvo si na to pochopitelně musí zvyknout - ale tahle klisna ještě nikdy pach krve necítila. Když si uvědomím, že Weldon musel nasednout na

to řehtající, vzpínající se a vyděšené zvíře z vršku skály a musel na klisně bez sedla odjet, aniž by jedinkrát vstoupila na písek pláže, tak to tedy klobouk dolů.“

„Chcete říct, že byste smekl klobouk, kdyby se to takhle doopravdy stalo.“

„Přesně tak. Chlap, který může odpovědně slíbit, že tohle všechno provede, ten musí o koních něco vědět. Možná dokonce věděl až příliš moc. Chci říct, jsou různé způsoby jak zvládnout zdivočelé zvíře a některé z nich jsou pěkně kruté...

Dobře, předpokládejme, že to svedl. Že nějak dokázal tu klisnu odvázat a přinutit ji, aby vběhla rovnou do moře. To by bylo nejchytřejší, jednak by se unavila, jednak by to z ní smylo krev. Když ji tedy zklidní, jede zpátky stejnou cestou, kterou přijel. Jenomže při tom bláznivém skákání a kopání se kobylce uvolní podkova a cestou zpátky ji pak definitivně ztratí. Weldon si toho nejspíš nevšimne. Projede kolem svého tábořiště tam, kde si odložil šaty, kobylu pustí, oblékne se a spěchá stopnout bentleye na zpáteční cestu. Hádám, že tam nedorazí o moc dřív než tak v 12:55. Paní Morecambová ho naloží a v jednu ho vysadí před Třemi péry. Teď opustíme fikci a vrátíme se do reality. Po obědě jde ke svému tábořišti, spálí provaz sloužící jako ohlávka - je celý od krve - a nakopne našeho přítele Perkinse, který má tendenci se příliš o ten provaz zajímat.“

„Když byl U tří per, tak provaz s sebou zřejmě neměl, co?“

„Ne. Řekl bych, že ho odhodil na nějakém šikovném místě cestou od Žehličky - třeba poblíž toho potoka. Pak už mu zbývalo jenom zavolat Polwhistla, aby mu zprovoznil morgana. Tady se ovšem dopustil další chyby. Když ty kabely strčil do kapsy, měl se postarat, aby mu v ní taky zůstaly.

Weldon měl taky tři obranné linie. Za prvé, samozřejmě, měla Alexisova smrt vypadat jako sebevražda. Za druhé, táborník z Darley Halt měl být jakýsi pan Martin z Cambridge, který s nikým

tady nemá nic společného. A kdyby se přece jenom přišlo na to, že pan Martin je Henry Weldon, bylo tu alibi ve Wilvercombe, se všemi těmi podrobnostmi o Bachovi a límečcích a s absolutně nezávislým svědkem v bentleyi, který by to všechno potvrdil.“

„Ano, ale -“ začal Umpelty.

„Já vím, já vím - mějte se mnou trpělivost. Já vím, že ten plán selhal, ale chtěl bych, abyste si uvědomili, jak to všechno plánovali. Řekněme, že skutečně všechno proběhlo, jak mělo - co by se stalo nakonec? Někdy kolem poledne by na skále zůstala ležet mrtvola, břitva pod ní. V půl jedné už byl vrah daleko, téměř v Darley. A v jednu už seděl v hospodě U tří per, jedl a pil a měl svědka, který by odpřisáhl, že strávil celé dopoledne ve Wilvercombe. Kdyby mrtvolu někdo objevil před přílivem, nikde by nebyly žádné šlápoty - jenom stopy mrtvého. Tím pádem by následoval výrok o sebevraždě a nikoho by ani nic jiného nenapadlo, zvláště když by se našla ta břitva. Kdyby se tělo objevilo až někdy později, stopy by už nebyly tak důležité, ale lékařský posudek by nejspíš určil dobu smrti, a pak by přišlo na řadu Martinovo alibi.

Vypadá to jako velice riskantní plán, ale nebylo to tak riskantní, jak se zdá. Byl to odvážný plán - a v tom byla jeho síla. Od Žehličky, a asi jednu míli než se k ní dostanete, je z pobřeží vidět na silnici vedoucí nahoře na útesu. Weldon ji mohl sledovat a zvolit si příhodnou chvíli. Kdyby mu to připadalo nebezpečné, mohl útok odložit. Vlastně jediné skutečné riziko bylo, že ho někdo uvidí v okamžiku vraždy a bude ho pronásledovat autem po silnici. Pokud by k tomuhle nedošlo, tak i kdyby se později ukázalo, že se v poledne po pláži někdo projížděl na koni, tak jak by se dalo zjistit, kdo tím jezdcem byl? Určitě jím nemohl být pan Haviland Martin, který tu nikoho nezná a který strávil dopoledne poslouchánim hudby ve Wilvercombe. A vůbec, kolik lidí po té silnici jezdí? Jaká byla pravděpodobnost, že mrtvola bude nalezena

dřív než za pár hodin? Nebo že se vynoří jiný názor, než že šlo o sebevraždu?“

„A jaká je ve skutečnosti pravděpodobnost, že to sebevražda nebyla?“ ozval se inspektor Umpelty. „Z toho, co říkáte, plyne, že to vlastně ani nic jiného být nemohlo... Ale já vám rozumím, mylorde - chcete říct, že něco v tom plánu vybouchlo, a když Weldon k Žehličce dojel, z nějakého důvodu si to rozmyslel. Co když to třeba bylo takhle: když Alexis uviděl Jezdce z moře, poznal v něm Weldona a žádá od něj vysvětlení. Weldon mu vyklopí, jak si z něj vystřelili, a nějak přiměje Alexise, aby mu slíbil, že nechá paní Weldonovou na pokoji... Možná mu tou břitvou vyhrožuje. Weldon pak odjede a Alexis začne o všem přemýšlet, propadne depresi a podřízne si krk.“

„Že by mu Weldon prozíravě zanechal k tomu účelu i tu břitvu?“

„No, jo - zřejmě jo.“

„A co tedy viděla ta kobyla?“ namítla Harriet.

„Duchy,“ odvětil inspektor a přezíravě si odfrkl. „Každopádně kobylu nemůžu povolat na svědeckou lavici.“

„Weldon udělal chybu, že se tady ve Wilvercombe znovu objevil,“ pokračoval Wimsey. „S tím tetováním na paži se měl držet stranou a nechat matku matkou. Jenomže neodolal, aby se nepřijel kouknout, co se děje. A Morecambe - dobře, počítali s tím, že se tu možná objeví jako svědek - ale stejně si nejsem jistý, že to od něho bylo prozíravé, že reagoval na ten náš inzerát... Možná to bylo v dané situaci nejchytřejší - ale myslím, že měl tušit, že je v tom zrada. Ale nejspíš ze všeho sem přijel, aby dohlídnul na Weldona, který tu vršil jednu chybu na druhou.“

„Promiňte, mylorde,“ vložil se do toho inspektor Umpelty, „ale promarnili jsme dobrou hodinu spekulacemi o tom, co ti tři zamýšleli a byli by udělali, kdyby... Nepochybuju, že vám to připadá velice zajímavé, ale tím jsme se nijak nepřiblížili k tomu,

co udělali doopravdy. Mám ve vězení tři lidi kvůli tomu, že udělali něco, co udělat nemohli. Jestli si Alexis podříznul krk sám, buď je musíme s omluvou pustit, anebo je obvinit, že se spolčili, aby prosadili své záměry vyhrožováním nebo něco takového. A jestli ho zavraždil nějaký jejich komplic, pak ho musíme najít. Tak či onak, nemůžu už ztrácet čas... Kéž bych se do tohohle zatraceného případu vůbec nezapletl.“

„Nesmíte být tak netrpělivý, inspektore,“ chlácholil ho Wimsey. „Řekl jsem pouze, že ten plán selhal. Neřekl jsem, že ho neprovedli.“

Inspektor se smutně zahleděl na Wimseyho a jeho rty bezhlese vyslovily slovo 'magor'. Ale nahlas jen poznamenal:

„Ať už udělali cokoliv, mylorde, nezavraždili ve dvě hodiny Alexise, protože tam nebyli. A nezavraždili ho ani ve dvanáct, protože zemřel až ve dvě. Takhle vypadají fakta, nemám pravdu?“

„Ne.“

„Že ne?“

„Nemáte.“

„Vy myslíte, že někdo z nich tam ve dvě byl?“

„Ne.“

„Takže si myslíte, že ho zavraždili ve dvanáct?“

„Ano.“

„Tím, že mu podřízli krk.“

„Ano.“

„Úplně, tak, jak jsme ho našli?“

„Přesně tak.“

„Tak jak to, že zemřel až ve dvě?“

„Ve skutečnosti nemáme ponětí,“ řekl Wimsey, „kdy Alexis skutečně zemřel.“

TŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA
SVĚDECTVÍ TOHO, CO SE STALO

„Vezměte tuhle květinu a položte ji na jeho hrob,
konvalinku vonnou; má zvonky
protože i rostliny, zdá se, musí mít svého blázna,
tak univerzální je smysl bláznovství;
a pošeptej kopřivám na jeho hrobě,
'Královna Smrt má oslí uši.“
Kniha žertů paní Smrtky

STŘEDA, 8. ČERVENCE

„Chcete říct,“ dožadoval se vysvětlení inspektor Umpelty s patrným rozhořčením v hlase, „že tahle mladá dáma se celou tu dobu mýlí?“

Harriet zavrtěla hlavou a Wimsey řekl: „Ne, to ne.“

„V tom případě, mylorde, podle mě nemůžete jít proti úsudku lékařů. Ptal jsem se i dalších doktorů, a ujistili mě, že ta věc je úplně jasná.“

„Neřekl jste jim všechna fakta,“ namítl Wimsey. „A já vám to nemám za zlé,“ dodal shovívavě, „protože i já jsem si je dal dohromady teprve před chvílí. Něco z toho, co jsi řekla o té krvi, Harriet, mě na to přivedlo. Co kdybychom si napsali pár věcí, které víme o tom domnělém potomku Romanovců.“

1. Hrozně onemocněl, když ho jako malého porazili na dětském hřišti.
2. Evidentně se bál ostrých nástrojů, nikdy nepoužíval břitvu a nosil vousy.

3. Musel si vzít rukavice, když lezl ve čtvrtek 18. června na tu skálu.
4. Obával se i zubaře, ale měl korunku na jednom zubu - poslední možnost, když si někdo nechce nechat zub vytrhnout.
5. Fatální bolesti v kloubech ho opakovaně sužovaly a bral proti nim antipyrin.
6. I když se bál, že nakonec skončí jako invalida, nechtěl za žádnou cenu k doktorovi.
7. Lékař se zmínil, že při ohledání těla postrádal mrtvolné skvrny.
8. Intenzivní krvácení, jak lékař rovněž zjistil, nechalo hlavní tepny téměř bez krve.
9. Eventuálně může člověk po ženské linii zdědit i jiné věci než carskou korunu.

Harriet s inspektorem chvíli hleděli na seznam, pak se Harriet zasmála.

„Samozřejmě!“ řekla. „Připadalo mi to místy trochu šroubované, ale na to, žes to napsal bez přípravy, to je docela dobré.“

„Nechápu, co z toho chcete vyvodit,“ prohlásil Umpelty. Pak podezřívavě dodal: „Není to nějaký fór? Nebo nějaká z těch šifer?“ Popadl papír a palcem přejížděl po jednotlivých řádkách. „Tak co to má znamenat? Je to nějaká hádanka?“

„Ne, je to řešení,“ vysvětlila Harriet. „Máš pravdu, Petře - musíš ji mít. Tím se vysvětluje spousta věcí. O tom antipyrinu jsem nevěděla.“

„Jsem si skoro jistý, že to tak je. Vzpomínám si, že jsem o tom někde četl.“

„Zdědil to po Romanovcích?“

„Možná. Ale na druhé straně to není žádný důkaz, že opravdu Romanovec byl. I když jím být mohl, protože mladý Simons tvrdí, že v jeho tváři jistou rodinnou podobnost našel. Ale dost pravděpodobně to taky mohlo být obráceně: kvůli té nemoci získal ten jeho rodokmen na věrohodnosti. Ta nemoc se často objevuje spontánně.“

„O čem se to spolu bavíte?“ zeptal se inspektor.

„Už ho nenapínej, Petře... Podívejte se na ta počáteční písmena, inspektore.“

„No jo, vy si to žertování neodpustíte, mylorde. H-E-M... Hemofilie. Co to k čertu po našem je?“

„Je to nemoc krve,“ vysvětlil Wimsey, „způsobená tím, že v ní chybí něco, co tam má být. Vápník, nebo co. Dědí se to po ženské linii, podobně jako barvoslepost, ale onemocní tím jenom - nebo prakticky jenom - chlapci, a to ještě jenom ob jednu generaci. Jinými slovy, ta nemoc může být skrytá po celé generace v dcerách, a pak, jakousi zlomyslnou náhodou, ji náhle dostane syn, který se narodí naprosto zdravému otci a na pohled zcela zdravé matce. Zatím je nevyléčitelná.“

„Ale jak se to projevuje? A proč si myslíte, že ji Alexis měl? A proč je to důležitý, jestli ji měl?“

„Krev hemofiliků se nesráží, jak by měla. I z nepatrného škrábnutí můžete vykrvácet k smrti. Můžete zemřít, když vám trhají zub nebo když se říznete břitvou při holení - pokud nevíte, co s tím - a i tak budete krvácet celé hodiny jako vepř na porážce. A když spadnete nebo vás někdo udeří, dostanete vnitřní krvácení, z něhož jsou obrovské podlitiny a otoky a je to příšerně bolestivé. A i když jste sebeopatrnější, můžete dostat vnitřní krvácení do kloubů bez jakéhokoliv zjevného důvodu. Čas od času vás to potrefí, je to šíleně bolestivé a provázené vysokou horečkou. Proti té, pamatuju-li se dobře, je právě ten antipyrin. A co víc, hemofilie obvykle končí ankylózou, takže se z vás stane invalida.“

„Mladý carevič ji samozřejmě měl," dodala Harriet. „Četla jsem o tom v jedné z těch Alexisových knih - ale jsem tak pitomá, že mě vůbec nenapadla nějaká spojitost s tou vraždou."

„Musím říct, že já ji nevidím ani teď," přiznal inspektor. „Ledaže se tím vysvětluje, proč byl Alexis takový cimprlich a tak. Nebo snad chcete říct, že to dokazuje, že Alexis byl cosi jako královského původu a že bolševici -"

„Něco takovéhohle to sice dokazovat může, ale taky nemusí," řekl Wimsey. „Ale copak nechápete, vy starý kozáku, že to absolutně zpochybňuje jakékoliv lékařské závěry o době smrti? Stanovili jsme dobu smrti na druhou hodinu, protože krev ještě tou dobou nebyla sražená. Ale jesli byl Alexis hemofilik, můžete čekat celou věčnost, a krev se stejně nesrazí. Takže Alexis mohl klidně zemřít už ráno nebo v poledne. Přesněji řečeno, po pár hodinách může být krev mírně sražená, záleží to na tom, jak těžkou hemofilii Alexis měl. Ale jako způsob určení doby smrti je stupeň sražení krve absolutně nepoužitelný."

„Dobrotivý bože!" řekl Umpelty.

Inspektor seděl nehnutě s ústy dokořán.

Když se konečně vzpamatoval, řekl: „Dobře, ale stejně v tom je háček. Když mohl zemřít kdykoliv, jak dokážeme, že zemřel v poledne?"

„Snadno. V první řadě víme, že to muselo být v poledne, protože to je doba, pro kterou mají alibi. Jak to kdesi říká Sherlock Holmes: 'Jenom člověk, který má zločinný úmysl, si dá tu práci, aby měl alibi.' Musím přiznat, že tenhle případ má jeden jedinečný rys: ještě jsem se nesetkal s tím, že by vrah nevěděl, v kolik hodin se od něj očekává, že vraždu spáchal. Vůbec se nedivím, že ty výpovědi při soudním projednávání Alexisovy smrti tak vyvedly Henryho Weldona z míry."

„Ano, ale –" inspektor vypadal ustaraně. „Tohle je všechno moc hezké, ale... chci říct, to všechno nedokazuje, že to byla

vražda. Nejdřív ze všeho musíme dokázat, že jde o vraždu. Až pak má smysl dokazovat ostatní věci. Chci říct -“

„Naprosto správně,“ řekl Wimsey. „Na rozdíl od Weldona dokážete rozpoznat petitio elenchi. Ale podívejte se, inspektore, jestli viděli Alexise živého a zdravého na silnici mezi půl jedenáctou a půl dvanáctou a ve dvě už byl mrtvý, tak musel zemřít během té doby, pro kterou měl Weldon alibi. To je jisté. A myslím, že tu dobu můžeme vymezit i líp. Jem Pollock a jeho děda nás zaskočili tvrzením, že viděli na té skále ležet muže už hodně před druhou. Zřejmě byl v té době už mrtvý. Teď už víme, že s největší pravděpodobností mluvili pravdu, takže je už nemusíme podezřívat, že mají s tím zločinem něco společného. Můžete tedy zredukovat časové rozmezí, během něhož Alexis zemřel, na zhruba dvě hodiny: od půl dvanácté, kdy ke skále došel, do půl druhé, kdy si Pollockovi poprvé všimli nehybného těla. To by vám přece mělo celkem stačit - zvlášť když můžete zcela jednoznačně připsat vlastnictví smrtící zbraně jednomu z podezřelých. Nejspíš se vám nepodaří zjistit, jestli Weldon tu břitvu nedostal poštou, co?“

„Zkoušeli jsme to, ale nic jsme nezjistili.“

„Aha. Nepřekvapilo by mě, kdyby Weldon podnikl ten středeční výlet do Wilvercombe právě proto, aby si tu břitvu vyzvedl. Morecambe mu ji snadno mohl někde nechat - samozřejmě, on sám si dal záležet, aby ten den ve Wilvercombe nebyl, parchant jeden mazaný, ale co snazšího než nechat balíček třeba v nějaké trafice s tím, že jeho přítel pan Jones si ho tam přijde vyzvednout? Měl byste tu možnost prověřit, inspektore.“

„To udělám, mylorde. Jedno mi ale vrtá hlavou. Nechápu, proč by měli Weldon a Morecambe být u soudu lékařským posudkem tak překvapení. Vy myslíte, že se jim Alexis s tou nemocí nesvěřil? Jestli si myslel, že to dokazuje jeho spřízněnost s Romanovci, tak bych čekal, že to bude první, s čím se pochlubí.“

„To jste na omylu! Je jasné, že Alexis tenhle handicap velice úzkostlivě tajil. Když se chystáte stanout v čele úspěšné revoluce, tak se vám nebude chtít vykládat, že se můžete kdykoliv složit s bolestivou a nevyléčitelnou nemocí. A 'Feodora' by taky nebyla moc nadšená, že se má provdat za hemofilika. Kdepak, ten chudák musel žít pořád ve strachu, že to na něj praskne.“

„Jo, když o tom člověk takhle uvažuje, tak je to vlastně docela logický.“

„Kdybyste exhumovali tělo,“ pokračoval Wimsey, „skoro určitě byste objevili charakteristické zbytnění kloubů, které je pro hemofilii typické. A nejspíš byste mohli taky najít jednoznačné svědectví lidí, kteří Alexise znali v Londýně a v Americe. Jsem si skoro jistý, že tu nemoc měl.“

„Je to kuriozní,“ řekla Harriet, „jak se to pro Weldona a spol. vyvíjelo. Na jedné straně měli velkou kliku a na druhé straně velkou smůlu. Vymysleli to docela dobře, pracovali v převlečení a měli alibi. Jenže pak jsem se k tomu neočekávaně přichomýtla já a odhalila Weldonovu pravou identitu. V tom měli smůlu. Ale na druhé straně jsem zase prokázala až přílišnou horlivost a duchapřítomnost, z čehož vytěžili ještě lepší alibi pro úplně jinou dobu, to zase měli štěstí. Pak ztratili mrtvolu kvůli těm třem stům librám ve zlatě, což by jim způsobilo obrovské potíže, nebýt toho, že tu zase byla moje výpověď podložená fotografiemi, takže policie tělo nakonec přece jenom našla. Když se k jejich hrůze ukázalo, že to původní nádherné alibi je jim nanic, vynoří se pan Perkins - který je ovšem nevinný jako lilie - a poskytne jim neprůstřelné alibi na onu špatnou dobu. Našli jsme tu podkovu, která by jim pěkně zatopila, nebýt té neuvěřitelnou kliky, jakou byl omyl kolem srážlivosti krve. A tak dál. Byl to jeden neuvěřitelný zmatek. A všechno jsem to způsobila já. Kdybych byla nebyla tak bystrá a důkladná, nikdo by se o nějakém stavu krve nedozvěděl a byli bychom považovali za samozřejmé, že Alexis zemřel dávno

předtím, než jsem se na scéně objevila. Je to tak zamotané, že vážně nevím, jestli moje přítomnost byla přínosem, anebo přítěží.“

„Je to tak zamotané,“ zaúpěl inspektor, „že nevěřím, že tomu nějaká porota bude věřit. To nemluvím o našem vrchním konstáblovi. Vsadím se s vámi o co chcete, že to všechno ututlá. Prohlásí, že se nám vlastně nepodařilo dokázat, že to nebyla sebevražda, a že uděláme nejlíp, když to na ni svedeme. Vyvádí jako šílený, že jsme ty tři lidi zatkli, a až mu začnu vykládat o té hemo-jak-se-to-jmenuje, tak bude skákat až do stropu. Vážně si myslíte, mylorde, že když s touhle obžalobou přijdeme, že máme, k čertu, vůbec nějakou šanci?“

„Něco vám povím,“ ozvala se Harriet. „V pondělí večer svolila paní Weldonová, že bude tančit s Antoinem a Henrymu se to vůbec nelíbilo. Jestli Henryho Weldona a Morecamba pustíte - jakou šanci dáváte těm dvěma, že to přežijí?“

Když inspektor odešel, chvíli bylo ticho.

„Tak to bychom měli!“ řekla Harriet.

„Tak to bychom měli,“ opakoval Wimsey. „Taková zatraceně odporná, krutá a krvavá fraška. Stará hlupačka, co toužila po mladém milenci, a mladý hlupák, co toužil po impériu. Jeden podříznutý krk, tři oběšení a sto třicet tisíc liber čekající na dalšího muže, který bude ochoten za ně prodat tělo a duši. Panebože! Jaký krutý šprým! Královna Smrt má strašné oslí uši!“

Wimsey vstal.

„Vypadněme odsud,“ řekl. „Sbal si věci, nech policii adresu a pojedeme do Londýna. Už toho tady mám až po krk.“

„Ano, pojeďme pryč. Děsím se toho, že potkám paní Weldonovou. A nechci už vidět Antoina. Celá tahle záležitost je děsivá a nechutná. Pojedeme domů.“

„Správně, pojedeme domů! Naobědváme se v Picadilly. Čert to vem,“ ulevil si znechuceně Wimsey. „Tahle lázeňská městečka mi vždycky šla příšerně na nervy.“

Dorothy L. Sayersová
Mrtvola nutná

Z anglického originálu Have his carcase,
vydaného v nakladatelství Hodder and Stoughton,
přeložil Jan Klíma
Obálku navrhl Tomáš Didunyk
Grafická úprava a sazba NLN, s. r. o.
V roce 2001 vydalo NLN, s. r. o.,
Nakladatelství Lidové noviny,
Jana Masaryka 56, 120 00 Praha 2
Odpovědná redaktorka Maita Arnautová
Vytiskla tiskárna EKON, družstvo,
Srázná 17, 586 01 Jihlava
Doporučená cena včetně DPH 249,- Kč

(c) Dorothy Leigh Sayers Fleming, 1955
Translation (c) Jan Klíma, 2001
Cover (c) Tomáš Didunyk, 2001

ISBN 80-7106-471-8